

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

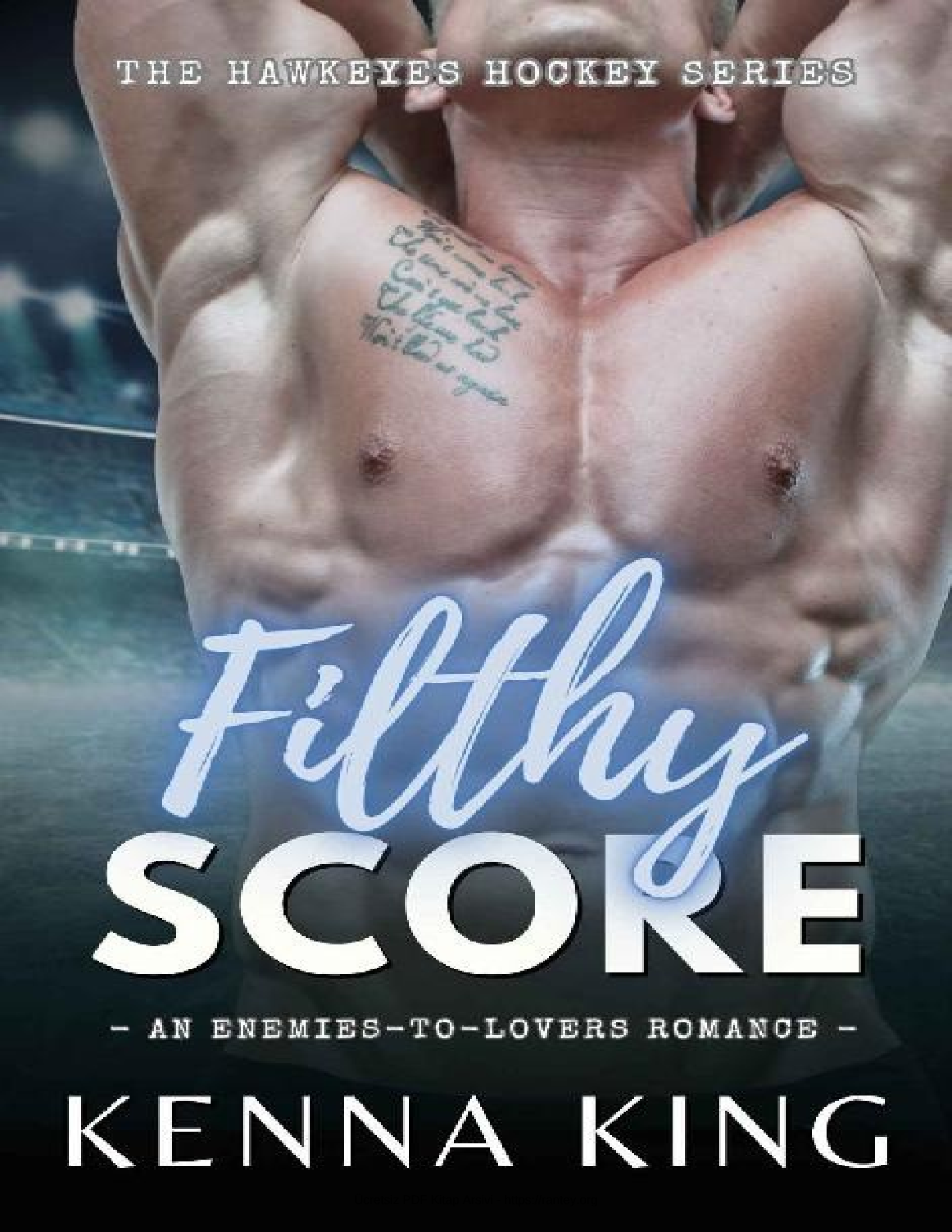
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up, low-angle shot of a very muscular man's torso. He is shirtless, and his pectoral muscles are highly defined. On his upper left chest, there is a tattoo of a handwritten letter. The background is a blurred outdoor setting, possibly a sports field.

THE HAWKEYES HOCKEY SERIES

Filthy
SCORE

— AN ENEMIES-TO-LOVERS ROMANCE —

KENNA KING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kirli Skor

Kenna King

King Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için Kenna King ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltı

Bölüm Onyedinci

Bölüm

Onsekizinci

Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirmi Bölüm

Yirmi Bir Bölüm

Yirmi İki Bölüm

Yirmi Üç Bölüm

Yirmi Dört Bölüm

Yirmi Beş Bölüm

Yirmi Altı Bölüm

Yirmi Yedi Bölüm

Yirmi Sekiz Bölüm

Yirmi Dokuz Bölüm

Otuzuncu Bölüm

Birinci Bölüm

Tessa

"Şimdi bakma ama birinin başı dertte." Arkadaşım Autumn ve Hawkeyes'in sağ kanadı Briggs Conley'nin sahte kız arkadaşı bana dirsek atıp sırttı.

"Kim, ben mi?" Bakışlarını takip ederek bara yeni giren tanıdık, iri yarı, düşünceli sarı saçlı hokey oyuncusunu görüyorum.

Gözleri, bakışları benimkine takılana kadar loş ışıklı büyük kulübü sağdan sola tarıyor. Hedefini bulmuş gibi görünüp odanın diğer ucundan doğrudan bizim masaya yöneldiğinde gözlerinde karanlık bir şeyler titreyiyor.

Lake Powers.

12 numaralı forma ve Hawkeyes'in sol kanat süperstarı.

İş arkadaşınız diyebiliriz. Nadiren öyle hissettirse de. 'İş arkadaşları' kelimesi Lake ve benim bir tür ortaklığı veya yoldaşlığı paylaştığımız fikrini ima ediyor.

Biz bilmiyoruz.

Yüz binlerce hayranının önünde maç yapıyor ve milyonlar kazanıyor. Bu arada ben de stadyumun göbeğinde, aynı ücretin yüzde biri karşılığında bir grup yetişkin adamın sosyal medya hesaplarına bakıcılık yapıyorum.

O buzun üzerindeki yetenek, ben de onun yakmayı sevdiği ve söndürmem için bana bıraktığı medya çöplüğü yangınlarını söndürmekle ilgileniyorum.

Bu beni biraz acımasız biri gibi gösteriyor ama değilim. İşimi seviyorum. Sadece Lake ve benim rollerimiz çok farklı ve bu farklılık Hawkeyes soyunma odasına adım attığım ilk gün genel menajer Sam Roberts beni onunla tanıştırtırken aramızın açılmasına neden oldu.

Seattle Hawkeyes'in halkla ilişkiler müdürü olarak benim görevim, tüm oyuncularını sanal olarak takip etmek ve medyaya karıştıkları her türlü pisliği temizlemek ya da kamuoyundaki imajlarını güçlendirmenin yollarını bulmak. Bunu yaparak Hawkeyes serisinin imajını da yükseltmeye yardımcı oluyorum.

Doğruca bizim masaya yönelirken gözlerindeki ifadeye bakınca midem bulanıyor. Kendime bu tepkiye sinirlenmenin neden olduğunu hatırlatıyorum... Lake ve ben arkadaş canlısı olmaktan çok uzağız.

Sonunda beni bulacağını düşündüm.

Birkaç gün önce Penelope ile ofisimde yaptığımız özel bir sohbet sırasında, çocukken bir yaz büyük amcamın bana yankesiciliği öğrettiğini söylediğini duydum. Gezici bir sirkte sihirbazlık yaptığı için, bu onun şovunun bir parçasıydı ve bu konuda çok başarılıydı. Seyirciler buna bayılırdı ve üniversitede ara sıra yaptığım bir parti numarası olarak benim de işime yaradı.

Lake benimle "yük treni kadar sessizim" diye cüzdanını kaldıramayacağıma dair iddiaya girdiğinde, Lake'i bir iki basamak aşağı indirme fırsatını kaçıramayacağımı biliyordum. Ayrıca, asla bir bahsi geri çevirmem.

Lake'in sınırsız siyah kartı, kız kıza geçirdiğimiz gecede içtiğimiz son birkaç içkinin hesabını tutuyordu. Sonunda anlamış ve beni ve yüksek limitli kredi kartını takip etmiş olmalı.

Kötü bir ayrılıktan sonra ağlayan bir kıza da bir ya da iki içki ısmarlamış olabilirim. Biraz canlandırılmaya ihtiyacı vardı ve Lake de bunu karşılayacak adamdı çünkü şu anda şehirdeki her barda bir kızın onun yüzünden ağladığını hayal edebiliyorum.

Karma, bebeğim.

Lake'in yaklaşıma devam etmesini izliyorum.

Barda yanından geçtiği her kadın ve erkek onunla konuşmaya çalışıyor, kadınlar kendini ona

atıyor ama o kesik gözlerini benden ayırmıyor.

Odaklanmış ve yoğun bakışları karşısında tüylerim diken diken oluyor ve yaklaştıkça omuzlarımdan sırtıma doğru bir ürperti yayılıyor.

Farkında olmadan arka çıkışa olan mesafeyi kontrol ediyorum. Küçük bir parçam kalkıp arka kapıya doğru koşmak istiyor. Attığı her adımla aramızdaki boşluğu tüketirken koltuğumda kıpırdanıyorum ama bu zayıflığı içimde daha da bastırıyorum. Ben artık o kadın değilim; çekici hokey oyuncularının gözümü korkutmasına izin vermem.

Az önce çekici mi dedim?

Demek istediğim... Lake, sarı saçlı, buz mavisi gözlü Kaliforniyalı sörfçü adam havasını seviyorsanız sorun değil... Colorado'lu olmasına rağmen. Yine de, 2000'lerin başındaki Abercrombie giyim çantasında olması gerekiyormuş gibi görünüyor.

Ama delici gri gözleri ve bir çift külotu anında yakabilecek gülümsemesiyle o baskın hokey oyuncusu tarzında çekici olduğunu düşünsem bile, biz düşmanız... ya da en azından arkadaş değiliz. Lisede, üniversitede ve hatta son zamanlarda yalan söyleyen, aldatan hokey oyuncularıyla çıkmaktan payıma düşeni yaptım ve onların yatmaya değmeyeceğini biliyorum.

Bir tipim var, daha doğrusu bir
tipim *vardı*. Bir daha asla.

Hepsiyle işim bitti. Yine de birlikte çalışıyoruz.

Odanın ortasında dans eden insan kalabalığı, sanki İncil'de Kızıldeniz'i yaran Musa'ymış gibi onun için ayrılıyor. Gözlerimi deviriyorum. Bu anın benim anım olması gerekirken, onun ihtişamına tanıklık ettiğim için bunu yiyor olmalı.

İğrenç, ağzımı tıka... ve iyi olanından bahsetmiyorum.

"Bu benim gitme işaretim." Autumn yine sırtıyor. "Bu eğlenceliydi. Haftaya başka bir gece?"

Penelope ve Isla gözlerini bir saniyeliğine Lake'ten ayırıp Autumn'a onaylarcasına başlarını sallıyorlar ve ben de onlara odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ve son birkaç kalp atışı boyunca beni ona bakarken izlemesine rağmen Lake'in bu tarafa yöneldiğini görmemiş gibi davranıyorum.

Burada olduğunu bildiğimi zaten biliyor. Ve ne yazık ki, o şirin çocuk yüzünün gösterdiğinden daha zeki.

Lake sandalyemin yanına doğru yürürken, için için yanan hokey bakışları üzerimde gezinirken bir heyecan zonklaması beni şaşırtıyor. Bar bu kadar gürültülü olmasaydı, nefes alışını duyabileceğim kadar yakınımda olacaktı. Isla ve Penelope masanın diğer ucundan ona bakıyorlar.

"Merhaba Lake," diyor Penelope her zamanki tatlı sesiyle.

"Merhaba Penelope," diyor hızla, ona zar zor bakarak. İddiada küçük bir rol oynadığı için ona da kızgın olabilir... çoğunlukla sadece duyarak. "Kart, Tessa," diyor, elini bana doğru uzatmış, sanki sınırsız kredi kartını vermemi bekliyormuş gibi.

Dürüst olmak gerekirse, çantamda siyah bir kart olması beni her zaman biraz tedirgin ediyor ve Lake'e kartını geri verebileceğim gecenin sonunu dört gözle bekliyorum.

Lake'in hemen arkasında sol defans oyuncusu olarak Hawkeyes'de oynayan kardeşim Brent, ne zaman uçak bileti ayırtmak ya da büyükannemize doğum günü hediyesi göndermek için bana kartını verse, bana çok yakın yürüyen rastgele bir yabancından hep şüphelenmişimdir. Kardeşime kartını geri verdiğim ve artık ondan sorumlu olmadığım için her zaman rahatlamışımdır.

Lake'e kartını geri vereceğim. Dersini aldı.

Cüzdanınızı cebe indiremeyeceğime dair benimle bahse girmeyin çünkü ben bahisten geri adım atmam. Ve kazanamayacağım bir bahse girmem.

"Bende değil," diyorum ona, mümkün olduğunca az ilgi göstererek.

Isla masanın üzerinden öne doğru eğiliyor ve bana doğru yaklaşıyor. "Hamburgerlerimizi ve içeceklerimizi bununla almadın mı?" diye fısıltıyla soruyor, sanki Lake onu duymayacakmış gibi.

Masaya yaslanarak ona "Hırsızlığa suç ortağı mısınız?" diye sorar.

Kızın gözleri Lake'e dikiliyor ve sonra kocaman oluyor.

Lake'in vücut dilinden ve gözlerindeki parıltıdan onunla uğraşmaktan zevk aldığını anlayabiliyorum. Ondan benden alacağından daha iyi bir tepki alıyor.

"Uh..." Isla tereddütle söylüyor.

Onu kurtarmam için bana yalvaran bir bakış attı.

Oturduğum bar taburesi dönmüyor, bu yüzden yüzümü ona dönmek için bacaklarımı sağa doğru sallamam gerekiyor. Ona hafifçe bakıyorum ama bu konuda uzun bir konuşma yapmak istediğimi belli edecek kadar değil.

"Sana cüzdanını alacağımı ve alışverişe götüreceğimi söylemiştim," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde. "Senin alışveriş çılgınlığından anladığın bu mu? Benim paramı hamburger ve içkiye mi harcıyorsun?"

sesinde biraz eğlence ile sorar.

"Peki... ya öyleyse? Ne almamı bekliyordun?" Kolumu sandalyenin arkasına rahatça yaslayıp Lake'e bakarken sandalyeye yanlamasına yaslanarak soruyorum.

Harcama alışkanlıklarımın nasıl olacağını düşündüğünü merak ediyorum.

"Bilmiyorum. Kadınlar tasarım kıyafetler, ayakkabılar, el çantaları ve mücevherler istemez mi?"

Elbette, bunlar güzel şeyler, ama ben daha çok dizüstü bilgisayar, kahve hediye kartı ve alışveriş mağazalarında biriktirdiğim ve banyo lavabomun altına koyduğum rastgele losyonlar ve banyo tuzlarından hoşlanıyorum... varlıklarını tamamen unutarak.

Lake'in parasıyla yeni bir gardırop için on binlerce dolar harcamayacaktım. İddiayı kazanmış olabilirdim ama o kadar para, karşılığında ona bir şey borçluymuşum gibi hissetmeme neden olurdu ve Lake'e hiçbir şey borçlu olmak istemem.

"Kartını şehir dışına çıkaracağını mı düşündün?" Penelope şaşkınlıkla masanın üzerinden bize doğru eğilerek soruyor.

Bahse girmiş olsam bile başkasının parasını bu şekilde harcamayacağımı bilecek kadar beni tanıyor.

"Muhtemelen kartıma yüz bin ya da daha fazla para yatıracağını düşündüm," diyor çekinmeden. "Kahretsin, bilmiyorum, yarın stadyumun önünde plakasında onun adı yazan bir Mercedes G-Wagon bulabileceğimi düşündüm."

"Yüz bin dolar ve bir araba mı?!" Neredeyse bağıracaktım, yorumu karşısında gözlerim büyüdü. "Bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?" Başkasından faydalanacak türden biri olduğumu düşündüğü için neredeyse biraz aşağılanmış bir şekilde soruyorum.

Gözleri tekrar benimkilere yerleşiyor, yüksek sesli müzikten birbirimizi duyabilmek için daha yakına eğiliyor.

"Bir iddiaydı ve ben kaybettim, belli ki, anlaştığımız şey buydu, değil mi?" diye soruyor, gözleri beni okumaya çalışır gibi benimkiler arasında gidip geliyor.

Elini sandalyemin arkalığına koyuyor, bunu yaparken başparmağı kolumun üzerinden zar zor geçiyor.

Kasıtlı olmadığından eminim ve bana dokunduğu yerde omzumda yüzeye çıkmaya çalışan hafif karıncalanmaları silkeliyorum.

Vücudumun bu şekilde tepki vermesinin nedeni Lake değil. Kesinlikle değil! Üzerinde o kadar "mil" olan bir adama asla dokunmazdım... ya da en azından, artık değil.

Son zamanlarda kuru bir dönemden geçiyorum, güvenilir vibratörümü ve pornomu kullanmak zorunda kalıyorum, ama aynı şey değil. Bununla birlikte, kalıcı bir hokey siki arasındayken bir kız başka ne yapabilir ve bir hokey takımı için şirket içi sosyal medya yöneticisi olarak çalıştığınız için tanıştığınız tek şey bu mu?

Elini alnına koy.

Arkadaşlık sitelerinin, kadın meslektaşlarının da nihai hedefine ulaştığından emin olmak için sıfır

özenle sadece kendi kayalarını çıkarmak isteyen erkeklerin bir lağım çukuru olduğu kanıtlanmıştır.

Sanki sizi bir daha asla göremeyeceklerini düşünüyorlar, o halde sizi tatmin edebileceklerse neden umursuyormuş gibi davransınlar ki?

Hayal kırıklığı... Her açıdan.

Arkadaşlık uygulamalarının, yalnızca erkeğin profiline tıklayan kadınların görebileceği, ancak erkeklerin hiçbirinin farkında olmadığı daha iyi bir derecelendirme sistemine ihtiyacı var. Gizli bir yönlendirme rehberi gibi...

1 Yıldız = Cüzdanını "unutmasına" hazırlıklı olun.

2 Yıldız = Ön sevişme beklemeyin çünkü hiç olmayacak.

3 Yıldız = Vasattı, ama daha iyi şansınız olabilir.

4 Yıldız = İkinci bir tura değer.

5 Yıldız = Bir arkadaşına tavsiye ederim!

"Senden asla böyle faydalanmam Lake."

Beni anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyor. Sanki söylediklerim tam olarak anlaşılmıyormuş gibi ve sonunda sanki bu konuşmanın bitip yoluna devam etmeye hazırmış gibi konuşuyor.

"Tamam o zaman, sende yoksa kimde var?" diye soruyor kalın, hışırtılı sesi barı incelerken.

"Barmende. Hesabımız onda açık. Bir bebek ol ve bizim için kapat." Sonunda dönüp sandalyeye oturdum ve kadehimi ona doğru kaldırdım, ona en az umursayan ifademi verdim.

Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve yüzünde şeytani bir gülümseme

beliriyor. Tamam, yalan söyledim.

O muhteşem.

Ama kendini çok beğenmiş.

Muhtemelen ona bu kadar yakın durunca zührevi bir hastalığa yakalandım.

"Onda olduğunu nasıl öğrendin?" Penelope, Lake'in bahsi kazandığımı öğrendiği anı sabırla bekliyormuş gibi heyecanla soruyor.

"Kartımda uyarılar var. Bir şey yüklendiğinde bana haber veriyor" diyor. "Ve sana burada olduğumuzu mu söyledi?" Isla ona sorar.

"Bu kulüpte üç yüz dolar ücret alındığını yazıyordu ama cüzdanım hâlâ arka cebimde olduğu için bu pek mantıklı gelmedi. Bu yüzden cüzdanımı karıştırdığımda siyah kartımın kayıp olduğunu gördüğümde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin" diyor ve tekrar bana doğru eğilip bana doğru konuşuyor.

"Sana bahsi kabul etmemeni söylemişim," diye hatırlatıyorum.

"Sadece bir kartı nasıl aldın? Genelde diğer kartların altına sıkıştırılır. Ben onu hiç kullanmam."

"Cüzdanını kaldırdım, kartı aldım, sonra cüzdanı olduğu yere geri koydum" dedim, içimde bir gurur patlamasıyla.

Mükemmel dudakları başka bir sırtışı dönüşüyor ve dudaklarımı yalamamak için ağzımın içini ısııyorum.

"Kıçıma iki kez mi dokundun? İlk seferinde çok iyiydi, bir kez daha dokunmak zorunda mı kaldın?" diye soruyor, gözlerinde bir parıltıyla.

Isla ve Penelope masanın kendi taraflarında kıs kıs gülmeye başladılar. Onlara ciddi bir bakış fırlatarak sözlü olmayan bir şekilde *"Siz kimin tarafındasınız?"* diye soruyorum.

Neredeyse dik dik bakışlarım karşısında kıs kıs gülüşmeleri dindikten sonra Lake'e dönüyorum.

"Senin kıçınla ilgilenmiyorum, Lake. Ve dürüst olmalıyım... beklediğimden biraz daha hamurluydu," diye yalan söylüyorum.

Isla'nın tükürmek üzere olduğunu ve Penelope'nin eğlenerek nefesini tuttuğunu duyuyorum.

Doughier? Sadece diyetle olduğum için bir ısırık almanın muhtemelen günahkâr bir şekilde lezzetli olacağı anlamında... bir hokey oyuncusu diyeti.

Lake'in ifadesi donuklaşıyor ama kendini toparlaması sadece bir saniye sürüyor... gerçek bir profesyonel pezevenk gibi.

"Bu doğru mu?" diye soruyor, sol eli hala sandalyemin arkasında ve şimdi sağ eli bar masasına yerleşmiş, bana doğru bakıyor ve eğiliyor, baharatlı deodorantı burnumun üzerinden geçiyor. "Beni kandırabilirdin, iki kez dokunduğuna göre hoşuna gitmiş gibi görünüyor."

Kanıtlayabilseydim bu bahse girerdim çünkü Lake'in tonlanmış profesyonel atlet kıçına bir daha dokunmak gibi bir niyetim yok.

Yok artık!

"Sanırım bir bahis daha kazandığım gerçeğini saptırmaya çalışıyorsun. Bu bizi ne yapar... 3-0 mı? Hâlâ iğdiş edilmiş hissediyor musun?" Geri adım atmadığımı göstermek için sandalyemdeki omurgamı dikleştirerek soruyorum.

Duruşumdaki ek uzunluk ağzımı onunkine yaklaştırıyor, onu öpmemin herhangi bir yolu olduğundan değil.

"Hiç şansın yok Tessie," diyor ağırlığını sol bacağından sağ bacağına kaydırarak. "Ne zaman böyle hissetsem, tezahürat bölümümdeki kadınlara bakıyorum ya da buzda rakip oyuncuya bir yumruk atıyorum ve sonra tüm dünya kendini yeniden düzeltiyor."

Tessie.

Tanrım, bu lakabı kullanmasından nefret ediyorum.

Çocukluğumdan beri ağabeyim bana böyle seslenirdi ve Lake ile ağabeyim hem buzda hem de buz dışında yakın oldukları için Lake bu kelimeyi kullanma hakkını kendinde görüyor. Bunun beni ne kadar kızdırdığını da biliyor... Muhtemelen bunu kullanmasının gerçek nedeni bu.

"Bana Tessie deme... Sana en az yüz kere söyledim," diyorum, kolumu arkalıktan çekip ellerimi kucağıma koyuyorum, omzum artık onun sandalye arkalığına dokunuşundan daha uzakta.

"Ah... Özür dilerim." Özür diler gibi yaptı ve elini küçümseyici bir tavırla kalbinin üzerine koydu. "Sana bir içki ısmarlayarak durumu düzeltmeyi teklif ederdim ama zaten kredi kartıma el attın ve tüm bara içki ısmarladın."

"Bardaki herkese içki ısmarlamadım ama bu kötü bir fikir değil," diyorum ve barmene işaret etmek için elimi kaldırıyorum.

Lake'in parmakları bileğimi sarıyor ve elimi tekrar aşağı itiyor.

Dokunuşunun midemi altüst ettiği gerçeğinden uzaklaşmak için gülüyorum... ya da belki şansım yaver gider ve bunun yerine mide gribinin başlangıcı olur, teninin tenimde yarattığı kimyasal bir reaksiyon *değil*.

"Paran var mı, cimri, yoksa milyonlarını çoktan harcadın mı? Hayranlarına bir içki ısmarla," diyorum ve Lake'in dikkatini çekebilmek umuduyla arkasını dönmesini bekleyen kadın kalabalığına bakıyorum.

Onu barlarda, restoranlarda ve özellikle Hawkeyes stadyumunun dışında gördüğümde hep aynı şey oluyor; kadınlar Lake'i istiyor ve erkekler de Lake'in en iyi arkadaşı olmak istiyor.

Muhtemelen klişe bir ifade ama bu durumda hiçbir şey gerçeğe daha yakın olamazdı. Kendi gözlerimle gördüm.

Göl

Bugün erken saatlerde kredi kartı uyarısı aldığımda kafamı salladım. Wally's Burgers and Shakes'te yüz doların üzerinde bir harcama yapıldığını gördüğümde kartımın kimde olduğunu tahmin etmeme gerek kalmadı. Saat ikiye kadar açık oldukları için Tessa'nın kulüp sonrası yemek için gittiği yer.

Bunu biliyorum çünkü ağabeyi ve buzda arkamı kollayan Brent Tomlin, birkaç bira içtikten sonra ve takımdaki çoğu çocuk gibi The Commons apartmanında yaşarken birkaç kez onu hamburgerciden almamı istemişti.

Artık Washington banliyösünde bir ev satın aldığına göre, sinir bozucu kız kardeşini almak için gece geç saatlerde burger restoranlarına gitmemi istemiyor.

Ücreti görür görmez, Wally's'in aynı zamanda kulüplere gitmeden önce oyun öncesi atıştırmalık noktası olması gerektiğini anladım.

Ödemeyi gördüğümde çoktan gitmiş olacağını biliyordum, bu yüzden kredi kartı şirketinin bana başka bir uyarı göndermesini bekledim. Bir vurgun için bir saat daha beklemek zordu, ama aldım. Ground Zero şehir merkezinde dans, pahalı içkiler ve kaba personelin olduğu bir kulüp... İnsanların buraya deneyimlemek için geldiği bir şey, ki bu çok garip.

Uyarıyı gördüğüm anda anahtarlarım elimdeydi bile. Yüksek limitli kredi kartımla kızı bulma göreviyle The Commons'taki çatı katımdan çıktım.

Cüzdanımda tutmamam gerektiğini biliyordum ama altı yılı aşkın süredir cüzdanımdaydı ve bir kez bile kullanmadım. Bir nevi unutmuşum.

Sanırım bu dünyada hiçbir şeyin kutsal olmadığını hatırlatmak için sadece ukala, küçük bir esmer gerekiyor.

Tabii ki iddiayı kazandı ama bunu nasıl yaptığından emin değilim. Hile yaptığından ve dün tatbikat sırasında dolabımı karıştırdığından şüpheleniyorum. Gerçi dolabımın şifresini bulması gerekirdi... Bunu nasıl yapabildiğinden emin değilim ama kadın becerikli.

Çok daha fazla para harcayabilirdi. Ve bana asla avantaj sağlamayacağını ve paramın katlanarak artan miktarını harcamayacağını söylemesi, bunun doğru olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Çünkü temas ettiğim kadınların çoğu tam da bunu arıyor - sınırsız harcama yapan bir yaşam tarzı.

Gözlerim Tessa'nın yüzünde geziniyor; uzun koyu kirpikleri ve dolgun dudakları hâlâ tam olarak görünüyor, ama kulübün içi o gözleri iyi görebilmek için çok karanlık. Genelde açık renklidirler, altın gibi, ama kızdığında koyu kehribar rengine dönüşürler.

Bahse girerim doğru ışıktayken, bana yöneltilmiş alev alev yanan ateşi görebilirdim.

"Ben cimri değilim. Banka hesabım hesabı ödemekte hiç zorlanmıyor. Sadece Hawkeyes'in en iyi ve en yakışıklı oyuncusunun müşterilere fazla ödeme yapmasının kötü bir iş olacağını düşünüyorum, zira bu oyunculardan biri bu gece eve dönerken arabasını bir lamba direğine çarpabilir... ya da daha kötüsü olabilir. Sen olsan

Elinizde bir bok fırtınası var ve itibarımı düzeltmek için beni Briggs gibi sahte bir kız arkadaşla yüklemenizi istemiyorum."

Tessa, Penelope ve Isla'ya bakıyor ve hepsi de endişeyle kaşlarını çatıyor. Briggs ve Autumn'un numara yaptığını bilmediğimi mi sanıyorlar? Bana biraz güvenin... Beni öyle gösterdikleri gibi aptal bir sporcu değilim.

"Oh lütfen..." Tessa bana bakarak alay ediyor. "Bu dünyada hiçbir sahte kız arkadaş senin itibarını kurtaramaz. Çok ileri gitmişsin," diyor ve martinisini ağzına götürüp bir yudum alıyor.

"Şöhretimin bu evrenin dışına çıkıp başka bir muhteşemlik boyutuna geçtiği için çok ileri gittiğimi mi kastediyorsunuz? O zaman alçakgönüllülükle size katılmak zorundayım."

Tessa gözlerini deviriyor.

Isla ne söyleyeceğinden emin değil - muhtemelen birbirimizi iyi tanımadığımız için - ve Penelope kıs kıs gülüyor. O her zaman iyi bir sporcudur ve franchise'ın gayri resmi küçük kız kardeşidir. Takımdaki herhangi birimizin Penelope Roberts'ı incitenin canına okuyacağından eminim. Hawkeyes'in genel menajeri olan babası da bizden daha azını beklemezdi. Ayrıca güzel kızına asılırsak herhangi birimizi öldürür.

"Kafan çok büyük. Kapıdan geçebildiğine inanamıyorum." Tessa öyle diyor.

"Bana kafamın dünyanın sekizinci harikası olduğu söylendi... görmek ister misin?" Tessa'nın bana kafamı kıcıma sokmamı söyleyeceğini çok iyi bilerek soruyorum, ama siktir et... Bana atmak istediği her şey için buradayım.

Bana yolladığı onca pislik yüzünden Tessa'dan nefret etmeliyim. Sosyal medyamı franchise'ın "temiz aile" imajına uygun tutmadığım için hesap vermem için GM'imiz Sam Robert'ın ofisine gönderildiğim onca zaman, ama şakanın tadını çıkarmadan edemiyorum.

"Tabii, çıkar bakalım. Eminim arkanızdaki kadın kalabalığı bunu görmek isteyecektir. Belki de şansım yaver gider ve kamusal alanda ahlaksızlıktan tutuklanırsın, Hawkeyes de sözleşmeni bir kez daha ihlal ettiğin için seni bırakır. O zaman başkasının sorunu olabilirsin," diyor Tessa ve ardından kız pembesi içkisinden bir yudum daha alıyor.

"Beni özlersin," diyorum

ona. "Bunun üzerine bahse

girme."

İkinci Bölüm

Tessa

Lake bahsi kaybedip beni Ground Zero'da bulmaya geleli birkaç gün oldu ama her zaman yaptığım gibi "ben demiştim" havalarımı atmak için koridorlarda ona rastlama şansım olmadı. Lake'in kulüpte benimle yüzleşmeye gelmesi? Beni bulmak için onca yolu gelmesini sağlamak harika bir başlangıçtı.

İlk etapta biriyle bahse girmemin tek gerçek nedeni övünme haklarıdır. Ganimet kimin umurunda? Milyoner hokey oyuncularına bahis oynamak söz konusu olduğunda, yüz dolar ya da bin dolar, hatta bir alışveriş çılgınlığı bile, banka hesaplarında zar zor bir çentik açar. Ben bu ukala çocukların savaşmadan pes etmeyecekleri bir şeye oynamayı tercih ederim.

Gurur.

Kaybetmeyi sevmiyorlar, bu tartışılmaz.

Son zamanlarda deplasmanda oynadıkları tüm maçlar nedeniyle oyuncular hafta içi birkaç gün antrenman dışında ortalıkta görünmüyorlar, ancak daha sonra otobüslere ya da uçaklara binerek bir sonraki maçlarına geri dönüyorlar.

Bu duvarların oyuncularla yankılanmadığı zamanki boşluğundan nefret ediyorum. Bu adamlara bir sürü saçmalık söyleyebilirim ama günün sonunda işimi seviyorum. Her zaman yeni bir şey var, her zaman üstesinden gelinmesi gereken bir zorluk var ve profesyonel bir hokey takımının enerjisi bulaşıcı. Ayrıca, her iç saha maçını ev sahibi locasından izleyebiliyorum ve kardeşimle aynı takım için çalışıyorum.

Elbette, sonuncusu her zaman bir profesyonel gibi görünmüyor, ama kardeşim Brent'i seviyorum, çoğu gün başımın belası olsa bile.

İşe gelir gelmez kendime bir fincan kahve yapmak için dinlenme odasına gidiyorum. Bu sabah Serendipity's Coffee Shop'ta bir kahve ve yapışkan çörek için duracak vaktim olmadı.

Tek kullanımlık makine, başlamak için daha fazla suya ihtiyaç duyduğundan şikayet ederek uyanıyor. Lavaboya dönüp plastik rezervi musluk suyuyla dolduruyorum ve ardından kabı yerine yerleştiriyorum. Makine ben doldurduktan sonra tıslamaya başlıyor ve su ısınıyor. Hawkeyes'in sosyal medya hesabını açıp maaş çekimi imzalayan takım hakkında internette neler konuşulduğuna bakıyorum... Brent ve benim için gerçek bir aile haline gelen bu takım, ben lisedeyken anne ve babamızın bir uçak kazasında vefat etmesinden sonra ne onun ne de benim pek sahip olamadığımız bir şey. Babamız, büyüdüğümüz Güney Kaliforniya'nın tepelerinde düştüğünde küçük Cessna kişisel uçağını uçuruyordu. O zamandan beri sadece ben ve Brent kaldık.

Büyükannemiz ve büyük amcamız bizi yanlarına almayı teklif ettiler ama Arizona'da yaşıyorlar. Brent o sırada on sekiz yaşındaydı, bu yüzden yasal vasim olması için mahkemeye dilekçe verdi. O zamandan beri birbirimizin ailesi olduk.

Bir resim hemen dikkatimi çekti. Hawkeyes hesabının takip ettiği bir oyuncu bir fotoğrafta etiketlenmiş. Uygunsuz bir fotoğraf!

Neredeyse çığlık atacaktım ama kendimi tuttum. Bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum ve bunu başkaları görmeden mümkün olduğunca çabuk yapacağım.

Bu sıkıntıyı hallettikten sonra lezzetli kahvemi içmek için geri dönmeye karar vererek dinlenme odasından güçlkle çıkıyorum.

Lake'in sabahının en güzel kısmını mahvetmesine izin vermeyeceğim. Kahve.

İlk birkaç yudumun tadı çıkarılmalı, güne başlamadan önce hafif bir nefes egzersizi ve birkaç

dakikalık meditasyonla karşılanmalıdır. Lake'in günümü rayından çıkarmaktan başka bir şey istemeyeceğinden eminim, ama bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Lake Powers

Where are you?

Lake Powers

At your mom's house.

Ne oluyor be?

My mom has been dead
for fifteen years asshole.

O bunu biliyor. Dört yıl önce San Diego Blue Devils'ten Seattle Hawkeyes'e takas edildiğinden beri Brent'in en iyi arkadaşı.

Telefonumda numarası yanıyor.

Göl arıyor.

"Ne?" Ahizeye doğru havladım.

"Siktir... Tessa, özür dilerim. Erkeklerin söylediği aptalca bir şeydi... kahretsin... söyledikleri aptalca şeyleri boş ver, öyle demek istemedim-"

"Unut gitsin," diye ısırdım.

"Düşüncesizce davrandım. Unutmuşum. Bazen Brent'le aynı anne babadan olduğunuzu unutuyorum-" Keşke özür dilemeyi bıraksa. Ya da konuşmayı tamamen bırakmasını.

"Lake, neredesin?" Bu konuyu onunla konuşmaya zahmet etmeden ona söyledim.

Olayın üzerinden on beş yıl geçti ama bu konuyu onunla konuşmayacağım. Muhtemelen başıma gelen en acı verici şey hakkında konuşmak isteyeceğim yasayan son kişi o.

Ebeveynimin vefatını Brent dışında kimseyle konuşmaktan hoşlanmıyorum ve o ve ben bunu neredeyse hiç tartışmıyoruz. İkimiz de bunu yeniden yaşamak istemiyoruz.

"Soyunma odasındayım," diyor sonunda.

"Güzel," diyorum soyunma odasının kapısını itip içeri girerken telefonu ona kapatırken. "Tessa evde. Değerinin bilinmesini istemediğin aile mücevherlerini sakla," diye bağıyorum neredeyse hiç uyarı yapmadan.

Ama kimi kandırıyorum ki? Onlar iğrenç bir grup. Bu adamların her biri paketleriyle gurur duyuyor ve hepsini açmaktan mutluluk duyuyorlar. Ayakkabı diğer ayağımda olsaydı, beni uyarmadan içeri girerlerse kışları konserve olurdu, bu yüzden umursamasalar bile veriyorum.

"Lake!" Sesleniyorum.

Köşeyi dönüp tam karşıma çıkıyor, kaslı vücudunun tüm keskin kenarları hala duştan damlıyor. Vücudum titrerken ve gözlerim başka tarafa bakamazken buz gibi suyla dolu bir küvete düşmüş gibi hissediyorum.

Tek gördüğüm şişkin kaslar, nemli saçlar ve ligin en ateşli oyuncusunun beline sarılmış ince beyaz pamuklu bir havlu.

Bu dedikodu bloglarına göre... benim kişisel gözlemim değil.

Önümde duran özel hokey baskısı aksiyon figürü G.I. Joe'nun dikkatimi dağıtmasına rağmen, ziyaretimin nedeninden uzaklaşmaya ikna olmayacağım. Bu çevrimiçi resim, halk ya da Phil Carlton görmeden önce kaldırılmalı.

"Senin için ne yapabilirim, Tessa?" diyor, ensesini kaşıyarak, pazusunun esnemesine neden oluyor.

Yüce Tanrım, bu adamı öldüresiye boğazlamamak ya da onu yere itip üzerine binmemek için bana güç ver.

Gözlerimi vücudunun herhangi bir yerinden kaçırıyorum. Lake'in ve onun Yunan heykeline benzeyen vücudunun bugün beni yolumdan alıkoymasına izin vermeyeceğim.

Telefonumu tekrar yukarı çekip sosyal medya uygulamama geri dönüyorum ve sonra Lake'in eli tonlanmış, bronzlaşmış kalçasına yapışmış yarı çıplak kadını görmesi için telefonumu kaldırıyorum.

Ekrana bakarken küçük bir kıkırdama sesi çıkarıyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

"Nesi var bunun?" diye soruyor, sanki deli olan benmişim gibi kaşlarını çatarak.

Elbette onun tepkisi bu ve hatta meseleyi gerçekten görmüyor gibi görünüyor.

"Neredeyse çıplak ve elin kışında," diyorum kirpiklerimin arasından ona bakarak.

"Çıplak mı? Mümkün değil. Zevkli bir... tanga... şey giyiyor," diyor, küre şeklindeki poposunun arasına sıkıştırılmış diş ipi değeriindeki malzemeye bir tanım bulmakta zorlanıyor.

"Zevkli ve tanga aynı cümleye ait değil," diyorum ona, kirpiklerimi kızgınlıkla kırıştırarak. "Bunu zaten konuşmuştuk. Sosyal medyada bu tür içerikli fotoğraflar paylaşamazsın. Phil Carlton, siz imzalamadan önce tüm sözleşmelerinizde, takımın aile dostu bir franchise ve oyuncularını için uygun gördüğü görüntü içeriği konusunda tam söz sahibi olduğundan emin oldu. Bu o değil," diyorum resmi göstererek. "Bu binayı ve bu takımı ayakta tutmak için büyük cirolara ihtiyacımız var."

"Ben yayınlamadım," diye savunuyor.

Ellerini kalçalarının üzerinde, leğen kemiğinin V kısmının altından sarkan beyaz pamuklu havlunun hemen üzerinde birleştiriyor. Sertçe yutkunuyorum, yarı çıplak Lake Powers'ın görüntüsünden ne kadar çok tükürük toplandığından utanıyorum.

Neden burada bir fotoğraf için onu rahatsız ettiğimi anlayamıyormuş gibi bana bakıyor. Kaşları birbirine çarpıyor ve dudakları ağzının sol tarafında büzülüyor.

"Hawkeyes daha önce de sana hayır işleri yaptırmıştı. Sosyal medyada paylaşılan son fotoğrafında çıplak göğüslerini kapatan emojiiler kullanmak zorunda kalan bir kadının vücut fotoğrafını çekerkenki imajını geçen sezon temizlemek zorunda kaldık. Tekrarını mı istiyorsun?"

"Hayır işini sırf *sen* önerdiğin için yapmak zorunda kaldım," diyor, gözleri kısılıyor.

"Ve etkili olduğu için şanslısınız. Yerel kadın sığınma evine yardım için açık artırmayla sattıkları imzalı formalar, hikayeyi gömmek ve yerine daha iyi bir hikaye koymak için işe yaradı. İnsanların başka bir şey hakkında konuşmasını sağladı ve kadınlara yönelik imajınızı yumuşattı. Kadın avcısı olduğunuz fikrini ortadan kaldırdı ve bunun yerine en zor anlarında onları desteklediğinizi gösterdi," diyorum Sam'e nasıl sattığımı hatırlayarak.

Ama işe yaradı ve Lake bundan sonra büyük bir destek aldı.

"Daha yumuşak bir imaja ihtiyacım yok, Tessa. Ben lanet olası bir hokey oyuncusuyum, geçmişteki suçlarımı örtbas etmeye çalışan kirli bir politikacı değil. Çıplak göğsünden tuz yalamışım, limon dilimi almışım kimin umurunda-"

"Bunu bitirme!" Onu susturmak için elimi yüzüne doğru kaldırıyorum. "Düzenlenmemiş çekimleri de gördüm," diyorum, görüntülere karşı başımı sallayarak.

Ve kim onun kukusunun yanına kireç koyar ki? Orosu çocuğu gibi yanmaz mıydı?

Lake iğrenç bir hokey oyuncusu ve cezalandırılmaya aç olduğum zamanlarda, tam da ilgimi çekecek türden bir profesyonel sporcu olurdu. Ama yıllar geçtikçe akıllandım.

Tam olarak Lake Powers'ın tipi.

Lake sırtıyor ve sonra sol bacağına daha da yaslanıyor. "Kahretsin, hayran kitlemin yarısı muhtemelen o resimler ortaya çıktıktan sonra daha büyük hayranlar oldu. Ama tıpkı bunun gibi, resmi ben göndermedim bile. O beni etiketledi."

Her nasılsa, bunun kendisine hapisten kurtulma kartı verdiğini düşünüyor.

"İndir onu Lake... hemen," diyorum, kollarımı göğsümde kavuşturup dört inçlik topuklu ayakkabılarımın ucuna vurarak. "Ve hesabını insanların seni etiketleyemeyeceği şekilde ayarla. Bu, geçen sefer Sam Roberts'la yaptığın anlaşmanın bir parçasıydı."

Lake daha iyi biliyor ve kendisinden hesabını etiketlenemez hale getirmesi zaten istenmişti. Etkinliğin bir hamisi tarafından kendisi için bir onay anlaşmasına dönüşen hayırseverlik cezasından sonra bile dinlememeye karar vermiş olmalı.

Her nasılsa Lake'in başına hiç kötü bir şey gelmiyor.

Bir yardım etkinliğine katılır ve bir spor giyim firmasından milyon dolarlık bir destek alır.

Bu çileden çıkarıcı, özellikle de benim işimi en zor hale getiren o olduğu için.

Bu tartışma çok aptalca. O aptal resmi kaldırmak ne kadar zor olabilir ki?

Göndermedi bile, o zaman neden umursuyor?

Cevabım şu ki, istemiyor; sadece beni sinirlendirmeyi ve buradaki diğer personelle olduğu gibi benimle de hırçınlaşmayı seviyor.

"Böyle sorarsan yapmayacağımdan emin olabilirsiniz." Benim duruşuma uymak için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, pazularını ve ön kollarını kişisel alanıma yaklaştırıyor. Göğüs kasları gerginlikten esniyor.

Kollarına bakmıyorum ama çevremde görmemem mümkün değil.

O kolların beni ona karşı nasıl tutacağını merak etmekten nefret ediyorum. Hayır, Tessa!

Kötü kız!

"Şaka mı yapıyorsun? Bu konuda çocuk mu davranacaksın?" Gözlerim onu delip geçiyor. "Kibarca sor, ben de düşünüyüm."

"Ben halkla ilişkilerin başıyım. Size bunun imajınız ve Hawkeyes için kötü olduğunu söylüyorum, herkes görmeden hemen indirilmesi gerekiyor." Onun yerine ikna etmeye çalışıyorum ama bu pek de umut verici bir seçenek değil.

Parlak beyaz dişlek bir sırıtışla, "Kulağa pek lütfen gibi gelmedi," diye şarkı söylüyor.

Etkilendiğimden değil. O dişlerden birkaçının sahte olduğunu biliyorum. Uzun hokey kariyeri boyunca dövüşlerde kırılmış.

"Lütfen mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Senden kanepemi üç kat yukarı taşımanı istemiyorum, sana bunun gereksiz sorunlara yol açacağını ve bunun yükünü taşıyacağını söylüyorum," diyorum çapraz kollarımı açıp ellerimi kalçalarımaya koyarak. "Ve benimle bu kadar yüzleşmeyi bırak."

Başka oyuncuların duştan çıkıp çıkmadığını görmek için sağına bakıyor. Sonra ben de bakıyorum. Elimde bir özgür irade salgını olsun istemiyorum. Eğer tüm oyuncular duş alıyorsa, o zaman bu açmaz için kötü bir zaman, ama sabah pateni bir saat önce bittiğine göre çok fazla olamayacağını biliyorum.

İkimiz de ortalığın sakinleştiğini gördüğümüzde tekrar birbirimize bakıyoruz ve Lake başını sallıyor.

"Yüzleşmeye çalışmıyorum. Sadece lütfen de, Tessa," diyor, gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle benimle göz hizasına kadar eğilerek.

Benden lütfen dememi istemesinden nefret ediyorum çünkü rica etmiyor, söylüyor. Küçümseyici ve rahatsız edici. Bu kadar küçük bir istekte bulunmasından nefret ediyorum. Gururumu bir kenara bırakıp lütfen demeliyim ama bir buçuk yıl önce San Diego'dan ayrılıp Seattle'a gittiğimde bu hokey oyuncularından gelen hiçbir şeyi bir daha yutmayacağıma karar vermiştim.

Artık aldatma yok.

Artık gece geç saatlerde arayan puck tavşanları yok.

Artık manipüle edilmeyi ve korkutulmayı kabul etmek yok.

Artık onun kurallarına göre oynamak istemediğimde kolumu çok sıkıldığında ya da bir oyunu kaybettikten sonra çok fazla içtiğinde kolumda kalan morlukları kabul etmek yok.

"Ne var biliyor musun? Unut gitsin! Sam'in bunları görmesi için sabırsızlanıyorum," diyorum ona, cep telefonumu göz hizamda sallayarak.

Tam o sırada Briggs Conley yanından geçer, Lake'in havlusunu çeker ve kıs kıs gülererek yürümeye devam eder.

Lake'in havlusu ayaklarının dibinde birikiyor. Sanırım sahil o kadar da temiz değilmiş.

Lake zar zor tepki veriyor ama elleri sikini örtmek için hareket ediyor. Lake'e sırtımı vererek hızla dönüyorum... ama bu onun "hokey sopasını" kazara görmeden önce olmuyor. Bu adamların birbirlerine şaka yaptıkları bilinir ve sanırım bugün ben de bir tanesine tanık olacağım.

Sihirli Sopa gibi bir lakabı varken iki kaslı kalçasının arasında bir torpido asılı olması normal.

Lake Powers'ın mikropenisi olmasını istemek gerçekten çok mu fazla?

"Lanet olsun, Briggs... İK'dan randevu almamı sağlayacaksın!" Lake bağılıyor ve çoktan dolaplara doğru yolu yarılarmış olan Briggs'i izliyor.

Briggs baktı, burada olduğumu yeni fark etti. Beni nasıl özledi?

"Kahretsin. Üzgünüm, Tessa," diyor Briggs ama yine de gülüyor ve yürümeye devam ediyor.

"Brent'e sana Sihirli Çubuk'u gösterdiğimi söyleme... Beni öldürebilir."

Sihirli Sopa... Pak tavşanlarının Lake'e taktığı lakap. Her zaman bunun bir saçmalık olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bizzat gördüğüm için söylentiler doğru olabilir. Umursadığımdan değil. Bir yılı aşkın süredir hokey oyuncusu değilim ve öyle de kalmayı planlıyorum.

Briggs'in, Lake'in mallarını bana gösterdiği için Brent'in onu öldüreceğini düşünmesine gelince, böyle bir şey olmaz. Yıllar içinde Brent'in hokey arkadaşlarından birçoğuyla çıktım ve bu durum onu lisede bir takım arkadaşıyla ilk kez çıktığım zamanki kadar rahatsız etmiyor.

Çocuk ertesi gün antrenmanda bir güzel dayak yedi ama ondan sonra Brent kiminle çıktığımı görmezden gelmeye başladı. Böylesi daha iyiydi.

Ayrıca, bunu sorun etmesinin tek yolu Lake'le benim oynamaya başlamamız, ki sekse aç vücudumda biraz haysiyet kaldığı sürece böyle bir şey asla olmayacak.

Göl

"Havlunu almayacak mısın?" diye soruyor arkasını dönüp hala düştüğü yerde duran beyaz pamuklu havluya baktıktan sonra.

"Manzaranın tadını çıkarmıyor musun? Muhteşem olduğunu duydum."

Gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor ve tepkisine gülümsememek için alt dudağımı emiyorum.

Eğilip havluyu almak için kendimi zor tutuyorum. Bu ona boyun eğmek gibi gelirdi. Neden bilmiyorum ama olurdu. Ve siktir et, bu vücut için saatlerimi harcadım, bu yüzden birileri bunu takdir etmeli. Gerçi Tessa sürekli benim için cadı avına çıkmasaydı, dizlerimin üzerinde başım kalçalarının arasında ona tapınmak eğlenceli olabilirdi. Ama Tessa ile yatmak tek gecelik bir şey olmaz. Onun sadece ilişki tipi olduğunu düşündüğümünden değil ama Brent'in küçük

Kız kardeş. Eğer bir takım arkadaşının kız kardeşinin peşinden koşacaksan, en azından biriyle çıkmaya hazır olmalısın ve ben artık ciddi ilişkiler yaşamıyorum.

"Briggs İK konusunda haklı. En azından bu son yorumla ilgileneceklerinden eminim." Tessa diyor ki.

Boş tehdidinden kurtuldum. Bana karşı bir dava açmazdı ya da en azından ben açacağını sanmıyorum. Her iki durumda da, erkekler soyunma odasına gelen oydu.

"Lütfen diyecek misin, yoksa fotoğrafı yukarıda tutacak mıyım?" Tekrar soruyorum, ellerim hala sikimi ve taşaklarımı kucaklıyor, ama geri adım atmıyorum.

Soyunma odası ısıtılmalı ama bugün buzun üzerinde kondisyon çalıştım. Yoğun antrenman yüzünden kalbim hâlâ çarpıyor, o yüzden hiç üşümüyorum. Havlu yerde kalabilir, umurumda değil.

Ayrıca soğuğu seviyorum. Bir meslek seçebilseydim profesyonel bir snowboardcu olurdum ama ben daha iyi bir hokey oyuncusuyum.

Şikayet edemem... Faturalarımı ödemek için bir maç oynuyorum. Eğer Hawkeyes Halkla İlişkiler Müdürü kellemi istemeseydi, Hawkeyes stadyumunda işler oldukça rahat olurdu. Tessa imajımı yönettiğini düşünmeye başladı ama yönetmiyor.

O kızın kışına dokunduğum fotoğraf umurumda mı? Hayır.

Havuz partisinde o kadar sarhoştum ki onun kim olduğunu zar zor hatırlıyorum ve kışına dokunmam kasıtlı değildi. Olsa olsa, sanırım arkadaşına yardım etmek için onu atlatmaya ve barbeküye doğru gitmeye çalışıyordum. Zaten elimi ona değdirmemi gerektirecek ne olduğunu bile hatırlamıyorum, o gün boyunca bir iki kelimedenden fazlasını paylaştığımızı da sanmıyorum ama partiyi izleyen biri fotoğrafı çekip ona göndermiş.

Muhtemelen onun bir arkadaşı. Yemin ederim, bu sosyal medya tırmanıcıları çoban köpekleri gibi çiftler halinde çalışarak, paylaşımlarının viral olması için sizi bir şeyler yapmaya ikna etmeye çalışıyor ve hepsi de o çok sevilen mavi onay işareti için yaygara koparıyor.

O on dakikalık şöhretini yaşıyor ve ben de Sam Roberts'ın Brent Tomlin'in kız kardeşinin Brent'le yaşamak için Seattle'a taşındığını duyunca tuttuğu küçük medya diktatörü tarafından azarlanıyorum. San Diego Blue Devils hokey takımında çalışıyordu, benim de seçildiğim ve ilk sekiz yılımı geçirdiğim takım. Dört yıl önce Hawkeyes'e takas edildim ve neyse ki kendimi burada buldum. San Diego harika bir takım ama oyunculardan biriyle birkaç sorun yaşadım ve şimdi Hawkeyes'te olduğum için minnettarım. Burası ait olduğum yer... bu takım ve bu grupla.

Duyduğum kadarıyla Tessa işini biliyor ve Phil Carlton da onun halkın kendi ekibine bakış açısını değiştirme becerisine hayran kalmış görünüyor.

Tessa buraya taşındığında Brent evi satın aldı ve The Commons'tan taşındı... ve o zaman Kaptan No-fun soyunma odasının yanındaki ofisini aldı ve izlenme oranını artırmak için herhangi bir medya kuruluşunun eline geçen söylediğim veya yaptığım her şey hakkında beni sıkıştırmaya başladı.

Tessa Tomlin küçük bir boz ayı gibidir ve bu yırtıcıyla yüz yüze geldiğinizde, en iyisi yerinizde durmak, doğrudan gözlerinin içine bakmak ve sizinle uğraşmaması için kendinizi olabildiğince büyük göstermektir. Ama saldırırsa, doğrudan cenin pozisyonuna geçip, sizden sıkılıp yoluna devam edene kadar başınızı ve yüzünüzü kapatın.

Ellerimde aletimle burada çırılçıplak duruyorum... Şu anda hangi pozisyonda olduğumdan tam olarak emin değilim. Yerimde mi duruyorum yoksa cenin pozisyonunda mı siniyorum?

"Onun paylaşımını sosyal medya hesabınızdan kaldırmak ve gelecekteki kullanıcıların sizi etiketlemesini engellemek için stadyum kampüsünden ayrılana kadar vaktiniz var."

Sonra bir çift uzun siyah stiletto ve ince bacaklarına kadar inen siyah kalem eteğiyle dönüp gidiyor. Uzun koyu renk saçları hafifçe dalgalanarak sırtının alt kısmına doğru iniyor.

Ona bir şey vereceğim. Üzerinde kırmızı el izimle harika görünecek güzel bir poposu var.

"Yoksa ne olur?" Arkasından
bağırıyorum. Ama cevap
vermiyor.

Uzun bacaklarının her kıvrımını ortaya çıkaran o seksi eteğiyle oradan ayrılırken kıcının bir o yana bir bu yana sallanışını izliyorum.

Kahretsin, güzel bir kış.

"Yoksa ne olur, Tessie?" Soyunma odasının kapısını itip çıkmadan önce son bir kez sesleniyorum.
Kıkırdıyorum.

Lütfen demediğine sevindim çünkü fotoğrafı asılı bırakmak onu bütün gün yiyip bitirecek ve bu benim için bir şey ifade ediyor.

Ama bu dürtülerime yenik düşmeye hiç niyetim yok.

Üçüncü Bölüm

Göl

"Kusursuz bir zamanlaman var," diyorum Briggs'e, havlumu tekrar belime doladıktan sonra dolaplara doğru yürürken.

Eğilip havluma uzanmak için Tessa'nın soyunma odasından içeri girdiğinden biraz daha öfkeli bir şekilde çıkmasını bekledim.

Kadın beni çok sinirlendiriyor... ama sözleşmedeki maaşımın iki katını teklif etseler bile gözlerimi onun kışından ayıramazdım.

Briggs omzunun üzerinden bakıyor, beyaz havlu hala beline sarılı ve saçları duştan ıslanmış.

Bugün antrenmandan sonra fizyoterapistle esneme hareketleri yapan son iki kişiydik.

"Kahretsin, üzgünüm," diyor tişörtünü başına geçirirken. "Tessa'yı soyunma odasında görmedim."

"Evet, bir dahaki sefere Phil Carlton'ın karısı gibi biri olmadığından emin ol. Ben

Kontratımdaki tüm o sıfırlar," diyorum ona, spor çantama uzanıyorum ve bir tişörtümü çıkarıyorum.

kendi. "Bu takım için oynamaya devam etmek istiyorum." "Onun burada ne işi vardı?" diye soruyor.

Spor çantasına uzanıp bir çift boxer külot alıyor ve havlusunun altından geçiriyor. Sert bir Tessa hâlâ binadayken biraz daha önlem aldığı için onu suçlayamam.

Dolabıma ve açık spor çantama doğru dönüyorum. "Her zamanki saçmalıkları."

Kıkırdıyor.

"Siz ikiniz hiç sevişip bu işi bitirecek misiniz?" Az önce ne dedi bu?

Ona bakmak için kafamı kırbaçladım. "Tanrım, bugün antrenmanda kafanı mı çarptın? Bu da nereden çıktı şimdi?"

Teslim olmak için avuçlarını yukarı kaldırıyor.

"Boş ver dostum, bunun herkesçe bilindiğini sanıyordum. Bir şey söylediğimi unut." Başımı salladım. Beni kaybetti.

"Yaygın bilgi mi? Kim tarafından?"

"Unut gitsin Lake," diyor, siyah eşofmanlarını giyip spor çantasının fermuarını çekiyor. Spor çantasını omzuna atıp yanıma geliyor ve omzumu okşuyor. "Sana iyi şanslar."

Sonra çıkışa doğru yürüdü.

Gidişini izlemek için döndüm.

"Briggs! Kimin ortak bilgisi?" Ona bağıriyorum.

Cevap vermiyor ve saniyeler içinde soyunma odasının kapısından çıkıyor.

"*Siktir et de bitsin...*" Ne oluyor be?

Tessa

Lake ile yüzleşmemden saatler sonra, umduğumdan daha fazlasını gördüm, hala fotoğraftan etiketini kaldırmadı. Kan basıncım tavana vurmuş olmalı ve hiçbir nefes egzersizi, olayları bırakma

şeklimizdeki kızgınlığımı kontrol etmeme yardımcı olmadı.

Group Text

Lunch at Serendipity's
Coffee Shop?

Penelope

I'm free for lunch.

Isla

I've got Berkeley, but we're
free.

Sonbahar'dan metin baloncuklarının çıkmaya başlamasını izliyorum.

Autumn

Packing to go to Walla Walla
with Briggs to see his dad.

Oh yeah. I forgot. Update
us when you can.

Bugün erken saatlerde bana mesaj atarak Briggs'in gerçekten hasta olan babasını görmek için son dakikada ayrıldıklarını söyledi.

Sonbahar

Thanks girls.

Ayrıca, nerede kalıyorsunuz?
Bu tek yataklı bir durum mu?"

"I
Aman Tanrım. Penelope.
romantizm

nuvel.

AMtumn

I'm not sure yet, but I just quit my
job, so we'll see what happens.

WHAT! Now you have to meet us for lunch.

Isla

You can't drop a bomb like that!

Penelope

Knew it! Go get your man.
Love ya 😊

Bir saat sonra Penelope, Isla ve Berkeley ile tanışabilmemiz için beni almaya aşağıya geliyor. Isla'nın bakıcılığını yaptığı iki buçuk yaşındaki küçük kız, takımdaki bir diğer oyuncu Kaenan Altman'a ait.

Yakın bir park yeri bulduğumuz için şanslı bir şekilde küçük şirin dükkânın kaldırımına yanaştık. Stadyumun yeraltı personel otoparkından çıkar çıkmaz yağmur çiselemeye başladı ve şimdi araba kapalıyken yağmur, fasılalı silecekler olmadan ön camdan dışarıyı görmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyor. Dışarı çıkmak için kapılarımızı açtık ve binaya doğru koşmaya başladık.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda etek ve topuklu ayakkabıyla koşarken bileğimi burkmamaya çalıştığım için Penelope'nin puantiyeli yağmurluklarını kısıkanıyorum.

Serendipity's Coffee Shop'a ev sahipliği yapan küçük taş bina, tuğladan inşa edilmiş diğer iki büyük binanın arasına sıkışmış gibi görünüyor. Parlak kırmızı elmalı kapısı ve neşeli tabelası sizi Washington yağmurundan içeri girmeye ve bir süre oturup sıcak bir fincan kahvenin, lezzetli fırın ürünlerinden birinin ya da öğle yemeği menüsünden bir şeyin tadını çıkarmaya çağırıyor.

Bina dışarıdan küçük görünse de, bir grupta, dizüstü bilgisayarla veya kitapla buraya gelip kıvrılmak için sıcak, rahat bir yer bulmak için kuytuları ve çatlakları olan uzun bir bina.

Burası şehrin en iyi saklanan sırrıdır.

Penelope ve ben Serendipity's Coffee Shop'a girdiğimizde, kahve ve taze pişmiş ekmek kokusu beni anında acıktırıyor. Dilim alt dudacağımı ıslatmak için dışarı fırlıyor ve ağzım

Öğle yemeği telaşından dolayı havada hafif bir soğan ve sarımsak kokusu var.

Isla ve Berkeley'in çoktan bir masa ayırttıklarını görüyorum. Berkeley koyu kahverengi buklelerini at kuyruğu yapmış, bir elinde meyve suyu kutusu ve küçük bir tabakta sadece ona özel yapışkan bir çörekle oturuyor. Isla gülümsüyor ve bize el sallıyor.

Isla, "Buraya olabildiğince hızlı geldik," diyor. "Acil durum nedir?"

"Buna acil durum demezdim ama Lake'i öldürmek üzereyim ve kusursuz bir mazerete ihtiyacım var," diyorum ona ve dramatik bir hışımla diğer sandalyelerden birine çöküyorum. Penelope hemen arkamdan geliyor ama oturmuyor. Onun yerine masanın üzerinde geziniyor.

Penelope, "Siparişinizi alacağım çünkü bu konuşmaya suç ortağı olamam... Hapishane için fazla yumuşağım," diye alay ediyor. "Ayrıca, bir oyuncu buzda sakatlanır ve nakledilirse ailesine haber vermesi gereken kişi benim... ya da daha kötüsü. Konuşacak poker sesim yok. Bir saniye içinde peşime düşerler."

Anlayışla başımı sallıyorum. "Fındıklı latte lütfen, double olsun." Keşke burası sıcak toddy ya da Bailey's Irish cream gibi daha sert bir şeyler yapsaydı ama yapmadıkları için bir sonraki en iyi şeyi seçiyorum: günümü geçirecek kadar enerjik olmamı sağlayacak double espresso.

"Ve ben de sana yardım edemem. Çok gıdıklanıyorum," diye ekliyor Isla, Penelope siparişimizi vermek için arkasını dönmeden önce büyük beyaz porselen kahve fincanını dudaklarına götürüyor.

Penelope yıldırım hızıyla geri dönüyor ve bir an için birbirimize bakıyoruz. "Ha?"

Isla'ya bakarak soruyorum.

Isla yeni yürümeye başlayan çocuğun Barbie pambesi köpük kılıfla kaplı tabletini ayarlıyor, şu anda Berkeley için bir alfabe ezber şarkısı çalıyor. Kız büyülenmiş durumda, meyve suyu kutusunun pipetinin ağzına ulaştığından emin olmak için gözlerini ekrandan ayırmak istemiyor.

"Seni uyarıyorum, eğer gıdıklama yoluyla benden bilgi almaya çalışırlarsa, ayağıma tek bir parmak bile basmadan seni ele veririm. İşte bu kadar kötü" diyor, gözleri tablette, hala onu ayarlıyor.

"Bildğim iyi oldu," diyor Penelope, ileride kullanmak üzere hayali bir kâğıda yazıyormuş gibi yaparak. Penelope ve ben gülüyoruz ve sonra Isla da katılıyor.

"O zaman birbirimizin düşmanlarını öldürüp sonra da bunu grup şantajı olarak kullanarak hepimizi ömür boyu sürecekle ve cinayetleri mezara götürmemizle son bulacak bir kan anlaşmasında tutmak değilse, en iyi kız arkadaşlara sahip olmanın anlamı ne?" Ben soruyorum.

Penelope masanın üzerinden eğiliyor. "Yani hepimiz bunu mezara götüreceğiz, yaşayan son arkadaşımız hariç, o da bu konuda bir kitap yazacak, çok satan bir yazar ve mega zengin olacak,

Sonra da suçluların iadesi yasası olmayan bir ülkeye yakın mega bir yatta, hepsi kendi yaşının çeyreği kadar olan şeker bebek erkek arkadaşlarıyla son günlerini yaşayacak." diyor Penelope.

Hawkeyes için çalışmaya başladığımda Penelope ile bu kadar hızlı arkadaş olmamızın bir nedeni olduğunu biliyordum. Aynı şeyi düşünüyoruz.

"Bekle! Hayatta kalan son kişi kim olacak?" Isla şimdi de eğilerek soruyor, aniden ilgilenmiş gibi görünüyor.

"Ben nereden bileyim? Sanırım kura çekmemiz gerekecek?" Penelope öneriyor.

"Ölümün bu şekilde işlediğini sanmıyorum," diye öneriyorum. "İkinizden birinin ölmesini istediğiniz biri var mı?"

"Elbette, ama benimki şu anda Kanada'da yaşıyor ve Hawkeyes çiftlik takımında oynuyor. Onu üniversiteden beri görmedim ve muhtemelen bir daha da görmeyeceğim," diyor Penelope, hala ayakta, siparişimizi vermek için bekliyor ama sohbet çok güzelleşti.

Anlaşılabilir.

Isla ağzından kaçırıyor: "Benimki eski nişanlım, eskiden depo müdürümüz olan yeni kız arkadaşını becerirken Colorado'ya dönüp işlerimizi yürütmem için beni suçluluk duygusuna sürüklemeye çalışıyor."

"Vay canına, ne?!" diye soruyorum ve Penelope hemen masadan bir sandalye çekip kıcını oturtuyor. Şimdi gitmesine imkân yok ve ben de onu suçlamıyorum. Kahvenin ve yapış yapış ekmeklerin canı cehenneme. İşler ilginçleşmeye başladı.

Isla bana bakarak, "Bu uzun bir hikâye ve bu yemek seninle ilgili, Tessa," diyor. "Ayrıca bu konu hakkında etrafta çok fazla konuşmak istemiyorum..." Isla başını Berkeley'e doğru sallar.

"İkiniz de 'Earl's Got To Die' Dixie Chicks klibini benimle birlikte canlandırmayacağınıza göre... sanırım Autumn'un dönmesini beklemem gerekecek. O benimle yapar. O bir "bin ya da öl" arkadaşı. Hiçbir şey için teşekkürler." Masanın etrafında benimle birlikte oturan iki kadına kıkırdayarak ve başlarını sallayarak takılıyorum.

"Sanırım Lake birkaç gün daha yaşayacak," diyor Isla, artık kıskanmaya başladığım kahvesinden bir yudum alarak.

"Aceleye gerek yok. Birkaç gün içinde hâlâ orada olacak. Yani, bir anda senin gözüne girecek değil ya," diye ekliyor Penelope.

"Doğru. Birkaç gün daha canımı yakacak ama beni öldürmeyecek. Sanmıyorum," diyorum ve ayağa kalkıyorum çünkü onunla aramızda geçenlere ve sosyal medya fotoğraflarına dalmadan önce kahveye ve lezzetli şarküteri kajulu tavuk salatası sandviçlerinden birine ihtiyacım olacak.

Fotoğrafi hala indirmedim ve şimdi Sam'e gidip neler olduğunu anlatmaktan başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Sanki teneffüste yaramazlık yaptığı için müdürün odasına koşup Lake'i azarlamak zorundaymışım gibi hissediyorum.

Bugün soyunma odasında tam olarak ne olduğunu açıkladığım ve karnımı nefis karbonhidratlar ve kafeinle doldurduğum bir saatten sonra ne yapmam gerektiğini biliyorum. İki kız da Lake'e ciddi olduğumu göstermenin tek yolunun Sam'e gitmek olduğuna beni ikna etti. İşin bu noktaya gelmesinden nefret ediyorum ve Lake'in gözünde sıfır otoriteye sahip görünmekten nefret ediyorum, eğer beni yaptığı gibi başından savabileceğini düşünüyorsa. Özellikle de oyuncuların imajlarının Phil Carlton için önemli olduğunu ve takımın franchise'ında bu tür sorunlar ortaya çıktığında Phil ve Sam'in bana bakıp durumu neden düzeltmediğini sorduklarını bildiği için.

Er ya da geç bu yazıyı görecekler ve neden kaldırılmasını sağlamadığımı soracaklar.

Onlara ne söylemem gerekiyor? "Ah evet, bu konuda... Lake otoriteme saygı duymuyor ve bana penisini gösterdikten sonra fotoğrafı kaldırmayı reddetti ve sonra penisini ellerinde tutmaya devam etti." Bu iyi gider.

Bu yıl Noel ikramiye'nize elveda deyin çünkü Lake sizi kötü gösteriyor ve işinizi yapmanıza izin vermiyor.

Dördüncü Bölüm

Göl

Tessa'nın bir kasırğa gibi soyunma odasına girip benden her istediğini yapmamı istemesinin üzerinden yirmi dört saat geçti. Kibarca isteseydi yapardım ama yapmadığı için memnunum çünkü Tessa'yı kızdırmaktan almam gerekenden çok daha fazla zevk alıyorum.

Hokey sezonu boyunca kiraladığım çatı katının geniş mutfağında duruyorum ve menajerimi arıyorum, ticari sınıf paslanmaz çelik buzdolabına doğru yürürken telefonumu hoparlöre veriyorum. Buzdolabı boyu kadar geniş ve benim gibi bir bekârın ihtiyaç duyduğundan çok daha fazla buzdolabı alanı sağlıyor... ama havalı görünüyor.

Uzun silindir paslanmaz çelik kulpu açıp buzdolabının kapağını çekiyorum ve sabahtan beri antrenmandan önce soya sosu, limon suyu ve kıyılmış sarımsakla marine ettiğim bifteği almak için içeri uzanıyorum.

"Lake! En sevdiğim müşterim," diyor menajerim Josh telefonu açtığında.

Ona kazandırdığım paraya göre, muhtemelen öyleyimdir.

Ofisinin ahşap zemininde kayan sandalyesinin sesini ve ardından deri koltuğunda arkasına yaslanırken çıkardığı iniltiyi duyuyorum. Ofise geldiğimde her zamanki gibi koltuğunda rahatlıyor, sanki milyon dolarlık bir müşteri değil de eski bir dostmuşum gibi. Sanki profesyonel ilişkimizdeki sihir ölmüş ve artık uğraşmasına gerek yokmuş gibi.

"En yüksek maaşlı müşterini kastediyorsun," diye dürtüyorum.

"Aynı şey, değil mi?" diye kıkırdayarak karşılık veriyor. "Peki... ne için aradınız? Karını ve çocuklarını sormak için aramadığını biliyorum," diyor.

Sözleşmemden aldığı yüzdeyle elde ettiği gelir, ona on yıl önce kendi başına çıkmasına yetecek kadar para kazandırdı ve pahalı ofisinin ve destek personelinin masraflarını karşıladı. Ama bu ona yeterince kredi vermiyor. Benim için iyi bir iş yapıyor, o yüzden şikayet etmemeliyim.

Başımı sallayıp sırtıyorum, T-bone bifteğin olduğu tabağı kapıyorum ve çatı katımın balkonuna çıkıyorum. Barbekünün altından dumanların yükselmeye başladığını görebiliyorum.

"Dün bir iş arkadaşım ile bir konuşma yaptım ve merak ediyorum. Kontratımdaki bir şeyle ilgili."

"Kontratın ne olacak?" diye soruyor, sesinde hafif bir gerginlik var.

Josh'un sandalyesinin geri çekildiğini duydum. Tepki süresi ve endişesi beni biraz daha iyi hissettiriyor. Onu alarma geçirdim ve bir sözleşme anlaşmazlığı potansiyeli söz konusu olduğunda Josh'un tetikte olduğunu görmekten mutluyum.

"Önemli bir şey değil ama Hawkeyes'in medyadaki varlığım üzerinde ne kadar kontrolü olduğunu merak ediyorum." "Vay canına, ne? Neden?"

Daha önce açık hava ızgarasının pilot ışığını yaktıktan sonra aralık bıraktığım sürgülü kapıyı serçe parmağımla iterek açıyorum. Bir elimde içinde çiğ biftek olan tabağı, diğer elimde cep telefonumu tutuyor ve her şeyi dengelemeye çalışıyorum.

Balkona çıktığım anda, çiseleyen yoğun bir şehrin sesi kulak zarlarımı dolduruyor.

Yağmur damlacıkları ulaşabildikleri her yüzeye vuruyor ve su birikintilerinin içinden ve ıslak asfaltın üzerinden geçen trafik arka plandaki gürültüyü artırıyor. Bifteği ızgaranın yan masasına bırakıyorum, sonra Seattle'da ıslak bir kışın sesleri arasında Josh'u duyabilmek için telefonumun yan düğmesine basıp hoparlörümün sesini açıyorum.

"Hiçbir şey. Gerçekten. Sadece etiketlendiğim bir fotoğrafı beğenmeyen halkla ilişkiler müdürü tarafından azarlandım. Önemli bir şey değil ama sözleşmemden bahsetti."

"Kahretsin... Bunun için kavga etmem gerektiğini biliyordum," diyor Josh ve diğer hatta çenesinin sıkıldığını duyabiliyorum.

"Neyle savaştım?" Mangalın kapağını kaldırıp içinden yükselen dumanı el sallayarak soruyorum... Sıcak ve hazır.

Dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Sosyal medyadaki imajımız üzerindeki kontrolleriyle savaştım. Bu, ajansın üzerinde tam kontrole sahip olması gereken bir şey. Okuduğumda hoşuma gitmemişti ve müzakerelerin ilk turunda benim çıkar listemdeydi ama..."

"Ama ne?" Ben soruyorum.

"Ama sonra yıllık kontratınıza bir milyon daha eklediler, ortalığı karıştırmak istemedim. Bu, sözleşmelere eklenen ve kontrollerini asla esnetmeyen şartlardan biri gibi görünüyordu."

"Şey, esniyorlar... ve sert esniyorlar," diyorum ona, tabaktaki bifteği kavramak ve mangalın üzerine koymak için bir dizi dil kullanarak.

Biftek sıcak barbekü ızgarasına çarptığında yüksek sesle cızırdama ve patlama sesleri çıkıyor ve bifteğin üzerinde güzel bir çıtır kabuk oluşuyor. Kömürleşmiş etin kokusu ağzımı sulandırıyor. Bugün sıkı bir antrenman yaptım ve bu hafta enerjimi korumak için iyi bir karbonhidrat yüklemesine ek olarak bunlardan on tane yiyecek kadar kalori yaktım.

"Tam olarak neler oluyor?" diye soruyor.

Takım elbisesinin hışırtısını duyuyorum ve ardından asistanını aramak için sabit hattındaki dahili telefona bastığında bir vızıltı duyuyorum. "Evet, efendim?" Kadın asistanının dahili telefonda söylediğini duyuyorum.

Benim yaşlarımda, otuzlu yaşların başında ya da belki benden birkaç yaş büyük. Ofise geldiğimde yeterince arkadaş canlısı ama konuşkan bir tip değil. Bunun için biraz fazla ciddi görünüyor ve ne zaman gelsem elinde fosforlu kalemle bir sözleşmeyi okuyor gibi görünüyor.

"Jody, tabletinden Lake'in mevcut sözleşmesini açmanı ve ofisime gelmeni istiyorum. Medya maddesini arıyoruz."

"Anlaşıldı efendim," diyor ve hat kesiliyor.

Otuz saniye geçmeden Josh'un ofisinin büyük ahşap kapısı açılır ve ayak sesleri Josh'un masasına yaklaşır.

"Seni hoparlör Lake'e bağlayacağım" dedi.

Ofisinden gelen yankı, bunu bana duyurmadan önce yaptığını söylüyor, ama hoparlörde olup olmamam umurumda değil.

Aklıma gelse temizleyeceğim ya da bir şey söylemekten geri duracağım hiçbir arkadaşım yok.

Annem ve yeğenlerim hariç. Bunun dışında, ben neysem oyum ve

insanlar zaman zaman bunun kabalııyla uğraşmak zorunda kalıyor. Hatta bazılarının benim akıcı konuşmamı "canlandırıcı" bulduğunu duydum.

"Tamam, Jody. Ne buldun?" diye soruyor, sesi masasının üzerinde geziniyormuş gibi geliyor, muhtemelen onu ve Jody'yi duyabilmem için telefonunu büyük masasının ortasına yerleştiriyor.

Bifteğimi ters çeviriyorum, üzerindeki mükemmel ızgara izlerini görünce başımı sallıyorum. Bifteğimin diğer tarafından gelen cızırtı sesleri ve kasvetli bir Seattle akşamında hafifçe çiseleyen yağmurun sesi arasında onu dinliyorum.

O sözleşme kurallarının özüne gelene kadar yasal jargonun bir kısmını duymazdan geliyorum.

"Hawkeyes Temiz Aile Eğlencesi imajıyla uygunsuz veya marka dışı olduğu düşünülen her şey, Halkla İlişkiler ekibi tarafından belirlenen ve tavsiye edilen parametrelere uyacak şekilde düzeltilmeli veya değiştirilmelidir."

Kahretsin.

Dayanacak bir yerim yok ama yine de lütfen diyebilirdi. Tessa kendini haklı hissedeceği için fotoğrafın etiketini kaldırmaktan nefret etsem de, onunla yaptığım anlaşmaya sadık kalırdım. Lütfen gibi kolay bir şey söyleyemezdi.

Eminim Sam ya da Phil bunu duyarsa ve onlara kızın tek yapması gerekenin lütfen demek olduğunu söylersem, benim tarafımı tutacaklardır.

Ticari bir buzdolabı, iki ocak ve iki ada ile bir bekârın ihtiyaç duyduğundan çok daha büyük olan son teknoloji mutfağıma giriyorum. Burası eğlence için tasarlanmış, yemek şirketlerinin gelip bu kadar büyük bir odaya ihtiyaç duymasını gerektirecek türden bir eğlence.

Sadece bir eşiniz varsa yapabileceğiniz türden bir eğlence, çünkü gerçekten, hangi erkek evinde bu kadar çok insan ister ki? Bu adam değil, çoğu adam da değil. Hepimiz bir elimiz pantolonumuzda, diğer elimiz spor kanallarında gezinirken ve yanımızda buz gibi bir bira varken mutlu kışlarımızı lanet olası kanepede oturtmayı tercih ederiz.

Süslenip püslenip muhtemelen hiç sevmediğimiz bir grup insanla konuşmak ve tadı çürümüş peynire benzeyen ve sizi asla yeterince doyurmayan küçük küçük lokmalar yemek istemiyoruz.

İş yerinde insanlarla o kadar çok uğraşıyorum ki, yapmak istediğim son şey eve gelip daha fazlasını yapmak ve şanslıyım ki bu asla benim sorunum olmayacak çünkü asla bir karım olmayacak.

Ertesi sabah buzdolabına gidip bir kutu yumurta, peynir ve hızlı bir omlet için birkaç şey daha çıkarıyorum. Kahvaltıyı hazırlamaya başlarken bir protein shake içmeye başlıyorum. Yaklaşık iki saat sonra antrenmanım var ama öncesinde yemek yemem gerekiyor, yoksa bok gibi oynarım. Aç karnına iyi oynayamam.

Telefonum bir mesajla yanıp sönüyor.

Sam GM

Sam GM

I need to see you in my office. Come in early.

Sure thing, boss.

Beni ispiyonlar mıydı?

Tabii ki yapar, daha önce de yapmıştı.

Uygulamama girip fotoğrafın etiketini kaldırmayı düşünüyorum, böylece artık görülemeyecek, ama bu sadece beni daha suçlu gösterecek, değil mi?

En iyisi nasıl gideceğini görmek.

En kötü ihtimalle Sam bana geçen seferki gibi birkaç imzalı forma imzalatır ve bir tokatla yoluma devam ederim.

Yemeğimi bitirir bitirmez stadyuma doğru yola çıkıyorum ve araba kullanmak yerine iki blok yürümeyi tercih ediyorum. Yürümek, güvenli yeraltı otoparkımızdan çıkıp stadyum otoparkına giriş yapmaktan daha az zaman alıyor, bu da Sam'in ofisine gitmek için ek bir asansöre binmem gerektiği anlamına geliyor.

Başka yerlerde yaşayan birkaç kişi dışında burada yaşayanların çoğu yürüyor.

Erken ayrıldığım için henüz takım arkadaşlarımdan hiçbirini göremiyorum, bu yüzden Washington

havasının hafif sisinde tek başıma yürüyorum. Okyanus esintisi biraz artıyor ve tuzlu kokusu

derin bir nefes alıyorum. Okyanus kenarında yaşamının kokusunu seviyorum.

Colorado'da büyüdüm ve altında büyüdüğüm Rocky Dağları kadar güzel neredeyse hiçbir şey olmamasına rağmen, okyanusa yakın yaşamak kesinlikle cazip.

Stadyumun kapısından içeri giriyorum ve sabahları her zamanki güvenlik görevlilerine el sallıyorum. "Günaydın Clint," diyorum en sevdiğim ve en çok saçmaladığım güvenlik görevlisine. O da kendi

Seksenli yaşlarında ve Seattle polis teşkilatından emekli olmuş ama elli beş yaş üstü toplum merkezinde yaşamaktan çok sıkıldığını, bu yüzden evden çıkmak için burada bir iş bulduğunu söylüyor.

"Rosie'ye evlenme teklif ettin mi?" Ona birkaç ay önce yüzük aldığını ama teklif edemeyecek kadar gergin olduğunu söylediği yetmiş yaşındaki kız arkadaşını soruyorum.

"Sonunda yaptım. Geçen hafta sonu. Torununun büyük kızı bana yardım etti." Gururla gülümsüyor. "Öyle mi? Onunla benim daha iyi bir eş olduğumuzu fark ettiğinde seni geri çevirdi mi?"

"İyi denemeydi, Bay Powers. Onun ilgilendiği türden bir sevişme için çok deneyimsiz olduğunuzu söyledi."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırladı. "Pardon?" Kıkırdarak soruyorum.

"Evet. Yeni numaralar öğretmek zorunda kalmayacağı bir erkek istiyor. Kilometrelerce yol almış bir adam istiyor."

Clint omurgasını dikleştirip kendine daha fazla güvenerek yürürken sırtıyorum.

"Yeni numaralar, ha? Bana öğretebileceğini düşündüğü birkaç şey mi var?" Ben soruyorum.

Elbette, Clint ve Rosie benden daha fazla hayat yaşadı, ama benim henüz yapmadığım şeyleri yaptığına inanmak zor. Ölmeden önce yapılacaklar listesini temizledim... yani, çoğunlukla.

Ancak bu son yapılacaklar listesi maddesi dört yıldan uzun bir süre önce eklediğim bir şeydi ve o zaman fark etmemiş olsam da bunu eklemem bir hataydı. Artık o maddeyi işaretlememe imkan yok.

Bu, ilk iç saha maçımızda tribünlerde bir kadın gördüğüm ve onunla yatacağıma yemin ettiğim zamandı... sonra Brent'in kolunu ona doladığı ve maç sonrası medyadan sonra başının üstüne bir öpücük için onu içeri çektiği anda adını öğrendim.

Tessa Tomlin.

"Tebrikler Clint. Onu mutlu et, yoksa ben ederim," diye takılıyorum ve sonra asansöre

yöneliyorum.

"Doktorun reçete ettiği şeyleri aldım Lake... rekabet edemezsin."

Arkama baktığımda Clint çoktan dönmüş, ısıklık çalarak ters yöne doğru ilerliyordu.

Komik piç. Bazen günümün en önemli olayı o oluyor, özellikle de bugün çünkü Sam Roberts tarafından kığımın çiğnenmek üzere olduğunu biliyorum, Tessa ise istediğini elde ettiğini bilerek memnun bir gülümsemeyle beni izliyor... beni kendi iradesine boyun eğmeye zorluyor.

Ama onun iradesini çok daha iyi bir pozisyona getirebilirdim ve bu da yüzünde farklı türden bir memnuniyet gülümsemesi bırakırdı.

Lanet olsun.

Bir gün Tessa'yı sikmeyi düşünmeyi bırakmam gerekecek. Bu sağlıklı değil. Ya da en azından benim sağlıklı olarak gördüğüm şey, bir kadına asla aşık olmamak, bir kaçamağın bir haftayı geçmesine asla izin vermemek ve ona asla sikişten, parmaklarından ya da ağızından fazlasını vermemek.

Bir kalp vücudunuzun dışında güvende değildir ve bunu herkesten daha iyi biliyorum.

Asansörden inip Hawkeyes şirket ofislerinin üçüncü katına çıkıyorum; burada genel müdürümüz, şirket sahibi ve hukuk ekibinin ofisleri bulunuyor.

Phil Carlton'ın asistanı Adele'in masasında oturduğu sağ tarafıma bakıyorum. Masa yaklaşık bar yüksekliğinde ve koyu espresso rengi ofis alanındaki geniş ahşap döşemeyle uyumlu.

"Selam, Adele. Sam'i görmeye gidiyorum," diyorum ona.

Başını sallıyor. "Tessa geleceğinizden bahsetmişti. Sizi gördüğüme sevindim efendim."

"Sen de," diyorum ve yanından geçip koridorda ilerlerken ona başımı sallıyorum. Bana efendim yerine Lake demesini sağlamaya çalışmaktan vazgeçtim. Diğer oyuncuların çoğunun da aynı şeyi yapmaya çalıştığını ve başarısız olduğunu biliyorum. Ama Tessa'ya ilk ismiyle hitap etmesi bana Tessa'nın duvarı yıkmış olması gerektiğini düşündürüyor.

Koridorda yürüyorum. Hawkeyes hatıralarıyla dolu gölge kutulara ve duvarda asılı emekli formalara bakarken botlarım koridor boyunca ahşap zeminlerde yankılanıyor.

Sam'in ofis kapısına yaklaştığımda bir kadın sesi duyuyorum.

Tessa'nın.

Evet, onun da burada olacağını tahmin etmiştim.

Sam'in ofisinin resepsiyon bölümüne açılan ilk kapıdan içeri giriyorum. Asistanı ve kızı Penelope masasında oturmuyor. Onun yerine Sam'in ofisinin kapısında duruyor ve üçü -Sam, Tessa ve Penelope- bir şey hakkında sohbet ediyor.

İlk kapıdan geçip resepsiyon alanına doğru ilerlerken boğazımı temizliyorum. Penelope beni duyuyor ve babasının ofisinin kapısında arkasını dönüyor.

Sam'in masasında durduğunu görüyorum, ama muhtemelen sağ tarafta duran Tessa'yı göremiyorum, çünkü Sam'in dikkati o tarafa yönelmiş gibi görünüyor ve Tessa'nın söylediği ama benim duyamadığım bir şeye başını sallıyor. "Selam Lake. Senin için hazırlar," diyor Tessa, uzun sarı saçları süslü bir örgüyle omzuna dökülmüş, üzerinde şirket tarafından verilen turkuaz Hawkeyes polosuyla siyah Hawkeyes logosu.

Kapı çerçevesinden çıkıp bana doğru yürümeye başlıyor, soluna dönüp Sam'in ofis kapısının hemen arkasında duran masasının etrafından dolaşıyor.

Sam'in ofisinin kapısında durana kadar birkaç adım daha atıyorum. Sam açık kapı aralığından bana bakıyor. Tessa da bakıyor, ama beni görmek için başını çevirmesi olması gerekenden bir saniye daha uzun sürmüş gibi görünüyor.

Bu görüşmeyi istemiyorsa, beni Sam'e ispiyonlamasına gerek yoktu. Sadece lütfen diyebilirdi ve bunu çoktan geçmişte bırakabilirdik. Eminim Sam, Tessa'nın profesyonelce davranmadığını ve önemsiz olduğunu görecektir.

"Lake, içeri gel," diyor Sam her zamanki sakın tavrıyla, ellerini kalçalarına dayamış, siyah Hawkeyes şapkasını kafasına indirmiş, saçları kulakları boyunca ağarmış.

"Selam patron," diyorum. "Tessa," diye onaylıyorum.

Kendimi Tessa'nın durduğu yerin yanındaki büyük abanoz cilalı masasının sonuna getirmek için gerekli adımları atıyorum.

Oturmuyor, bu da bunun hızlı bir konuşma olacağına ve muhtemelen imzalamam gereken tüm imzalardan sonra elime kramp gireceğine işaret ediyor.

İkimize de bakıyor ve başlıyor.

"Lake, uzun bir antrenman gününün yanı sıra fizik tedavi ve diğer şeylerin uzun bir listesi olduğunu biliyorum... tıpkı geri kalanımız gibi, bu yüzden bunu kısa keseceğim, böylece hepimiz günümüze devam edebiliriz."

Cevap olarak başımı salladım.

Belki de Tessa'nın görmesi gereken şey budur. Yaptığı bu sosyal medya bekçiliği saçmalığının önemli olmadığını.

Zamanını dolduracak lanet bir hobi bul.

"Öncelikle, halkla ilişkiler konusunda Tessa'nın otoritesini pek ciddiye almıyor gibi

göründüğünüz gerçeğine değinmek istiyorum."

"Hey, bir dakika bekle. O-"

Ama yapmıyor. Devam ediyor. "Phil Carlton para saçmayı seviyor diye Hawkeyes'in Tessa'ya maaş ödediğini ve keyfi bir unvan verdiğini mi düşünüyorsun?" Sam soruyor.

Lanet olsun. Bu iş düşündüğüm gibi gitmiyor. "Hayır, efendim."

"Bu doğru. Umurunda değil. Hepimiz Phil'in bir profesyonel hokey takımının stadyumunda büyük ışıklar altında isimlerini görmek isteyen büyük bir sponsora kur yaptığının farkındayız ama hangi profesyonel takım olduğu umurlarında bile değil," diyor doğrudan bana bakarak. "Ancak Phil Carlton hangi takım olduğunu önemsiyor... ve siz de önemsemelisiniz."

Hawkeyes şapkasının altından bir dizi sert, çelik mavisi göz bana bakıyor.

"Anlıyorum, efendim."

Başımı sallıyorum ve göz temasını keserek gözleri bana dikilmiş olan Tessa'ya bakıyorum. Gözlerini kaçırıyor, ben de Sam'e dikkatimi geri veriyorum.

"Anladığını sanmıyorum, bu yüzden sana şimdi söylüyorum," diyor ellerini kalçalarına koyarak. "Bu para stadyumumuza son teknoloji ürünü yeni bir soyunma odası ve takım olarak makaraları izleyip oyunların üzerinden geçebileceğimiz Ferrari deri koltuklu bir izleme odası kazandıracak türden bir para. Bu para bize terapi havuzları, yepyeni saunalar ve antrenman sonrası için soğuk dalma havuzları kazandıracak türden bir para."

Tekrar başımı sallıyorum çünkü bu noktada söyleyebileceğim hiçbir şey bana yardımcı olmayacak.

"Liste daha uzun, ama senin önemseyeceğin ilk birkaç şeyi sıralıyorum çünkü eylemlerin bencilce, bu yüzden listede kendin için önemseyeceğin şeylerle devam etmeliyim gibi görünüyor," diyor, her zamanki soğukkanlı ve sakin tavrı sık görmediğim bir seviyeye yükseldi.

Sam Roberts çok iyi bir genel menajer ve hokey franchise'ının sağlığı söz konusu olduğunda genellikle bizim tarafımızda yer alıyor. Geçen yıl bile, son sosyal medya olayını örtbas etmek için bana hayır kurumu için forma imzalattırdığında, elime tokat bile atmadı. Her şeyden çok bir sıkıntı gibi görünüyordu.

"Hareketlerim yanlıştı. Bunu şimdi anlıyorum," diyorum ellerimi atletik pantolonumun içine sokarak. "O kızla görüşüyor musun?" diye soruyor.

"Kimi görüyorsun?" Şaşkınlığım yüzümdeki buruşuk ifadeden belli oluyor. Ben kimseyi *görmüyorum*.

"Etiketlendiğiniz fotoğraftaki yarı çıplak kadın mı?"

"Hayır, hayır efendim, değilim. Onun kim olduğunu bile bilmiyorum," diyorum dürüstçe. Başını sallıyor.

"Peki neden ölmek istediğın lanet olası tepe burası?" diye soruyor, masasına doğru ilerliyor ve uyandırmak için telefonuna vuruyor.

Sam'in telefonunda Hawkeyes'in sosyal medya hesabından etiketlenmiş fotoğrafı görüyorum. "Değil, efendim."

Tekrar bana baktı. Gözleri benimkilerle kilitlendi.

"Kadının fotoğrafının etiketini kaldırın ve sosyal medyada sorun yaşadığınız son seferde istediğim gibi hesabınızı etiketlenemez hale getirin. Bu sorunun devam etmesi Phil'in seni takas etmeyi düşünmesi için bir neden. Çiftlik takımından getirmek istediği bir oyuncumuz var ve bunu yapmak için bir takas yapabiliriz. Başka bir yere giden bir göt olmadığını kanıtlamanı öneririm."

Bu da ne demek oluyor? Beni çiftlik takımındaki bir çaylakla mı takas edecekler?

Ellerimi ceplerimden çıkarıp masasına doğru bir adım atıyorum. "Biri takas mı edilecek?"

Gözlerim Tessa'ya kayıyor, ama şaşkınlığını gizlemekte daha iyi bir iş çıkarmasına rağmen, bu onun için de yeni bir şeymiş gibi görünüyor.

"Bu mümkün, ancak henüz bir karar verilmiş değil."

"Tamam, anladım. Elimden geleni yapacağım. Gelecek hafta tatil için Colorado'ya gitmeden önce imzalamam için poster ya da formlarınız var mı?"

"İmzalanacak forma yok, Lake..."

Güzel! Kışıma tekneyi yedim ama sonuçta iyi oldu.

"Bunun yerine, bay haftası için geride kalacaksın ve Tessa'nın evlat edinme haftası boyunca gönüllü olarak çalışacağın bir köpek kurtarma merkezi var."

Beni evde kalmaya mı zorluyor?

Tessa'ya bakıyorum ve hayatının geri kalanını perişan edecek fikirler aklımdan geçiyor.

Briggs'in o ve benim sevişip bu işi halletmemiz gerektiği fikri çılgıncaydı.

Gözlerimi tekrar Sam'e dikiyorum.

"Başka bir hafta yaparım. Zaten planlarım var," diye itiraz ediyorum.

Tessa bana dönüyor, ben de başımı ona doğru çeviriyorum. "Önümüzdeki birkaç haftanın programını göz önünde bulundurursak, ara haftadan sonra şehir dışında olacaksın. Bunu yapmak için en iyi hafta bu hafta," diyor Tessa, pasta kadar tatlı bir gülümsemeyle, ama o ipeksi siyah saçların altında şeytan boynuzlarının saklandığını biliyorum.

Bu patronluk taslamanın ötesinde. Tessa çizgiyi aştı ama ben savaşımdan pes etmeyeceğim. Ailemi görmek ve kuzenim Bobby ile bazı kararları kesinleştirmek için Aspen, Colorado'daki evime gitmem gerekiyor. Bunu kaçıramam.

Batı Yakası'nda yaşadığım için hemen hemen her şeyi kaçırıyorum. Bu haftayı dört gözle

bekliyordum. Hayır... bundan daha fazlasına ihtiyacım var.

Bu aynı zamanda her yıl m z k festivali Snow Dayz için geri d nd   m zamandır. Cancun'daki bahar tatili gibi ama daha soğuk ve bir ton kar var. Etkinlik organizatörlerinden birine bazı etkinliklerde görünmek için orada olaca ımı söyledim bile.

Tessa'nın planlarımı bozmasına izin vermeyece im. Bir şeyler düşünmek zorundayım.

"Efendim, başka bir hayır kurumuna etkinliklerinden birinde sunuculuk yapmak üzere Aspen'de olaca ıma dair söz verdim. Şimdi gelmemem hem benim hem de muhtemelen franchise için kötü olur. Bu büyük bir etkinlik ve yerel radyo istasyonları orada olaca ımı çoktan duyurdular," dedim.

Snow Dayz hayırseverlikten olabildiğince uzak bir etkinlik ama ben yine de gönüllü olarak zamanımı ayırıyorum ve bu Hawkeyes için iyi bir tanıtım. Festivalde ıslak ti  rt yarı masını sunmayı çoktan kabul ettim ve radyo istasyonları etkinliğe katılaca ımı duyurdu. Tessa ve Sam bunun franchise için kötü bir PR olabileceğini düşündükleri sürece, benimle bu konuda mücadele edemeyecekler.

"Bay Roberts, bu içten sıyrılmaya  alı ıyor. Hayır i lerini yapmamak için bahaneler bulmaya devam edecek," diye adeta sızlanıyor.

Yani kavga istiyor, öyle mi?

"Hayır i leri yapıyorum... sadece tatildayken," diyorum Sam'e, oyuncularına olan zaafından yararlanmaya çalışarak.

Yıllar önce bir oyuncu olarak bizim yerimize geçmişti, o yüzden bizi anlıyor.

Tessa gözlerini benden ayırıp Sam'e bakıyor.

"Sanki tatilde bir şey yapacakmı  gibi. Her şeyi mahvedecek." Huffs. Aptal değil. Hakkını vermeliyim.

"Hayır i lerini aksataca ından bu kadar endi eleniyorsan, hafta boyunca burada kalıp bunu yapmasını sağlamayı mı planlıyorsun?"

Tessa konu up konu mayaca ından emin de ilmi  gibi ona bakıyor. "Ben... Ben bunu planlamıyordum."

Ona doğru dönüyorum, yüzüme bir gülümseme yerle iyor ve onun da bir  eyini mahvetme fikri aklıma geliyor. "Gerçekten mi? Tatilde nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

Di lerinin hafifçe sıkıldı ını görebiliyorum. Sordu um için mutlu değil. "Cabo, eğer bilmek istiyorsan," diyor, gözleri bende değil

Sam'de.

Cabo mu? Bikiniler, içkiler ve sıradan tatil seksleri peşinde koşan erkeklerle. Bir şey yumruklarımı sıkmama neden oluyor ve bu tehlikeli bir işaret gibi geliyor.

"Kiminle?" Bunu sesli değil de içimden söylediğimi düşünerek tükürdüm.

Bana ters ters bakıyor, koyu kehribar gözleri beni kesip açmaya hazır hançerler gibi bakıyor.

"Üniversiteden tanıdığım biri."

Bu bir erkek için kod kelimesi.

Eğer bir kadın olsaydı, "üniversiteden iyi bir arkadaş" gibi bir şey söylerdi, ama söylemedi.

"Adı ne?"

"Seni ilgilendirmez," diye karşılık veriyor.

Bingo.

"Tamam, sanırım burada konudan uzaklaşıyoruz," diye araya giriyor Sam. "Yapacak gerçek

işlerim var ve sen ofisimden ayrılmadan önce bunun çözülmesini istiyorum. Bunu nasıl

halledeceğiz?"

"Kolay," diyorum aklıma mükemmel bir çözüm geldiğinde. "Colorado'ya gider ve hayır işlerimi

yaparım, Tessa da benimle gelir ve bu işi yaptığımdan emin olur."

Tessa yıldırım hızıyla bana dönüyor ve kollarını göğsünün

üzerinde kavuşturuyor. "Asla olmaz. Planlarım var-"

Sam, "Tamamdır," dedikten sonra koltuğuna geri oturur ve önündeki evraklara bakar.

Tessa bu sabah gelip bu saçmalığı onun üzerine yıktığında üzerinde çalıştığı şeyin bu olduğuna

şüphe yok. "Bay Roberts, iadesiz biletlerim var ve biri beni bekliyor," diye itiraz ediyor.

"Bayan Tomlin," diyor Sam, masasından başını kaldırıp, kasketinin altından yüzü zar zor

görünen bir şekilde. Bu meseleden çoktan elini eteğini çekmiş. Bu meselenin artık çözüldüğünü

gözlerinden anlayabiliyorum. "Tüm sezon boyunca dinlenip kendini toparlaması gereken bir

haftalık izninde köpek evlat edinme yardım şartı istedin. Aspen'de daha önce bir hayır işi için

sözleşmesi olduğunu bize söylediği gibi, hayır etkinliğini kendi başına denetleyemeyeceğinden

endişelenen sizsiniz."

"Köpek sahiplendirme fotoğrafları onun imajını yumuşatacaktır. Yaklaşan bu büyük sponsorluk

ile bir kazan-kazan. Autumn Briggs için bu kadar çok şey yaparken, en iyi oyuncular şu anda

mihrap çocukları gibi görünüyorlar. Buna ihtiyacımız var."

İki adım ileri atarak Sam'in masasına doğru yaklaşıyor, kollarını iki yana açmış, dilekçe vermeye

çalışıyor.

"O zaman bence Lake'in fikri en mantıklısı. Lake'in Aspen'deyken her iki hayır etkinliğini de

gerçekleştirmesi gerekecek." Bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum.

Gelecek hafta Snow Dayz'i ve köpek evlat edinme işini yapmayı kabul edeceğim... Cabo gezisi

mahvolduğu ve Aspen'de hayır işi yaptığımız sürece.

"Güzel," diye başıyla beni onayladıktan sonra Tessa'ya döndü, "Lake'in yardım etmesi için Aspen bölgesinde bir köpek kurtarma merkezi bulabileceğine eminim. Böylece halka doğru fotoğrafların ve içeriğin sunulduğundan emin olabilirsiniz. Ve haklısınız, bu sponsorluk bu franchise için çok şey ifade ediyor. Hepimiz bu sponsoru çekmek için elimizden geleni yapmalıyız."

Cebimdeki telefonum çalıyor ve şu an uygun bir zaman olmasa da telefonumu çıkarıyorum. "Ama benim seyahatim..." diye yalvarıyor.

Telefonuma bakıyorum ve telefonumun üzerinde yanıp sönen ismi görüyorum. Chelsea arıyor.

Tessa hafifçe bana doğru eğiliyor ve ekranımdaki ismi gördüğünde hafif bir kızgınlıkla ofluyor. Telefonumu arka cebime sokuyorum. Onu geri aramam gerekecek çünkü şu an iyi bir zaman değil.

Sam konuşur. "Penelope'ye iade edilmeyen masrafların bedelini verin ve Hawkeyes size kaybolan fonları geri ödeyecektir. Hawkeyes ayrıca Aspen'e yapılacak tüm seyahati finanse edecek ve her şeyin sorunsuz geçmesini sağlayacak. Sizin de söylediğiniz gibi, bu Lake'in imajını düzeltmek ve bize sponsorluk kazandırmak için çok önemli."

"Ama..." Bir kez daha deniyor ve bir kıkırdamayı ısıırıyorum.

"Hepsi bu kadar," diyor başını kaldırmadan. "Lake, antrenmana geç kalmak üzeresin." Telefonuma bakıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum ve Sam'in ofisinden aceleyle çıkıp dolaplara yöneliyorum. Keşke Tessa'yı ofisine kadar geçirip yol boyunca kına yakabilseydim ama antrenman ve fizik tedavi arasında biraz zamanım var. İdmanlardan sonra ofisine uğrayacağımdan eminim.

Şimdi Tessa tatilimi mahvetmeye çalıştığı için kendi ilacının tadına bakacak. En azından Aspen'de yapmak istediğim şeylerin çoğunu yapabileceğim, ailemi görebileceğim, festivale katılabileceğim, Bobby ve emlakçıyla görüşebileceğim... Tessa hiçbirini yapamayacak.

Sadece birkaç dakika önce, Tessa muhtemelen üniversiteden beri onu becermek isteyen bir adamla kum, güneş ve plaj için sabırsızlanıyordu. Ama işler değişti ve benimle kar, buz ve daha fazla kara gelmek için adamın kışını iptal etmek zorunda kalacak.

Ve en iyi kısmı?

Bu müzik festivalinin biletleri bir yıl önceden tükeniyor.

Tessa, ne boş otel ne de kiralık araba bulamadığı cehennem tatiline çıkmak üzeredir.

Ama bunu oraya gittiğinde anlamasına izin vereceğim.

Tessa

Bunun için nasıl cezalandırılıyorum? Bunların hiçbirisi adil görünmüyor. Kızlara bir mesaj gönderdim.

Group Text

Plan backfired. Please bring booze.

Isla

Oh no! Okay. I'll ask Kaenan for a night off. I have a feeling there will be too much cursing and boozing to bring Berkeley.

Good foresight.

Ben leh. to fotokopi
makinesine gittim ve geri
döndüğümde. Sen ve Lake
çoktan gitmişsiniz. Ne oldu?

Yemin ederim az önce babamı
gördüm. ini.r'den bir anahtar
şişesi
Brawer'ın dibine inin ve ofisinde
içki içtiğimi bilmiyordum.

Too long of a story to tell
via text.

Yan not! "bir de
bikini al.
Mağazaya. Ben
yeni değilim.

Vay anasını! Ne kaçırdım?
Briggs ve ben yarın eve
geliyoruz. Bana ne zaman
ve nerede olacağını söyle.

Tamam, kızlar. Yarın gece
benim dairemde. Kömürlü
yüz maskeleri alacağım. Isia
içkileri getirecek, &utumn...
meşhur çikolatalı
kurabiyelerinden yapabilir
misin? Çince orer yaparız.
Pijamalarınızı giyin ve yatın.
Yatıya kalıyoruz kızlar!

Isla

var

içinde

ve

Beşinci Bölüm

Göl

"Dün ilginç bir şey duydum," diyor Briggs, diğer sekiz kutudan oluşan bir yığının üstündeki pizza kutusunu açarken.

Pepperoni, baharatlı sosis ve pizza hamuru kokusu büyük çatı katı mutfağımı doldururken buhar dışarı çıkıyor. Turtanın yarısını kapıyor ve içindekileri zar zor alabilen bir tabağa çekiyor. Peynir telleri hala pizzanın geri kalanına yapışık, hile öğünü pizzası arayan başka bir aç hokey oyuncusu tarafından yemek üzere geride bırakıldı. Çok miktarda kompleks karbonhidrat tüketmek diyetisyenlerin yemek planında üst sıralarda yer alır... ancak yağlı pizza genellikle bunu elde etmenin önerilen yolu değildir.

"Öyle mi? O da ne?" Ticari sınıf buzdolabından bir bira aldım ve uzun bir nefes çekmeden önce üstünü kapattım.

Briggs'in durduğu büyük adaya doğru geri dönüyorum, o ise bir avuç cips alıyor ve sahte kız arkadaşının gerçek nişanlısının getirmesi için hazırladığı yedi katlı dip sosundan büyük bir kepçe alıp kendisi için ikinci bir tabağa koyuyor.

"Autumn yarın Tessa'yla birlikte Cabo gezisi için aldığı kıyafetleri geri götürmeye gideceğini çünkü artık gitmeyeceğini söyledi. Onun yerine Aspen'e gidecekmiş..." Sırıttırıyor ve tabaklarını doldurduktan sonra başparmağındaki pizza sosunu yalıyor. "Seninle."

Brent'in gözleri oturma odasının uzaklarından benimkilere takılıyor. Elinde yemek tabağıyla kurduğum poker masalarından birinde oturuyor.

Bu konuda kızgın mı? Bilmiyorum, ama Tessa hakkındaki sınırlı konuşmalarımızdan, geçmişte onun hokey takım arkadaşlarından bazılarıyla çıktığını biliyorum ve bildiğim kadarıyla, hepsi bu konuda konuşmak için hala hayattalar.

Arkadaşlarımdan herhangi birinin ablalarımın biriyle çıkmaya çalışması beni rahatsız ettiği kadar onu rahatsız etmiyor olmalı. Autumn'un kardeşinin Briggs'e yaptığını yapardım. İş yerinin otoparkında, güvende olduğunu düşündüğü bir anda.

"Bu çok daha mantıklı," diyor Ryker, adaya doğru yürüyüp konuşmaya dahil olarak. Bir cips kapıyor ve ardından ev yapımı yedi katmanlı dip sosundan biraz alıyor. "Bugün erken saatlerde Sam'le bir toplantım vardı ve Penelope telefonda Tessa'nın uçak biletini Cabo'dan Aspen'e aldirmek için havayolu şirketiyle tartışıyordu. Kulağa garip bir güzergah değişikliği gibi geliyor. Aspen'de seninle ne halt edecek?"

Briggs ve Ryker'ın birlikte atıştırmalıkların yanında durması ve oturma odasının diğer tarafında Brent'in bana bakması hoşuma gitmiyor. Sıradan bir sohbette bile sayıca az olduğumu hissediyorum ve kimse ne olup bittiğini bilmiyor bile.

Kaenan daireye girer ve konuşmanın sonuna yetişir. "Dur bakalım. Tessa'yı ailenle tanıştırmaya mı götürüyorsun?"

Dinlemeyen ya da çok az ilgilenen diğer çocuklar da arkalarını dönüp bana bakıyorlar. Şimdi sayıca azdım. Aklımdaki bu değildi.

Takımdaki tüm oyuncular Tessa ve benim sahip olduğum nefret/nefret ilişkisine sahip değiller. Birçoğu Tessa'ya Penelope'ye davrandıkları gibi davranmaya başladılar... gayri resmi bir Hawkeyes kız kardeşi. Sadece Brent'in küçük kız kardeşi olduğu için değil, aynı zamanda bu adamların çoğunun medya ilgisini artırmaya yardımcı olduğu ve onlar için ciro parasını kolaylaştırdığı için.

Tessa Tomlin hakkındaki hislerim söz konusu olduğunda bir adada oldukça yalnızım.

Ve Şimdi Briggs, Tessa'nın benimle Aspen'e geleceğini ağzından kaçırdı... ve benim aynı kızla asla iki kez yatmama gibi doğru etiketlenmiş bir ünüm var, insanlar bunun nasıl geliŐeceđini görmek istiyor. Ama tek başıma Tessa'ya kendi ilacını tattırmam dışında bir Şey olmayacak. Aspen'de Tessa ile bir Şey denemeye niyetim yok.

Konu flört etmeye gelince, Crisco'ya bulanmıŐ bir kadın bile benimle özel bir ilişkiye giremez. Bu odadaki tüm erkeklerin geđmiŐimi ve eve en son on beş yıl önce bir kız getirdiğimi bildiklerinden bahsetmiyorum bile. Olanlardan sonra bir daha kimseyle bu kadar ciddi olmayacağıma yemin ettim. Tepkilerini ve çenelerinin düşmesini anlıyorum ama Tessa ve benim aramda neler olduğunu bilmiyorlar.

Brent poker masasından kalktı ve bana doğru yöneldi.

Diğer çocuklar onu görür ve hepsi yapacak başka önemli bir işleri varmış gibi davranıp mutfaktan çıkarlar.

Hainler.

Brent'in mutfakta bana doğru ilerleyişini izliyorum.

Mutfak kapısının eŐiđinden geğtiğinde ona "Düşündüğün gibi değil," diyorum.

Buna inanmıyor çünkü "Düşündüğün gibi değil" dediğinizde, genellikle *tam olarak* düşündüğünüz Şeydir. Tek sorun Şu ki, ona gerçeği söylemek aklının gittiği yerden daha kötü olabilir.

İyi dostuma, Cabo tatilini mahvetmek ve onunla ateşli, bikinili tatil seksi yapan bir sikle bir hafta geçirmesini engellemek için küçük kız kardeşini benimle Aspen'e gelmeye zorladığımı nasıl söylerim? Ayrıca Şimdi Aspen'e gelmeye zorlandığı için, pratikte kendi isteği dışında, muhtemelen tüm hafta havaalanında uyuyacak çünkü Şehre gelen müzik festivali nedeniyle yarın ayrılmamıza bu kadar yakın bir zamanda boş bir otel bulması mümkün değil.

Adanın benim tarafıma geliyor ve Ryker'ın bir dakikadan kısa bir süre önce durduğu yerde, cips torbasının yanında duruyor.

Kalçasını rahat bir tavırla tezgâha yaslıyor ve çantadan bir cips alıyor, gözleri benim yerime atıŐtırmalıklara sabitlenmiş.

Benimle göz teması kurmaması sinir bozucu mu değil mi bilmiyorum ama yemeğini bırakıp benimle konuşmak için buraya geldi. Bu tam olarak sosyal bir görüşme değil.

"Kız kardeşim büyük bir kız ve kendi kararlarını verebilir. Ama Elliot ile Cabo gezisini iptal etmesi de neyin nesi?" diye soruyor.

"Adı Elliot mı?" Sordum... ve sormamalıydım.

İşte o zaman gözleri tekrar benimkilere kaydı. Benim ilgim onun dikkatini çekti. Lanet olsun.

Brent'in o pislüğün adını biliyor olması da bana pek iyi gelmiyor. Bu, üniversitede Tessa'yı çekemeyen ve şimdi bir yazılım işi ve bir spor salonu üyeliği olan ve birdenbire onu baştan çıkaracak parası olan rastgele bir Poindexter adamı değil. Para için erkekleri kullanmak Tessa'nın oyunu gibi görünmüyor. Aksi takdirde, kartımı kaldırdığında limitini doldurabilirdi.

"Sam'in benden istediği bir şey için Aspen'de bazı hayır işleri yapmam gerekiyor. Medyanın bu konuda doğru bilgilendirildiğinden emin olmak için Tessa'nın gitmesi gerektiğine karar verdi."

Yalan değil ama yüzde 100 doğru da değil.

Brent sağlam bir arkadaş ve çok iyi bir hokey oyuncusu ama anne babaları öldükten sonra Tessa'nın yasal vasisi olduğundan beri ona karşı sorumluluk hissettiğini biliyorum. Bu yüzden ona planlarımın kız kardeşinin haftasını mahvetmek ve onu bir daha benimle uğraşmaktan korkutmak olduğunu söylesem, bunun onun hoşuna gideceğini sanmıyorum.

"Oh... güzel..." diyor, sonunda cipsinin üzerine sağlıklı bir miktar sos döküyor ve çıtırdatıyor. "Zaten Cabo'ya gitmesini istemiyordum. Elliot yeterince iyi biri ama o güvenli bir seçim." Biliyordum.

Şimdi gezisini sabote ettiğim için daha da iyi hissediyorum. "Yani senin için sorun yok mu?" diye sordum.

"Evet," diyor, bir cips daha alıyor ve lezzetli sosundan bir yudum daha alıyor. Bir süre çiğniyor ve kaşlarını birbirine çatarak bana bakıyor.

Aklına bir fikir geldi.

"Tabii seninle Aspen'e gitmesi konusunda endişelenmem gerekmiyorsa..." diye soruyor, kepçenin ortasında ve bir kaşı kalkık.

"Hayır, hayır... Bu sadece Sam'in bizi birlikte yapmaya zorladığı bir şey. Hepsi bu," diye onu rahatlatıyorum.

"Seninle kalmıyor mu?" diye soruyor, bir cips daha alıyor ama gözleri benimkilere kilitleniyor.

Bu testten yüzde yüz puan almak için cevap anahtarına ihtiyacım yok... Doğru cevabı biliyorum.

"Hayır, nerede kaldığından emin değilim," diyorum ona dürüstçe.

Ama nerede kalırsa kalsın rahat edemeyecek çünkü çoktan kontrol ettim ve oteller ve kiralık arabalar Snow Dayz için dolu.

"Hey! Oynayacak mıyız, oynamayacak mıyız?" Kaenan, üç ayrı poker masası yerleştirdiğim geniş

oturma odasının karşısından bağılıyor.

Arka plandaki televizyonun spor kanalı gürültüsü ve bira şişelerinin şingirtısı etrafımızdaki alanı dolduruyor.

Brent ve ben dikkatimizi o yöne çevirdiğimizde tüm çocukların oturup yemek yediklerini, aralarında konuştuklarını ve oyunun başlamasını beklediklerini görüyoruz.

"Hadi işimize dönelim," diyor Brent, kalçasını tezgahtan kaldırıp oturma odasına doğru ilerlerken.

Onu takip ediyorum. Umarım Tessa'yla sevişmek Tessa'yla sevişmekten daha kötü değildir.

Brent ilkinde daha çok kızmış olabilir.

Tessa

"Ne pislik herif!" Autumn diyor ki.

Penelope yerde oturmuş Autumn'un ayak tırnaklarını robin's egg mavisine boyarken o da kanepede oturduğu yerden eğiliyor. Saçları kalın bir saç bakım maskesiyle pembe bir havluya sarılmış ve yüzü de artık kurumuş olan ve ağzını genişçe açmasına izin vermeyen siyah kömürlü bir yüz macunuyla kaplanmış.

Aslında dördümüz de başımıza sardığımız pembe havlular ve yüzümüze yapıştırdığımız kömür yüz maskeleriyle birbirimize benziyoruz.

Yüz maskelerimiz kuruduğu için hepimizin sesi biraz tuhaf çıkıyor, bu da yüz ifadelerimizi fazla canlandırmamızı biraz rahatsız edici hale getiriyor.

"Biliyorum. Elliot istifa etmemi ve gelip ailesi için çalışmamı söyledi." Kıkırdıyorum.

Bunu asla düşünmezdim ama teklif etmesi çok hoştu. Çıktığım adam için çalışmak çok karmaşık olurdu. Ya işten ayrılmak istersem... ya da ondan ayrılmak istersem?

Teknik olarak çıktığımızdan değil. Bu Cabo gezisinin, arkadaştan daha fazlası olmanın mümkün olup olmadığını anlamamız için bir şans olması gerekiyordu.

"Evet, iğrenç. Sevgilinle birlikte çalışmak kötü haber. Sakın yapma," diye ekliyor Isla.

Eski nişanlısıyla olan geçmişi ibretlik bir hikâye.

Penelope'nin ayaklarına ve ellerime sürdüğü güzel mercan rengi ojeyi hayranlıkla seyretmek için sağ ayağımı kaldırıp kanepeye daha fazla yaslanarak, "Yapmayacağım," diye onu temin ediyorum.

Cabo'da iyi görünmek için solaryum salonunda üzerinde çalıştığım bronzlukla çok iyi görünüyor. Ne yazık ki bu bronz ten gelecek hafta boyunca bir parka ile örtülü kalacak.

Aldığım elit aylık bronzlaşma paketi için 100 dolar gitti. Geri ödeme için Lake'e bir fatura göndermeliyim.

"Hâlâ yarın her şeyi geri almak istiyor musun?" Autumn soruyor.

"Evet. Lake için üç yüz dolarlık iç çamaşırına ihtiyacım yok."

Kelimeleri ağzımdan çıkardığım anda, Aspen'e giderken iç çamaşırlarımı da yanımda götürdüğümü düşününce midemde bir takla atıyor. Lake'in evine sadece bir Eskimo kostümüyle gittiğimi gösteren bayat bir porno görüntüsü hayalimde yanıp sönüyor.

Gözlerimi bu görüntüden arındırmak için gözlerimi kısıyorum ama bu fikrin kaybolması bir dakika sürüyor.

"İstemediğine emin misin?" Penelope kaşlarını oynatarak bana soruyor.

Sehpaya uzanıyorum ve parmaklarımın soru karşısında kıpırdanmasını engellemek için tabaktaki Autumn kurabiyelerinden birini alıyorum.

"Olumlu. Lake düşüneceğim son Hawkeyes oyuncusu," diyorum.

Bir ısırık alıyorum, sonra hepimizin oyladığı *Pitch Perfect 2*'nin sonunu izliyormuş gibi yapıyorum. Çin yemeğimizi yememiz ilk *Pitch Perfect*'in tamamını, saçlarımızı ve yüz maskelerimizi takmamız, ayak ve el parmaklarımızı boyamamız ise *Pitch Perfect 2*'nin çoğunu aldı.

"Ohhh, son oyuncu, ha?" Autumn diyor ki. "Sanırım öp, evlen, öldür oyununun zamanı geldi."

"Evet!" Penelope ciyaklıyor. "Ah!" diyor ve sonra yüz maskesinin bir kısmını yırttığı ağzının yan tarafını ovuşturuyor.

"İyi misin?" Autumn ona doğru eğilir.

"Evet, ben iyiyim. Devam et," diyor Penelope ve Autumn'un ayak parmaklarını boyamaya geri dönüyor. "Bu eğlenceli olabilir," diye ekliyor Isla.

Üçü de bana bakıyor.

"Tamam iyi ama Autumn önerdiği için ilk o gidecek ve sen de evlenmek için Briggs'i seçemezsin çünkü zaten evlisin, seni şanslı B," diye takılıyorum.

Hepimiz yüzümüze yapıştırılmış bu işkence maskeleriyle olabildiğince kıkırdıyoruz. "Pekâlâ, ilk kim gitmek ister?" Autumn soruyor.

Penelope, oje fırçası hâlâ elindeyken kolunu kaldırarak, "Yapacağım," diyor.

Autumn ona "Kat senin," diyor. "Bence burayı personele de açık tutmalıyız. Yeni aldığımız fizyoterapist çok tatlı ve Bex'in de babacan bir havası var... anlıyor musun?"

"Baba vibe?" Isla soruyor.

"Evet, bilmelisin. Kaenan'da da o baba havası var... ama o aslında bir baba. Seksi," diye takılıyorum, Isla'nın biraz kızaracağını bilerek.

"Tüm personel dahil, dikkatle not edildi. Tamam Penelope, bırak patates cipsi yırtılsın."

Autumn'un sağ ayağına ikinci katı boyamaya başlarken bir an kararsızlık içinde mırıldanıyor.

"Ben.... ile gideceğim. Reeve ile evlen... Seven'ı öp... Öldür... Bex."

Hepimiz gülüyoruz.

"Neden Bex'i öldürdün?" Ben soruyorum.

"Çünkü beni biraz korkutuyor. Çok gergin ve hiç gülümsemiyor."

Koç Bex'in iş ahlakına hayranım ama nereden geldiğini anlıyorum. Biraz göz korkutucu olabiliyor.

"Autumn, sıra sende," diyorum ona.

"Ben daha önermeden anlamıştım. İşte başlıyoruz... Seven'la evlen... Ryker'ı öp... Briggs'i öldür." "Briggs'i öldürmek mi? Neden?" Isla kocaman gözlerle sordu.

Hepimiz Autumn'u izliyoruz. Penelope bile resim yapmayı bırakıp ona bakıyor.

"Çünkü dün kutudaki tüm sütü içti... ve şunu dinle... buzdolabına *geri* koydu... boş!"

Hepimiz tekdüze bir "Ooohhh" çekiyoruz.

"Çaylak hatası," diyorum. "Ama bunun için ölmesi mi gerekiyor?"

"Tüm alternatif seçenekleri değerlendirdim ve en iyi hareket tarzı bu" diyor, yüzü bir ok gibi dimdik.

Hepimiz ona kafa sallıyoruz.

"Isla, sıra sende," diyor Penelope.

"En son ben giremez miyim?" diye

sızlanıyor. "Hayır," diyorum ona.

"Peki, tamam. Tamam, şey... Öldürürdüm... Kimseyi öldürmek istemiyorum," diyor, elleri pes etmek ister gibi kalçalarına vuruyor.

"Hadi, birini öldürüyormuş gibi yap... bu özgürleştirici," diye teşvik ediyor Autumn.

"Sanırım Lake'i öldürürdüm çünkü az önce arkadaşımın tatilini öldürdü..." Ona gülümsüyorum, sonra da bacağını okşuyorum. "Ryker'ı öperdim... ve evlenirdim..." Hepimiz neredeyse öne doğru eğilmiş, onun cevabını bekliyoruz. "Kaenan."

Ellerimi zaferle havaya kaldırdım. Sonuca varmasının zamanı gelmişti.

Isla'nın yanakları kıpkırmızı olurken bir an için bağırıp çağırıyoruz.

"Sıra sende küçük hanım." Autumn sağ koluna dirsek attı.

"Brent'i bariz nedenlerden dolayı listeden çıkarıyorum ve bu Briggs ve Kaenan için de geçerli çünkü onlar zaten alınmış durumda ve bu düpedüz kız kuralı." Isla'ya göz kırpmıyorum ama o görmemiş gibi yapıyor. "Ama yine de benim sahip olacağım üç kişi aynı. Ryker'la evlenirdim çünkü o takım kaptanı ve bu çok seksi. Ayrıca onun 19 numaralı forması benim uğurlu numaram... Kaderde varmış." Penelope bir kahkaha atıyor. "Koç Bex'i buzda ve buz dışında ne kadar baskın olduğu için öperdim... Aramızda yirmi yaş fark olsa bile, bahse girerim külotumu eritirdi. Ve hepimiz kimi öldüreceğimi biliyoruz... Lake Powers'ı çünkü o çok kötü biri!"

Yüz maskeleri için alarm çalıyor ve hepimiz koltuktan kalkıyoruz. Autumn Penelope'nin elini çekerek onu yerden kaldırıp ayakta durmasını sağlıyor. Hepimiz bunları yıkamak için mutfığa gidiyoruz.

Lake'in şu anda sadece birkaç kat üstümde olduğu gerçeğini göz önünde bulunduruyorum ve asansöre binip çatı katına çıkma ve ona aklımdan geçenleri söyleme dürtüsüyle savaşıyorum.

Ama bu kızlar gecesi.

Ve kızlar gecesiyle dalga geçemezsin.

Altıncı Bölüm

Tessa

İsla ve Berkeley'den bu sabah erken saatlerde uçuşum için beni havaalanına bırakmalarını istedim. Brent, Ryker ve Seven dün Playa Del Carmen'e gitmek üzere ayrıldılar ve keşke onun yerine kendimi kardeşimin bavuluna saklayabilseydim.

Ayrılmadan önce, ben eşyalarımı toplarken odama girdi ve bana küçük bir uyarıda bulundu - Lake'le ilişkiye girmemem konusunda.

Malikanesinde bana kiraladığı odadaki büyük boy yatağımı örten bebek mavisi yorganın üzerinde otururken nefesini boşa harcamasına gerek yoktu. Lake ve benim birlikte olma şansımız sıfır.

Cabo için bikiniler ve sundressler yerine dondurucu Aspen için ceketler ve pantolonlar hazırlamamı izliyor.

Sol ayağını yatağımın üzerine koymuş, sağ ayağını da evin büyük odası hariç tüm yatak odalarında bulunan pelüş beyaz halının üzerine atmış, bavulumun içindekilere bakıyor,

Evin geri kalanında da aynı uyumlu ahşap zeminler var.

"O benim en iyi arkadaşım, Tessie, bu yüzden arkasından bunu söylemekten nefret ediyorum... ama ondan daha iyisini yapabilirsin, çok daha iyisini," diyor ve bir anlığına gözlerimi gözlerime kilitliyor.

İnsanların bunu söylemesinden nefret ediyorum. "Daha iyisini yapabilirsin" hep bir klişe gibi geliyor. Sanki sorun sende değil de bendeymiş gibi... ya da evlilik için uygunmuşsun gibi. Eğer bunlardan biri doğru olsaydı, beni elinde tutmak için elinden geleni yapmaz mıydın?

"Kiminle çıktığımı umursamadığını sanıyordum?" Daha önce takım arkadaşlarıyla çıkmamı hiç engellemediği için soruyorum.

Brent, anne babamız öldüğünden beri ebeveynlik sorumluluğunu bir kenara bıraktı. Belki de daha katı olması gerektiği halde. Her zaman cinayetten paçayı sıyırmama izin verdi ve sanırım bunun nedeni onlar öldüğünde çok genç olduğum için kendini kötü hissetmesi. Ailemin yerini doldurmaya çalışmamak için kardeş rolünü oynadı. On sekiz yaşında kendisi de bir çocuktı... başka bir çocuk yetiştirmeye çalışıyordu.

Pislik hokey oyuncularıyla çıkmama izin verdi ve düşüncelerini kendine sakladı. Üniversite için en büyük parti okullarından birini seçmeme izin verdi çünkü ona yine de iyi notlar alacağıma ve nerede ve kiminle parti yaptığım konusunda akıllı olacağıma söz verdim ve o da ders vermeden okul harcımı ödedi.

"Bilmiyorum. Ama onlardan biriyle çıkacaksan Seven ya da Reeve ile çık... İkisi de fazla kullanılmış, hiç sterilize edilmemiş bir metro koltuğuna eşdeğer değil."

Oh, iğrenç.

"Çok konuşuyorsun." Ona küçük kız kardeşimin alaycı tavrını takınarak kazağımı katlamayı bitiriyor ve bavuluma yerleştiriyorum.

"Evet ama ben senin kadar derli toplu ve zeki birini çekmeye çalışmıyorum, Lake de çalışmamalı. Doğru kafa yapısında değil."

Bence bu bir iltifattı ama aynı zamanda... Lake doğru kafa yapısında değil mi? "Ne demek bu? 'Kafası yerinde değil'?" diye sordum.

Brent oturduğu yatağın diğer tarafındaki halıya bakıyor ve bir sonraki sözlerini düşünürken birkaç kez gözlerini kırıştırıyor.

"Bu konuda pek bir şey bilmiyorum. Sadece yıllar önce onu bu hale getiren travmatik bir olay yaşadığını biliyorum."

Ona dönüp bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Olduğu gibi mi?" diye soruyorum.

Bu olabildiğince şifreli.

"Tek bildiğim bu. O bu konuda konuşmuyor, ben de sormuyorum. Şu ana kadar Lake'in sallanan kapı politikası hiç umurumda olmadı. Sadece incindiğini görmek istemiyorum. Yeterince şey yaşadın."

Gömme dolabıma yöneliyorum ve sahip olduğum en büyük kaz tüyü ceketini çıkarıyorum, sonra valizime geri dönüyorum ve kabarık tüylerine biraz kızgınlıkla tikiştiriyorum. Bu, satın aldığım ve tropik tatilim iptal edildikten sonra hemen iade ettiğim sevimli tığ işi mayo örtüsü değil.

"O bir iş. Başka bir şey değil. İçeri gireceğim, medya için ihtiyacım olan içeriği alacağım ve sonra da oradan defolup gideceğim."

Şifonyerime doğru dönüyorum, en üst çekmeceyi açıyorum ve en üstte duran ilk on çift temiz iç çamaşırını alıyorum. Bunların büyükanne külotu, dantelli tanga ya da daha önce kullandığım için lekelenmiş "regl" iç çamaşırlarım olması umurumda değil. Aspen'deki hiçbir erkek bu seyahatte beni pantolonum inik yakalayamayacak, bu yüzden ne giydiğim umurumda değil.

İç çamaşırı tomarını büyük siyah sert çantanın içine bırakıyorum.

"Sen Aspen'deyken sana bir şey yapmaya çalışsa bile mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Dönüp gözlerinin içine bakıyorum.

"Thor'un kendisi göklerden inse ve tüm insanlığı tam ve mutlak bir yıkımdan kurtarmak için Lake ile yatmamı istese bile, ona dünyanın okyanusun dibine batmasına izin vermesini söyleyeceğim... Lake buna değmez."

Brent birkaç kez göz kırpmıyor. "Bu çok dramatikti... ama tamam, aynı fikirde olduğumuza sevindim," diyor ve sol eliyle yatağımı iterek kendini rahat yatağımdan kaldırıyor. "Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

Valizimdeki eşyalarla oynuyormuş gibi yaparken başımı sallıyorum.

Odamdan çıktı ve erkek arkadaşımдан ayrıldıktan sonra San Diego'dan Seattle'a taşındığımda satın aldığı büyük evin koridoruna doğru yürüdü. Tıpkı diğerleri gibi çıkan bir başka hokey oyuncusu... daha kötü olması dışında. Kardeşime hiç bahsetmediğim bir şey, ama o zaten profesyonel NHL oyuncularıyla şansımın 0-6 olduğunu biliyor... iç karartıcı boyutlarda bir kaybetme serisi.

Cabo'dan Aspen'e biletimi değiştirdiğimden beri Aspen'e olan uçuşumun dört ayağı da tam bir rezaletti ve hayal edebileceğimden çok daha kötüydü.

Kalkıştan önce ya Meksika yemeği ya da çok baharatlı bir şey yemiş olan bir yolcunun bulunduğu ilk uçuşta lavabonun yanındaki orta koltuğa oturdum.

İkinci uçuşta pencere kenarında bir koltuk buldum, eğer tepsisini her kaldırdığında göğsüme çarpmaya devam eden yaşlı bir adamın yanında sıkışıp kalmasaydım bu güzel olurdu... bir düzineden fazla kez.

c uçuşumda koridor koltuğuna oturdum, ancak hostes uçuştan sadece otuz dakika sonra içecek arabasını dirseğimin arkasına sıkıştırdı. Dördüncü uçuşta şansımın yaver gideceğini düşünmüştüm ama kalkış sırasında bana dönüp gmleğime kusan küçük tatlı bir bebeğin yanında sıkışıp kalacağımı bilemezsiniz.

Her şeye katlanabilirdim. Yüzüme bir gülümseme yerleştirebilir ve bunu yarın tekrarı olmayacak uzun ve boktan bir gün olarak adlandırabilirdim. Yapabilirdim de... Ta ki bir saatten fazla bir süre boyunca bagaj taşıma bandında durup her bir bagajın hareket halindeki konveyörden alınmasını bekleyene kadar.

Bagajım burada değil.

Gözyaşlarına boğlmak istiyorum ama yapmayacağım. En azından gecenin neredeyse on birinde havaalanının ortasında, taşıma bantlarının önünde değil.

Kim bilir, tüm kıtayı uçarak geçtiğim için belki de valizim daha direkt bir rota seçmiştir ve yarım gündür beni bekliyordur. Genelde bardağın dolu tarafını gören bir kız değilimdir ama kendimi Debbie Downer olarak da görmem. Ama en iyi Penelope Roberts iyimserliğimi takınıyorum ve bagaj kontuarına yöneliyorum.

"Merhaba," diyorum gönülsüz bir gülümsemeyle, görevli bilgisayar ekranına bakıp tıklamaya devam ederken beni tanıma zahmetine bile girmiyor.

Benden ancak bir santim uzun, kısa kahverengi saçları, ince dudakları ve cansız çikolata kahvesi gözleriyle ince. Kalın lacivert kapşonundan görünen teni Seattle'daki çoğu insandan daha soluk.

"Bagaj etiketi mi?" diye gözlerini devirerek

neredeyse havlıyor. "Uh... ne?"

"Bagaj etiketiniz yanınızda mı?" diye yavaşça soruyor, sanki onu anlayacak kadar zeki değilmişim gibi. Ne gt ama.

Ben ona bir bok yapmadım.

"Ah... evet, sanırım öyle," diyorum cüzdanımı almak için çantamın içine uzanırken. "Seattle'da başladım ve dört aktarmam var, umarım arkada duruyordur," diyorum cüzdanımı ararken, içinde Seattle'da bana verdiklerinde koyduğum bagaj etiketlerim var.

Orospu çocuğu!

Cüzdanım... Cüzdanım hangi cehennemde?

Sonra kafama dank etti. Mutlak korku ve tahriş boğazımı kaplıyor, neredeyse konuşmayı zorlaştırıyor ama aynı zamanda çılgılık atma ve bir şeyler fırlatma isteği uyandırıyor.

Yolculuğumun son ayağında biraz atıştırmalık ve kulak tıkacı aldıktan sonra bıraktım.

Üstüm başım kustumuk içinde, valizim ve cüzdanım yok. Neredeyse havlu atmaya karar verecektim ve Sam'i arayıp işi bıraktığımı söyleyecektim. Yetişkin bebek bakıcılığı işini alıp gidebilir. Artık buna değmez ve Lake kazanır!

Aşırı tepki mi? Belki

de.

Ama şu anda hissettiklerime kıyasla bu oldukça inanılmaz bir duygu olurdu.

Bunun yerine temiz bir nefes alıyorum ve bunu Sam'in yapmadığını ve onun düşman olmadığını hatırlıyorum. Düşmanım Lake ve bu gece doğruca onun evine gidip tuvalet kağıdı almalıyım. Ancak cüzdanım ve dolayısıyla tuvalet kağıdı alacak param yok. Penelope'nin bu şehirde tek bir kiralık araba bile bulamadığını düşünürsek oraya nasıl gideceğimden de emin değilim. Neyse ki sahip olduğum tek şey, banka hesabıma bağlı olan araç paylaşım uygulamam. En azından, Penelope'nin beni götürebileceği tek otele gitmek için ödeme yapabileceğim.

Gişedeki görevli ayak parmağını vurmaya başlıyor ya da en azından öyle görünüyor, sanki cüzdan aniden bir Houdini numarası yapacak ve bir anda yeniden ortaya çıkacakmış gibi çantamı karıştırmaya devam etmemi izliyor.

Öyle bir şansımız yok.

"Kahretsin. Cüzdanımı Dallas havaalanında unutmuşum."

"Seattle'da mı başladınız? Neden seni Dallas'a yönlendirdiler?" diye soruyor. "Bu uzun bir hikaye-"

"Biliyor musun," diyor ve beni durdurmak için avucunu kaldırıyor. "On beş dakika sonra çıkıyorum ve aslında umurumda değil. Soyadın ve az önce indiğin uçuş numaran nedir?"

Vay canına, bu adam. Etrafta amir görünümlü biri var mı diye etrafa bakıyorum ama başka kimseyi göremiyorum. Havaalanı gece için kapatılmış görünüyor. Kalkış için giden uçak kalmamış.

Ona üzerinde tüm bilgilerimin bulunduğu son biniş kartımı veriyorum ve o da hemen yazmaya başlıyor. şüphesiz beni görüş alanından çıkarmayı umuyordu.

Sanki onun hüznölü, küçük, köhne hayatının en büyük baş belası benmişim gibi uzun bir iç çekme sesi çıkarıyor.

"Bagajınız Salt Lake City'de kaldı." İlk ayağım. "Ve az önce kaçırdığınız kar fırtınası nedeniyle tüm uçuşlar şu anda durduruldu."

Yine şansıma... Lake ile Aspen'de mahsur kalmak yerine Salt Lake City'de bir kar fırtınasında mahsur kalabilirdim. Çok daha iyi bir seğıenek.

Sinir krizi geğıermemek için işaret parmağımı hafıfğıe sağ kaşıma sürüyorum.

Nefes al Tessa.

"Kahretsin, bu ne demek oluyor? Yarın bir ara gelir, değıil mi?"

"Bu bir kar fırtınası. Ben Tanrı değıilim," diyor ve bilgisayar ekranına tekrar hızlıca yazıyor.

Ve bunun için güç sahiplerine teşekkür edin çünkü eğıer sorumlu siz olsaydınız dünyanın ne kadar boktan bir yer olacağını hayal bile edemiyorum.

"Bunu anlıyorum ama-"

"Az önce sizin için bir talep ağıtım ve bilgileriniz burada. Bagajınız geldiğinde biri sizinle irtibata geğıecek," diyor, sesi neredeyse monoton.

"Tamam ama ne zaman-"

"Mesaim bitti. Birinin sizi aramasını bekleyin," diyor ve geri adım atıp arkasındaki kapıya doğıru dönüyor.

"On beş dakikam daha var demiştin!" Diyorum ama artık çok geğı, o gitti.

Sinirli bir nefes üflüyorum. Kibar olmaya çalışmak buraya kadarmış. Bu beni hiçbir yere götürmedi ve cüzdanım olmadığı için bütün gece bebek kusmuğu gibi kokacağım.

Telefonumdaki uygulamayı ağııyorum ve bir araç çağırıyorum. Saat farkından dolayı Penelope'nin hâlâ uyanık olduğunu biliyorum ve araç çağırma işlemi birinin yolda olduğunu gösterdikten sonra onu arıyorum ama ilk çalışta cevap vermiyor.

Umarım eğılenceli bir şeyler

yapıyordur. Birimiz yapmalı.

Daha sonra Autumn ya da Isla'yı aramayı düşünüyorum ama bunun Berkeley'in yatma zamanı olduğunu biliyorum, bu yüzden Isla'yı rahatsız etmek istemiyorum ve Autumn ve Briggs, Briggs'in babasının tedavisinin nasıl gittiğini görmek için Briggs'in bye haftası için Walla Walla'ya eve gittiler. Bu süre zarfında onu rahatsız etmek istemiyorum.

Birini aramak yerine banyoya gidip Brent'e bir mesaj gönderiyorum.

Brent

Just landed.

Brenl

Bana tekrar mesaj at
Otelinize gidin.

Playa Del Carmen nasıl?

Brent

Lanet olası bir balıkçı kulübesi.
Ryker **beni** yolun aşağısında
tembel bir nehri olan her şey
dahil tatil köylerinden birinde **bir**
süite girmeye ikna etmeye
çalışıyor

Şu anda tembel bir nehir için neler vermezdim.

Wrenley sana oradaki
evinin bir balıkçı kulübesi
olduğunu söylemedi mi?

Seven Wrenley, nam-ı diğer Lucky'nin Playa Del Carmen'de bir evi var... daha doğrusu bir "balıkçı kulübesi". Kardeşim ve Ryker, ara haftalarında biraz balık tutmak için kendilerini Seven'ın Meksika'daki küçük kaçamak noktasına davet ettiler. Meksika'nın sıcak sahillerinde bir balıkçı kulübesinde olmak için neler vermezdim.

Brent

Yeah, but I thought he was underselling it. Like when I tell people we live in suburbia land.

But we technically do.

Brent

Sure, but most suburbia houses aren't over six thousand square feet with an indoor pool.

You're kind of being a prima donna.

Brent

Shut up.

YOU shut up.

Brent

Text me. Don't forget.

K. love you.

Brent

Love you.

Uçakta yanımda büyük bir şey taşımak istemediğim için yanıma aldığım kapüşonlu bir tişört ve benden yüzlerce mil uzakta olan çantamdaki tüm sıcak tutacak eşyalarımı havaalanı tuvaletine girip yanımdaki tek tişörtü çıkarıyorum. Kirlenen tişörtü dizüstü bilgisayar çantama tikiştiriyorum ve kapüşonumu başıma geçiriyorum, üzerinde kiraz çiçekleri işlemeli mercan pembesi dantel sütyenimi örtüyorum. Geri vermeye kıyamadığım tek giysi buydu. Sütyen çok güzeldi.

Şu anda sahip olduğum tek temiz şey bu kapüşonluysa, onu kusmuğun üzerine çekerek kirletmeme kesinlikle gerek yok. Umarım bu otelde bir çamaşırhane vardır, her ne kadar Penelope 2 yıldız ve "karışık" yorumlar gösterdiğini söylese de.

Gecemi tamamlamak için ihtiyacım olan şey.

O kadar havalı değilim, beş yıldıza ihtiyacım yok ama sağlam bir 3+ yıldız iyi olurdu.

Havaalanının dışında durmuş, uçağımdaki son yolcuların kendilerini almaya gelen insanlarla kucaklaşmalarını izliyorum. Herkes birbirini gördüğü için çok mutlu görünüyor. Kollarımı birbiri üzerinde kavuşturuyorum ve üst kollarımı ısıtmak için her iki yanımlı ovuyorum.

Sıcak ağızımdan çıkan buhar dalgaları benden uzaklaşıp Colorado'nun soğuk Ocak gecesine doğru itilirken nefesimi izliyorum.

Aklım denetimsiz bir şekilde Lake'in şu anda ne yaptığında dolaşıyor.

Muhtemelen devasa malikanesinde oturmuş, tüm arkadaşlarıyla ve evin her köşesinde yarı çıplak kadınlarla öfkeli bir parti veriyordur. Aklıma neden hiç görmediğim ve kafamda uydurduğum kocaman oturma odasının ortasında aktif bir çıplak twister oyunu olduğu geliyor, anlamıyorum. Mesele şu ki, Lake muhtemelen soğukta, sıcak tutacak tek bir kapüşonlu tişörtü, dizüstü bilgisayar çantasına tıktırılmış formülle kaplı kirli bir tişörtü ve herhangi bir şey satın almak için gerçek paradan yoksun bir cüzdanla ayakta durmuyor.

Uygulamamı tekrar kontrol ediyorum ve paylaşımlı araç sürücüsü sadece birkaç dakika uzaklıkta. Bir çağrı geliyor.

Sonbahar arıyor.

"Alo?" Bana kötü haber vermek için aradığı için biraz gergin bir şekilde soruyorum.

Aklımın oraya gitmesinden nefret ediyorum ama Briggs'in babasının sağlığı konusunda ne bekleyeceğimden emin değilim.

Belki de anne babanızı çok genç yaşta kaybedince böyle oluyor. Hayatınızda başınıza kötü bir şey gelmeyeceğini düşünerek sahte bir güvenlik içinde yaşadığınız bir dönemi zar zor hatırlıyorsunuz. Her şeyin kendi kendine yoluna gireceğini çünkü hayatınızda en kötü şeyin gerçekten yaşandığı ve ondan sonra hiçbir şeyin gerçekten düzelmediği bir zaman vardı.

"Merhaba," diyor.

"Sorun nedir?" Sesim gergin bir şekilde söylüyorum.

"Ne? Bir şey yok. Burada her şey yolunda. Doktorlar Bay Conley'nin şu ana kadarki ilerlemesinden çok memnun. Sadece arayıp uçuşunuzun nasıl geçtiğini öğrenmek istedim."

Vay be. Nefes alıyorum.

Tanrıya şükür.

"Tamam güzel, beni korkuttun. Aramak için geç kalmış gibiydin. Bir şey oldu sandım," diyorum ona, gözlerim kaldırımdan çekilen son arabanın kırmızı stop lambalarına sabitlenmiş halde.

"Özür dilerim. Seni endişelendirmek istememiştim. Aspen'e gidebildin mi?"

"Evet... Sanırım öyle diyebiliriz. Tam bir bok gösterisiydi. Ayrıca cüzdanım ve valizim de yok," diyorum ona, soğukta dişlerimin takırdamasını engellemeye çalışarak.

"Oh! Bu korkunç. Size Western Union ile para göndermemi ya da bir nakit uygulaması aracılığıyla para göndermemi ister misiniz?" diye soruyor.

"Çok güzel ama eminim burada yarın para çekebileceğim bir banka vardır," diyorum ona, her ne kadar kimliğimi kanıtlayacak bir ehliyetim olmasa da ve bu bankalarda kimse beni evimde sık sık gittiğim bankada olduğu gibi kefil olacak kadar tanımasa da.

"Tamam. Bu gece bir şeye ihtiyacın olursa eminim Lake de yardımcı olabilir. Şehirde bir yerlerde, değil mi?"

Son on altı saatlik uçuş süresi boyunca uykusunda öldürmeyi hayal ettiğim adamı mı kastediyorsun?

"Tabii ki hayır. Ondan hiçbir şey istemiyorum," diyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor ve dudaklarımda derin bir çatıklık oluşuyor.

Bana doğru gelen tek aracın ışıklarını görüyorum. Bu benim servis aracım olmalı.

Boşta kalan sol elimi ısıtmak için sağ pazımda aşağı yukarı gezdiriyorum. Umarım bu şoförün kaloriferleri yanıyordur.

"Bunların olması onun suçu. Senin Cabo'da şarap içip yemek yemen gerekiyordu-" "Ve arkadan dürtülmen. Biliyorum," diyorum ona.

Autumn'un kıkırdamaya başladığını duyuyorum. "Söyleyeceğim şey bu değildi. Kafiye olması bu senaryoda işe yarayacağı anlamına gelmez."

"Kıkırdamalarınız gayet iyi çalıştığını gösteriyor," diyorum meramımı anlatmak için.

Boğazındaki kıkırdamaları temizlemeye çalışıyor. "Tamam, devam edelim. Elliot onunla son konuştuğunuzdan beri bir şey söyledi mi?"

"Evet, erteleme istediğini söyledi. Benden, patronumun yeni yeteneklerle anlaşma imzalamadan önce onunla Cabo'ya gitmem için bana önümüzdeki hafta izin verip vermeyeceğini sormamı istedi."

"Kulağa umut verici geliyor, değil mi? Ailesi dünyanın en büyük spor ayakkabı markalarından birine sahip olan sevimli bir adam. Ve büyük bonus puan, hokey oyuncusu değil."

"Beni 'hokey oyuncusu değil' derken yakaladın." İkimiz de kıkırdıyoruz.

Autumn, Briggs ile sahte bir şekilde çıkmaya başladıkları ilk zamanlarda zorluklar yaşamıştır, bu yüzden bu konuda bir iki şey bilmektedir, ancak şimdi mutlu bir şekilde nişanlıdırlar.

"Bu aptal görev bir hafta içinde bitecek. Kendine gel, tatlım. Lake Powers'ı parlak bir bakır para gibi aldığında Phil Carlton bastığın yere tapacak. Sonra da milyarder varisinle gün batımına doğru yola çıkabilirsin."

Milyar dolarlık aile parası umurumda değil. Sadece bana vaat edilen şeyi istiyorum. Ateşli seksin olduğu bir plaj tatili ve beni oraya götürmek isteyecek kadar beni önemseyen bir adam. Lake

yüzünden ikisini de alamıyorum.

"Evet, göreceğiz. *Gerçek* bir bronzluk elde ederken oradaki örümcek ağlarının tozunu almayı umuyordum.

Elliot bana ikisini de teklif etti. Ama gitmem gerek, aracım geldi."

Elliot'tan hoşlanıyorum ama henüz ne kadar hoşlandığımdan yüzde yüz emin değilim. Onu yönlendirmek istemiyorum, özellikle de şirketi spor malzemelerini desteklemesi için Lake'in menajeriyle pazarlık halindeyken.

Eğlenceli bir hafta sonu için Cabo'ya gitmeye razıydım ama Elliot'ın bundan daha fazlasını isteyebileceğinden başından beri endişeliydim. Ve sonra düşündüm... Belki de Elliot tam da ihtiyacım olan şeydir.

"Tamam," diyor Autumn.

"Bay Conley'nin nasıl olduğunu öğrenmek için yarın sizi arayacağım,"

dedim. "Elbette. Yarın konuşuruz."

"Güle güle."

"Güle güle."

Aracım geldi ve arka yolcu kapısını açıp içeri girdim. Sürücü koltuğunda oturduğu ve cep telefonu uygulamasına baktığı için yüzünü göremiyorum. Gideceğim yeri teyit etmek için otelin adresini listeliyor.

"Burada kaldığınıza emin misiniz?" diye soruyor, gösterge panelindeki cep telefonu havalandırma klipsine tünemiş cep telefonuna bakarak.

"Evet," diyorum, Penelope'nin bana verdiği adresi doğrulamak için ekranıma bakıyorum. "Başka bir motel olmadığına emin misin?"

"Hayır. Kasabanın dışındaki Kraliyet Hanı."

Bir saniye tereddüt ediyor. "Uh, tamam," diyor ve sonra bana başka bir şey söylemiyor.

Motele yanaştığında, neden birden fazla kez moteli sorduğunu anlıyorum.

Otoparka girer girmez beni bırakıp gitmeye hazır görünüyor.

Işıklı tabelaya bir göz atıyorum ve her sivrisineğe elektrik verildiğinde tabelanın yarısı bir böcek zapper gibi arızalanırken okuyorum.

Saatlik ücretler \$15

Sadece bir tür motel saatlik ücret teklif ediyor... benim kalmaya yerim olmayan türden. Harika. Yani gün daha da kötüleşebilir.

"Tamam, son kez soruyorum. Buranın doğru otel olduğundan emin misin?" diye tekrar soruyor, omzunun üzerinden bana bakarak.

Genç bir adam. Benim yirmi dokuz yaşımdan çok daha yaşlı değil. Ama hava karanlık ve yüz hatlarını pek seçemiyorum, özellikle de büyük ceket ve beresiyle.

Yine de, gözleri nazik görünüyor ve endişeli bakışları arabasından inme konusunda kendimi iyi hissetmeme neden olmuyor.

"Evet. Ama ortadan kaybolursam ve insanlar beni aramaya başlarsa, lütfen ölümümden Lake Powers'ın sorumlu tutulmasını sağlayın," diye talimat verdim.

"Lake Powers? Neden, onun için mi buradasın?" Sanki bir şey kafasına dank etmiş gibi bana doğru döndü. "Kaza hakkında haber yapan bir muhabir misiniz, çünkü bu çok uzun zaman önce oldu ve ait olduğu yerde, geçmişte kalmalı" diyor biraz savunmacı bir tavırla.

Kaza mı? Ne kazası?

Ama bu adamı tanımıyorum ve benim işim Lake'in iyi görünmesini sağlamak, soruları ve eski dramaları karıştırmak değil.

"Kesinlikle olmaz. Ben takım için çalışıyorum."

"Oh, anlıyorum." Başını sallıyor. "Seni burada bırakmak hiç hoşuma gitmiyor ama başka bir yer denemeyi reddedersen yapabileceğim pek bir şey yok ve sanırım bütün gün insanları şehirdeki otellere taşıdığım için her yer dolu." Omuz silkiyor. "Ama... Yakınlarda bir kadın sığınma evi var ve buradan daha güvenli olabilir."

"İyi olacağım," diyorum ona, her iki seçenek de hoşuma gitmiyor ama artık buradayım ve burada bir kapı ve kilit var, ayrıca yirmi dört saat gözetim altında tutuluyor ve her zaman giriş masasında biri bulunuyor.

"Bilgilerim sende var, gelip seni almamı istersen ara. Buranın güvensiz olduğunu düşünmüyorum, sadece iğrenç, o yüzden odana git ve ben olsam sabah aydınlanana kadar kapını açmazdım, iyi olacaksın."

Çok güven verici.

"Harika... teşekkürler," diyorum ona ve dışarı çıkmak için kapıyı açıyorum. Sağa sola bakarak, etrafta gizlenen birilerinin olup olmadığını görmek için bekliyorum. Neyse ki görünürde kimse yok...

Hava dışarıda olmak için çok soğuk.

Çantamı, ağır dizüstü bilgisayar çantamı ve yankesicilik becerilerimi kuşandım... Telefonumu elime aldım ve sosyal medyada öğrendiğim o küçük bilgiyi hatırladım.

Tüm yan düğmelere aynı anda basarsanız, telefonunuz 911'i arayacaktır... değil mi?

Keşke bu küçük telefon hack'ine daha fazla dikkat etseydim.

Göl

Evimin önüne geldiğimde, ortanca kız kardeşim Harmony ile iki yeğenim Sadie ve Lana'nın, bir ellerinde balonlar, diğer ellerinde de üzerinde şu yazıların yer aldığı ev yapımı bir pankartla kapımın önünde beklediklerini görüyorum:

Evine hoş geldin, Lake Amca

Bu iki tatlı küçük kıza sarılmak için aylardır bekliyordum. Yeterince evde değilim ve bu beni daha evimin garaj yolundayken vuruyor ve gerçek benim yüzde yüz geri dönmeye başladığını hissediyorum.

Yaptığım işin fiziksel eforu, harcadığım enerjinin çeyreği bile değil. Diğer tüm saçmalıklar. Bedavaya kayardım.

Stadyumun dışında buz, geçmişteki hatalarımın bana ulaşamayacağı yerdir.

En büyük kız kardeşim Chelsea beni havaalanından aldı, ben de onun arabasının yolcu tarafından atladım ve asfaltlanmış simsiyah araba yolundan hızla yukarı çıktım. Bu sitede satın aldığım çift ahşap giriş kapılı üç katlı eve çıkan çakıllı beton merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Yandaki evi de kız kardeşim Chelsea ve kızlarının yaşaması için satın aldım. En küçük kardeş olabilirim ama kız kardeşimi ve yeğenlerimi korumak en büyük önceliğim ve Chelsea ile kızları yakınımda istiyorum. Ben Seattle'da yaşarken sezon boyunca evime göz kulak oluyorlar, bu yüzden işe yarıyor.

Kız kardeşim Harmony'nin daha ileride bulunan evinin borcunu da ödedim ve ailem için aynı sokakta bir ev satın aldım. Şehirde birlikte sahip oldukları kârlı kadın giyim mağazasıyla kendi evlerini de satın alabilirlerdi ama bunu yapmak iyi hissettirdi.

Ailem emekli olduğu için evleri zaten çoğu zaman boş duruyor. Muhtemelen Seattle'daki çatı katımda, onlara caddenin aşağısında satın aldığım malikanede kaldıklarından daha fazla ev maçlarımı izlemek için kalıyorlar.

"Bu işareti benim için mi yaptınız kızlar?" Onları büyük bir grup kucaklaşması için kendime çekerek soruyorum. "Bütün gece uyumadık Lake Amca," diyor Lana, iki eksik ön dişle.

Lana altı, Sadie ise sekiz yaşında. Asla evlenmemeye yemin etmiş olsam da, dolayısıyla asla kendi çocuklarımın olmasını planlamıyor olsam da, bu ikisiyle eve gelmek bana bunun nasıl bir his olduğunu, izin günlerimde kendi ailemle birlikte olmak için eve koşmanın nasıl bir şey olduğunu hızlı bir şekilde görmemi sağlıyor.

Bu fıkirden kurtuldum. Bir daha asla böyle bir hayatı düşünmeyeceğime dair kendime söz verdim. "Hoşuna gitti mi?" Sadie soruyor.

"Beğendim mi? Bayıldım!" Onları biraz daha sıkarak söylüyorum.

Lana, "Nanna ve Pappa gibi maçlarınıza gelip size bir işaret yapamıyoruz, bu yüzden eve geldiğiniz için size bir işaret yapmak istedik," diyor.

"Görünüşe göre annenizi sizi yakında bir maça götürmesi için ikna etmemiz gerekiyor, ha?" "Evet!" diye ciyaklıyor ikisi de.

Yandaki kız kardeşimin evinde ev yapımı lezzetli bir yemek yedikten sonra, iki ev arasında yan girişten kolay erişim için bir peyzajcı tarafından yaptırdığım küçük parke taşlı yürüyüş yolundan evime geri dönüyorum.

Tessa'nın bu gece kalacak bir yer bulmakta zorlanabileceğini bilmenin hoşuma gideceğini düşündüm. Başlangıçta, onun havaalanında uyuma fikri intikam arzumı tatmin etmişti. Ama şimdi, güneş batarken, onun dışarıda olduğu ve benim onun güvende olup olmadığından tam olarak emin olmadığım fikri, şehir merkezindeki otellerden birine indiğinden emin olmak için ona mesaj atmamamı zorlaştırıyor.

Son biramdan sonra Chelsea ve Harmony ile Chelsea'nin evinin güvertesinde sohbet ederken bu düşünce aklıma geldiğinde son otuz dakikadır bundan kaçınıyordum. Evimin, Seattle'daki çatı katı mutfağımdan bile daha büyük olan devasa mutfığa açılan yan kapısından içeri giriyorum. Ona mesaj atma isteği doğuyor.

Siktir et.

Ben yapıyorum.

Ice Queen

Did you find a place to stay?

Ice Queen

Yep

Anında rahatlıyorum ama daha fazla bilgi vermediği için biraz sinirleniyorum.

Oh yeah? Where?

Ice Queen

The Royal Inn.

Hayır.

Kesinli

kle

hayır!

Saatlik ücretli motelde kalmasına imkân yok ama belki de benzer isimde birden fazla motel vardır.

Outside of town?

Ice Queen

How many Royal Inns can
there be?

Lanet olsun.

Bu iyi hissettirmeli. İstedığım intikam bu olmalıydı. Ama tek hissettiğim, onu oradan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarmak için damarlarımda dolaşan bu ihtiyaç. Ayaklarım neredeyse kendi başlarına hareket ediyor, doğruca garaja gidiyorlar ve Tessa'nın motel odasının kapısında durana kadar durmayacaklar.

Cevap verme zahmetine bile girmedim. Anahtar rafından anahtarlarımı aldım ve altı arabalık garajıma yöneldim.

Yıl boyunca burada tuttuğum iki arabadan birini, kırmızı bir Jeep Wrangler'ı çalıştırıyorum ve gürültülü motor yeğenlerimi uyandırmadan garajdan çıkıyorum... ya da döndüğümde pencereden baktığında beni bir kadını geri getirirken bulduğunda sorular soracak olan meraklı kız kardeşimi.

Seattle'da ve sezon boyunca oynadığım her yerde Lake Powers the Magic Stick olarak bilinmeme rağmen, burada evimde o adam değilim. Bunu Aspen'de yapmıyorum.

Burası beni ve ailemi tanıyan ve geçmişimi bilen insanlardan oluşan küçük bir topluluk. Burada başka yerlerde sahip olduğum üne sahip değilim. Aspen'de kadınları eve götürmem.

Buraya karşı korumacıyım ve buranın acı çekmesinde payıma düşeni yaptım. Şimdi tek yapmak istediğim, beni bu kasabada olduğum kişi yapan insanlara bunu telafi etmek.

Küçük bir kasaba olduğu için motele rekor bir sürede varıyorum. Resepsiyondaki adam Tessa'nın yerini kolayca söylüyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Sapık falan olsaydım ne olurdu acaba?

Habersiz geldiğim için kendimi daha haklı hissediyorum. Burada kalamaz. Güvende değil.

Yedinci Bölüm

Tessa

Check-in işlemi olması gerekenden daha kolaydı. Kimlik sormadı veya bu rezervasyon için beklemeye alınan kredi kartını doğrulamak istemedi. Sadece adımı söyledim ve bana bir anahtar verdi. Bu kadar basit.

Tanrıya şükür, bu odanın parasını ödeyecek ne bir kimliğim ne de kredi kartım var.

Otel ofisinden çıktım ve iki katlı motelin ilk katına indim. Merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum ve 212 numaralı odamı buluyorum. Soğuk havaya rağmen, birkaç kişi hala binanın etrafına dağılmış sigara içiyor ve bir çift otoparkta bir arabaya yaslanmış öpüşüyor.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde odama giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, sürgüyü kilitliyorum, zinciri ve kapıdaki diğer iki kilidi sabitliyorum. Ekstra kilitler beni daha güvende hissettirmiyor ama sanırım burada olmalarından memnunum.

Yaklaşık otuz dakika gizli röntgenci kameraları aradıktan sonra nihayet rahatlıyorum ve yatağın iğrenç üst örtüsünü çıkarıp sadece bir çarşaf ve kalın, cızırtılı turuncu bir yün battaniye bırakıyorum. İyi uyuyabileceğimden şüpheliyim ama şu anda zaten uyuyamayacak kadar gerginim.

Dizüstü bilgisayar çantamdan bir dezenfektan mendil alıp uzaktan kumandayı sildikten sonra televizyonu açıp kaydırmaya başlıyorum.

Bugünün kaotik enerjisini iyi bir rahatlama olmadan atmak zor ama vibratörüm ne yazık ki bagajımda. Vücudum bana şu anda Cabo'da Elliot tarafından tecavüze uğramam gerektiğini hatırlatıp duruyor.

Lake'i çıplak ellerimle öldürebilirim.

Ya da daha iyisi, yüzüne otururken onu boğmak. İşte altımda boğulmak istemeyeceğim bir adam.

Vay canına!

Bu da nereden çıktı?

O kadar azdım ki Lake'in başrolde olduğu bir fantezi kuruyorum ve işte tam da bu yüzden bu zehirli enerjiden kurtulmam gerekiyor.

Başparmağım izleme başına ödeme ekranına gelene kadar kaydırmaya devam ediyor. Ekranda yetmişlerin eski bir pornosu beliriyor ve başparmağım duruyor. İlk tercihim bu olmazdı ama şu anda ne kadar bastırılmış olduğumu ve Lake yüzünden ne kadar pis bir motelde sıkışıp kaldığımı bir anlığına unutmama yardımcı olacak porno gibi bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, bu tam da ihtiyacım olan şey olabilir.

Ancak play tuşuna bastıktan sonra bu ücretin muhtemelen Penelope'ye fatura edildiğinde ortaya çıkacağını fark ettim.

Oh iyi.

Yanlışlıkla kumandanın üzerine oturduğumu ve haberim olmadan izleme başına ödeme siparişi verdiğini söyleyeceğim.

Lake'ten bir mesaj geldi ve hızlıca bir yanıt yazdım.

Film istediğimden daha grenli ve kesinlikle söylendiği gibi yetmişlerden kalma, ancak kocası iş için uzakta olan bir kadına posta dağıtmak için gelen bir postacının konusu benim için beklemediğim bir şekilde işe yarıyor.

Lake'ten bir mesaj daha geldi ve şimdi sinirliyim. Oyunumu bozuyor ama üzerinde fazla düşünmeden yanıt veriyorum ve hızla elimdeki işe geri dönüyorum.

Film hiç istifini bozmuyor ve hemen seks sahnesinin en ince ayrıntılarına giriyoruz. Bunun için ne kadar çabuk ıslandığıma şaşırdım ve farkına varmadan elim gövdemden aşağıya doğru yılan gibi

kıvrılıyor ve

Külotumu.

Postacı, güpegündüz olduğu anlaşılan bir ortamda kadını posta kutusunun üzerine eğerken ıslanmışım. Kayganlığımı test etmek için orta parmağımı kıvrımlarımın arasına daldırıyorum. Evet, bu benim için işe yarıyor. Sonra, yan komşu kadın dışarı çıktığında, önce alkışlıyor gibi görünüp sonra onlara katıldığında, alt dudağımı ısıyorum ve bir parmağımı ortama bastırıyorum.

Tak tak! Tak tak!

Neredeyse tamamen yataktan atlıyorum.

Kalbim hızla çarpıyor ve başım o kadar dönüyor ki bayılabilirim.

Silah olarak kullanmak için gördüğüm ilk şeye uzandım. Sabit hatlı bir telefon, kapıyı yumruklayan birinin adrenalini yüzünden yaprak gibi titrerken elim ancak onu tutacak kadar sağlam.

"Kim o?!" Bağıryorum, sesim titriyor.

"Benim." Garip bir şekilde tanıdık gelen çakıllı, alçak bir ses. "Kim benim?!" Ben de bağıryorum.

Umarım bu lanet bir tak-tak şakası değildir.

Yanlış kapı numarası olan bir pezevenk olmalı.

Elimdeki telefonla 911'i aramayı düşünüyorum ama yemin ederim, artık sabit hat kullanmayı bildiğimden bile emin değilim.

"Ben Lake. Şimdi kapıyı aç," diyor diğer taraftaki ses sıkıntıyla.

Oh... sinirlendin mi?! Hangimizin diğerine daha çok sinirlendiğini karşılaştıralım.

Lake'in kapımda ne işi var?

Kafa karışıklığı ve ardından anlık rahatlama beni vuruyor.

Lake güçlü kolları ve yetişkin bir adamı buzun üzerinde kış üstü yere serme becerisiyle burada. Tuttuğum nefesi bıraktım.

Araç otoparka girdiğinden beri ilk kez kendimi güvende hissediyorum. Parlak zırhlı şövalyem ortaya çıkmış gibi hissetmekten nefret ediyorum çünkü ondan nefret ediyorum. Bugünün berbat olmasının ve hatta burada, Aspen'de ve bu motelde bulunmamın tek nedeni bu adam.

Dikkatle kapıya doğru yürüyorum ve gözetleme deliğinden bakıyorum. "Ne istiyorsun?" Homurdanıyorum.

"Kapıyı açman için," diyor, bir adım daha yaklaşıp tekrar gözetleme deliğine bakarak.

O gelmeden önce devreye soktuğum birçok kilidi açtım. O kapıyı yumruklayana kadar gerçekten korkmamışım, ama şimdi korktuğuna göre, hayatta kalma taktiği olarak korkumu bastırdığımı fark ettim.

Kafamı dışarı çıkarmak için kapıyı biraz açtım.

"Neden buradasın?" Talep ediyorum.

"Çünkü..." diye başlıyor ama sonra kaşları çatılıyor. "Yalnız değil misin?"

Televizyon... Lanet olsun!

Lake bir adım daha yaklaşıyor ve başını üzerimden geçirip kapıdan içeri bakmaya çalışıyor.

"Yalnızım," diyorum, kapıyı hızla kapatarak görüşünü engelliyorum, böylece benden bir karış daha uzun olmasına rağmen televizyonu göremiyor. "Ama soruma cevap vermedin... Neden buradasın?"

Sesi bulma görevini bırakıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Buradayım çünkü burada kalamazsın," diyor, muhtemelen soğuktan dudaklarını yalıyor ve sonra bana doğru bir adım daha atıyor.

"Bu çok kötü çünkü bu gece için çoktan yerleştim ve bu gece başka otellerde boş yer yok. O yüzden evine git."

Lütfen beni burada bırakma.

"Benimle eve geliyorsun," diyor ve sonra postacı tarafından aynı anda götürülen iki kadının iniltilerini duymuş olmalı çünkü bu odada sakladığımı düşündüğü insanı bulmaya çalışarak tekrar başımın üzerinden bakıyor. Parmak uçlarında yükseliyor ve başımın üzerinden kapının ötesine bakıyor. "Porno mu izliyorsun?" diye soruyor, gözleri beni iş üstünde yakaladığı düşüncesiyle parıldıyor.

"Ne! Ne cüretle buraya girip suçlamalarda bulunursun!" Havladım.

Lake kapıyı itti ve ben buna hazır değildim. Kapıyı tutarken destek alamadığım için bir adım öne yuvarlandığımda kapı açıldı. Lake'in hızlı refleksleri anında koruyucu bir kolla etrafımı sararak düşmemi engelledi. Sanırım hızı buz hokeyinden daha fazlası için işe yarıyor. Düşen kadınları yakalamak sanki ikinci doğasıymış ve onu zerre kadar korkutmuyormuş gibi, kolunun içinde güvende olan bana bakmıyor bile.

Büyüleyici.

Onun yerine gözleri odanın sol arka köşesinde duran eski model televizyona takıldı.

"Vay canına, öylesin." Anne babasının sürdüğü Noel hediyesi zulasını yeni bulmuş bir çocuk gibi ışıltıyor.

Pornonun karışımı, Lake'in kapıya vurma korkusundan uğuldayan merkezim ve üç adım ötemizde bir yatak olduğu gerçeği, Lake'i yatağa yatırıp üzerine binme ve mavi topların kadın versiyonundan kurtulmak için vücudunu kullanma cazibesi giderek artıyor.

Hemen harekete geçmeliyim!

Öyle ya da böyle.

Neyse ki yerde yatan yorgan ve yanık turuncu cızırtılı battaniye, yatağın üzerindeki kim bilir hangi lekelerle aramdaki tek bariyer olarak soyunma isteğimi bastırıyor.

"Çık dışarı! Çık dışarı! Çık dışarı!" Bağırıyorum, kendimi onun kolundan çekiyorum ve ellerimle onu geriye doğru itiyorum, tüm vücudum ritme giriyor.

Gözlerini televizyondan ayırıp bana dikti.

"Seni pis küçük kız." Sırıttıyor. "Boş ver, ben içeri giriyorum," diyerek etrafımdan dolanmaya ve yatağa doğru ilerlemeye çalışıyor.

"Lake, hemen gitmezsen seni öldüreceğim."

Beni bu durumda yakaladığı için ne kadar utandığımı biliyormuş gibi biraz kıkırdıyor. Porno izlediğimi bildiği için değil, beni paralı bir motelde, sadece porno izlerken değil, ailelerimizin ikimize de hamile kalmadan yıllar önce izlemiş olabileceği bir filme mastürbasyon yaparken yakaladığı için utanıyorum.

Tüm bu yaşananlar benim için biraz fazla utanç verici ve onun buradan gitmesini istiyorum. Parlak zırlı şövalyeymiş, kırımın kenarı. Keşke bu kapıyı hiç çalmasaydı.

"Tamam, iyi, ben gidiyorum ama sen de benimle geliyorsun." Açık motel odası kapısına doğru geri adım atar ve sonra ikinci kattaki koridora çıkar.

"Hayır, değilim. Burada iyiyim," diye homurdanıyorum ve fikrini değiştirip motel odama geri dönmesi ihtimaline karşı onu dışarıda tutacak bir bariyer oluşturmak için kollarımı kavuşturuyorum.

İkimizin de dikkati merdivenlerden yukarı doğru yürüyen kırışmış sakallı yaşlı bir adam ve onun yarı yaşında bir kadına yöneliyor. Adam zar zor düz yürüyebiliyor, sarhoş gibi görünüyor. Adam kolunu kadına dolamış, kadın da neredeyse dondurucu soğuklarda giymek şöyle dursun, sahilde giyeceğimden bile daha az bir şey giymiş olduğu için onu dik tutmaya çalışıyor.

"Peki tek seferde ne kadar söyledin?" diye soruyor adam sarhoş bir sersemlikle. Kelimeleri ne kadar gevelediğini zar zor seçebiliyorum.

"Sadece ucu mu? Yoksa hepsini mi?"

Lake'in gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Şimdi benimle geliyorsun." Bu kez başımı salladım. Yenildiğim zaman anlarım.

Kadın onun oda anahtarını karıştırıyor ve sonunda Lake bir adım öne çıkıp sanki kapının açılmasını engellemek istercesine motel odasına girip gözden kayboluyorlar.

Kapımdaki koruyucu duruşu karşısında kalbim sıkışıyor.

Lake'in bu yönünü hiç görmemiştim. Koruyucu yönünü. Sanırım bu tam olarak doğru değil. Buzda son derece sadık ve koruyucu bir takım arkadaşıdır. Sadece bir kadına karşı bu kadar korumacı olduğunu hiç görmemiştim, özellikle de bana karşı.

"Tamam, aşağıda buluşuruz," diyorum ona, cep telefonum, çantam ve dizüstü bilgisayar çantam dışında alacak pek bir şeyim yok.

Komşunun kapısının kilitlenmesini ve zincirin devreye girmesini dinlerken gözleri nihayet solundaki kapalı kapıdan ayrılıyor. Sonra gözleri benimkilere kilitleniyor ve bana bakışındaki yoğunluğu sadece maç günlerinde görmüştüm.

Omurgamdan aşağı bir dizi ürperti akıyor, kollarımda ve bacaklarımda tüylerim diken diken oluyor.

"Sanki seni burada bırakıyorum. Bekleyeceğim," diyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, ayağa kalkıyor ve heybetli iri gövdesiyle kapıyı kapatmaya devam ediyor.

Kapıma tehditkâr bir şekilde bakarken kendimi daha güvende hissetmekten nefret ediyorum. Ben hazır olana kadar kalmasından hoşlandığım için nefret ediyorum. Hayatımda çıktığım tüm erkeklerden nefret ediyorum, hiçbiri kalıp beklemezdi. Hepsi aşağı iner ve arabada otururdu, içinde olabileceğim tehlikeyi ya da bu motelde bulunarak maruz kalabileceğim uygunsuz senaryoları bir an bile düşünmezlerdi. Muhtemelen aşağı iner, araçlarına biner ve zamanı arkamdan başka kadınlarla gizlice konuşmak için kullanırlardı.

Lake de farklı olmazdı, kendime bu gerçeği hatırlatmak zorundayım. Çıktığım erkeklerin hepsinden daha kötü bir ünü var. Yani Tanrı aşkına; onun lakabı disk tavşanları arasında Sihirli Sopa.

Yani diğerlerinden biraz daha korumacı. Bu, tek gecelik ilişkiler yerine gerçekten biriyle çıkmaya karar verirse sadık olacağı anlamına gelmiyor. On beş yılı aşkın süredir bir kadınla çıkmadığı söyleniyor, bu nedenle tek eşli bir ilişkiye sadakat şu anda uygulamada değil.

Bu gerçekler zaten tartışmalı bir konu çünkü o ve ben iş arkadaşı ve düşmanız ve ben katı, hokey oyuncusu olmayan bir flört diyetindeyim ve Lake menüde yok.

Tessa cipime güvenli bir şekilde bindiğinde ve motelin arazisinden çıktığımızda rahatladığımı hissediyorum. Oraya kayıt yaptırdığına inanamıyorum. Orası bende kaynar sıcak bir duş alma ve sonrasında kendimi çamaşır suyuyla ovma isteği uyandırıyor.

O adamla gece için kiraladığı fahişe arasındaki konuşmayı duyar duymaz, Tessa'yı yakalayıp omzuma atarak tekme ve çığlıklarla oradan uzaklaştırmamak için kollarımı göğsümde kavuşturmak zorunda kaldım.

Sonunda benimle gelmeyi kabul etmemiş olsaydı, ben de öyle yapardım. Arabamda güvenle oturduktan sonra benden nefret edebilirdi, umurumda değil.

Şimdi, Tessa'yı başını sokacak bir yeri olmadan Aspen'e gelmeye zorlamaktan alacağımı düşündüğüm keyif, birine dilemek için boktan bir şey gibi hissettirmeye başladı. Özellikle de tanımadığı bir kasabada, bir geceyi genelevde geçirmek üzere olan bir kadına.

Bunun için özür dilemeyeceğim ya da suçu üstlenmeyeceğim, Tessa tüm bu 'seyahatini mahvetme ve benimle geçirmesini sağlama' işini kendi üzerine aldı, ama en azından başka bir otelde yer bulana kadar onu evimde misafir ederek bunu telafi edeceğim.

Birkaç dakika sonra kendime geldim. Onu porno izlerken yakaladığım gerçeğinin peşini bırakmamın imkanı yok.

Tessa'nın koltuğunda rahatsız bir şekilde kıvrınmasına neden olacak bir soru sorarken gözlerimi yoldan ayırmıyor ve iki elimi de direksiyona koyuyorum. Motel meselesini telafi edeceğimi söylemişim ama Sam ve Phil'le başıma açtığı onca bela yüzünden onu cezalandırmaktan vazgeçmek gibi bir planım yok.

"Peki... senin sapkınlığın ne?" Dudaklarımda oluşması muhtemel şeytani gülümsemeyi gizleyemedim soruyorum ama arabayı sürerken gözlerimi yoldan ayırmıyorum.

"Benim sapkınlığım mı?" diyor ve hızla bana dönüyor.

Gözlerimi kısa bir süreliğine yoldan ayırıyorum, uzun bir uçuş gününden sonra lanet kapüşonlu tişörtü ve dağınık topuzuyla ne kadar güzel görüldüğünü fark etmemeye çalışıyorum. Ve bana mı öyle geliyor yoksa ekşi süt gibi mi kokuyor? Yine de doğal bir güzelliği var. Her gün gördüğüm makyajlı kadınlar gibi değil.

"Porno, Tessie. Senin sapkınlığın ne?"

Sanki onu eski bir porno filmin önünde oynasırken yakalamamışım gibi çenesi düşüyor, yıldızlar muhtemelen seksenlerinin sonlarında, hatta yaşıyorlarsa bile. Soruma şaşırmış gibi yapmaya cüret etti.

"Bunu söyleyeceğim son kişi sensin. Ve sana defalarca söyledim, bana Tessie diyemezsin... biz

arkadaş değiliz."

Tessie Brent'in ona her zaman seslendiği isim, ama bu ismi kullandığımda nefret ettiğini zaten biliyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı, Tessaaa." Onu kızdırmak için A'yı uzatıyorum ve işe yarıyor.

Gözlerini deviriyor ve sandalyesinde homurdanıyor, konuşurken bana sırtını dönüp pencereden dışarı bakıyor.

"Biz iş arkadaşınız ve sen de kardeşimin takım arkadaşısın, bu yüzden bu konuşma son derece uygunsuz. Sana ne tür pornolar izlediğimi söylemeyeceğim," diyor ve hâlâ pencereden dışarı, zifiri karanlığa bakıyor.

"Birlikte bir haftamız var çünkü benim bile paylaşmadığım bir fotoğrafın seni kızdırmasına izin vermedin, bu yüzden bu zamanı avantajımıza kullanabilir ve birbirimiz hakkında şantaja değer bilgiler öğrenebiliriz." Ona bakıyorum ve önerilerim üzerine başı bana doğru dönüyor. Kaşları daha da çatılıyor ve bundan çok keyif aldığımı anlıyorum.

"Beni küçük düşürecek bir bilgiyi sana vermemi ve senin bu bilgiyi açıklamaya karar verdiğin anın korkusuyla yaşarken bunu başımın üzerinde tutmana izin vermemi mi istiyorsun?" diye soruyor, başını bana doğru eğiyor ve "*rüyada bile göremezsın*" der gibi birkaç kez göz kırpmıyor.

Gözlerimi tekrar önümüzdeki asfalta dikerek sırtıyorum.

Şimdi o böyle söyleyince kulağa daha da hoş geliyor. Neyle ilgilendiğimi bilip bilmemesi umurumda değil. Tüm bu konuşmanın etrafında hoşuma giden bilinmeyen bir enerji var ve sıra bana geldiğinde soruyu yanıtlamak için sabırsızlanıyorum.

Tessa'nın neyle ilgilendiğimi bilmesini istiyor muyum?

Bu, ışığı yeni yeni görüyorum ama evet, sanırım bilmesini isteyebilirim.

"Önce benimkini söylesem yardımı olur mu?" Bunu düşündüğünü görmek için bir anlığına yola bakıyorum. Bu umut verici. O oyalanınca ben de devam etmeye karar verdim. "Ben gerçekten-"

"Dur! Dur!" Gözlerini sıkıca kapatıyor ve ellerini bana doğru sallıyor. "Ne izlediğimi paylaşmayacağım ve senin de nelerden hoşlandığını bilmek istemediğimden eminim," diye ağzından kaçırdı ve beni şaşırttı. Seks hakkında konuşurken çekingen biri olduğunu düşünmemiştim. Penelope ya da Autumn'la konuşurken açık kapılı ofisinin önünden yeterince geçtim ve Tessa'nın "tercihlerini" arkadaşlarıyla paylaşmaktan çekinmediğini biliyordum.

Seattle'dan binlerce mil uzakta, memleketimde arabamda oturup pornomuzu nasıl sevdiğimizi tartışacağımızı hiç düşünmemiştim ama işte buradayız ve bu fırsattan yararlanmayı planlıyorum.

"Bu konuşmadan aboneliğimi iptal ediyorum. Gelecekteki yazışmalardan nasıl vazgeçebilirim?" diye soruyor, gözlerini yola dikmiş ve bana hiç bakmıyor.

"Yapamazsın. Bu yolculuk bizi ömür boyu bağlar," diye takılıyorum.

Çevremde, bir saniyeliğine bana baktığını görebiliyorum ve eğlenmiş gibi görünmüyor.

Bunu sevimli bulmamalıydım ama lanet olsun... buluyorum.

"Eğer bileklerimizi fiziksel olarak birbirine bağlamaya çalışırsan, yemin ederim senden kaçmak için elimi kemiririm," diyor ve hızla ona baktığımda gözlerimin içine bakıyor.

Bu bir ilk. Daha önce hiçbir kadına bir tür esaret önermemiştim ve o da bana onunla istediğimi yapmam için kendini sunmamıştı.

"Ah, bu duygularımı incitti. Ben de aramızda bir anlaşma yapmaya çok yaklaştığımızı düşünüyordum. Seni cinsel yolla bulaşan hastalıklarla dolu bir motel odasından kurtardım," diye hatırlatıyorum.

"Hayal görüyorsun. Birbirimizden nefret ediyoruz. Ayrıca," diyor sol bacağını biraz yukarı çekerek, sanki iğrenç bir şeye oturduğunu yeni fark etmiş gibi. "Bu koltuk büyük ihtimalle geçmiş günlerden kalma, külotu olmayan puck tavşanlarından arta kalan cinsel yolla bulaşan hastalıklarla kaplı." Yüzünü buruşturuyor.

Gözlerimi yoldan ayırıyorum ve bacağını Jeep'in kırmızı deri kaptan koltuğundan kaldırdığı noktaya hızlıca bakıyorum.

Jeep, bir süre uzak kaldıktan sonra Aspen'e geri döndüğümde satın aldığım ilk araçtı ve daha sonra onu elimden geldiğince çok ekstra güvenlik özelliği ile donattım. Onu kaldırdım, önüne tam çelik bir çalı koruması ve çivili lastikler ekledim.

Tepkimi izlerken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Tekrar yukarı bakıp gözleriyle buluşuyorum ve konuşmadan önce görüşümü tekrar önümdeki yola odaklıyorum.

"Bu teçhizatla asla bir puck tavşanı olmadı. Jeep'te hiç kanla ilgili olmayan bir dişi olmadı. Asla," diyorum ona, önümüzde uzanan yolu tararken, şükürler olsun ki açık bir gece ve parlak bir ay yolu aydınlatıyor, devasa Rocky Dağları'nın pürüzlü sıradağları arasından bakıyor.

Yollarda kar ve buz yok. Sıcaklıklar kar yağması için alışılmadık derecede sıcak, ancak hava tahminlerine göre yakında kar yağacak.

"HA!" diye bağırıyor sanki bana inanmıyormuş gibi. "Bu ne saçmalık. Sence bunu satın alırmıyım?"

Kendimi dengede ve sakin tutuyorum ama ellerim direksiyonu sıkıca kavıyor. Yüzüne karşı yalan söyleyeceğimi düşünmesi hoşuma gitmiyor.

Birçok şey olabilirim ama yalancı olmak bunlardan biri değil.

"Sana hiç gerçeği söylemeyeceğime inanman için bir sebep verdim mi?" diye sordum.

Bir saniyeliğine sessizleşiyor. Çevresel görüşümde, benden uzaklaştığını ve önümüzde uzanan aya baktığını görebiliyorum.

"Hayır... sen değil, sanırım"-derin bir iç çekti-"ama senin gibi biri."

Mükemmel, benden önceki pislik oyuncuların damgasına karşı savaşmalıyım.

"Hokey oyuncusu mu?" Tessa'nın bir keresinde ofisinde Penelope'ye artık hokey oyuncularıyla

çıkamayacağını söylediğini duyduğumu hatırlayarak "Hokey oyuncusu mu?" diyorum.

Bildiğimden daha fazlasını bildiğimi düşünüyormuş gibi bir bakış atarken yüzü geriliyor. Hiçbir şey bilmiyorum... ama şimdi merak ediyorum.

"Hepimiz aynı değiliz, biliyorsun," diyorum ona, gözlerim tekrar yolda.

"Bunu daha önce de duymuştum," diyor neredeyse nefesinin altında.

"Ama benden değil," diye hızlıca ekliyorum, kendimi ona o kadar kötü davranan ve acısını benden çıkaran her neyse ondan ayırmak için.

İtirazımı görmezden gelircesine çantasını kucağına çekiyor ve içinden küçük pembe bir ChapStick tüpü çıkarıyor. Çilek aromasını sürüyor. Jeep'in kabini tatlı, meyveli bir kokuyla doluyor.

"Fark eder mi?" diye soruyor, dudak nemlendiricisini çantasına geri koyuyor ve sonra dönüp sadece ayın aydınlattığı karanlık dağlara bakıyor, kollarını somurtkan bir ergen gibi göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Arkadaş olmak istiyorsak olur."

Lanet olsun, şimdi de beni arkadaş olmaya zorluyor. Onunla çıkmayı düşünmüyorum ve hayatım boyunca hiç arkadaş zonuna düşme endişesi yaşamadım ama yine de, Tessa beni oyaladığı için olmasaydı bunu genelde söylemezdim.

"Arkadaş mı?!" diye soruyor, sanki yorumum bir şakaymış gibi kıkırdayarak.

Şimdi seçtiğim kelimeler yüzünden kendimi enayi gibi hissediyorum ama içeri girmenin bir yolunu bulmalıyım ve eğer arkadaşlık benim truva atımsa, öyle olsun.

Hawkeyes'in halkla ilişkiler müdürüyle savaş halinde olmak bana hiç iyi gelmiyor. Makatımda ağrı anlamına geliyor.

"Aynı takımdayız. En azından dost olmamız gerekmez mi?"

"Biz düşmanınız, Lake."

Düşman mı? Bunu ikinci kez söylüyor.

Evet, belki de Hawkeyes'te işe başladığı gün onu pek sıcak karşılamamış olabilirim. Brent'in San Deigo'da yaşayan kız kardeşiymen birbirimizi yılda birkaç kereden fazla görmek zorunda kalacağımızı hiç düşünmemiştim.

"Öyle miyiz?" Tek kaşım soru sorar gibi kalkık, hızlıca ona bakarak soruyorum.

"Elbette öyleyiz," diyor ve benimle işi bitmiş gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Kaç tane beyin sarsıntısı geçirdin, çünkü kanıtlar ortaya çıkmaya başladı."

Sorunlarımız oldu mu? Elbette oldu.

Tessa'dan nefret ediyor muyum? Nefret güçlü bir kelime. Ancak, eğer kovulsaydı ve ben onunla sadece Brent'in küçük kız kardeşi aracılığıyla bağlantı kursaydım, onu çok daha fazla severdim.

Ama her halükarda, bu yolculuğa birlikte çıktık ve şimdi evimde kalmaya geliyor. Birlikte yaşarken onu görmezden gelemem ve kız kardeşim ve yeğenlerim onunla tanışmak ve ona nasıl davrandığımı görmek üzereler...

Lanet olsun.

Yeğenlerim.

Direksiyonu sağa kırdım ve yolun kenarındaki bankete çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırıyor, cipin tavanındaki penceresinin üzerindeki oh-bok kolunu tutarak. Yol kenarı son birkaç haftadır yağan yoğun yağmur nedeniyle asfalttan çamura dönüşüyor. Jeep sekerek duruyor ve hava spreyi düzensiz bir şekilde ileri geri sallanırken Jeep'in ışıklarının huzmeleri önümüzde uzanan zifiri karanlık ormanlık alanda parlıyor. Jeep'in ısısı kaputtan yükseliyor ve soğuk Ocak gecesinde dalgalanıyor.

Ona bakıyorum ve dikkatini çekmek için kolçağın üzerinden biraz eğiliyorum. "Bir ateşkes yapmak istiyorum."

"Ateşkes mi?" diye soruyor, ben onun alanına girdikçe benden uzaklaşıyor. Sağ elinin dizinin yanında düzleştğini görüyorum.

Komik bir şey denersem bana tokat atmaya hazır ve ben de kendimi içinde bulduğum durumun saçmalığına gülmek istiyorum. Daha önce hiçbir kadında onu öpmeye çalıştığım için bana vurmak isteyecek kadar güçlü bir his uyandırmamıştım.

Elbette, sadece bir gece dediğimde onları yanlış yönlendirdiğime karar verdiklerinde ve bunun yerine onları yönlendirdiğime inanmayı seçtiklerinde çok tokat yedim. Ama her şey ısınmaya başladığında değil.

Tessa'yı öpmeyi planladığımdan değil zaten.

Ondan isteyeceğim şey için yanımda olmasına ihtiyacım var.

"Evet," diyorum.

"On altı saatlik boktan uçuş, bebek kusmuğu, kayıp bagaj, kayıp cüzdan ve motelden sonra mı?" diye soruyor, hâlâ benden mümkün olduğunca uzak durmak için kendini Jeep'in yolcu kapısına yapıştırmaya çalışıyor.

"Bu doğru." Başımı salladım.

Bana sanki son birkaç günü Sam'in ofisinde onunla didişerek geçiren, Tessa'ya benzeyen bir hatunu tavlayabileceğini düşünen üniversiteden bir ahmakla tatil planlarını mahveden ve kalacak yeri olmayacağını bile bile onun iş gezisine gelmesini isteyen Lake Powers değilmişim gibi bakıyor. Şüpheliğini anlıyorum.

Ancak, on altı saatlik uçuş, kokusundan şimdi anlaşılan bebek kusmuğu, bavul ve kayıp cüzdan... ki bunları şimdi duyuyorum, bunların hiçbirisi benim suçum değil. Murphy Yasası'nın Tessa'yı o kader gününde vurmasından kendime pay çıkaramam.

"Tatilini mahvetmeme ve sana hayır işi yaptırmama rağmen mi?" diye daha da şüpheyile soruyor.

"Evet," diyorum ve sonra kolçaktan geriye yaslanıyorum, bu da omuzlarının biraz düşmesine neden oluyor.

Artık kişisel alanından çıktığım için savunmayı bıraktı.

"Anlamıyorum. Burada üstünlük sende gibi görünüyor. Neden bana ateşkes teklif ediyorsun? Bundan senin çıkarın ne?" diye soruyor, gözlerini kısarak bana doğru bakıyor.

Bir terslik olduğunu düşünüyor.

Bu kısmı her şeyi anlatmadan geçmek isterdim ama Tessa kapsamlı bir açıklama yapmadan kabul etmeyecektir ve Tessa'nın oldukça doğru bir saçmalık ölçeri vardır. Dinlenme odasında uzun bir hikaye anlattıklarında ya da herhangi bir seviyede bir hikayeyi süslemeye çalıştıklarında takımdaki yeterince oyuncuyu çağırdığını gördüm.

"Sana hiç iki ablam olduğunu söylemiş miydin?"

"Hmm..." diyor, cipin döşeme tahtalarına bakarak bir anıyı hatırlamaya çalışıyor. "Sanırım annen bir keresinde bundan bahsetmişti."

Tessa ailemle ne zaman tanıştı?

"Annem mi söyledi? Ne zaman söyledi?"

Tessa pencereden dışarı bakıyor, annemle konuşmuş olmasına şaşırdığımı fark etmiyor. Bu sırada hangi cehennemdeydim?

"Phil Carlton bir keresinde aileni ev sahibinin locasına getirdi ve onunla barda sohbet ettik," diyor ilgisizce. "Ailen gerçekten çok tatlı... Leylek seni yanlış eve bırakmış olabilir mi?"

Komik, kendini komedyen sanıyor.

Gerçi ailem iyi insanlar. Buna hakkı var.

Kazısına yorum yapmayı bile atlıyorum.

"En büyük kız kardeşimin iki kızı var" dedim.

"Bunun ateşkesle ne alakası var?"

Altı ve sekiz yaşındaki küçük yeğenlerimin beni Tessa ile kavga ederken görmelerini istemediğimi ona nasıl söylerim? "Yan evde yaşıyorlar ve kızlar her gün gelecekler... ve ben de gelmelerini istiyorum. Onları görmek istemiyorum.

Yeterince yakın, ama kavga edersek, kız kardeşim onların gelmesine izin vermez." "Oh..."

"Birkaç yıl önce boşandı. Eski sevgilisiyle çok kavga ederlerdi. Onların önünde kavga edeceğimizi düşünürse kızların gelmesine izin vermiyor."

Kızlar beni kız kardeşlerim, annem ve Aspen'de birlikte büyüdüğüm kadın arkadaşlarım dışında kadınlarla etkileşime girerken hiç görmediler.

"Sana iyi davranmayı kabul edersem bu yolculuğu cehenneme çevirmeyi bırakacak mısın?" diye sordu. Birbirimize karşı nazik olmayı kastetmiştim ama neyse, kabul ediyorum.

"Tabii... evet."

Bir an düşünür. Düşünmesi gereken ne var ki? Bu ikimiz için de iyi. "Tamam, şartlarınızı kabul ediyorum" diyor ve elini sıkmamız için uzatıyor.

Elimi onun elinin içine koydum ve anlaştık.

Eli benimkinde yumuşak ve küçük hissediyor. Daha önce onun eline dokunduğumu hiç sanmıyorum.

Direksiyona geri dönüyorum, Jeep'i tekrar vitesine takıyorum ve otoyola geri çekiyorum.

Tessa'ya bir ders vermek için yaptığım şeytani planın böyle gitmemesi gerekiyordu, ama bu senaryoyu daha çok sevebilirim.

"Bu haftanın sonunda yerel köpek kurtarma merkezinde iki gün geçirmeni planladım," diye bilgi verdi. "Tamam." Basitçe söylüyorum.

"Yardım etkinliğiniz ne zaman? Bu hafta oyuncularla yapmam gereken görüşmeler var ama sosyal medya için fotoğraf çekmek üzere orada olacağımdan emin olabilirsiniz."

Kahretsin... Artık şehirde olduğu ve benim evimde kaldığı için Snow Dayz'i öğrenmesini engellemenin ne kadar zor olacağını düşünmemiştim.

"Bunun için endişelenme. Onun yerine işini yap. Orada profesyonel fotoğrafçılar olacak ve onlardan en iyi kareleri size e-posta ile göndermelerini isteyeceğim."

Omuz silkiyor gibi görünüyor.

Belki bu konuda benimle mücadele edemeyecek kadar yorgun ama meraklı Tessa'nın

yine burnunu sokmamasını bekleyemem. Tekrar sorarsa diye daha iyi bir bahane bulmam
gerekecek.

Sekizinci Bölüm

Tessa

Lake, yollar ıslak ve çamurlu ama kardan temiz olduğu için birkaç gün önce yağmış olması gereken karla kaplı uzun yeşil ağaçların arasından geçerek uzun ve dolambaçlı bir yolda ilerliyor.

Yüksek ay ıslak asfaltta parlıyor ve Lake ne kadar hızlı sürerse sürsün asla yakalayamayacağımız bir yansıma veriyor. Yolcu tarafına oturup camdan dışarı bakarken, Lake'le motele döndüğümüzden beri arka planda çalan radyo istasyonundan hafif bir müzik çalıyor.

Tarçınlı-elmalı araba spreyi yolun durumuna göre sallanıp duruyor ve önümdeki güzel manzaraya hoş bir mevsim kokusu veriyor. Burası çok güzel.

Lake ve benim girdiğimiz ateşkesi düşünüyorum. Bu ne kadar sürecek?

Bir gün
mü? Bir

hafta
mı?

Buradan ayrıldığımız günden sonraya kadar sürmesi mümkün değil. Lake bu hokey franchise'ı için yapmaya çalıştığım şeye saygı duymuyor ve Phil Carlton'ın takımını istediği aile dostu franchise'a dönüştürmek için bana verdiği hedefler dahilinde kalmak için oyuncular için belirlediğim kurallara uymak istemesi için onu zorlayamam.

Telefonu konsolda çalışıyor.

Harmony

Harmony

I heard you're in town. Better
not forget to come to see me.
Miss you.

Gözlerimi deviriyorum. Chelsea... ve şimdi de Harmony... Tabii ki, burada lanet bir hayran kulübü var... neden olmasın ki?

Koltuğumda kendimi yeniden ayarlıyorum ve Lake cevap vermek için en ufak bir acele bile etmiyor gibi görünüyor.

Muhtemelen çıplak fotoğraflar için göndereceği istekleri görmemi istemediği içindir.

Uck, çocuklar.

Hemen ateşkesi iptal etmek istiyorum ama şu anda Lake'in cipinin yolcu koltuğunda otururken kadınların seks mesajları atmasından hoşlanmamam olgun bir neden değil.

Lake sağa dönüyor ve yol, muhtemelen benden daha uzun duran ve tepesinde neredeyse bu cipin büyüklüğünde iki devasa bronz geyik bulunan iki büyük nehir kayası yapısının arasından geçiyor.

"Neredeyiz?" Jeep'in arka lambaları artık bronz heykelleri arkamızda bıraktığımızı görecek kadar parlak olmayana kadar dikiz aynasından izleyerek soruyorum.

Gözlerini yoldan ayırmadan, "Evim bu alt bölgede," diyor bana.

Bir alt bölge mi? Henüz tek bir ev bile görmedim. Bu kesinlikle aşına olduğum bir alt bölge değil.

Çok geçmeden sağ tarafta büyük bir ev beliriyor, sonra yolun ilerisinde solumda başka bir büyük ev daha beliriyor. Her ikisi de devasa ve yoldan biraz uzakta inşa edilmiş. İkisi de büyük görünmek

için inşa edilmiş.

İki katlı tavandan tabana pencerelerin yanı sıra büyük ahşap kirişlere sahip bir evden çok bir kayak kulübesini andırıyor.

Lake yolda biraz daha ilerlemeye devam eder ve sonunda yavaşlayıp özel bir yoldan sağa döner.

Büyük bir evin önünde duruyoruz. Etrafına çöken gecenin karanlığında bahçe spotları evin üzerinde parlıyor. Spotlardan gelen sıcak kehribar rengi ışık, konağı sanki parlıyormuş ve çok davetkârmış gibi gösteriyor.

Ev iki katlı ve bodrum katıyla birlikte toplamda üç katlı. Devasa pencereleri ve iki devasa masif ahşap kapısı eve ihtişam katıyor. Kaba kesilmiş devasa keresteler ve büyük yığma kayalar evin motifini oluşturuyor ve altı bölmeli garaj evin önünden biraz daha geride yer alıyor.

Lake garaj kapısı açıcısındaki bir düğmeye basar ve ilk bölme kapısı kalkar.

Solundaki evi işaret ediyor. Benzer görünüyor ama daha çok sokakta geçtiğimiz evler gibi tipik bir kütük ev.

Neredeyse bu ev kadar büyük ama tam olarak değil ve bu evin sahip olduğu ihtişama sahip değil.

"Orası kız kardeşimin evi," diyor Lake, arabayı çekerken garaja doğru bakarak.

Arabayı garaja çekerken ben de öne doğru eğilip onun üzerinden eve bakıyorum. Lake bizi ve arabayı yavaşça ve güvenli bir şekilde garaj bölmesine sokmadan önce yeterince iyi bakabiliyorum.

"Görünüşe göre iki eviniz bu toplumdaki çoğu insanınkinden daha yakın birbirine," diyorum kemerimi çözüp elimdeki birkaç eşyaya uzanırken.

Garajda Lake'in diğer tarafına park edilmiş başka bir araba daha fark ediyorum. Yeni ve hızlı görünen parlak, simsiyah bir Porsche sedan, ama arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden buradan tek çıkarabildiğim bu.

"Öyle," diyor, koltuğunun kemerini de çözerek. "Burayı yedi yıl önce satın aldım. İki ev onaylı çift arsaydı ama üzerine sadece bir ev inşa edilmişti... bu ev," diyor şu anda içinde bulunduğumuz evden bahsederken. "Kız kardeşim boşandığında gidecek bir yere ihtiyacı vardı. Ona yakın olmak istedim ve kızların güvende olmasını istedim, bu yüzden ona yandaki evi inşa ettim."

Kalbim mi çarptı? Yok artık.

Kesinlikle olmaz!

Cevabı verdikten sonra kapısını açıyor ve koltuğundan kayıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve ikimiz de kapılarımızı kapatıyoruz.

"Çok nazıksın. Ona bir ev inşa ettin," diyorum ona. Bu

Brent'in benim için yapacağını hayal ettiğim bir şey.

Cipin önünden geçmesini ve eve doğru yol almasını bekliyorum. Saat çok geç olduğu için bu gece neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Telefonuma bakıyorum ve saatin sabahın birini biraz geçtiğini görünce şaşıyorum. Sanırım kızların uyuduğunu ve Lake'in ailesinin bu gece doğaçlama bir toplantı yapmayacağını varsaymak güvenli olur.

"Kız kardeşimin boşanma sürecinde desteğe ihtiyacı vardı ve ben de ona yardım edebilecek maddi durumdaydım. Onları yanımdan başka bir yerde istemezdim."

Kim bu adam ve Playboy Lake Powers'a ne yaptı? Onu Seattle'da mı bıraktı? Hiç sanmıyorum.

"Yapmaz mıydın?"

Bu yeni bilgi Lake hakkında bildiklerimle uyuşmuyor. Hawkeyes liginin tek gecelik büyüleyici oyuncusu olarak biliniyor.

Lake'in aile babası olması hiç mantıklı değil.

Onu evin içine açıldığını tahmin ettiğim garaj kapısına kadar takip ederken omzunun üzerinden "Bir dakika içinde," diyor.

"Eve herhangi bir kapıdan girmek için kod #1212." Gerçekten mi? Bu kadar kolay mı?

Unutacağım bir numara değil.

"Forma numaran iki mi?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatılmış halde soruyorum. "Bu... yani... evine girmeye çalışan birinin ilk yapacağı şey değil mi?"

Lake sadece omuz silkiyor. "Belki." Ve sonra garaj kapısını iterek açar.

Geniş çamur odasına girerken Jeep'in anahtarını kapının solunda asılı duran anahtarlığa takıyor. Güzelce yerleştirilmiş ahşap dolap tarzı dolaplar sağ tarafın tamamını kaplıyor, bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi ve üst dolaplarla solda bir tezgah ile büyük bir lavabo. Koyu oniks renkli arduvaz karolar zemini kaplıyor. Kışın çamur odası için akıllıca.

"Jeep bu hafta senin. Porsche'yi ben kullanacağım," diyor ve çamurluktan geçip sola dönüyor. Ben de onu takip ediyorum ve sağa dönsek nereye varacağımızı görmek için arkamıza bakıyorum. Evin ön girişinin etrafını saran bir koridor ve köşeye sıkışmış bir tuvalet odası gibi görünüyor. Kapı biraz aralık ama buradan tuvaleti görebiliyorum.

Lake'in geniş omuzlarının arkasına bakmak için başımı çeviriyorum ve koridor büyük odaya açılana kadar onu takip ediyorum.

İki katlı tavanın tepesine kadar büyük bir oda açılır. Odanın sol tarafındaki duvarın büyük bir kısmını tavandan tabana uzanan bir nehir taşı şömine kaplıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük şömine ve biraz eğilsem, lanet olası şeyin içinde yürüyebileceğimden eminim. Şöminenin sağına büyük ekran bir televizyon monte edilmiş ve muhtemelen yirmi kişilik U şeklinde bir kanepenin şömineye ve televizyona bakıyor. Geniş oturma odasının sağ tarafında bir bebek kuyruklu sineması duruyor. Onun ötesinde, büyük cam pencereler, ayın dokunduğu her şeyin üzerine bir hale gibi mavi ışık düşürdüğü bu malikanenin dışındaki çarpıcı manzarayı sergiliyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum.

"Manzara güzel, değil mi? Bu evi bu yüzden aldım. Buradan Colorado Nehri'ni ve Rocky Dağları'nı görebiliyorsunuz" diyor Lake gururla.

"Bu... bu nefes kesici," diyorum, önümdeki çarpıcı manzara karşısında tamamen büyülenmiş bir halde.

Büyük pencerelere koşup ellerimi cama vurmak ve dağlara, ağaçlara ve nehre bakmak istiyorum ama geç oldu ve Lake beni o motelden almak için onca yolu gelmeye zaman ayırdı bile.

Bunu asla kabul etmeyeceğim ama ortaya çıkıp kalmama izin vermediği için rahatladım. Başından beri orada olmam yüzde yüz onun hatası olsa bile.

Lake beni dirseğiyle dürttü. "Hadi gel. Sabah her şeyi görmek daha kolay olacak. Uzun bir gün geçirdin ve ikimizin de biraz uyumaya ihtiyacı var. Benimle gel, sana bebek kusmuğuyla kaplı olmayan, içinde uyuyabileceğin bir şeyler getireyim." Kıkırdıyor.

Son yirmi dört saati hatırlatması beni büyümden kurtarıyor. Acımdan zevk aldığı için ona ters ters bakmak istiyorum ama bu yolculuk boyunca ya da en azından ben evde kaldığım sürece birbirimize iyi davranmaya çalışacağımıza dair bir anlaşma yapmıştık.

Onun yerine dönüp onu takip ediyorum. Sadece birkaç adım ilerledikten sonra açık konseptli büyük mutfak karşıma çıkıyor ve yemin ederim ki burası bir yolcu gemisinin mutfağı büyüklüğünde.

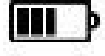
Hayatımda gördüğüm en büyük mutfak.

"Bu şeyde kim yemek pişiriyor ki? Burada kaybolursun."

"Evet," diyor, ben onu takip etmeye devam ederken omzunun üzerinden bana bakıyor.

Mutfağın önünde bir an duruyorum. Telefonumu çıkarıp hızlı bir fotoğraf çekiyorum ve fotoğrafı Autumn'a gönderiyorum. Saatin sabahın birini geçtiğini biliyorum ama bunu ondan daha fazla takdir edecek kimse yok.

Hâlâ uyanık olmalı çünkü Lake beni daha uzağa, merdivenlere doğru götürürken telefonumun sesini duyuyorum.

Autumn

Autumn

Oh my God. Who do I
have to marry for that?

Lake Powers

Autumn

Never mind. Not worth it.

Anlık tepkim ona katılmamak oluyor... mutfağı istediğim için değil. Olduğum yerde duruyorum.

Böyle bir şey düşünmüş olmamın imkanı yok. Uykusuzluktan hayal görüyor olmalıyım.

Bu yüzden olabilir. Ya da dağlardaki bu daha ince hava beynimin düzgün çalışmasını engelliyor.

Tabii, bu kadar.

Totally! Could you even
imagine? An absolute
nightmare!!!

Tamam, bu biraz abartı olabilir ama sorun değil. Zaten muhtemelen yarı uyuyordur.

"Orada iyi misin?" Lake soruyor.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda benden bir metre ileride olduğunu görüyorum.

"Evet. Gayet iyi," diyorum ona, telefonumu arka cebime sokuyor ve ona yetişmek için adım atıyorum.

İkimiz de merdivenlerden ikinci kata çıkıyoruz ve o beni koridora götürüyor.

Birinci kat iki katlı olduğu için yüksek tavanlara sahip ve açıklık hissini seviyorum. Duvarlar, vurgu olarak nehir taşı veya kaba kesilmiş kereste olmadığı sürece çoğunlukla alçıpandan oluşuyor.

Duvarların koyu gri renkleri evin etrafında yanık turuncu ve çivit mavisi vurgulara sahip. Renk paleti erkeksi, ancak bu evin bulunduğu yerin güzelliği ona kadınsı bir dokunuş katıyor. Sanki Doğa Ana tarafından dokunulmuş gibi. Bilmiyorum... sadece işe yarıyor.

Önünden geçtiğimiz her odada büyük sanat eserleri asılı. Büyük geyiklerin, bufaloların, Rocky Dağları'nın ve Amerikan yerlilerinin resimleri.

"Buradaki sanat eserleri inanılmaz," diyorum ona merdivenin tepesine yaklaşırken.

"İyiler, değil mi? Benim için her şeyi yapması için yerel bir sanatçıyı görevlendirdim. Ona eve gelmesini ve istediği kadar parça yapmasını söyledim, hangi boyutta, hangi temada olursa olsun. Sadece Aspen gibi hissettirmesini istedim."

"Ve bulduğu şey bu mu?" diye sordum. Lake başını salladı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Her kuruşuna değer. Bu evi sanat eseri yapıyor," diyorum.

Lake merdiven sahanlığına doğru son adımı atarken, "Katılıyorum," diyor.

Hemen arkasında olduğumdan emin olmak için arkasına dönüyor ve sonra sola dönerek koridorun sonuna doğru ilerliyor.

Merdivenlerin tepesine ulaştığım anda gözlerim duvardaki dev tuvale takılıyor. Merdivenlerden çıktığınızda gördüğünüz ilk şey bu.

Nefesimi kesiyor.

Bembeyaz kürk ve derilere bürünmüş bir Kızılderili kadın resmi. Koyu renk saçları rüzgârın etkisiyle yüzüne dökülüyor. Kollarında kürklere sarılmış bir bebek tutuyor. Bebeğin yüzünü göremiyorsunuz, sadece kısa siyah bebek buklelerinin küçük bir kısmını görebiliyorsunuz, ancak gözlerinin derinliği size bakarken bebeği koruyarak tutuyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve omurgamdan aşağı iniyor.

Daha önce bir resimden hiç etkilenmemiştim ama ona bakmadan duramıyorum.

Onun gücünde, bu toprakların çocuklarını yetiştirdiği evi olduğu fikrinde bir şeyler var. Aspen'in huzurlu manzarasında ve sessiz dinginlikte.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Neredeyse bir yerle bu kadar çabuk bir akrabalık.

Lake'in evine kadar olan yol çok huzurluydu ve evi çok davetkârdı.

Brent ve benim büyüdüğümüz San Diego güneşli ve sıcak ama tarif edemeyeceğim bir şekilde boş.

Belki de ailemizi kaybettiğimiz yer orası olduğu içindir? Ailemizi kaybettiğimiz yer. Emin olamıyorum.

Ve Seattle meşgul. İnsanlar size kasvetli yağmura alışacağınızı söylüyor, ama bu bana hala olmadı. Bir buçuk yılın ardından, bu insanların ya bana ya da kendilerine yalan söylediğini düşünmeye başlıyorum.

Bir resme yakınlık hissetmek istemek tuhaf mı? Onun izinden gitme ve bu yerde bir çocuk yetiştirme isteği neden birdenbire ortaya çıkıyor?

Her zaman bir gün bir ailem olmasını istediğimi düşünmüşümdür, ancak tüm başarısız ilişkilerim ve annemle babamın anne olduğumu görmek için yanımda olmayacakları gerçeğiyle, sanırım bu arzularımı uzun süre bastırdım.

Peki neden şimdi ortalığı karıştırıyorlar?

Lake'i takip etmek için dönüyorum ve onu koridorun sonunda görüyorum.

Evin tamamını kaplayan zeminle aynı renkteki çift ahşap kapılar koridorun sonunda dimdik ve gururlu bir şekilde duruyor. Tıpkı bu evdeki diğer kapılar gibi el oyması ve pahalı görünüyorlar. Koruyucu duruşları, sanki arkasındaki ana yatak odasının içindekileri koruyor gibi görünmelerini sağlıyor.

Koridorda yürüyoruz ve kalın kesimli ebeveyn yatak odası kapılarıyla eşleşen üç ek tekli kapıya dikkat ediyorum.

Kapıyı açtı ve içeri girdi. Bir an tereddüt ettim ama arkasını dönüp bakmadı. Ben başka bir erkeğin yatak odasına girebilecek kadar yetişkin bir kadıyım. Özellikle de bir erkeğin. Hoşlanmıyorum bile.

Gerçek şu ki, Lake için endişelenmiyorum... Endişelenmem gereken benim.

Ben tipi olan bir kadıyım. Seksi hokey oyuncularını.

Ve şimdi, sadece ligdeki en ateşli oyuncuların biriyle bir odada yalnız değilim, aynı zamanda vücudum bir serbest bırakma için hazırlanıyor.

Lake, Copeland Athletic markasının milyarder varisi tarafından bütün hafta Meksika'da yatağa atılma planlarımı bozmuş olabilir ama vücudum Cabo, Meksika ve Aspen, Colorado arasındaki farkı bilmiyor gibi görünüyor. Aksiyona hazır ve cehennem gibi azgın.

Ve önümde yürüyen adam, vücudumla tam olarak ne yapacağını ve ondan nasıl birden fazla orgazm çıkaracağını bildiğini gösteren bir üne sahip.

Lake'in yatak odasından geçerken vücuduma sineye çekmesi için telkinde bulunmaya çalışıyorum ama yemin ederim ki her gün kullandığı Fiji deodorantı bir tutam baharatlı tarçınla birlikte hindistan cevizi ve palmiye ağaçları gibi tropik bir tatil gibi kokuyor. Vücudum neden şimdiden onun kemiklerinin üzerine atlamadığımı konusunda tamamen şaşkın.

Cinnamon... daha çok Sin-a-man gibi. Lake'le takılmak günahkârlıktan başka bir şey değil.

Lake'in yatak odasında orta boy geniş tahta döşeme devam ediyor. Odası daha da erkeksi bir lacivert renge boyanmış, koyu espresso ahşap karyola ve koyu deri yastıklı yatak başlığı, Lake'in beni tekrar tekrar ona yaslamasının nasıl bir his olacağını merak etmeme neden oluyor.

Bu fikirden sıyrılıyorum ve gözlerimi Lake'in arkasından ayırmıyorum.

Şu anda sadece bir tarafı kullanılmış gibi görünen uyumlu yan sehpaları görmezden gelmeye çalışıyorum. Diğer taraf yalnız ve unutulmuş görünüyor. Hiçbir kadının sahiplenmemiş gibi görünmesi neden içten içe beni gülümsetiyor?

Yatak odasında televizyon yok ve bunun bir bekar için nadir bir durum olduğunu söylemeliyim.

Onu yağmur душlu güzel banyosuna kadar takip ediyorum. Sanki lanet bir orman şelalesinden koparılmış gibi görünüyor. Nehir kayaları duş duvarlarının köşesinden dışarı taşıyor ve kayalardan aşağı damlayan suyun etkisinin, siz içerideyken yağmur ormanı gibi ses çıkarması gerektiğini hayal edebiliyorum. Duşun karşı tarafında büyük bir ayaklı bakır küvet yer alıyor ve hemen ötesinde de gömme dolap olduğunu tahmin ettiğim bir kapı var.

Lake oraya yöneliyor ve kapıyı açıyor. Tavandan tabana dolabı görmem gerekiyor ama Lake'in eşyaları odanın dörtte birinden daha az yer kaplıyor.

Nihayet içeri adım attığımda çenem düştü.

Ortasında aksesuarlar için kocaman bir ada bulunan kocaman bir oda. Dolap, Brent'in Seattle'daki evinde sahip olduğum oda kadar büyük ve her şey için bu kadar çok alana sahip olmayı hayal bile edemiyorum.

"Bu şeyi bir gün doldurmayı mı planlıyorsun?" Etrafımdaki her şeye bakarak alay ediyorum. "Hayır," diyor yüzünde sert bir ifadeyle ama başka bir şey söylemiyor.

"Oh..." Ona dönüp bakarak söylüyorum ama sonra uyarı niteliğindeki bakışı bana başka soru sormamamı söylediğinde gözlerimi kaçırıyorum.

Bu ona göre değil. Her zaman kendini beğenmiş bir sırıtiş ya da cazibeli bir gülümseme sergiler. Üzerine gelen her şeyi silkeleyip atıyor.

Her ne hissediyorsa, bana o yönünü göstermek istemediği çok açıktı.

Lake eşyalarının çoğunun bulunduğu arka köşeye doğru yürür ve bir çekmeceye uzanır.

Evde kalan kadınların giymesi için bir çekmece dolusu kıyafeti olup olmadığını merak ettiğimde neredeyse içim cız ediyor... belki de bir ya da iki tavşanın geride bıraktığı artık eşyalar bile olabilir.

Bu fikir karşısında inliyorum ama beni duyamayacak kadar uzakta.

Eğer bana bunu verirse, anlaşıma biter. Onu yırtıp yakacağım ve külleri üzerinde dans edeceğim.

"Al bakalım. Senin bedeninde bir şeyim yok. Benimkileri giymek için çok küçüksün ama bunlar sana uyar."

diyor ve bana ortaokuldaki beden eğitimi tişörtüne ve ona uygun şortuna benzeyen bir şey uzatıyor.

Bunları sakladı mı? Duygusal bir tip mi? Onu asla öyle biri olarak görmezdim.

Ama peşini bırakamadığım bir şey var ve kalbim dört nala koşuyor.

"Az önce bana minik mi dedin?" Güneşin kavurucu parlaklığı karşısında gülümsememin parlamasını engellemeye çalışarak soruyorum.

Lake'in yüzünü eriteceğinden eminim. Ben küçük değilim. En ufak bir şekilde bile.

Boyum 1.80, kilom ise haftada bir kez kızlar gecesini teşvik eden bir kızın kilosu, böylece fast food, sert elma şarabı ve Sonbahar'ın en yeni mutfak şekerlemeleri için bir bahanem var. Lake'in alışık olduğu sopa figürlü disk tavşanı değilim.

"Evet," diyor ve sonra beni hızlıca bir gözden geçiriyor, ama bu, tüylerimin diken diken olmasını engellemiyor. "Sen kaç gibisin... yüz beş... yüz on, belki?"

Çenem düşüyor ve bu adama tırmanıp lanet ağzına bir öpücük kondurmak üzereyim. "Uh... evet... tabii, öyle bir şey," diyorum, ona gerçek kilomu söylemeyeceğimden adım gibi eminim.

Eğer onun tahmini buysa, o zaman bu sonsuza kadar kesinleşti, tıpkı benim asla yirmi dokuz yaşından büyük olmayacağım gibi.

"Eğer bunlar işe yaramazsa, ben-" diyor ve onları uzatıyor.

"Hayır, bu iyi. Bu harika olmalı," diyorum, parmaklarım onunkilere değerken iki parça giysiyi ondan alıyorum.

Bana verdiği tişörtü ve şortu gömme dolabın adasına koyup kollarımı kapüşonumun üzerinde kavuşturarak ve bana verdiği şeyin işe yarayacağını ona kanıtlamak için tişörtü hızlıca giyme çabasıyla kaldırarak hızla ilerlerken dokunuşu düşünmeme izin vermemeye çalışıyorum.

Lake'in ortaokul tişörtünü giyeceğim için neden bu kadar heyecanlıyım? Hiçbir fikrim yok ama heyecanlıyım.

Dolabın serinliği ile tenimin çıplaklığı çarpıştığı anda ne yaptığımı anlıyorum ve olduğum yerde donup kalıyorum. Üzerinizde sadece allık pembesi taraklı bir elbise varken pek de iyi bir tepki değil.

Cabo'da Elliot için giymen gereken dantel sütyen.

Lake'in boğazını temizlediğini duydum. Transparan sütyenimin içinde neredeyse çıplak olan göğüslerimi görebiliyor... bundan kaçış yok. Kazağım yüzümü ve yaşadığım utancı örtmeye çalışıyor.

Yanaklarım muhtemelen bir domates kadar kırmızıdır.

Kazağımı hemen geri çekiyorum ve sesimi temizliyorum, uzanıp Lake'in bana verdiği kıyafetleri dolap adasından hızla alıyorum.

Buradan çıkmam ve başımı yastığa gömüp çılgılık atmam gerekiyor. "Tamam, bunun için teşekkürler," diyorum.

Arkamı dönüp dolaptan çıkmadan önce Lake'e bakma hatasını yapıyorum.

Kazağım tekrar göğüslerimin üzerinde olmasına rağmen hâlâ göğsüme bakıyor. Sonra gözleri tekrar benimkilere uzanıyor ve göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyorum ve yüzünde neredeyse vahşi bir ifade belirliyor. Saf arzunun bakışı ve şimdi hareket etmem gerektiğini biliyorum.

Onun altında kalmadan önce bu odadan çık.

"Ben... Ben yatmaya gidiyorum," diyorum ve geri çekilmeye başlıyorum.

Lake bana doğru bir adım attı. "İşte, sana henüz odanın yerini göstermedim. İzin ver seni götürüyüm." "Hayır, hayır!" Serbest elimi, içinde spor kıyafetleri olmayan elimi sallıyorum. "Sorun değil. Eminim bulabilirim," diyerek onu temin ediyorum ve hızla geri çekiliyorum. "Hangi oda?"

"Hangi oda?" diye soruyorum.

dolaba ve banyonun yarısına kadar.

Dolaptan yavaş adımlarla çıkmaya başlıyor, beni takip ediyor ama ondan giderek uzaklaşmama izin veriyor. Utandığımı biliyor. Yüzünün, neredeyse çıplak olan göğüslerime anında vahşi bir tepki veren bir adamdan, şimdi benim için biraz üzülen bir adama dönüştüğünü görebiliyorum.

"Koridorun sonunda, solunuzdaki ilk oda. Senin için bir banyosu var" diyor.

Başımı eğip yoluma devam ederek arkama bakmıyorum.

"Tamam, teşekkürler. İyi geceler."

"İyi geceler. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," diyor ve banyodan çıkıp yatak odasına girerken, beni ana yatak odasının kapısından hızla geçerken izliyor.

Kapısını arkamdan büyük bir gümbürtüyle çekip kapatıyorum ve ona bu gecenin bittiğini, daha fazla konuşmaya kapıyı fiziksel olarak kapatarak gösteriyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Göl

Sabah yeterince erken olamazdı. Geniş mutfağa doğru yürüdüm ve buzdolabından iki tava, bir karton yumurta ve bir paket pastırma çıkardım. Dün buraya gelmeden önce kız kardeşimden bakkaldan benim için almasını istediğim birkaç şey.

Market alışverişimi kendim yapmayı seviyorum, bu yüzden sadece asgari düzeyde bir şey istedim.

Biri yumurta için küçük, diğeri pastırma için kare şeklinde olan iki siyah tavayı, maun rengi koyu lekeli dolapların ve siyah mermer tezgahın en önemli parçası olan büyük bakır dövmeli davlumbazın altındaki gazlı ocak üzerine yerleştiriyorum. Tasarımcı, mutfağın geri kalanının koyu renk yüzeylerini kırmak için bakır metalde ısrar etti... haklıydı.

Tavanın üzerinde yumurtaları kırmaya başlıyorum, biraz süt, bir tutam tuz ve karabiber ve bir avuç peynir ekliyorum. Genelde yumurtalarım peynir eklemem; hokey takımının diyetisyeni bundan hoşlanmaz,

Ama Tessa'nın yumurtayı nasıl sevdiğini bilmiyorum. Onu dinlenme odasında gördüğümde kahvesine ne kadar süt döktüğüne bakılırsa laktoz intoleransı yok.

Kahveden bahsetmişken.

Hızla yürüyüp K-Cup'ları indiriyorum ve şekerle birlikte tek kullanımlık kahve makinesinin yanına koyuyorum.

Kahve seviyor olsaydım kendime bir fincan yapardım. Tessa'nın koridorun hemen aşağısında uyuduğunu bildiğim için dün gece REM uykusuna hiç geçemediğimden biraz kafein iyi gelirdi. Aramızda bir duvardan fazlası yoktu.

Bir K-Cup'ı makineye itiyorum, sonra kilitliyorum ve onun için bir fincan demlemek için orta düğmeye basıyorum, sonra yumurtalarımın yanına geri dönüyorum.

Dün gecenin anısı tekrar aklıma geliyor. Kahretsin, o memeler başka bir şey.

Kazağını kaldırır kaldırmaz sikim kalktı.

Hawkeyes sweatshirt'ünün altına seksi bir sütyen giymesini beklemiyordum. Tessa'nın mükemmel göğüslerinin ve leylak rengi meme uçlarının gömme dolabımın karşısındaki dantelden beni selamlamasını beklemiyordum.

Eğer eşofmanını indirip o mükemmel tümsekleri örtmeden önce bir saniye bile bekleseydi, üzerine çıkıp eğilecek, meme ucunu ağzıma alıp emecektim; tadına bakacak ve dudaklarından inilti çıkaracaktım. Dün gece dolabımdan çıkmayı asla başaramazdık.

Aklıma, üniversiteye birlikte gittiği ve benim yerime imgeyi zar zor elde eden inekle neler olabileceği düşüncesi geliyor. Çenem geriliyor ve ocağın üstünde duran yumurtaları karıştırırken elim tava sapını biraz daha sıkı kavriyor.

Saat beş olmadan yorganı üstümden attım, sonunda Tessa'nın meme uçları göz kapaklarımın arkasında dans ederken ve bu ereksiyondan kurtulamıyorken uyuyamayacağım gerçeğine teslim oldum.

Duşa girdim ve kız kardeşini becerdiğim ve sadece bir gecelik kurallarına uyduğum için eve döndüğümde ondan bir tokat ve erkek kardeşinden pleksiglas bir çekle karşılanmayacağımı düşünseydim Tessa'ya ne yapardım fantezisiyle bir tanesini ovuşturdum.

Sonra gün ışığıyla aydınlanan bodrum katımdaki spor salonuma indim ve artık Tessa'yı düşünemeyecek kadar yorulana kadar çalıştım, bir yandan da bana yeniden enerji vermek ve buza geri dönmemi sağlamak için işini yapan evin manzarasına baktım.

Yine de antrenmanım sıkımı yormak için işe yaramadı. Alt kattaki spor salonunda ikinci bir duş alırken, aletim bana baktı ve Tessa'ya olan bu garip tutkunun yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceğini bilmeme izin verdi.

Briggs'in dediği gibi onu becerip bu işi bitirmeliyim ama bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Birincisi, yanına yaklaşmama izin vereceğini sanmıyorum ve ikincisi, onu iki kez düşündükten sonra aletimin hala doygun hissetmediği gerçeğine dayanarak onunla bir kez işe yarayacağına ikna olmadım.

Sonunda, ikinci katta açılan ağır bir kapının sesini duyuyorum. Burası neredeyse ses geçirmez olduğu için belli belirsiz. Nefesimi tutup dikkatle dinliyorum, pastırma cızırtısının çenesini kapatmasını istiyorum ama dinlemiyor.

Çok geçmeden, ikinci katın merdivenlerinden aşağı inen küçük, güzel ve iri göğüslü bir insanın işaretlerini duyuyorum.

Tessa'nın mutfğa girdiğini duyduğumda arkama bakmıyorum. Tekrar onun huzuruna çıkmayı beklediğim için küçük bir iç geçiriyorum.

Benim neyim var böyle?

"Aç mısın?" Düz tavadaki altı şerit pastırmayı çevirerek soruyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Kendimi durduramıyorum.

Onu gömleksiz vücudumu incelerken ve dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlarken yakalıyorum, on kişilik geniş adada bir tabure seçiyor ve üzerine kayıyor.

Onu yakaladığımı görür görmez gözlerini kaçırıyor ve sanki oturmaya odaklanması gerekiyormuş gibi tezgâha bakıyor.

Saçmalık.

Kendi kendime gülümsüyorum. Belki de dün gecedен etkilenen tek kişi ben değilimdir.

Üstsüz yemek pişirmek sıcak tavalardan yanında biraz pervasızca olabilir ama vücuduma verdiği tepkiye bakılırsa bu riski aldığım için mutluyum.

"Evet... lütfen," diyor.

Artık nasıl "lütfen" diyeceğini biliyor. Bunu birkaç gün önce söyleyebilseydi çok daha uygun olurdu ve o zaman Sam'i benimle Aspen'e gelmesi için zorlamak zorunda kalmazdım.

... ve o zaman şu anda üzerinde neredeyse hiçbir şey olmadan sahilde duruyor olurdu ve ona dokunmayı hak etmeyen bir alet onu her gece sıkıştırıyor olurdu.

Onu bir otel odasında o sikle baş başa düşününce bir parça pastırmayı istediğimden biraz daha büyük bir şiddetle çeviriyorum.

Pastırma yağı bana doğru fişkırıyor ve karnıma ve elime geliyor.

Geri sıçrarken hızlı bir acıyla tıslıyorum.

"Sen iyi misin?" Tessa soruyor.

Taburesinden fırlayıp koşarak yanıma geldiğini duyuyorum, eliyle sol kolumu iterek beni görebileceği şekilde menzilden uzaklaştırıyor.

"Bu seni nereye götürdü?" diye soruyor, gözleri hızla karnıma kayıyor, sağ elim dökülme ihtimaline karşı tezgahın üzerinde duran bulaşık havlusuyla yağı siliyor. Biraz başparmağıma ve bileğime de bulaştı ve yağ lekesini ağzıma götürüp emdim ve dilimin bir hareketiyle yanığı yatıştırdım.

"Ben iyiyim. Sadece karnıma ve elime biraz vurdu ama iyiyim," diye onu temin ediyorum. Gözleri karın kaslarımı değerlendiriyor ve ben de onun dikkati karşısında otomatik olarak esniyorum.

Parmak uçları bana doğru uzanıyor ve az önce yağdan temizlediğim bölgeyi yumuşak bir şekilde fırçalıyor.

Onun dokunuşuyla sikiim sarsıldı ve şimdi lanet olası bir yarı yumruğum var.

Neredeyse bir dokunuş bile değildi.

Bana ne yapıyorsun, Tessie?

"Biraz kırmızı görünüyor," diyor, sıcak pastırma sularının bana çarptığı noktaya bakarak. "Dur sana bir buz torbası getireyim," diyor ve sağımda, kahve makinesinin yanında duran buzdolabına doğru dönüyor.

Buz torbası mı?

Küçük bir yanık

için mi?

"Tessa, sorun yok. Söz veriyorum," diyorum ona, yanmasınlar diye yumurtaları karıştırmaya devam ederek.

Beni görmezden geliyor ve ticari sınıf paslanmaz çelik buzdolabına yöneliyor, kahve makinesinin yanında onun için hazırladığım düzeneğe bakıyor. Gülümsüyor ve yüzünde meraklı bir ifadeyle bana bakıyor.

"Bana kahve mi yaptın?" diye soruyor, dondurucuya doğru ilerlerken. "Ya kahve benim içinse?" Soruya karşılık veriyorum.

"Kahve içmiyorsun," diyor basitçe ve ağır ticari dondurucunun kapısını açmak için iyice çekiştiriyor.

Farkında olmadan küçük bir sırrını açığa vurdu... Beni izliyormuş ve şimdi itiraf etti.

Ve ben de ona aynı şekilde onu izlediğimi kanıtladım.

Güne kahve içmeden başlayamayacağını biliyorum ve o da biliyor... O boku içmeyeceğimi. "Tamam, beni yakaladın," diye itiraf ediyorum.

Küçük bir kıkırdama gönderiyor ve kulaklarım dikiliyor. Tessa Tomlin şimdiye kadar söylediğim hiçbir şeye kıkırdamamıştı. Genelde bana kaşlarını çatar.

Kahveyi sevdiğini nereden mi biliyorum? Çünkü Hawkeyes stadyumundaki dinlenme odasında onu yüzlerce kez yeni bir kahve yaparken ya da eski bir kahveyi yeniden ısıtırken gördüm, ama dinlenme odasına kaç kez gittiğimi düşünürsek, diğer Hawkeyes çalışanlarının kaçının kahve içtiğini söyleyebilir miyim?

Yok artık.

Ama onu kahve içerken gördüğüm çoğu zaman, kahvesine müshil katmayı düşünmüşümdür. Özellikle de başımı belaya soktuğu son sosyal medya paylaşımı için bana yaptırdığı son yardım etkinliğinden sonra.

Dondurucudan bir buz torbası aldı ve kapıyı kapattı. Günlerimi Aspen'de geçirdiğim, yeğenlerimin evimin etrafında koşuşturduğu ve Chelsea'nin kız kardeşlerin yaptığı gibi şu ya da bu konuda başımın etini yediği, büyüdüğüm kasabada normal bir hayat sürdürdüğüm sezondan beri buz torbası görmemiştim.

Çoğu insan bunu anlamıyor ama benim için Lake Powers markasını ayakta tutmak için aylar harcadıktan sonra bu tam bir cennet.

Her zaman "açık" olmak yorucu bir iş, ama bugünlerde tam olarak böyle hissettiriyor... iş.

Her hareketini izliyorum, beni yakalamayacağından emin olmak için deli gibi çalışıyorum, ama geri dönerken biraz kendi dünyasında görünüyor.

Omzuma baktı ve şimdi ne olacağını biliyorum. Soyunma odasında bu etiketli fotoğraf meselesi ortaya çıktığında sormamasına şaşırdım ama sanırım bana o kadar kızgındı ki bunu umursamadı. Ya da belki de Briggs havlumu indirdiğinde sikime hayranlıkla bakmakla meşguldü.

"Bu da nereden çıktı?" diye soruyor, sol göğüs kafesimin üzerindeki yara izini göstererek.

Bu konuşmak istediğim son şey. Bu hayatımın kimsenin görmesini istemediğim bir parçası, özellikle de onun.

"Bir şey yok," diyorum ve uzun el havlusunu omzuma atıp yaranın büyük kısmını kapatıyorum, sonra onu kesmek için menzile yaklaşıyorum ve pastırmayı tavadan alıp, kalan yağı emmesi için kağıt havlu serilmiş bir tabağa koymakla meşgul oluyorum.

Kazadan bir yıl sonra çoğunu kapatmak amacıyla bir dövme yaptırdım.

Uzun pürüzlü hatlarını kaplayan mürekkep nedeniyle uzaktan ya da karanlıkta göremezsiniz.

Havuz partileri ve tekneyle gezintiler dışında kalabalık grupların içinde tişörtsüz dolaşmamak için elimden geleni yapıyorum.

Göl işi zorlaştırıyor. Neyse ki, çoğu insan o noktada üstü örtülmüş bir yara izini fark edemeyecek kadar sarhoştur.

Ne yazık ki, gün ışığındadır, yakın durmaktadır ve Tessa etrafındaki her şeyin farkına varamayacak kadar farkındadır.

"Buzdaki bir kavgadan mı oldu?" diye soruyor. Meraklı kadın.

Kaşlarımı kaldırarak ona dönüyorum. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Anlıyor musun?" Elimden geldiğince yumuşak bir şekilde sormaya çalışıyorum. Onu korkutup kaçırmak istemiyorum ama bu gezegende hikâyemi anlatacağım son kişinin o olduğunu bilmesini istiyorum.

Bana asla aynı şekilde bakmayacak ve bu beni rahatsız etmemeli ama ediyor. Ona bir gelecek veremememin sebebi bu.

"Tamam." Kederle başını sallıyor ve sonra geri dönüp yumurtaları bir spatulayla bekleyen bir tabağa boşaltıyorum. "İşte." Buz torbasını karnıma bastırıyor, bu da beni hazırlıksız yakalıyor.

Soğuk patlama taşaklarıma kadar iniyor ve taşaklarım gerilerek midemin iç kısmındaki sıcaklığa doğru koşmaya başlıyor.

"Kahretsin!" Bağıryorum ve spatulayı yere bırakıyorum.

Nefes almaya çalışırken taşaklarımın boğazıma kaçtığına yemin edebilirim ama yapamıyorum. Tessa sesimin yükselmesiyle sıçırıyor ve spatulayı almak için hızla eğiliyor. Tam o sırada mutfağın yan kapısı açıldı.

Muhtemelen kız kardeşim.

O içeri girerken ada tezgahının üzerinden bakıp gülümsüyorum ama sonra eve bir kadın getirdiğimi söylemediğimi hatırlıyorum.

Bu eve hiç kadın getirmediğim ve kız kardeşimin tepkisinin ne olacağını hayal bile edemiyorum, ama öğrenmek üzereyim.

Düşen spatulayı almak için önümde eğilen Tessa'nın başını aşağıda tutmak istiyorum, böylece kız kardeşim onu görmeyecek ve Chelsea'yi kovabileceğim, ama lanet olsun, Tessa'nın başını aşağıda tutma görüntüsü sikimi sertleştiriyor.

Siktir!

Bunun yerine, Tessa sabah misafirimizin sesiyle hızla doğrulur... benim sabah odunumla karıştırılmamalı, o lanet olası ölmeyecek ve Tessa'nın gözleri mutfak yan kapısında duran kız kardeşimi gördüğünde genişler.

Kız kardeşim, anne ve babasını aile mutfağındaki yemek masasında kirli işlerle uğraşırken gören

bir çocuk gibi görünüyor. Yanakları pembeleşiyor ve çenesi açılıyor.

"Ah! Ben... Ben senin..." diye kekeleyor kız kardeşim, hemen kapıya doğru geri geri gitmeye başlıyor ve Tessa'nın üst yarısını hızlıca tarıyor.

Tessa'nın eski spor tişörtümü giydiğini görebiliyor ve eminim anında varsayımlarda bulunuyor.

Yeğenlerimin neşeli seslerini duyabiliyorum, evin yanındaki yürüyüş yolundan çıkıp kapıya doğru ilerliyorlar.

Kız kardeşim yan kapıya barikat kurdu ve içeri girmeye çalışan yeğenlerimin evi görmesini engellemek için kollarını ve vücudunu kullandı.

"Chelsea, düşündüğün gibi değil," diyorum, ona doğru bir adım atıyorum ve sonra ereksiyon halinde gömleksiz olduğumu ve Tessa'nın uyumak için benim kıyafetlerimi giydiğini hatırlıyorum.

Tamam, kötü görüldüğünü kabul ediyorum. Lanet olsun!

Umarım kızların buraya gelmesine engel olmaz. "Anne, bizi içeri al!" Sadie kapıya vurarak bağıyor.

"Lake Amca'yı görmek istiyoruz. Ona resimler yaptık!" Lana feryat ediyor.

"Yemin ederim Chelsea, bir şey olduğu yok. Birlikte çalışıyoruz," diyorum ona, doymak bilmez ereksiyonumu gizleyerek.

Hiç yardımcı olmuyorsun, dostum.

Birkaç adım geri atıyorum ve adanın arkasına saklanıyorum.

Ona bir ders verebilmek için iş yerinden bir kadını kandırıp Aspen'e getirdiğimi kız kardeşime söylemedim. Bunun için benimle mutlu olmazdı ve ben de iki dünyamı ayrı tutabileceğimi... yıllardır yaptığım gibi yapabileceğimi düşündüm.

Eğer Tessa kalacak güvenli bir yer bulabilseydi, bunu başarabilirdim. Geriye dönüp baktığımda, kendimi buna hazırladığımı fark ettim.

"Anne!" diye bağıyor kızlar hep bir ağızdan. Tessa durumu anlayarak bana bakıyor.

"O doğruyu söylüyor. Birlikte çalışıyoruz ve birbirimize katlanamıyoruz," diye ekliyor. "Konuştuğumuz şey bu değildi," diye fısıldıyorum ona.

Tessa sanki beni kurtarmaya çalıştığı için ona minnettar olamazsam bana yardım etmeyi bırakacakmış gibi ellerini havaya kaldırıyor.

"O zaman neden buradasın?" Chelsea Tessa'ya

sorar. "Çünkü Royal Inn'de kalıyordum-"

"Aman Tanrım!" diye sözünü kesti kız kardeşim ve "Bu güzel küçük şeyin geceyi o pisliğin içinde geçirdiğini hayal edebiliyor musun?" der gibi bana baktı.

"Evet, biliyorum." Kız kardeşimin sözsüz yorumunu onaylıyorum.

"Yani..." Tessa solundan bana doğru bakıyor. "Kardeşin dün gece gelip beni aldı ve burada kalmama izin verdi." Tekrar Chelsea'ye bakıyor. "Ve kıyafetlerim Salt Lake City'de havayollarının bıraktığı yerde ayrı bir tatile çıkıyor, bu yüzden dün gece kardeşinin kıyafetlerini giymek zorunda kaldım."

"Ah," diyor ablam, Tessa'nın kıyafetine bir kez daha bakarak. "Eşyaların gelene kadar giyecek bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor ve sonunda yeğenlerim açıklıklarını görüp ablamın onlara verdiği küçük boşluktan hızla geçerken hafifçe kenara çekiliyor.

İkisi de hemen adadaki bir taburenin üzerine atlıyorlar, benim güvenli bir şekilde taburenin arkasında kalmama izin veriyorlar ve üzerinde iki küçük lekeyle el ele tutuşan büyük bir leke gibi görünen çizimler olan beyaz yazıcı kağıtlarını tokatlıyorlar.

Neyse ki, kız kardeşim ve yeğenlerim mutfağımdayken, aletim Tessa ile herhangi bir aksiyon alamayacağı mesajını aldı ve hızlı bir şekilde ölüyor.

Teşekkürler.

"Tessa, bunlar yeğenlerim Sadie ve Lana... ve kız kardeşim Chelsea," diyorum ona.

Chelsea adını söylediğim anda Tessa'nın gözleri benimkilere dikiliyor. Ona sırtıyorum... Sam'in ofisindeki o bakışın düşündüğüm şey olabileceği ortaya çıktı. Tanımadığı bir kadının bana mesaj atmasından memnun değildi.

Aspen'den bir tavşan olduğunu düşünmesi hoşuma gitti. Yanılmış olması da hoşuma gitti. Ama en çok da kıskanmasını sevdim.

Tessa

Artık Lake'in kız kardeşiyle aramızdaki sorunlar yatıştığına ve Chelsea'nin gece geç saatlerde gelip Lake onu yatak başlığına yaslarken beni uyutmayacak bir kadın olmadığını bildiğime göre, Lake yeğenlerinin onun için çizdiği resimlere bakarken ben kahve makinesine doğru yürüyorum.

Lake'i çocuklarla ilk kez görmüyorum. Oyuncu imza günlerinde, tanışma toplantılarında ve stadyum dışında bir çocuk onu durdurup selfie çekertmek istediğinde onlarla her zaman iyi olmuştur ama bu onun işi. Çocuk taraftarlar yetişkin taraftarlara dönüşüyor ve her taraftar takıma ve Lake'in desteklediği şirkete para kazandırıyor, yani iş güvencesi.

Yine de onu onlarla görünce yumurtalıklarım seğiriyor.

Onu yeğenleriyle görmek tamamen farklı ve tamamen aynı. İster tanımadığı bir hayranı olsun, ister DNA'sını paylaştığı tatlı küçük bir kız olsun, onlarla sohbet etmek için aynı derecede tatlı, aynı derecede sabırlı ve aynı derecede ilgili.

Lake'i adanın üzerine eğilmiş, dirseklerini ve ön kollarını tezgâha dayamış, ağırlığının bir kısmını üstlenmiş, sağ ayak bileğini sol ayak bileğinin arkasına çaprazlamış ve olası her sessizliği gevezelikle dolduran kızları dikkatle dinlerken izlerken kalbim biraz daha hızlı atıyor. Lake araya bir kelime sıkıştırma zahmetine bile girmiyor. Kızlar onun için yaptıkları resimleri, Sadie'nin piyano resitalini ve Lana'nın dans kampını anlatırken dudaklarında samimi bir gülümsemeyle sadece eğiliyor.

Unutulmuş kahvaltıya bakıyorum ve kızlarla yemek yemeyi hatırlayamayacak kadar meşgul olduğunu fark ediyorum.

Kahve fincanımı mikrodalgaya atıp biraz ısıtıyorum, çünkü artık sevdiğim gibi sıcak değil ve sonra gidip Lake'e bir tabak hazırlıyorum.

Çevremde Chelsea'nin beni izlediğini görüyorum ve ben Lake'in tabağına yumurta ve pastırma koyarken o da yanıma geliyor.

"Demek Hawkeyes için çalışıyorsun?" diye soruyor.

Göz teması kurmak için hızlıca ona bakıyorum ve sonra tekrar onun için topladığım yemeğe odaklanıyorum.

"Evet. Ben halkla ilişkiler müdürüyüm. İmtiyazın ve oyuncuların medyadaki varlığının iyi görünmesini sağlamaktan sorumluyum ve medya kuruluşlarına maç öncesi ve sonrası röportajlarda hangi soruları sorup soramayacaklarını bildirmekle ilgileniyorum."

Lake'in kısa bir an için bize baktığını ve sonra kızlara odaklandığını görüyorum.

Buzdolabına doğru yürüyorum ve kalın paslanmaz çelik kolu çekiyorum. Buzdolabının yan kapağından ketçap şişesini alıyorum. Sıkı bir diyeti olduğunu biliyorum ama kim ketçapsız yumurta yiyebilir ki? Tabağa geri dönüyorum ve isterse yumurtasını çeşniye batırabilmesi için yuvarlak bir ketçap damlası sıkıyorum.

"Bay haftası genellikle takım için tatil haftası değil midir? Kardeşimi buraya kadar takip etmek zorunda kalarak kısa çöpü mü çektin?" diye soruyor, bu fikir onu eğlendirirken gözlerinde bir parıltıyla.

Kısa saman mı? Lake'in pipetinde kısa bir şey yok ama onu çekmek yapmayı planladığım son şey.

"Onun gibi bir şey," diyorum, Lake dönüp bana ukala bir sırtış attığında ona yan gözle bakıyorum.

Punk.

Bir çatal bulmak için üç çekmeceyi açıyorum ama Chelsea yanındaki çekmeceyi açıp çatalı bana verene kadar elim boş dönüyorum.

"Teşekkürler," diyorum ve Lake'le birlikte hazırladığımız yemek tabağını onun önüne koyuyorum.

Chelsea gülümsemesini gizlemeye çalışır gibi dudağını bir tarafa çekerek bana bakıyor. Lake önce yemeğe, sonra da kızlarla konuşurken kambur durduğu yerden bana bakıyor.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyor usulca, kızın konuşması onun gözlemi olmadan devam ederken.

Cevap olarak omuz silkiyorum.

"Ketçap sevip sevmediğini bilmiyordum ama..." Tabağındaki kırmızı görünümlü yapışkan madde yığınının işaret ederek söylüyorum.

"Var, teşekkürler," diyor, sonra da yanına koyduğu tabaklarda duran yiyeceklerle birlikte ocağa bakıyor. "Hiç aldın mı?" diye soruyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Henüz değil, ama şimdi biraz alıyorum."

Ondan uzaklaşıp menzile geri dönüyorum ve çatalının tabağa çarptığını duyuyorum. Yemek yiyordu.

Reddetmediği için kendi kendime gülümsüyorum, reddedeceğinden değil. Şimdilik ateşkes konusunda anlaşmıştık ama eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyor.

"Lake," diyor Chelsea, telefonuna bakarak. "Senin bir toplantın yok mu-"

"Kahretsin!" Lake, Chelsea ona kaçırmak üzere olduğu bir şeyi hatırlatmış gibi saatine bakıyor.

"Yani, kahretsin. Özür dilerim kızlar," diyerek Sadie ve Lana'dan kullandığı dil için özür diler.

Bar taburelerinde yan yana otururken fotoğraflarını karşılaştırdıklarını iki kız da fark etmemiş gibi görünüyor.

Chelsea'ye döner. "Otuz dakika içinde orada olmam gerekiyor."

"Ne toplantısı?" Mikrodalgaya doğru yürüyüp kahvemi çıkarıyorum ve lezzetli olması için içindekileri eklemeye başlıyorum.

"O-" ile buluşuyor

Lake, "Önemli biri yok," diyerek Chelsea'nin sözünü hızla keser.

Kaşları çatılıyor ve şaşkınlıkla adamın başının arkasına bakıyor. "Eğer imajını güçlendirmek için hayır işlerinde sana yardım eden oysa-"

"Bırak onu Chelsea," diye uyarıyor ve başka bir şey söylemeyi planlamadığından emin olmak için ona uzun uzun bakıyor.

Bu bakış ne için?

Önce bana sonra ona bakıyor ve sanki bir yapboz parçası nihayet yerine oturmuş gibi bilerek başını sallıyor.

O ne biliyor ki? Ve az önce neyi fark etti?

Lake dönüp bana baktı. "Birkaç saat içinde döneceğim, ama bir yere gitmek istersen cip sende kalacak."

"Zaten burada yapacak işlerim var. Muhtemelen gitmeyeceğim," diyorum ona.

"Tamam." Başını sallıyor. "Kuzenim Bobby bu akşam pizza salonunda tanıdığım birkaç kişiyi bir araya getirecek... gitmek ister misin?" diye soruyor.

Gözlerinde parıldayan umut mu?

"Kulağa ilginç geliyor. Ben varım," diyorum ve kahvemden bir yudum alarak tüketmek için yeterince lezzetli olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Güzel. Sonra görüşürüz," diyor Lake.

Lavaboya doğru yürür, tabağını hızlıca yıkar ve derin bakır leğene bırakır.

Sonra adadaki Sadie ve Lana'ya doğru yürür ve başlarının üstünden öper. Mutfaktan çıkarken eğiliyor ve mutfak masasında oturan Chelsea'nin başının üstünü öpüyor ve sonra gidiyor.

Karşı cinse karşı çok soğuk görünen bu adamın sıcaklığı beni şaşırtıyor. Lake şüphesiz ailesi için farklı bir adam.

Merdivenleri hızla çıkarken her seferinde iki adım attığını duyuyorum.

Chelsea sonunda oturduğu sandalyeden kalkıyor. "Tessa, istersen daha sonra gel ve birkaç kıyafet ödünç al. Sanırım bedenlerimiz hemen hemen aynı ve bir giyim mağazasına sahip olmanın avantajı, senin için seçebileceğin bir sürü güzel kıyafetim olması."

"Teşekkürler, bu harika olur," diyorum ve toz şekerin erimesi için kahvemi biraz daha karıştırdıktan sonra bir yudum daha alıyorum.

Krema lazım. Süt kahvenin asidini kesmiyor ama şehre inene ve markete uğrayana kadar idare eder.

"Hadi kızlar. Eve geri dönelim," diyor Chelsea Sadie ve Lana'ya.

Chelsea ve kızlar gittikten sonra, dün gece çamurluğa koyduğum dizüstü bilgisayar çantasını bulup masaya taşıyorum. Sonra dün gece havayolu çalışanının bana verdiği telefon numarası ve talep numarasının yazılı olduğu kartı çıkarıp numarayı çeviriyorum.

"Bizimle seyahat ettiğiniz için teşekkür ederiz. Kayıp bagajınızı bulmak istiyorsanız, otomatik sistemimize yönlendirilmek için lütfen 1'e basın..."

Harika... Gerçek bir insan değil.

1'e basıyorum ve komutları takip ediyorum.

Otomatik ses, "Verdiğiniz talep numarasını kullanarak bagajınızın yerini tespit ettik," diyor. "Bagajınızın hava koşulları nedeniyle şu anda belirlenmiş bir varış tarihi yok. Daha fazla yardım için lütfen yerel havaalanınızla irtibata geçin. Teşekkürler, hoşça kalın." Ve sistem telefonu yüzüme kapatıyor.

Benimle dalga mı geçiyorsun!?

"Berbatsın!" Yüksek sesli ayak sesleri merdivenlerden aşağı ve koridora doğru yankılanırken telefona bağıriyorum.

Uzun kollu koyu renk bir Henley ve kışını ve kalçalarını doğru yerlerden saran, kasıtlı olarak yıpratılmış bir kot pantolon giyen muhteşem bir Lake beliriyor. Bakmamaya çalışıyorum ama bunu başarmak çok zor.

"Ne oldu?" diye soruyor, daha önce takmadığı bir saati çevirerek.

"Eşyalarımı ne zaman alacağım konusunda havayolu şirketinin hâlâ bir fikri yok."

Telefonumu büyük bir gürültüyle masanın üzerine bırakıyorum. Hayal kırıklığı beni ele geçiriyor. Ve tam olarak nereye gidiyor, lanet bir atıştırmalık gibi mi görünüyor?

Benim bilmemi istemediği bir yerde ve şimdi merak artıyor. Chelsea'nin onun bilmemi istememesine verdiği tepki, ben dolabını incelerken yanına gidip ondan bilgi almak istememe neden oluyor.

Gizli bir görev.

Belki de dün gece ben cipindeyken ona mesaj atan diğer kadındı. Harmony'ydi sanırım?

"Kahretsin, gerçekten mi? Cüzdanın ne olacak?" diye sorar.

"Penelope bu sabah ben daha yataktan kalkmadan bana mesaj attı bile." Zavalıcık, birisi kayıp eşya bürosunu karıştırırken havaalanında beklemeye alınmış... hem de tatildeyken. Bunu yapmasına gerek yoktu ama yardım ettiği için onu takdir ediyorum. Dün geceki kaos yüzünden sabahın ikisine kadar ayakta olduğumu biliyordu. "Bulmuşlar ama havayolu şirketinin politikası gereği cüzdanın

içindeki ehliyetin üzerindeki adrese geri göndermeleri gerekiyormuş, o yüzden Seattle'daki kardeşime gidecek."

"En azından buldular. Tüm bu saçmalıkları yeniden yayınlarmaya çalışmak tam bir eziyet," diyor saati iki kez kontrol ederek. Buzdolabına doğru yürür ve birkaç şişe su çıkarır. "Ben çıkıyorum, ama sonra görüşürüz." Ben başımı eğmiş, dizüstü bilgisayarında şifremi yazarken yanıma geliyor ve başımın üstünü öpüyor.

Parmaklarım tuş takımında donuyor ve o da bu öpücükten sonra tek bir hareket bile yapmıyor. İkimiz de nefesimizi tutuyoruz, bunu hissedebiliyorum.

Sonunda ona baktım, ne söyleyeceğimden emin değildim.

O da şaşkın görünüyor, gözleri her zamankinden daha geniş ve bana bakarken o keskin kaşları aşağıya inmiş.

"Üzgünüm... Ben, uh... Bunu neden yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Alışkanlık mı?" Bir öneri olarak sunuyorum.

"Evet... Sanırım öyle," diyor, gözlerini benimkilerden ayırmadan. Telefonum bir mesajla çalıyor.

Autumn

Autumn

What's this about a nip slip?!
Did you flash Lake? What the
hell is going on in Aspen? Tell
me everything!!!

Lake mesajı gördü... Gördüğünü biliyorum ve dün geceki olayımızı kızlara anlattığımı bildiği için utancımdan ölebilirim.

Sanırım şu anda utanç verici anlar için bile buradayız.

"Geç kalacaksın," diyorum ona, Lake'in ayrılacağı ve artık aramızdaki bu tuhaflığın ortadan kalkacağı anı iple çekerek.

"Peki... tamam... Birkaç saat sonra görüşürüz."

Sonra mutfaktan çıktı ve koridordan çamurluğa, oradan da garaja doğru ilerledi.
Porsche'nin motorunun canlanmasını ve garaj kapısının açılmasını dinliyorum.
O garajdan çıktıktan sonra garaj kapısı kapandığı anda rahat bir nefes alıyorum.

Onuncu Bölüm

Göl

"Bu binanın düzenini daha çok beğendim. Sanırım emlakçının gönderdiği diğer iki binaya göre iki kat daha fazla karyola sığdırabiliriz," diyor kuzenim Bobby.

İkimiz de emlakçının ofisindeki en az on iki kişilik açık meşe konferans masasının üzerine eğilmiş durumdayız.

Bobby sol elini sabitlemek için konferans masasının üzerine koyarken sağ kolunu da bir özelliğe işaret etmek için planların üzerine uzatıyor.

"Bonus olarak da, müteahhidin kurması gereken duşlar için tesisat zaten var." Bobby binanın planlarında bizim incelememiz için yayılmış olan banyo alanını işaret ediyor. "Müteahhide bunları gösterdin mi?" Planların üzerine biraz daha eğilerek soruyorum.

Banyolar henüz yerinde değil, ancak tesisatın halihazırda yerinde olması, bu barınağı çalışır hale getirmek için para ve zaman tasarrufu sağlayacaktır.

"Bunun üç seçenektten en iyisi olduğuna emin misin?" Bobby'ye soruyorum ve sonra konferans masasının etrafında karşımızda duran emlakçıya bakıyorum.

"Hâlâ gözlerimi açık tutabilirim," diyor yeşil gözleri aramızda gidip gelirken. "Başka bir şey çıkabilir. Denver'da nabız yokluyorum." Emma, Bobby'nin liseden eski kız arkadaşı, şimdi bizim emlakçımız.

İşini biliyor ve Denver'ın ticari alanında büyük bir isim yaptı. Bizimle bu toplantıyı nezaketen yapmak, binayı tamamlamak ve imzaları almak için uçararak geldi.

Çalıştığı emlak firmasının ülke çapında ofisleri var ve üç plan setinin üzerinden geçmemiz için konferans salonlarını kullanmamız için Aspen'in kapılarını açtı.

"İçgüdülerin ne diyor? Üçünü de bizzat gördün," diye soruyorum Bobby'ye dönerek.

"Bu. Ticari sınıf bir mutfadı var, kadın ve erkek sığınma evleri için ihtiyaç duyduğumuz alanları bölmenin kolay bir yolu. Ve yardıma ihtiyacı olan herkes için kolay erişilebilir bir konumda."

Ona başımı salladım. Her binayı ve artı/eksi listesini gözden geçirdikten sonra Bobby'nin haklı olduğunu düşünüyorum.

"Tamam. Bunun gerçekteşmesi için ne yapman gerekiyorsa yap. İlerlemek için onayımı aldınız." İkisine de baktım ve Bobby'ye döndüm. "Ben çıkıyorum. Bundan sonrasını sen halledebilir misin?"

"Elbette. Bu akşam RockHouse'da görüşür müyüz?" Ben evdeyken sık sık gittiğimiz yerel pizza ve bira restoranından bahsediyor.

İyi yemekleri, muslukta iyi biraları ve bol miktarda bilardo masaları ve tüm oyunların oynandığı büyük ekran TV'leri var. Bir erkek daha ne isteyebilir ki?

"Sadece bir uyarı, bu gece kalabalık olabilir. Evde olduğun söyleniyor," diyor Bobby, sanki bundan hoşlanmayacağımı biliyormuş gibi çarpık bir kaşla, ama şu anda iyi ruh halimi bozabilecek pek bir şey yok.

şimdiye kadar taahhüt ettiğimiz en büyük barınağı başlatmak için bir bina satın alarak emeğimizin meyvelerini nihayet görmekten mi, yoksa şu anda mutfak masamda takılan baş belası kadının dün gece olanlar hakkında kızlara mesaj atmasından mı emin değilim... bir şey olduğundan değil. Ama Autumn'un başka birinden meme ucu kaymasını duymasının bir şey olduğunu düşündüğü kesin.

Ya Isla ya da Penelope bu bilgiyi daha önce almışlar, yani elden ele dolaşıyor. Bunun benim için iyi bir haber olup olmadığını bilmiyorum ama öğrenmek üzereyim.

"Her şey yoluna girecek. Akşama görüşürüz," diyorum ona, bana şimdiye kadar harcadığım en büyük paraya mal olacak binaya bir kez daha bakarak, ki buna kendim için aldığım evler ve ailem

için aldığım evler de dahil... toplamda.

Bir rüya nihayet gerçekleşiyor ve keşke bunu ilk hayal eden kişi de burada olup buna tanıklık edebilseydi.

Tessa

Chelsea'nin evinden döndükten birkaç dakika sonra garaj kapısı açıldı, giyinmiş ve bu gece için hazırdım, ancak kadın tam bir kale gibiydi ve Lake'in nereye gittiği ya da kiminle buluştuğu konusunda en ufak bir bilgi bile vermedi.

Garaj bölümüne yanaşan bir aracın motor sesini duyuyorum. Muhtemelen içinde yakışıklı bir hokey oyuncusu olan bir Porsche'dir, kendime asla dokunmayacağıma yemin ettiğim bir hokey oyuncusu.

Garaj kapısı kapanırken, çamurluğa açılan ağır kapının açılmasını sabırsızlıkla bekliyorum.

Geldiğinde hafifçe zıplıyorum ve sonra başımı kendime sallıyorum. Ne kadar utanç verici. Lake'in şu anda beni görememesine sevindim.

"Tessa, burada mısın?" Lake'in derin sesi çamurlukta yankılanıyor ve bugünkü kahvaltıdan kalan bulaşık makinesini doldurduğum mutfakta bana ulaşıyor.

Tabak çanak sesleri arka plandaki gürültüyü dolduruyor.

Bunu çoktan yapmak istiyordum, ancak oyuncularla internet üzerinden önceden planlanmış bir toplantı ve ardından Chelsea'ye gitmek nedeniyle zamanım olmadı.

"Evet, mutfaktayım," diye karşılık veriyorum.

Çok geçmeden Lake'in ayak sesleri koridordan çıktığını görebileceğim kadar yaklaştı.

"Güzel görünüyorsun," diyor, kıyafetimi baştan aşağı tarayarak. "Kız kardeşime mi gittin?"

Dün geceden beri beni ilk kez çocukluk spor kıyafetlerinden başka bir şeyle görüyor. "Evet, bu kıyafeti, bir çift pijamayı ve yarın için bazı kıyafetleri ödünç almama izin verdi. Umarım, Eşyalarım o zamana kadar burada olur," diyorum.

Aksi takdirde, bu noktada, eşyalarımı Seattle'a geri gönderebilirler. Valizimi alamadan eve dönmüş olacağım.

"Bu akşam yemek için neye ihtiyacınız olacaksa alın. Biz gidiyoruz." Koridora doğru döndü ve beni arkada bırakarak mutfaktan çıktı.

"Bekle, ne?" Hızlıca eğilip bulaşık makinesini kapattım, devir düğmesine bastım ve mutfak masasına yöneldim.

Mutfak masasından telefonumu aldım. Chelsea'den döndüğümde yan kapıdan çıkardığım ayakkabılarım dışında ihtiyacım olan tek şey bu.

Onu koridorda kovalıyorum, sakın adımları bana yetişmemi sağlıyor.

"Seni alışverişe götürüyorum. Görünüşe göre bahse girdiğimiz alışveriş çılgınlığını yaşayacaksın." Sesi büyük evin içinde yankılanıyor. Çamurluğa ulaşana kadar onu takip ediyorum ve anahtarları anahtarlıktan geri alıyor.

Oh.. gidiyoruz.

"Alışveriş çılgınlığı mı? Buna ihtiyacım yok."

Garajın kapısını açıp bensiz çıkarken cevap vermiyor. Arabamı kaçırmak üzereyim.

Ayakkabılarıma koşup onları giyiyorum. Neden bu kadar acele ettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Yirmi dakika sonra Lake, girişinde pırıl pırıl bir avize olan güzel bir butiğe yanaşır. Önünde JUNIPER yazan büyük ve güzel bir tabela.

"Bu, beni idare edecek birkaç kıyafet için biraz fazla süslü görünüyor. Eminim kız kardeşin ihtiyacım olan her şeyi ödünç almama izin verecektir ve uçakta giydiğim gömlek ve pantolonumu yıkadım. Ben iyiyim... Buna ihtiyacım yok," diyorum ona, "bir Burberry ceket için tüm maaş çekiniz" diye bağırان kıyafetlere bakarak.

Böyle bir mağazayı karşılayacak kadar para kazanmıyorum değilim. Hawkeyes yaptığım iş için bana iyi para ödüyor, ama "iyi" derken daha çok arada bir buradan alışveriş yapıp gardırobumun temel parçalarından birini, örneğin doğum günümde kızlarla bara gitmek için alacağım güzel bir ceket ya da eski sevgililerimden birinin katıldığı bir yardım etkinliğinde giyeceğim harika bir elbiseyi alabilecek kadar param var... Sahip olduklarının kıymetini bilmedikleri için onlara günlerini göstermek için.

Bir haftalık kıyafet almak için böyle bir mağazaya girip, Lake'in rol yaptığı gibi, hızlı duraktan şeker alır gibi parayı düşürmeyeceğimden eminim.

"Benim yüzümden buradasın, o yüzden en azından kaybettiğim bahsi telafi edebilirim," diyor ve

motoru durdurup anahtarlarını kontakten çıkarıyor.

Cipin kapısının açıldığını duyuyorum, çünkü araba onun ağırlığıyla aracı terk ediyor.

"Haydi Tomlin, seni bu cipten çıkarıp tekme tokat omzuma attırmak zorunda bırakma beni."

Lake'in beni omzunun üzerinden atması fikri neden bu kadar çekici geliyor?

Güçlü olduğu ve çekici bir hokey oyuncusu tarafından hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kucağa alınıp taşınmak iç çamaşırlarımı ıslattığı için mi? Yoksa Lake'in ellerinin üzerimde olması fikri tüylerimi diken diken ettiği için mi?

Ne yapacağını görmek için emrini reddediyormuş gibi yapmayı düşünüyorum ama sonra hatırlıyorum... kendimi Lake Powers'a aşık olacak bir pozisyona sokmak gerçekten çok kötü bir fikir. Cipin kapısına dönüp açıyorum, libidomun alevlenmesini önlemek için emirlerine itaat ediyorum, ama ona ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmadığımı hatırlatmak için çıktığımda kapıyı çarpıyorum.

Tutarlı değilsem bir hiçim.

On Birinci Bölüm

Göl

"Merhaba... hoş geldiniz," diyor kız kardeşim Harmony, Chelsea'yle dükkânlarında kimin olduğunu görmek için başını kaldırmadan.

Juniper's Boutique.

"Lake! Burada mısınız?" Gülümsemesi parlak ve kırmızı boyalı dudaklarıyla genişçe gülümsüyor. Bir çift topuklu ayakkabı, uzun bir pantolon ve şeftali rengi bir bluzla ön masanın etrafında koşuyor.

Çilek sarısı saçları profesyonel görünümlü bir topuz, makyajı yoğun ve benimkiyle aynı olan mavi gözleri, kendisini olduğundan daha yaşlı ve ciddi göstermek için kullandığını düşündüğüm siyah çerçeveli gözlüklerin ardından bana bakıyor çünkü onu tanıdığım otuz iki yıl boyunca hiç gözlük takmadı.

Sonunda gözleri Tessa'ya kayıyor.

Harmony, Tessa'yı selamlayarak, "Ah... merhaba," diyor.

Harmony'nin Tessa tarafından hazırlıksız yakalanmasına şaşırmadım. Harmony beni liseden beri kimseyle görmedi, benimle selfie çektiirmek isteyen ve paylaşımlarında beni etiketleyen kadınlar hariç - artık kimse bunu yapamıyor, teşekkürler Tessa - ya da bardan veya restorandan çıkarken fotoğrafını çektiğim tek gecelik ilişkiler.

"Tessa, bu benim kız kardeşim Harmony," diye tanıştırıyorum.

"Sen Harmony misin? Kız kardeşi mi?" Tessa'nın kaşları birbirine çatılır. "Ah, ben seni... boş ver," diyor Tessa hızla, gözlerini kaçırarak.

Ah evet... Harmony'nin mesajını gördüğünde arabada yaptığı yan bakışı neredeyse unutuyordum. Şimdi doğrulandı. Önce Chelsea, şimdi de Harmony. Tessa kan bağı olmayan kadınların bana mesaj atmasından hoşlanmıyor.

Bu bilgiyi kendi yararına nasıl kullanmak istiyorum?

"Bunu itiraf etmekten hoşlanmıyorum... ama evet. İster inanın ister inanmayın, DNA'mızı paylaşıyoruz ama yakışıklılık bende, beyin Chelsea'de... Lake'te..." Bana bir göz atıyor ve gereğinden uzun bir süre duraklıyor. "Güzel saçlar." Bana alaycı bir kardeş göz kırpması yapıyor.

Güzel, kardeşim.

"Burası sizin dükkânınız mı? Çok güzel," diyor Tessa, gözleri parıldayan her şeyde ışıldarken.

Paramı harcamak istemediğini söylese bile burayı seveceğini biliyordum. Bunu aşmak için bir planım var. Tessa en azından bir haftalık kıyafetini almadan buradan ayrılmayacak.

Ona biraz işkence etmek istemiş olabilirim ama valizsiz kalmasını planlamamıştım. "Teşekkürler, daha yeni tadilat yaptık." Harmony, Chelsea'yle birlikte dükkânın etrafına bakınarak yıllar önce annemiz emekli olduktan ve ebeveynlerimiz seyahat etmeye başladıktan sonra devraldığımızdan beri çok çalıştık.

Buraya yeni bir göz attım. Bu sezon başlamadan önce ben Seattle'a döndükten sonra bir müteahhit gelip birkaç şey yaptı.

Küçük mağazanın önünden başlayıp arka duvara kadar uzanan ilk sırada uzun kollu gömlekler sıralanıyor. Daha sonra ceketler, ardından uzun kollu elbiseler ve sağ duvarda farklı tasarımcı markalarına ait kot pantolonların sergilendiği koyu lekeli raflar yer alıyor.

Ayakkabı ve çanta gibi aksesuarlar arka duvar boyunca kendi raflarına sahiptir ve sol tarafta giyinme odaları bulunmaktadır.

Sonra bize geri döndü. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor ve sonra Tessa'ya bakıyor.

Ne de olsa sıfır erkek kıyafeti olan bir kadın butiğinde duruyoruz. Tessa sesini yükseltiyor.

"Valizim sinir krizi geçiriyor ve Salt Lake City'de kalmaya karar verdi. Kızgın çünkü güneş ışığını içine çekmesi gerektiğini düşünüyor," diyor Tessa dükkânın etrafına bakarak. "Bu da demek oluyor ki, bu adam yüzünden kıyafetsizim." Tessa bana doğru bir başparmak sallıyor.

Harmony, Tessa'nın açık sözlülüğüne kıkırdıyor ve bana "Bu kızı nereden buldun" ve "Ondan hoşlandım" gibi geniş gözlü bir bakış atıyor.

Harmony'nin ondan hoşlanacağı anlaşılıyor.

"Öfke nöbeti mi? Kıyafetlerinin nerede olması gerekiyordu?" Harmony kıs kıs gülererek soruyor. "Cabo'da," diyor Tessa gözlerini benim için devirerek.

Harmony'nin kaşları hızla çatıldı. "O zaman ne halt etmeye Aspen'e geldin? Burası buz gibi!" Tessa bana ters ters bakıyor.

"Lake beni isteğim dışında buraya zorladı," diyor düz bir yüz ifadesiyle.

Tessa'nın az önce beni onu kaçırmışım gibi gösterdiği gerçeğini yatıştırmaya çalışarak rahatsız edici bir kıkırdama çıkarıyorum.

Harmony'nin gözleri Tessa ve benim aramda gidip geliyor. "Öyle mi?" O beni doğumumdan beri tanıyan ortanca kız kardeşim ama Tessa'nın hikâyesine inanma yolunda ilerliyor.

Hadi ama...

"Hayır... Hayır, yapmadım." Oluşan yanlış anlamaları ortadan kaldırmak için ellerimi Harmony'ye doğru sallıyorum.

Bu küçük kasaba, dedikodunun hızla yayılması için mükemmel bir boyutta ve diğer tezgâhtar kotları düzelttiği yerden açıkça kulak misafiri olduğu için, bu masalı gömmem gerekiyor.

Sanki buradaki itibarım beni yıllarca uzak tutacak kadar kötü değilmiş gibi. Bobby sonunda beni ikna etmeseydi ve Chelsea'nin Sadie ve Lana'nın babasından boşanması sırasında bana ihtiyacı olmasaydı muhtemelen geri dönmezdim.

"Lake'i adam kaçıran bir tip olarak görmezdim ama annemin Sam Roberts'tan çılgın bir kadın hayran tarafından kaçırılıp haftalarca bir bodrum zindanına kapatıldığına dair bir telefon almasını bekliyordum. Saçlarını tararken küçüklüğünden beri oynadığın tüm maçların tekrarlarını izlemeye zorlanmışsın."

Yüce İsa.

Harmony her zaman hastalıklı bir mizah anlayışı olan kardeş olmuştur. Muhtemelen bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz. Ona karşı Chelsea'ye karşı olduğum kadar korumacı değilim çünkü Harmony en iyileriyle bile kavga edebilir.

Yine de kız kardeşimin o suç programlarını izlemeyi bırakması için iyi bir zaman olabileceğini düşünüyorum. "Bu çok boktan bir görüntü kardeşim," diyorum ona.

"Tesadüfen rastladığım hayran bloglarının yorum bölümlerinde kadınların senin hakkında yazdıklarını gördüğüm bazı şeyler kadar berbat değil," diyor ve bana yan yan bakıyor.

Tessa'nın az önce kız kardeşimin söyledikleri karşısında yüzünü buruşturduğunu görmek için ona bakıyorum. Bu işi hızlıca halletmeliyim.

"İşte..." Ona cüzdanımı çıkarıp Harmony'ye siyah kartımı uzattığımı söyledim.

"Nedir bu?" Harmony karta bakıyor ve iki yüzünü de görmek için bir kez çeviriyor. "Kaybettiğim bir bahis için eski borçlarımı ödüyorum," diyorum kartı başımla onaylayarak.

Tessa ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydırıp ofluyor, sanki bunun bir parçası olmak istemiyormuş gibi bedenini Harmony'ninkinden ve benim konuşmamdan uzaklaştırıyor.

"İstediği her şeyi alabilir. Sadece bir gün," diyorum Harmony'ye.

"İstediği her şeyi mi?" Harmony'nin kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalkıyor.

Çevremde Tessa anlaşmazlık içinde başını sallıyor, ama en azından artık sözlü bir anlaşmazlık yapmıyor.

"Ne isterse," diye tekrarlıyorum ve başımı sallıyorum.

Büyük dükkânların pencerelerinden dışarı baktığımda caddenin karşısındaki bir kahve dükkânının parlak neon ışıklı açık tabelasını ve camda Ücretsiz Wi-fi yazan kırmızı bir işaret görüyorum. Bobby bana müteahhidin çoktan hazırladığı fiyat teklifini gönderdi. Bu değişiklikleri yapmak her şeyi kurallara uygun hale getirecek ve herhangi bir gecede barındırmak istediğimiz insan sayısını karşılamak için şehirden onay almamızı sağlayacak.

Ona bakmam ve Bobby'ye benden beklediği ikinci onayı vermem gerekiyor.

Burayı ne kadar çabuk kapatır ve müteahhidi buraya ne kadar çabuk yerleştirirsek, insanlara yardım etmeye o kadar çabuk başlayabiliriz.

Tessa boğazını temizleyene kadar aklım bir dakikalığına Shawna'ya kayıyor. "Bu gereksiz..."

Harmony, Tessa'nın sözlerini eliyle silip süpürerek, "Hediye atın ağzına bakma," diyor. "Lake Powers seni yığınla parasıyla şımartmak istiyorsa, yapacağımız şey bu. Kardeşimin milyonlarını harcamakla ilgili bir sorunum yok." Harmony kolunu Tessa'nınkiyle birleştirir ve tereddüt içindeki

Tessa'yı üst sıralara doğru çeker.

Çok geçmeden Tessa'nın kız kardeşimin daha agresif ilişki kurma becerilerine karşı yumuşadığını görüyorum. Bu ikisinin ne kadar yakınlaşmasını istediğimden tam olarak emin değilim ama Chelsea ve Harmony'yi tanırıysam... başka seçeneğim olmayabilir. Tessa'yı fahri bir Powers kardeşe dönüştürmeye çalışırlarsa ve onu aile tatillerine davet ederlerse hiç şaşırırmam.

"Ben caddenin karşısına gidiyorum," diyorum ikisine de... ya da artık hangisi beni dinliyorsa, ki ikisine de öyle gelmiyor. "Harmony, bir dakikanı alabilir miyim?" Yavaşça soruyorum. Tessa başını kaldırıp bakma zahmetine girmiyor ama Harmony başını sallayarak cevap veriyor.

Önce Tessa'ya döner. "Al bakalım. Bu rafa bakmaya başla ve beğendiğini çek." Harmony mağazanın karşısındaki başka bir satış görevlisine eliyle işaret ederek gelmesini istiyor. "Sizin için bir soyunma odası hazırlayacağız," diyor Tessa'ya ve sonra bana doğru dönüyor.

"Stockholm sendromlu kız arkadaşın hakkında bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?" Harmony, onu hayatının işinden alıkoyduğum için sabırsızlanıyormuş gibi kalçasını çıkarıp bir elini kalçasına koyuyor.

"Sadece elinden gelse hiçbir şey almayacak." Tessa'nın dinlemediğinden emin olmak için kontrol ediyorum.

Bakmıyor. Rafta durup giysilere göz atıyor, bir şeyi beğenmiş gibi görünüyor ve sonra gizlice fiyat etiketine bakıp ilgilenmiyormuş gibi yapıyor. Buranın ucuz olmadığını biliyorum. Bir avuç çalışanıyla birlikte ailemin birkaç üyesine iyi bir yaşam sağlıyor. Küçük bir servete mal olacağını biliyorum, ama umurumda değil ve o reddettikçe ve pahalı ürünleri geri çevirdikçe... onun için tüm lanet mağazayı satın almak istiyorum.

"Tessa'nın paranızı harcamak istememesinin son derece sıra dışı olduğunu söylemeliyim. Bu butiğe erkek arkadaşının parasıyla gelip de çılgınca davranmayan bir kadın hiç görmemiştim." Önce Tessa'ya sonra da bana bakıyor, yüzü sanki onun nesi olduğunu sormak istemiş gibi.

Biliyorsam ne olayım.

Ama lanet olsun, giderek daha çok merak ediyorum.

Sanırım flört durumumuz hakkındaki varsayımını düzeltmek için. Birlikte olduğumuzdan beri iki kez bu göndermeyi yaptı ama Harmony ile bu konuya girmek istemiyorum. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur.

İnsanların işimi bilmesinden bıktım. Bu yüzden boş zamanlarımı Seattle yerine Aspen'de geçiriyorum. Paparazzilerden ve profesyonel bir oyuncu olan Lake Powers olmanın getirdiği şöhret ve itibarla birlikte gelen diğer her şeyden buz üstünde ve dışında biraz uzaklaşmak istiyorum.

Tessa'nın dudaklarımı okumadığından emin olmak için başımı kaldırıyorum. Diğer satıcı kadın

Tessa'ya bir gömlek tutuyor ve bir şey tartışırken başını sallıyor... renk, beden, emin değilim ve umurumda değil, çünkü

yeter ki bir şeyler alsın. Son iddiamızı gerçekleştirmeliyim.

Bahislerimizden birini kazanırsam, onunkinden sıyrılabilceğini düşünmesini istemiyorum. Ve kahretsin, şansım kötü görünebilir, ama bir sonrakini kaybetmeyeceğim.

"İşinizi kolaylaştırmayacak, o yüzden ona yakışan her şeyi saklayın ve sahip olması gerektiğini düşündüğünüz her şeyi kartımdan çekin."

"Sahip olması gerektiğini düşündüğüm her neyse mi?" Harmony'nin gülümsemesi genişler. "Chelsea ve benim bu çeyrekte ulaşmayı hedeflediğimiz bir satış kotamız var," diye ima ediyor.

"O zaman parkın dışına vur. Bu gece işi bitirdikten sonra çantaları evime bırakabilir misin? Ve ne yaparsan yap, Tessa'ya bundan bahsetme," diyorum Harmony'ye ve sonra Tessa'nın henüz gitmediğini fark ettiğini görünce hızla arkamı dönüyorum.

Neredeyse geri dönüp Harmony'yi Tessa'ya Shawna hakkında bir şey söylememesi için uyaracaktım ama lisede en iyi arkadaşı olan Harmony'ye onun adını anmak bile rahatsız edici geliyor.

Butiğin camlı kapısından çıkıyorum, dışarı çıkarken zil tekrar çalıyor. Beton kaldırımını geçiyorum ve sonra sizi kasabanın içinden geçiren iki şeritli yolu bir aşağı bir yukarı kontrol ediyorum.

Arabaların arasında bir boşluk olduğunda, diğer kaldırıma ve diğer tarafa tünemiş kahve dükkanına doğru kaçıyorum.

Küçük kafenin kapısından içeri giriyorum. Sert koyu kavrulmuş kahve ve kek kokusu anında havayı dolduruyor ve derin bir nefes alıyorum. Kahve içmiyorum ama tanıdığım biri gibi kokuyor ve onun kokusuna ne kadar bağımlı olduğumu fark ettiğim anda alarm zilleri çalıyor.

Kafamı toparlamam lazım. Tessa'yı bu yolculuğa zorlamak kötü bir fikirdi ama artık yapabileceğim bir şey yok. Seattle'a döndüğümde tek gecelik ilişkilerle bastırana kadar ona karşı giderek artan arzumu kendime saklamalıyım; o şöhreti burada yaşamamın imkânı yok.

Bir simit ve şişe su sipariş ediyorum ve sonra kafenin ön penceresi boyunca uzanan uzun ahşap bar benzeri oturma yerine oturuyorum, böylece yoldan geçenleri izleyebiliyorsunuz.

Yüklenicinin önerdiği maliyeti kabul ettikten ve belgeleri elektronik olarak imzaladıktan sonra insanları biraz izleyeceğim.

Öğleden sonra güneşinin parıltısı mağazanın arkasında Tessa'yı görmeyi zorlaştırıyor, ancak Harmony onu farklı noktalara götürürken, yüklenicinin sözleşmesini ve fiyat teklifini gözden geçirirken ona küçük bakışlar atıyorum.

Tessa'dan başka bir şeye odaklanabilseydim, bu harika olurdu.

Tessa

Harmony, "Sanırım şu anda nelerden hoşlandığınıza dair iyi bir fikrimiz var," diyor ve bize yardım eden satıcı kadın da başıyla onaylıyor. "Sizi soyunma odasına geri götürelim ve hoşunuza gideceğini düşündüğümüz şeyleri size vermeye başlayalım."

"Oh... uh, tamam," diyorum ona.

Fiyat etiketini görmeden önce bana bir şey vermeleri fikri beni tamamen rahatlatmıyor.

Ya ona aşık olursam?

Harmony beni tavandan tabana dört adet parlak beyaz soyunma odasının bulunduğu duvara doğru götürüyor. Yapı neredeyse akrilikten yapılmış gibi görünüyor ve onun modern yaklaşımına uyuyor. Koyu lekeli ahşaplar, kristal avizeler ve beyaz akrilik soyunma odalarıyla karışıyor. Burası muhteşem bir butik ve Lake'in kız kardeşleri harika bir iş çıkarmış.

İlk kapıdan girdiğimde makul büyüklükte bir oda buluyorum. Köşede küçük bir bank, üzerinde suni kürklü pembe bir yastık ve önümdeki duvara sabitlenmiş uzun bir ayna duruyor.

Sol duvarda, her birinin üzerinde bir plaket bulunan üç gümüş kanca eşit mesafelerde vidalanmıştır. Sakla - At - Yak.

Eşsizliği görünce bir an kıkırdadım. Kızların hakkını vermeliyim, burası için çok düşünmüşler.

"Tamam, işte ilk birkaç şey geliyor," diyor diğer satıcı kadın, kapıyı hafifçe açıyor ve sonra yirmiden fazla şeyi kollarıma itiyor.

Her şeyi kavramakta zorlanıyorum ama ben kontrol altına aldığımı işaret edene kadar bırakmıyor. İlk birkaç gömleği deniyorum ve onları seviyorum, ama günlük kullanım için biraz fazla güzel görünüyorlar. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Harmony soruyor.

"Denediklerim işe yaramadı."

"Bize göstermen gerekiyordu!" diye bağırıyor. "Onları tekrar dene ve buraya gel."

İstedğini yapıyorum ve sonraki kırk beş dakika boyunca Harmony beni kişisel Barbie'si gibi giydiriyor. Harmony'nin inanılmaz bir zevki var ve ben beğenmediğim tek bir şey bile bulmakta zorlanıyorum. Ayrıca vücudumu benden daha iyi tanıyor ve denediğim her şey gururumu okşuyor.

Chelsea'nin bana ödünç verdiği kıyafetleri tekrar giymeye başladığımda, diğer tarafta Harmony'nin benimle konuştuğunu duyabiliyorum.

"Lake'i uzun bir aradan sonra yeniden mutlu görmek harika. Onun için endişeleniyorduk." Ne?

Onun için mi endişeleniyorsun?

"Ah... şey biz-" Lake ve benim bir ilişki yaşadığımızı düşünerek onu düzeltmeye çalışıyorum, her ne kadar Lake hala mağazadayken bunu söylediğinde onu düzeltme zahmetine girmemiş olsa da.

"Kaza onu gerçekten değiştirdi ve çaylak olarak imza attıktan sonra bir daha eve dönmeyeceğini düşündüm. Bu onun hatası bile değildi ama tüm suçu üzerine aldı."

Kaza mı? Onun hatası değil mi?

Aklıma sol omzundaki ve göğüs kafesindeki yara izleri geliyor.

Bir kaza geçirdi... ve NHL'ye girmeden önce. "Kaza mı?"

Kapıyı açıp ona bakarak sordum. Korkunç yanlış bir şey söylemiş gibi donup kalıyor.

"Belki çoktan... biliyor musun, söylediklerimi unut. Hepimiz eve döndüğü için mutluyuz. Hepsi bu." Harmony sıvalı bir gülümsemeyle çabucak geri adım attı.

Lake'in benim için satın almasına izin verdiğim gömlek ve pantolonu aldı ve ardından mağazanın ortasındaki kasiyer adasına geçti.

Dükkânın öbür ucundaki kadın, "Şunu zapta geçireyim de sen ve Lake yolunuza gidin," diyor.

Akrilik bankın üzerinden telefonumu alıp arka cebime sokuyorum ve doğruca ona doğru gidiyorum. "Lake'in Aspen'e dönmek istememesine neden olan kaza neydi?"

Harmony giysi etiketlerini sisteme tararken bana dönüp bakmıyor.

"Bir şey söylediğim için özür dilerim. Lütfen Lake'e bundan bahsettiğimi söyleme. Bana kızmasını istemiyorum," diyor, gözleri yavru köpek gözlerinde bir yalvarışla benimkilere uzanıyor.

Şimdi sıkıştım. Lake'e bir şey söylemememi istedi, peki Harmony'den bahsetmeden bu soruyu nasıl sorabilirim?

Lake bana söylemiyor.

Harmony bana

söylemiyor.

Ama hapishane kuşu gibi şarkı söyleyecek birini tanıyorum... internet!

Ŗu anda bakacak vaktim olmadığını biliyorum. Odamda yalnız kaldığımda büyük dedektiflik çalışmamı yapmak için beklemem gerekecek.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Brent'in ayrıntılarını bilmediğini söylediği şey bu olmalı. Penelope biliyor mu? Belki başka kaynaklarım vardır. Ama bilmiyorlarsa ve Lake'in açığa çıkmasını istemediği bilgileri ortaya dökmeye başlarsam, bu bana karşı daha büyük bir tepkiye neden olabilir mi?

Muhtemelen, ve şu anda, Lake ve ben iyi anlaşıyoruz... bir nevi.

Cevap vermediğimde Harmony yine "Lütfen ona bir şey söylediğimi söyleme," diye yalvarıyor.

Başımı sallıyorum ve gözlerim, kendisinin de başının belaya girebileceği endişesiyle bize bakan diğer satıcı kadına takılıyor. Lanet olsun, bu kazayı benden başka herkes biliyor mu?

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum," diye teminat veriyorum.

"Tamam, teşekkür ederim," diyor Harmony, eşyalarla dolu çantayı ve Lake'in kartını bana uzatırken. "Umarım seni daha sık görürüm. Buna inanmayabilir... ama yeniden mutlu olmayı hak ediyor."

Bu da ne?! Çok kötü sormak istiyorum.

Neden bu kadar gizemli olmak zorunda?

Lake'i Google'da takip etmek için bu geceye kadar odamda bekleyebilir miyim emin değilim ama beklemek zorundayım. Ne bulacağımdan emin değilim, ama bir grup arkadaşının yanında bir pizza salonunda okumam gereken bir şey gibi gelmiyor.

Dönüp kapıya yöneliyorum, kafam bulanık ve az önce öğrendiklerimden -daha doğrusu  ğrenemediklerimden- ve önümüzdeki birkaç saati telefonum cebimde yanarken nasıl ge ireceğimden emin değilim.

On İkinci Bölüm

Göl

Tessa butikten çıkar çıkmaz farklı görünmeye başladı. Harmony, Tessa'ya arkasından koca bir gardırop almam konusunda beni ispiyonladı mı yoksa başka bir şeyler mi dönüyor bilmiyorum. Tessa söz konusu olduğunda her şey olabilir ama cipe doluşup Bobby'nin bu gece takılmak için davet ettiği arkadaşlarıyla buluşmak üzere pizza salonuna doğru yola çıktığımız için bu konuyu onunla birlikte araştırarak vaktim yok.

Bobby'nin de küçük bir kasabada kendi şöhreti var. Ailesinin Formula 1 yarış takımında yarışıyor ama tekrar yollara düşmeden önce son dört aydır evinde dinleniyor. Bobby de ben de nereye gidersek gidelim büyük kalabalıklar topluyoruz, ama bu gece ikimiz de aynı bardayız, eski dostlarla dolu bir ev olacağımız kesin.

Tessa ve ben kapıdan içeri girer girmez burnuma pizza ve IPA bira kokusu yayılıyor. Burayı ve kokusunu seviyorum. Çocukluğumdan beri buradaydı ama Aspen bir kayak merkezi olarak

popüleritesini artırmaya devam ettiği için büyük bir tadilattan ve yeni sahiplikten geçti

Hedef. Geniş açık kat planı ve kalın orijinal kirişleri, birkaç bilardo masası ve gürleyen müziği ile açıkta kalan A-çatı, burayı takılmak için harika bir yer haline getiriyor.

Liseden bir grup arkadaşım ve yerel halktan bir grup bana doğru ilerliyor ve beni içine alan bir çember oluşturuyor. Tessa benden uzaklaşıyor, sadece daha fazla insanın aramıza girmesine izin veriyor.

İçimden bir ses ona ulaşmak ve onu daha yakına çekmek için uzanıp yarım düzine insanı yere sermek istiyor ama sonra Tessa'nın gözüne bir şeyin takıldığını görüyorum ve gülümseyerek bara doğru el sallıyor.

Gözlerim onun görüş alanını takip ederek kız kardeşim Chelsea ve Bobby'nin barda oturduğunu görüyor ve Chelsea ona el sallıyor. Tessa oraya doğru ilerliyor ve attığı her adımı izliyorum, sanki geçen yaz burada sezon dışında yaşadığımdan beri kim olduklarını unutmuşum gibi sorular soran ve kendilerini bana tanıtan etrafımdaki insanları zar zor dinliyorum.

Sorular cevap veremeyeceğim kadar hızlı geliyor, çünkü görüşüm onları bana fırlatan insanlar arasında gidip geliyor.

"Şehre dönmek nasıl bir duygu?"

Barda arkadaşlarımla geçirebilseydim daha iyi olurdu.

"Seattle'da yaşamayı seviyor musun?"

Çoğu gün, ama daha az yağmurla yapabilirim.

"Buz pisti gerçekten soğuk mu?"

Ne?

"Bana Ryker Haynes ile bir randevu ayarlayabilir misin?"

Ryker forması giymiş liseli bir kıza bakıyorum. Burası *benim* kasabam için çok fazla. Ayrıca, Ryker onun yaşının en az iki katı olmalı.

Kaba davranıp hepsini es geçemem. Sosyal olarak kabul edilebilir bir süreyi kaynaşarak geçirmeliyim. Ne de olsa buraya beni görmeye geldiler, ama kafamdaki zamanlayıcı, bu kalabalıktan güvenli bir şekilde çıkıp bara gidip sohbete dahil olana kadar işlemeye başlıyor.

Merakım yine beni yeniyor ve Tessa'nın barda olduğu yere bakıyorum. Tessa'nın sağında oturan kız kardeşimin, Tessa'nın solundaki kuzenimiz Bobby ile tanışmasını izliyorum. Bobby uzanıp Tessa'nın elini sıktağında yüzünde beliren gülümseme hiç hoşuma gitmiyor.

Bu orospu çocuğu kızımı tavlamaya çalışırsa... Vay canına, ne?

Benim kızım mı?

Kahretsin, *bu* kızıdan bahsediyorum.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek bunun ne kadar karmaşık olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Ayaklarım bara doğru koşmak ve sohbetlerine karışmak için kaşınıyor. İkisinin de hala burada olduğumu bilmelerini sağlamak için. Sanki bir şekilde, hala oyunda olan bir yarışmacıymışım gibi. Ama değilim.

Uzun süreli ilişkiler yaşayamam. Başka biriyle asla mutlu olamayacağıma söz verdim.

Hayranlarımla selfie çekerim ve tişört, şapka, elektrik faturası imzalarım... Umarım bu beni zor durumda bırakmaz. Her neyse, menajerim bununla ilgilenecektir. İmzalamamı istedikleri her şeyi imzalarım.

Yukarı baktığımda kız kardeşimin gittiğini, muhtemelen tuvalette olduğunu ve Bobby'nin şimdi kız kardeşimin yerinde, bar taburesine dönmüş, dizlerini hala bara bakan ama söylediği bir şeye gülen Tessa'ya doğru çevirdiğini görüyorum.

Gözleri barın sağ üst köşesine monte edilmiş büyük televizyonlardan birini buluyor ve tesadüfe bakın ki spiker benim eski takımım ve onun eskiden çalıştığı takım olan San Diego Blue Devils'ten bahsediyor.

Yüzünü buruşturuyormuş gibi omuzlarını silkiyor, ama sırtı bana dönük olduğu için emin olamıyorum ve sonra kendini affettiriyor, bar taburesinden kayıyor ve banyoya doğru gidiyor.

Sorunun ne olabileceğini görmek için gözlerim televizyona kaydı. Takımdan aceleyle ayrıldığını biliyorum, ancak yönetimdeki herkes bana ve grubun çoğuna karşı her zaman iyiydi, birkaç kelimeyi paylaştığım bir oyuncu dışında. Hatta bir keresinde antrenmanda beni itmişti.

O serseri çocuğun ağzını burnunu kırabilirdim ama kendimi tuttum. Takım arkadaşlarımla kavga etmem ve o zamanlar Sinclair'in sadece genç ve ukala olduğunu düşünmüştüm... büyüyecekti.

O yapmadı.

Bobby Tessa'nın gidişini izliyor ve onun arkasını incelerken yumruklarımın sıkıldığını hissediyorum, gerçi onu suçlayamam.

Tessa'ya hayran olmasına kızmak için bir nedenim yok, lanet olsun... ona önerebileceğim tek şey tek gecelik bir ilişki olduğu için birinin kızması gerek.

Bobby odayı taradı ve benim ona baktığımı gördü. Yüzümdeki derin çatıklığı fark ettiğine şüphe yok.

Bar taburesinden atlıyor ve uzun adımlarla bana doğru ilerliyor, bir elinde uzun boyunlu bira şişesi, diğer eli mavi kot pantolonunun içine gömülü. Üzerinde siyah atletik marka bir kapüşonlu sweatshirt ve kalın bir yelek var.

Barın yanına dizilmiş beş bilardo masasının yanından geçiyor, bilardo masalarından üçü zaten

kullanılıyor ve ardından geniş alana yerleştirilmiş yuvarlak masaların arasından geçiyor. Seslerin yankısı pizza salonunu dolduruyor, büyük TV'lerde oynayan spor oyunlarının sesiyle birlikte büyük masalara monte edilmiş

Restoranı ısı ile dolduran kanallar. Sıcaklıkların tekrar düşmeye başlamasıyla birlikte, birkaç gün içinde bir fırtınanın bizi vurması bekleniyor.

"Lake, bir dakikan var mı?" dedi, yürüyerek.

"Evet, tabii. Bekle," diyorum ona.

Kalabalık Bobby'yi görüyor ve bana ilk kaçış fırsatını veriyor. Sağımdaki insan duvarının arasından sıyrılıp klostrofobik kalabalık çukurundan çıkıyorum.

İnsanların beni görmeye gelip iyi bir sezon geçirmemi dilemeleri beni onurlandırıyor. Onlara minnettarım.

Bobby bana ulaşıyor ve grup sonunda dağılıyor, birkaç kişi tekrar açılışlarını görmek için yakınlarda kalıyor.

"Bunun için teşekkürler," diyorum ona.

Bobby hala uzaklaşmakta olan insanlara bakıyor, oynamak için bir bilardo masası ya da oturmak için bir masa buluyor

at.

"Sorun değil," diyor birasından bir yudum alarak. "Değişiklikler için onayınızı aldım ve gönderdim.

müteahhide bırakacak. Mülk kapanana kadar emlakçıyla birlikte çalışacak ve sonra işe koyulacak."

"Mükemmel," diyorum basitçe.

Bu şey ne kadar çabuk çalışır hale gelirse o kadar iyi olur. O zaman nihayet Bobby ve benim hedeflediğimiz şeyi gerçekleştirdiğimizi söyleyebilirim.

"Ee Tessa..." Bobby, gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde diyor.

O ciddi, ama Bobby'nin her konuda rahat görünme tarzı var. Sanırım teneke bir kutuyu 220 mil hızla sürerken çelik gibi sinirlere sahip olmanın karşılığı bu.

"Evet, peki ya o?" diye sordum. Henüz çıkıp çıkmadığını görmek için tuvalete doğru bir bakış fırlatıyorum ama çıkmamış.

"Onu tarif ediş şeklinden ejderha pullarıyla kaplı olduğunu ya da tırnak yerine pençeleri olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle değil mi?" Alay ediyorum.

Başını sallıyor, dudağının sağ tarafı yukarı kalkıyor ve birasından bir yudum daha alıyor.

"Sen de benimle aynı şeyi görüyorsun, değil mi? Ondan nefret ettiğini ve onu cezalandırmak için buraya getirdiğini söylediğini biliyorum, ama o lanet olası bir duman gösterisi."

Kahretsin, belki de tatilini kasten mahvettiğimi ona söylememeliydim. Bana bunun boktan bir plan olduğunu söylemişti... ve haklı olduğu ortaya çıktı. Keşke şimdi dinleseydim.

"Bu sadece onun normal bir kadın olarak gündüz insan kılığına girmesi. Fermuarı arkadan açılıyor," diyorum ona.

Tessa'nın derisinin altında büyük bir sürüngen olduğuna dair aptalca yorumuma kıs kıs gülüyor ama Tessa'nın fermuarını açma fikri bir dakika boyunca aklımdan çıkmıyor. Fermuarı sırtından aşağı yuvarlarken başparmağımla işaret parmağım arasındaki soğuk metal fermuarı hissedebiliyorum ve dişleri sökülüp çıplak sırtını ortaya çıkarıyor. Omurgasının yumuşak eğriliğini... kış yanaklarının hemen üzerinde olduğunu hayal ettiğim iki küçük çukuru.

"Bu da beni bir sonraki soruma getiriyor. Fermuarının nerede olduğunu tam olarak nereden biliyorsun?" diyor bir kaşını kaldırarak.

"Seni hiç ilgilendirmez." Tekrar alay ediyorum.

"Yani onunla tek gecelik ilişki kuralına sadık kaldığın için şimdi sana soğuk mu davranıyor?" diye soruyor, beni dikkatle izleyerek.

"Hayır. Lanet olsun hayır. Ona dokunmadım," diyorum. İstemediğim anlamına gelmiyor.

Kahretsin, dört yıl önce onu yapılacaklar listeme eklediğimden beri bunu istiyordum. Seattle'da bir iç saha maçına çıktığım ilk gece onu tribünde görmüştüm. O zaman Brent'in kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. Ta ki maç sonrası röportajlardan çıkıp onu koridorda görene kadar. Beni bulmaya gelmesinin kader olduğunu düşünmüştüm... ta ki Brent beni geçip ona sarılana ve San Diego'dan gelip onu izlediği için teşekkür edene kadar.

Ölmeden önce yapılacaklar listeme disk tavşanlarını eklemem ama Tessa farklıydı. O farklı... ve ben bunu buz pistinin dibinde otuz kilo hokey kıyafeti ve dikkatimi dağıtacak bir yüz maskesiyle biliyordum.

Ölmeden önce yapılacaklar listesi:

O kızı yemeğe götürün ve konuşmaya istekli olduğu sürece bana anlatmak istediği her şeyi ve her şeyi dinleyin.

Sonra onu sikmeyi planlıyor muydum?

Kesinlikle evet, çünkü Tessa Tomlin hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyordum, gelirken sesinin nasıl çıktığı da dahil.

Sonra onun yeni takım arkadaşımın küçük kız kardeşi olduğunu öğrendim ve bu seçenek kapandı, özellikle de artık bizim takım için çalıştığı için.

"O zaman ona çıkma teklif etmemin bir

sakıncası var mı?" diye soruyor. Buna ne demem gerekiyor?

"Tabii ki hayır, ikimiz de bir daha kimseyle ciddi bir şekilde çıkmayacağıma yemin ettiğimi bilmemize rağmen ondan uzak dur... ama yine de Tessa'yı tutuyorum, onu asla

mutlu."

Hayatımda ilk kez bir arkadaşına yalan söylemek ve sırf sahip olduğum kimseye dokunamayacağına dair kanka kodunu kullanabilmek için olmadığım biriyle yattığımı söylemek istedim. Ama bunu yapma dürtümle savaşmak zorundayım.

"Kahretsin. Evet... Umurumda değil, dostum," diyorum ona, ikimize de yalan söyleyerek.

Bir el sırtımın ortasına dokunuyor ve hızla arkama baktığımda üç kadın görüyorum, ikisi esmer, biri sarışın, hepsinin göğüs dekoltesi taşmış ve sırtlıyorlar. Makyajları abartılı ve bu gece için beklentileri çok yüksek. Ben Aspen'de sikişmem.

Bu bir hafta önce olsaydı ve Seattle'a geri dönüp tek gecelik kuralıma ekleyecek isimsiz, yüz­süz bir kadın arıyor olsaydım, belki düşünürdüm, ama barda tek başına oturan ukala, kışımın ağrısı dikkatimi çeken tek şey.

Orada oturmuş içkisini yudumlar­ken arkasından bakıyorum. Ona yeşil ışık yakarken bakışlarımı ayırmıyorum. "Keyfine bak."

Bakışları tekrar televizyona kayıyor. Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyorum ama Mavi Şeytanlar'ın hâlâ konuşuluyor olmasından memnun olmadığını belli belirsiz başını sallayışından anlayabiliyorum.

"Sağ ol dostum." Omzuma vuruyor ve sıvı cesarete ihtiyacı varmış gibi birasından bir yudum daha alıyor ve sonra ikimizin de istediği kıza doğru ilerliyor.

Benim neyim var böyle?

Burada hava daha ince... Olan bu. Seattle'a döner dönmez her şey normale dönecek.

Olmak zorunda.

On Üçüncü Bölüm

Tessa

Tuvalet molasının spor spikerinin yeni bir habere ya da yeni bir takıma geçmesi için yeterli bir süre olacağını düşündüm.

Sakin bir haber haftası olmalı.

Adamın benim için hazırladığı Midori Sour'dan uzun bir yudum alıyorum. Genelde benim için biraz fazla tatlı olur ama tüm tatlı ve ekşi karışımlarını kendi bünyelerinde yapıyorlar, bu yüzden denemem gerektiğini biliyordum.

Kenarında sıcak pembe şeker ve garnitür olarak üç yaban mersini bulunan metal bir şiş ile kısa bardağında çok lezzetli.

Büyük açık yemek salonunun herhangi bir yerinden pizzaların pişmesini izleyebilmeleri için müşterilerin hemen görüş alanında yer alan devasa taş pizza fırınında pişen nefis pizzaların kokusu

da öyle.

Ekstra peynirli et severler pizzası siparişimi verdim ve Lake'in hesabına yazdım... içkiyle birlikte.

İlk oturduğumda bir sekme açmamıştı, ama eminim ki açmak üzere ve bu çok eğlenceli olacak çünkü açlıktan ölüyorum ve menüdeki her şey harika görünüyor.

Televizyonda San Diego Blue Devils takımının nefret ettiğim adamının resmi beliriyor. Noah Sinclair.

Bobby tekrar yanıma otururken Chelsea eski bir arkadaşı tarafından durdurulmuş gibi görünüyor ve köşede, sol duvara dayalı kabinin yanında sohbet ediyor.

San Diego'dan kaçmak için ayrıldığım adamdan uzaklaşmak işime yarayabilirdi. Her gün onunla karşılaşmayacağım yeni bir hayata başlamak için.

"Demek beni duydun?" Televizyondan uzaklaşıp Bobby'ye doğru dönerek soruyorum.

Onu Lake ile konuştuktan sonra geri dönerken gördüm ve Lake'in kuzenine benim hakkımda ne söylediğini hayal edebiliyorum.

"Adınızı duydum mu?" diye soruyor, bir kolunu barın kalın ahşap tezgahına yaslayarak.

"Evet," diyorum, içkimin şekerli kenarını biraz yalayarak. Bobby dilimin dışarı fırlayışını dikkatle izliyor. Oops.

"Chelsea bizi tanıştırdığında adımı zaten biliyor gibiydin. Sanırım beni Lake'ten duymuşsun. Bu benim için iyi bir haber olamaz," diyorum ve omzumun üzerinden bizi izlerken yakaladığım Lake'e bakıyorum.

İmgelemim Lake'i bu odada bulmak için üçüncü kez seyahat ediyor, ancak onu zaten beni izlerken yakalıyorum.

Lake'in sanki gerçekten nerede olduğumu bilmek istiyormuş gibi beni takip ettiği düşüncesiyle içten içe sırıtıyorum.

Onun için bu kadar önemli mi?

Ve neden?

"Hayır, tek duyduğum işinde iyi olduğun ve Lake'i kontrol altında tuttuğun" diyor. Ama ben ona inanmıyorum.

Lake'i koruyor. Gerçi itiraf edip Lake'in arkamdan ne düşündüğünü tüm kirli çamaşırlarıyla bana anlatmasının ne faydası olabilir ki?

Bunun iş ilişkimizi daha katlanılabilir hale getireceğinden şüpheliyim.

"Ayrıca, profesyonel bir hokey oyuncusunu biraz hırpalayabilecek güçlü bir kadını severim," diyor gözlerinde bir parıltıyla.

"Öyle mi?" Sırıtiyorum.

Omuz silkiyor ve barmen bize doğru baktığında boş birasını kaldırıyor.

Barmen Bobby'ye yeni bir tane getireceğini söyleyerek başını sallıyor.

"Demek Lake yüzünden buradasın." Barın tepesine doğru eğiliyor.

Lake'in sahip olduğu anlık cinsel çekiciliğe sahip olmayabilir, ancak yine de kapı komşusu çocuk görünümüne sahip. Ve gülümsemesinin sağındaki o tekil gamze gerçekten çok tatlı. Eminim bir yarış arabası sürücüsü olarak da gayet iyi temizleniyordur.

"Evet, Lake benim için iş

güvencesi." "O kadar kötü ha."

Ona yan gözle bakıyorum ve o da güzel bir gülümseme ve büyüleyici zümrüt gözlerle gülüyor.

"Lake'in hangi versiyonunu görmene izin veriyor bilmiyorum ama bana anlattıklarına bakılırsa gerçek bir tane."

Bu beni şaşırttı.

"Sorun değil, sadece birlikte çalışıyoruz. Dokuzdan beşe kadar onunla uğraşmak zorundayım, sonra da mesaim bitiyor," diyorum içkimi yudumlarken ve yaban mersinlerinden birini dişlerimle koparıyorum.

Nefis! Bir çeşit likörle ıslatılmışlar ve gerçekten çok güzeller.

"Senin işin benimkinden çok daha zor. Doğduğundan beri onunla arkadaş olmak zorundasın."

Gülümsüyor ve boş bira şişesine bakıyor, başparmağı etiketin köşesini karıştırıyor. Birdenbire gerginleşiyor gibi görünüyor. Sonra ensesini ovuşturuyor. Evet... Sanırım öyle. NHL'de ukala üstüne ukala oyuncularla uğraştıktan sonra bu çok temiz bir nefes.

Bir Formula 1 pilotu olarak, muhtemelen Lake kadar çok kadını kendine çekiyordur ama o kadar ayakları yere basan biri ki onu böyle hayal etmek zor.

"Yani... siz ikinizin..." olmadığını söylemek güvenli mi?

Başım ona doğru kayıyor. Düşündüğüm şeyi mi soruyor? Kaşlarından biri "Gerisini söylememe gerek var mı?" der gibi kalkıyor.

Keşke yapmasaydın.

Ya çıkmaktan ya da yatmaktan bahsediyor ama şu anda bیلardo masalarının etrafında Lake'e atlayan kadınlardan daha fazla kendime saygım olduğu için ikisi de ufukta görünmüyor.

Tam cevap vermek üzereydim ki, çok iyi tanıdığım müdahaleci bir varlığın yakınlığını hissettim.

Lake'in beni tekrar izlediğini görmek için hızla arkama bakıyorum, sadece birkaç metre ötede ve gürültülü bir pizza salonunda bile kulak mesafesinde, sanki cevabımı bekliyormuş gibi.

Ne zamandır orada duruyor?

Bobby'ye bakıyorum.

"Tanrım, hayır. Ben hokey oyuncularıyla çıkmam," diyorum, içkimin geri kalanını boğazımdan aşağı boşaltıp içkimi neredeyse tezgâha çarparak.

Bu biraz dramatikti, ama not almış gibi görünmüyordu ve Lake bu konuşmayı dinlerken, ona defolup gitmesini ve üzerlerinde gezinmesiyle ilgilenen kadınlara geri dönmesini söylememi engelleyecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Bobby az önce ona söylediğim gerçekleri merak etmiş görünüyor. "Yani, onlarla hiç çıkmadın mı ya da...?"

"Geçmişte onlarla çıktım ve yaşadığım sürece başka biriyle asla çıkmayacağım" diye ilan ediyorum.

Bunu söyledikten sonra Lake'in arkamda hafifçe kıpırdadığını görüyorum. "O kadar kötü, ha?"

Omuz silkiyorum. Son ilişkimin duygusal ve fiziksel iniş çıkışlarına girmek istemiyorum, ki o da aynı marka kötü adamlardan bir tanesiydi. Bu seferki diğerlerinde olmayan bir çizgiyi aştı ve kurtulduktan sonra kendime bir daha asla kaslara ve hokey sopasına kanmayacağıma dair söz verdim. Asla sonsuza dek mutlu bir sona götürmez.

"Tamam." Başını salladı. "Artık Lake'in ayağına basmadığımı biliyorum... ve ben bir hokey oyuncusu değilim." Göz kırpıyor. "Seni dışarı çıkarmamı istesem sorun olur mu? Uzun süre burada kalmayacağını biliyorum ama yemek yemelisin, değil mi?"

Lake yarım adım daha yaklaşıyor. Bu onu rahatsız ediyor mu?

Sadece birkaç gün daha buradayım ve bundan sonra Aspen'e dönmek için başka bir nedenim yok ve o, bir hokey oyuncusunun sezonundan çok daha kötü olan sekiz aylık bir programla yaşamak için yarış arabaları kullanıyor. Neyin peşinde olduğunu biliyorum ve bu kadar uzun bir aradan sonra ten tene bir şeyler yaşamak istesem de, onunla iş seyahatindeyken bir iş arkadaşının kuzeniyle tek gecelik bir ilişki yaşamak bana çok tuhaf geliyor.

"Sana karşı dürüst olmalıyım, rastgele bir ilişkiyle ilgilenmiyorum," diyorum alt dudağımı ısırarak.

Çok tatlı ve bu fırsatı kaçırmaktan nefret ediyorum.

"Kahretsin, özür dilerim." Hızlıca boynunun yan tarafını kaşır. "Ben... ben sadece... ben sadece akşam yemeği hakkında soruyorum. Başka bir şey düşünmedim. Sadece seni biraz tanımanın iyi

olacağını düşünüm.

biraz daha farklı bir ortamda. Yılda birkaç kez Seattle'a giderim. Lake'in yarısı kadar kötü olmasaydım, belki şehirdeyken seni arayabilirdim. Eğer anlaşırsak tabii."

Lake'in kaba olduğunu söylediğinde gülüyorum. Komik biri ve tek gecelik bir ilişkiyle ilgilenmediğimi söylediğinde üzerimdeki baskıyı anında kaldırdı.

Ah, iletişim. Ne kadar güzel... ve ne kadar nadir. İşte ihtiyacım olan şey bu.

Aşırı steroid kullanımının kaslarını geliştirdiği ama taşaklarıyla birlikte beyinlerini de küçülttüğü o et kafalılar değil. Belki de bu yüzden bazıları bu kadar huysuzdur.

Lake hâlâ arkamızda duruyor ve acaba sohbeta karışmayı mı planlıyor yoksa sadece bir sürüngen gibi kulak misafiri mi oluyor diye merak ediyorum.

Bölüm On Dört

Göl

İyi bir kuzen ve iyi bir arkadaş olup Bobby'nin buz kraliçesiyle atış yapmasına izin vermeliydim ama siktir et, bu noktada umurumda değil.

Yıllar önce San Diego'da oynarken playofflarda bileğim burkulmuş halde kayarak iki gol atmam ve Hawkeyes'in benim için bir ton para teklif etmesi ve birkaç oyuncusunu takas etmesi gibi daha kötü şanslarım da oldu.

O takımdan ayrıldığım için mutluydum. Başka bir takım arkadaşımınla pek iyi anlaşamıyorduk. Pislğin tekiydi ve onun saçmalıklarıyla işim bitmek üzereydi. Sonra büyük bir maaş zammı ve artık ailem gibi olan bir takımın takas edildim.

"Bir kişilik daha yer var mı?" Bar taburelerinde aralarına girerek soruyorum, ama Bobby bir şey söyleyemeden yanına oturuyorum, bu da onun neredeyse bar taburesinden kaymasına neden oluyor.

Aralarında fiziksel bir duvar olmaya çalışırken bara karşı üç kişi sıkışmış durumdayız.

"Ne olacak Lake," diye homurdanıyor Bobby.

"Sızlanmayı bırak, iyisin," diyorum ona nefesimin altında.

"Tessa'nın siparişi var mı?" diye soruyor genç bir garson, mutfağın en ucundaki sipariş alma yerinde dururken. Tessa bar taburesinden kalkıyor.

"Al, taşıyacak birine ihtiyacın olursa diye ben de seninle geleyim." Bardan uzaklaşıp onunla birlikte yürümeye hazırlandım.

"Hey, görünüşe göre Chelsea bize bir yer bulmuş," diyor Bobby, bar taburesinden de kayarak. Bir bakıyorum, kız kardeşim hepimize onunla oturmamız için el sallıyor.

"Pizzamı alıp hemen geliyorum. Bir sürahi bira söyleyeyim mi?" Tessa Bobby'ye soruyor... bana değil.

"Tabii, getirmemi ister misin? Ellerin dolu olacak-"

"Biz hallederiz," diye araya giriyorum hemen. "Yerimizi korumak için gidip Chelsea'nin yanına otursan iyi olur."

Bobby'nin kaşları birbirine karıştı. Bir standı tutmak için iki kişi gerekmiyor ama elimdeki tek mazeret bu.

"Yardıma ihtiyacın olursa bana el salla," diyor ve Chelsea'ye ve kabine doğru ilerliyor.

Omzunun üzerinden, neden böyle bir şey yaptığımı anlamamış gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Sonunda Tessa'yı bir dakikalığına yalnız bırakabiliyorum ve yardımım olmadan kolayca

yapabileceği küçük, kişisel boy pizzayı ona geri götürürken aptal gibi görünecek olsam bile bu süreyi boşa harcamayı planlamıyorum.

Tezgâha doğru yürürken onu yakından takip ediyorum.

"Tessa için sipariş?" diye soruyor, siparişi kendisine vermelerini bekleyen çocuğa.

"Parmesan peyniri ya da ranch sos ister misiniz?" diye soruyor garson, sipariş ettiği aile boyu et severler pizzasını uzatırken.

Büyük pizza dördümüzü de doyurmaya yetiyor.

"Elbette, her birinden biraz alabilir miyim? Bu harika olur, teşekkürler." "Bütün pizzayı kendin için mi sipariş ettin?"

Şaşkınlıkla sordum.

"Hayır, bunu bizim için sipariş ettim... senin iyi davranacağını düşündüğümde. Şimdi keşke yapmasaydım diyorum." Kaşlarını çattı.

"Parayı nereden buldun?" diye sordum.

"Hesabına yazdım. Cüzdanım Seattle'da, hatırladın mı?" "Doğru.

Biliyorum," dedim.

Arka cebimden cüzdanımı çıkarıp siyah kartımı yerinden kaydırarak Tessa'ya uzatıyorum. "İşte, al bunu," diyorum, pizzayı ondan alıyorum, böylece taşımak zorunda kalmıyor. Hala dumanı tütüyor Sıcak.

Kartı tutuyor ve aşağıya bakıyor.

"Bu senin siyah kartın. Bunu almayacağım," diye reddediyor ve bana geri uzatıyor.

"Evet, alıyorsun" diyorum.

"Ya kaybedersem?" diye soruyor, ona güvenmemem için bir bahane uydurmaya çalışıyor ama bu da işe yaramayacak.

"Kredi kartımdan bir şey çekildiğinde mesajla bildirim alıyorum. Sadece iptal edeceğim ve kredi kartı şirketi ödemeleri geri alacak," diye açıklıyorum, onun ötesinde istediği şeyleri toplayan sunucuya bakarak.

"Karta ihtiyacım yok Lake," diyor, kartı ve avucunu sağ elmacık kemiğıme vurarak.

Parmak uçlarının alev alev yanan sıcaklığı soğuk metal kartın kenarının hemen ötesine ulaşıyor ve yemin ederim parmak uçlarının tişörtümün üzerinden tenime değen izini hissedebiliyorum.

Ona bakıyorum, sıcak pizza sol elimde dengede duruyor ve sağ elimi bileğini sarmak için kaldırıyorum, nazikçe ama onu oraya sabitleyecek kadar sıkı, dokunuşunu benden uzaklaştırmasını engelliyor.

Parlak gözleri benimkilere dikiliyor. Bileğindeki nabız noktasından kalbinin hızla attığını hissedebiliyorum. Benimkiyle aynı hızlı kalp atışına sahip.

"Kart sende kalsın, Tessa. Yarın bütün gün evde olmayacağım ve ihtiyacın olan her şeyi alabileceğini bilmek istiyorum." Sonunda ona karşı her zamanki sert ve talepkâr tavrımdan vazgeçiyorum; bu hiçbir zaman işe yaramıyor.

Bunun yerine, bu sefer içimi rahatlatması için ona yalvarıyorum. Royal Inn olayının tekrarlanmasını ve onun seçeneksiz kalmasını istemiyorum. Kıyafetsiz ya da başka bir şeysiz kalmasını istemiyorum. İhtiyacı olursa kartım onu beladan kurtarabilir.

"Yanımda taşımak istemiyorum ama ihtiyacım olursa evde bırakabilirsin," diyerek benimle yarı yolda buluşuyor, ancak gözleri kısa bir an için yarıklara dönüyor, sanki ona karşı koymak yerine yalvarmamda bir sorun olduğunu düşünüyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Sana bahsettiğim kayak kulübesinde bir hayır kurumum var. Bobby'ye bütün gün yardım edeceğimi söyledim. Organizasyonu yapanlardan birini tanıyor ve yarın akşamki etkinlikte sunuculuk yapmamı istiyorlar," diyorum, yapmam gerekenden fazlasını söylememeye çalışarak.

Tessa'nın hemen ötesine baktığımda okuldan küçük bir grup eski arkadaşın bizi izlediğini görüyorum. Keşke onu alıp dağlardaki evime götürebilsem ve bu sohbeti baş başa yapabilsek ama biraz daha kalmak zorundayım. Bobby beni bu topluluğa geri döndürmeye çalıştıktan sonra yemek bile yemeden ayrılamam.

"Ah doğru... kesinlikle kaçırmamanız gereken kutsanmış hayır etkinliği ve bu yüzden tuzla filtrelenmiş kristal mavisini suda, havuz kenarında oturup Mai Tais içmek ve görevli sıcak cankurtaran tarafından bronzlaştırıcı yağlarla ovulurken ... çarpıcı bronz bir ışıltı kazanmak yerine buradayım," diyor bana kaşlarını çatarak ve kalçasını dışarı çıkararak. "Bu hayır işi ne için?" diye soruyor ama sunucunun bize doğru yürüdüğünü görüyorum.

Parmesan kurtardı.

"Buyurun bayan," diyor garson. "Vay canına, Lake Powers!" diyor on yedi yaşından büyük olmayan çocuk diş tellerinin arasından bana. "Sen bir efsanesin."

"Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük," diyorum ona içtenlikle.

Sonra Tessa'nın bu dikkat dağınıklığını kullanarak yanımdan geçip tezgâhın ilerisine, barın önüne yerleşmek için kullandığını fark ediyorum.

Barmenin gelmesini bekliyor ve sanırım masa için bir sürahi bira sipariş etmeyi planlıyor.

"İsterseniz kabine gidip yemeğe başlayabilirsiniz."

"Sorun değil. Ben seninle kalacağım. Zaten konuşmak istediğim bir şey var," diyerek planlarımı anlattım.

"Size ne ikram edebilirim?" diye soruyor barmen.

"En iyi olduğunu düşündüğün şeyden bir sürahi ve dört bardak,"

diye soruyor. Barmene dönüyorum. "Üç bardak olsun," diye düzeltiyorum.

Bana yan gözle bakıyor. "Araba kullanırken içki içmem."

Bana dönüyor, sol kolu hâlâ barın üstünde duruyor ve yüzünü bana dönüyor.

"Pekâlâ, tüm dikkatim sende. Ne konuşmak istersiniz?"

"Yolculuğun sonu için planladığın evlat edinme günü hayırseverliği," diyorum ona, büyük pizzayı barın üstüne bırakırken, ağır olduğu için değil, bir sonraki adımda ne yapmak istediğimi söylerken tüm dikkatimi ona vermek istediğim için.

"Ne olmuş ona?" diye soruyor, omuzlarının savunmaya geçtiğini ve gözlerinin sanki bu konuşmayı çoktan bitirmek istiyormuş gibi donuklaştığını görebiliyorum.

Hala bu olaydan sıyrılabileceğimi mi düşünüyor? Hiç de bile.

Artık yarından sonraki günü iple çekmek için iyi bir nedenim var.

"Hayır kurumunu tekrar arayıp sadece bir günlüğüne orada olacağımızı bildirmeniz gerekiyor.

Akşam yemeğine kadar tüm hayvanları sahiplendireceğim."

Gözlerini deviriyor. "Üç yüz hayvanın hepsini bir günde sahiplendirebileceğini mi sanıyorsun?

Hiç şansın yok."

Bara doğru geri dönüyor, sanki kendini bu konuşmaya kapatıyormuş gibi ağırlığını benden uzaklaştırıyor. Onu kaybediyorum. İlgisini çekmeli ve öldürmeye gitmeliyim.

"Bahse girmek ister misin?"

Anında bana döndüğünde dudaklarım orantısız bir sırtışı dönüşüyor.

Yakaladım seni!

"Ne tür bir bahis?" diye soruyor, gözlerinde bir kıvılcım çakıyor.

Kahretsin, bu kızın numarası bende var mı yok mu?

Onu kendime getirmenin bu kadar kolay olması karşısında kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum ama içimde tutuyorum. Ukala bir pislik olduğumu düşünecek... ve ne kadar ukala olacağım hakkında hiçbir fikri yok.

"Bahse girerim her bir hayvanı bir günde sahiplendirebilirim," diyorum, elim kaba kesilmiş ahşap bar tezgahını kavrarken. Kendime engel olamayıp biraz daha yaklaşıyorum, Tessa'nın yumuşak çilek kokusu ve bir tutam kahve ciğerlerime doluyor.

Şampuanından mı yoksa losyonundan mı bilmiyorum ama beni kendine bağlamak için mükemmel bir karışım.

Ağzımın pizza kokusundan mı yoksa bahsi kazandığımda onun için hazırladığım lezzetli plandan mı sulandığından emin değilim.

"Platformunda bir milyondan fazla takipçin var ve hepsi de psikopat. Tek yapman gereken barınağın içine bir öpüşme kabini kurmak ve Sahra Çölü'ndeki şişe suları gibi yavru köpek dağıtıyor olursun," diyor Tessa, hâlâ musluktaki bira sürahisini doldurmakta olan barmene bakarak.

"Sosyal medya yok o zaman. Dokunmayacağım," diye teklif ediyorum.

Tessa bana dönüp bakıyor. Bu bahsi kabul etmesi için ne kadar çok şeyden vazgeçmeyi teklif ettiğim hakkında hiçbir fikri yok.

"Şunu açıklığa kavuşturalım, sosyal medya hesaplarınızı kullanmadan 300 hayvanın her birini bir günde sahiplendirebileceğinize mi bahse giriyorsunuz?"

"Evet. Ve eğer kazanırsan, sana üç ay boyunca tüm sosyal medya hesaplarıma tam erişim vereceğim. Onlara dokunmayacağım. Yavru köpeklerin burnuna konan kelebeklerin ve yetimlere Eskimo öpücüğü veren yavru fokların fotoğraflarını paylaşabilirsin, umurumda değil."

Dudağını ısırıldığını, yüzüne yayılan gülümsemeyi engellemeye çalıştığını görüyorum. Bu galibiyeti istiyor. İkimiz de biliyoruz ki Hawkeyes'in sahibi Phil Carlton, Tessa'nın fırsat verilirse benim sosyal imajımı aile dostu takımında mükemmel bir oyuncuya dönüştürebileceğini bilse altına sıçardı.

Ve işte buradayım, gümüş bir tepside sunuyorum.

Bu, Tessa için maaş zammı ve üst yönetim tarafından tam bir hayranlık çılgılığı.

"Kazanırsan ne istiyorsun?" Tessa soruyor ama bu kadar kolay pes etmemin imkanı yok.

"Ne? Kaybedeceğini mi düşünüyorsun?" O ve ben şu anda bahislerimizde 3-0 önde olduğumuz için onun aşırı güveniyle oynayarak soruyorum. Gerçi ilk ikisinin gerçek bahis olmadığına ben de katılıyorum. Öyle bile olsa, beni yere seriyordu, ama bugün bu sona eriyor.

Bir an tereddüt ediyor, boğazından gelen küçük, emin olmayan bir hırıltı bana içgüdüünün ona bunu yapmamasını söylediğini söylüyor ama burada duran tek ukala ben değilmişim meğer. Bunu yapacak, bilinçsizce bana yaklaşırken gözlerinde ve vücut dilinde bunu görebiliyorum.

Elimi sıkması için uzattım.

"Bu anlaşma otuz saniye içinde bitiyor. Kabul edecek misin?" Elimini ona doğru uzatarak soruyorum, yumuşak avucunun benimkine kaydığını hissetmek ve kazanırsam ne istediğimi ona açıklamak zorunda kalmadan bunu kilitlemek için beklentiyle karıncalanıyorum.

Elime bakıyor. Sonra barmenin elinde sürahi ve bardaklarla yanıma geldiğini görüyorum.

Biranın parasını ödemek için kartımı ona doğru itiyorum. "İşte... teşekkürler," diyorum hızlıca ve sonra barmenin kasaya doğru yürümesini izleyen Tessa'ya bakıyorum.

"Eğer çekip gidersem anlaşma biter," diye tekrarlıyorum. "3... 2... 1..." Geri saymaya başladım.

"Tamam! Tamam! Tamam!" diye bağırıyor ve elini benimkine doğru uzatıyor ama tam o elini uzatmadan önce ben geri çekiyorum.

Bahsi kabul etmesini istiyorum.

"Kazanırsam ne yapman gerektiğini bilmek istemiyormusun?" Ben soruyorum. "Tamam... Ne?"

"Bana sapkınlığının ne olduğunu göstermelisin."

Hemen geri çekiliyor ve bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Belki de kaybetmişimdir.

"Affedersiniz?" diye soruyor ama beni gayet net duyuyor.

"Eğer kazanırsam porno izleyeceğiz ve sen de bana nasıl kullandığını göstereceksin." Çenesi yere düşüyor, gözleri açılıyor ve yanakları kızarıyor.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diyor öfkeli bir fısıltıyla, ilk şok biraz geçince bana doğru eğiliyor, gözleri alev alev yanıyor.

Kimsenin bizi duymasını istemiyor ama ben sırtımdan duramıyorum çünkü nükleer patlamanın eşiğindeki Tessa çok tatlı.

"Filmi sen seçebilirsin... aslında anlaşmanın bir parçası da bu. Kendini tatmin etmek için genellikle ne izliyorsan o olmalı," diyorum, bir adım daha yaklaşarak, ama o bir adım geri çekilip benden uzaklaşıyor.

Bir süre bana bakıyor ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok, sonra nihayet konuşuyor.

"Peki." dedi ve elini benimkinin içine soktu. Az önce bunu yaptığına inanamıyorum. "Bu sanki zaten hiç bahis kazanmadın. Bunu da kazanamayacaksın." diyerek kendine olan güvenini zirveye çıkardı.

Eli düşündüğümünden de yumuşak ve benimkinden çok daha küçük. Eğilip bu bahsi bir öpücükle mühürlemek istiyorum ama bana tokat atacağından eminim.

Elini elimden çekmeden önce bahsi sağlamlaştırdığımdan emin oluyorum. "Sosyal medya hesaplarımı kullanmadan her hayvanı bir gün içinde sahiplendireceğim şartını kabul ediyorsun, değil mi?"

"Bu doğru ve seni dürüst tutmak için hesaplarını izleyeceğim," diyor ve sanki kontrol edeceğini hesaba katmamışım gibi meydan okurcasına bir kaşını kaldırıyor.

"Ben aldatmam, Tessa," diyorum ve bunu söylerken onu biraz daha yakına çekiyorum.

Bahislerde ya da hokey maçlarında hile yapmadığımı kastetmişim, ama gerçekten, bunun genel bir ifade olduğunu bilmesini istiyorum. Benim sadık biri olduğumu düşünmesi benim için önemli olmasa da.

Tessa'nın her oyuncunun sosyal medyasını bir şeytan gibi kontrol ettiğini ve imajımızın halkın gözünde temiz kalmasını sağlamak için bir oyuncudan bahsedebilecek herhangi bir blog girişi veya medya gönderisi için interneti taradığını biliyorum. Sanırım bu onun işi ya da öyle bir şey... ama yine de.

"Yani, anlaştık mı? Kaybedersem üç ay boyunca sosyal medya hesaplarıma istediğini yapabilirsin."

"Peki değerli DM'lerin olmadan ne yapacaksın?" diye soruyor, kaşlarını bana doğru oynatarak. "O boku zaten kullanmıyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Saçmalık!" diye mırıldanıyor mizahsız bir

kıkırdamayla. Eski sevgilileri ona ne yapmıştı?

Hokey oyuncularını ve hile söz konusu olduğunda tanıdığım herkes kadar güvenilmez görünüyor.

"Yemin ederim," diyorum ona, gözlerimdeki samimiyeti gördüğünden emin olmak için bakışlarımla onu sabitliyorum.

Parmaklarım hâlâ onunkileri kavırıyor, çekip gitmesine izin vermiyorum ama o da bunu yapmaya çalışmıyor.

"Tamam, sana inanmış gibi yapacağım çünkü DM'lerinle ne yaptığın umurumda değil," diyor bana, göz teması kurmadan. Bunun yerine, sipariş ettiği bira sürahisinin üzerinde oluşan ter damlacıklarını inceliyor.

Şu anda bir bira kulağa hoş geliyor. Aramızdaki gerginliği azaltacak küçük bir şey ve bu parti Aspen tepelerindeki evimde ya da Seattle'daki çatı katımda düzenleniyor olsaydı yapardım, ama öyle olmadığı için ve içip araba kullanmayacağım için alkolü atlayacağım.

Bu katı ve kesin bir kural ve Tessa benim yolcumken, onun güvenliğini asla böyle riske atmam.

Sırıttıyorum ve sonra onu daha yakına çekiyorum. Şaşkınlığıma rağmen isteyerek geliyor ve bana doğru bir adım atıyor.

Kulağına yaklaşıyorum. Jolly Rancher benzeri içeceğinden gelen tatlı nefesinin kokusu ağzımı sulandırıyor.

"Kanepemde çıplak yatarken o DM'lere ihtiyacım olmayacak."

Bir tokat olasılığına hazırlanıyorum ama tokat gelmiyor. Onun yerine Tessa'nın gözbebekleri bir anlığına parlıyor ve sessizleşiyor, nefesi kesiliyor. Eğer şu anda olduğum kadar yakınında durmasaydım ya da her hareketini izlemeseydim, bunu kaçırabilirdim.

Tahrik oldu.

Ve lanet olsun, şimdi öyleyim. Tessa'nın benim önümde porno için kendine dokunmayı düşünerek tahrik olduğu düşüncesiyle sikim sertleşiyor.

"Burada her şey yolunda mı?" Bobby ikimizi de şaşırtarak soruyor.

Kabinden bizi kontrol etmeye geldiğini nasıl görmedim bilmiyorum. Sanırım Tessa'nın tepkisi beni büyüledi.

"Evet," diyor Tessa, benimle göz temasını kesip boğazını temizleyerek, "Burada hepimiz iyiyiz."

Benden uzaklaşıyor ve Bobby'ye doğru

dönüyor. "Sürahiyi senin için alabilir miyim?"

diye teklif ediyor.

"Bu harika olur." Kadın başını sallıyor ve adam sürahiyi alıp kendisi de bardakları aldıktan sonra onu kabine kadar takip eder.

Pizza kutusunu tekrar elime alıyorum ve sonra kabine doğru gidiyoruz.

On Beşinci Bölüm

Tessa

Lake peşimden gelirken odama doğru ilerliyorum. Misafir yatak odasının kapısını açtığımda olduğum yerde duruyorum. Odamın hemen içinde, üstlerinden pırıltılı kağıt mendiller sarkan, pahalı görünümlü, dikdörtgen, funda grisi on büyük alışveriş torbası duruyor.

Bu çantaları ve mağazanın adını biliyorum çünkü elimde bunun daha küçük bir versiyonu ile Lake'in bana aldığı bir kot pantolon ve bir gömlek var.

"Juniper's", ben her birini anlatırken on çantanın tamamını okuyor.

"Bütün bunlar nereden çıktı?" Kaşlarımı birbirine dikerek soruyorum. Arkama bakmaya zahmet etmeme gerek yok, Lake'in orada durduğunu biliyorum.

Şimdi neden yukarı çıkarken kendi kendine ıslık çaldığını ve alışılmadık derecede yavaş yürüdüğünü biliyorum.

Kapıyı açmamı ve içeride ne olduğunu görmemi bekliyordu.

"Harmony'den hesabıma birkaç şey eklemesini istedim," diyor omzumun üzerinden odanın içindekilere bakarak. Bu geceki her şeyden sonra onun yakınlığı vücudumu her hareketine karşı tetikte tutuyor.

"Biraz şey mi?" Dramatik bir şekilde burnumu kırıştırarak soruyorum. "Bu birkaç şey değil. Bu tamamen yeni bir gardırop. Bunların hepsini eve nasıl götüreceğim?"

"Ekstra bagaj ücretini ben öderim," diyor omzumun üzerinden, hâlâ eşyalara bakarak.

"Elimdekilerle idare edebilirim ve bildiğimiz kadarıyla bavulum muhtemelen şu anda buraya doğru yola çıkmıştır."

Lake'in gözleri sanki "İkimiz de biliyoruz ki bavulunu asla alamayacaksın" der gibi bana bakıyor.

Kıyafetlerimin asla gelmeyeceği gibi saçma bir bahaneyle kendimi ikna bile edemiyorum ama Aspen'de kaldığımız önümüzdeki birkaç gün için gerçekten idare edebilirdim. Chelsea isteseydim dolabından daha fazla eşya ödünç almama izin verirdi. Bugün ayrılmadan önce daha fazlasını almamı sağlamaya çalıştı.

"Zaten son bahsimizde anlaştığımız alışveriş çılgınlığını sana borçluydum. Ve ondan bana sadece sana yakışan şeyleri göndermesini istedim. Sanırım pek çok şey sana yakışıyor," diyor arkamdan.

"Bunu benim için neden yapıyorsun?"

"Belki de cüzdanını, bavulunu kaybettiğin ve neredeyse geceyi bir genelevde geçirdiğin için kötü hissediyorumdur."

İyi bir noktaya değindin.

"Şey, böyle söyleyince..." Ben de diyorum ki.

"Giysileri giy ve onları eve götürme işini bana bırak. Ya da burada bırak. İçimde geri döneceğinize dair bir his var."

Döndüğümde onu pırıl pırıl ve elleri ceplerinde görüyorum.

Sözleri karşısında alnımın şaşkınlıkla kırıştığını hissedebiliyorum. "Geri mi döneceğim? Aspen'e mi? Bundan şüpheliyim. Dönsem bile neden burada kalayım ki?"

Bir dahaki sefere Lake olmadan geri gelmeyeceğimden emin değilim.

"İddia ettiğin gibi buradan nefret etmiyorsun. Bunu görebiliyorum. Eğleniyorsun, kabul et. Ve benden de söylediğin kadar nefret etmiyorsun ama bunu kabul etmen için cehennemin donması gerekir."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Evet, burayı seviyorum... Düşündüğümde daha çok. Burası San Diego'dan, Seattle'dan ya da kendi kardeşimin evinden daha çok evim gibi hissettiriyor. Ailem vefat ettiğinden beri böyle bir ev hissi yaşamamıştım.

Aspen'in dağlarını ve manzarasını seviyorum. Küçük kasaba hissini ve Lake'i görmek için gelen yakın bir topluluk fikrini seviyorum. Kız kardeşlerini ve yeğenlerini seviyorum.

Benimkinden bir kapı aşağıda, kendi yatak odasına giden koridorun sonuna doğru ilerliyor. Elini ustanın kapısına dayamış duruyor. "İyi geceler, Tessie," der.

Onu düzeltmek üzereydim ama bu lakabın kullanılmasına itiraz edemedim yatak odasına kaçtı ve kapıyı kapattı.

Sanırım bu başka bir günün kavgası.

On Altıncı Bölüm

Göl

Saat sabah altıyı biraz geçiyor ve ben çoktan kırk beş dakikalık antrenmanımı tamamladım. Tavana monte edilmiş televizyona bakan arka duvara yaslanmış koşu bandında on beş dakika. Kalp atış hızımı yükseltmek için yeterli bir süre. Sonra hepsi bir arada güç rafında otuz dakika. Spor salonu Hawkeyes stadyumundaki kadar büyük değil ama dört ya da beş kişinin sorunsuz bir şekilde çalışabileceği kadar büyük ve burayı kullanan tek kişi ben olduğum için benim için yeterince büyük.

Bobby'den bir mesaj geldiğinde Hawkeyes spor fizyoterapisti ile üzerinde çalıştığım esneme rutinime başlıyorum.

Bobby

Biz a
için
p
II

No problem. I'll be
there in an hour.

Bobby

You bil. shit o going içi
ols hits social. Değil
mi?

Herkes gitsin! Bir cep telefonu

O qür larde

Yeah, I know.

Bobby

And Tessa is going to be cool with this? Because the quarterback from Denver will be here for the festival. We can ask him to fill in for you.

Fuck that. Tessa isn't my boss.

Onu bilgilendirmekten çok kendime hatırlatmak için mesaj atıyorum.

Birkaç dakika hiçbir şey yazmadan geçiyor ama baloncuklar ya bir roman yazıyormuş ya da ne söyleyeceği konusunda fikrini değiştiriyormuş gibi çıkmaya devam ediyor.

Bobby

What does she think you're doing today?

Şerefsiz.

Sanırım korktuğumu ve kıcıımı çiğnetmemek için Tessa'ya yalan söylediğimi düşünüyor. Tessa beni korkutmuyor.

...çoğunlukla.

I told you... she's here instead of Cabo because I told my boss that I had a previous charity engagement to attend to. This is it.

Bobby

You fucked up her trip to paradise so you could come to this? You're cold-hearted, man. Even I kind of want to kick you in the dick for that.

Why? It's for a good cause. I'm sure whatever college-age girl up there who wins the wet T-shirt contest will apply her winnings to her schooling. It's practically a scholarship program.

Bobby

You're fucked up, man. You know that, right?

Ona bir orta parmak emojişi göndermek istiyorum... ama o haklı sayılır. Onun yerine görmezden geldim.

Kalça kaslarımı esnettiğim yerden kalkıyorum ve telefonumu cebime atıyorum. Üzerinde gerindiğim mavi yoga matını alıp rulo haline getiriyorum ve evimdeki spor salonunun köşesine, koşu bandı ile tavandan tabana duvar aynalarının arasına sıkıştırmak için yürüyorum.

Evin ana katına geri döndüğümde, Tessa'nın sabahları hokey stadyumunda gördüğümde bile tipik olan o sabah kaşlarını çatarak uyanıp uyanmadığını merak ederek mutfağa doğru yola çıkıyorum.

Tişörtlere ve kahve kupalarına basılan bu sözün hep bir şaka olduğunu düşünmüşümdür... çoğunlukla kadınların komik bulduğu bir abartı.

Talkie'den önce kahve.

Ya da bunun gibi saçma bir şey.

Ama şimdi Tessa ile tanıştım... Bazı insanların kafeinli boklu suya gerçekten bağımlı olduklarına inanıyorum.

Bu saçmalık yerine bana her gün bir enerji içeceği ver.

Mutfağa doğru yürüyorum ve Tessa'nın henüz mutfakta olmamasından dolayı biraz hayal kırıklığına uğradığım gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Üst kattaki yatak odasında Tessa'nın pıtır pıtır ayak seslerini duymak için bir an nefesimi tutuyorum. Odası ikinci kattaki mutfak girişinin hemen üstünde yer alıyor ve en-suite banyosu buzdolabının üzerinde bir yerde.

Eğer uyandıysa... Biraz hareket ettiğini duydum ama henüz bir hareket yok gibi görünüyor.

Buzdolabına yöneldim ve açtım. Ne bulacağımı zaten biliyorum... hiçbir şey.

Buraya geldiğim gün aldığım az miktardaki yiyecek o zamandan beri yenmiş durumda. Dün alışverişe çıkacaktım ama her şey olup biterken dikkatim dağıldı.

Hala sütümüz, muzumuz ve simidimiz var... ve Tanrı'ya şükür, hala kahvemiz var. Aksi takdirde, ateş püskürten ejderha merdivenlerden inip kahvesini içemediğini fark ettiği anda evimi yakardı.

Buzdolabından küçük mavi beyaz krem peynir kabını çıkarıp adanın üzerine koyuyorum. Sonra, muhtemelen son kullanma tarihi geçmiş birkaç konserve, Chelsea'nin geçen yaz burada yaşarken benim için aldığı kocaman bir torba beyaz pirinç ve kilerin iç kısmını kapıdan arka duvara kadar kaplayan, eşit şekilde asılmış dört beyaz tel raftan birinde tek başına duran son simit dışında çoğunlukla ıssız olan kilere yöneliyorum. On beş kişilik bir aileniz varsa burası harika bir kiler olurdu ama sadece sezon dışında burada yaşayan biri için bu fazla.

Kilerin kapısını arkamdan kapatıp ocağın ve kahve makinesinin yanındaki arka tezgâha doğru yürüyorum ve eğilerek tost makinesini ahşap dolaplardan çıkarıyorum. Ekmek kızartma makinesini granit tezgâhın üzerine koyup arkasındaki duvara dayalı prize takıyorum.

Simidi çekip ayırıyorum, üst yarısını ve alt yarısını ayırıyorum ve sonra üst yarısını tost makinesine atıyorum, diğer yarısını Tessa'ya bırakıyorum. Saniyeler içinde çıtır çıtır kızaran ekmeğin ve simidin baharatından gelen soğanın tatlı aromasının kokusunu alabiliyorum.

Sonunda simidim çıkıyor ve tam o sırada buzdolabının üstündeki tuvaletin sifon sesini duyuyorum. Uyanmış.

Antrenman partnerimin her an aşağıda, birbirimize bir tur daha bok atmaya hazır ve istekli olacağı düşüncesiyle midemde oluşan beklenti titreşimlerinden hoşlanmıyorum.

Tost makinesine doğru dönüp simidin üst yarısını çıkarırken kendi kendime gülümsüyorum. Dokunulamayacak kadar sıcak ama parmaklarım yıllarca hokey sopası tutmaktan nasır tuttuğu için lezzetli karbonhidrat parçasını çıkarmak beni rahatsız etmiyor.

Tessa'nın merdivenlerden inerken yankılanan ayak sesleri duyularımı alarma geçiriyor, aramızdaki mesafeyi tam olarak ölçmeye çalışıyor ve onunla tekrar birbirimize yakın olacağımız saniyeleri sayıyorum.

Mutfağa girecek ve daha kapıdan girer girmez beni tuzlu bir sabah selamıyla mı karşılayacak? Yoksa en azından zaten öyle olduğunu bildiğim ekşi sabah insanı gibi davranmayarak beni rahatlatacak mı?

Simidimi alıp mutfak kapısına doğru dönüyorum, kıcımlı tezgâha yaslıyorum, sağ bileğim sol bileğimin üzerinde çapraz duruyor. Sol elim soğuk mermer tezgahın yuvarlak kenarını kavrarken sağ elim simidi ağzıma götürüyor ve dişlerimi hafif ktır ama çoğunlukla yumuşak ekmeğe batırıyorum.

"Günaydın," diyorum, zaten çatık kaşlı olan Tessa mutfağa girdiğinde.

Uzun, koyu kahverengi saçları yüksek bir at kuyruğuyla arkasında sallanıyor. "Bunun nesi iyi?" diye karşılık veriyor.

Evet, Tessa Tomlin binada.

"Hiçbir şey... bu tavırla," diyorum, hala tezgaha bastırdığım kıcımlı düzeltiyorum ve sonra elimdeki kızarmış güzellikten bir ısırık daha alıyorum.

Mutfağa girerken bana bakma zahmetine bile girmiyor ve bana doğru yöneliyor, mutfahın girişini geçiyor ve sonra kahve makinesinin koyu taş tezgahın arkasında oturduğu adanın etrafından dolanıyor.

Büyük ticari buzdolabının önünden geçiyor vesonunda bana bakıyor. "Kahveye ihtiyacım var" diyor, bana doğru yaklaşıyor ve o büyüleyici altın gözlerini üzerime dikeyor.

Bakır rengi mi yoksa bal rengi mi? Bilmiyorum ama bana izin vereceğini bilsem çenesini iki elimle kavrar ve yüzünü kendime yaklaştırırdım, kısa boyuyla aynı seviyeye gelmek için eğilir ve karar vermek için bir iki dakika daha yakından bakardım.

"Kıpırdayacak mısın?" diye soruyor sabırsızca, koyu rimelle kaplı kirpiklerinin arasından bana bakıyor, dudakları sert ve düz bir çizgi çiziyor... görünürde gülümseme yok.

Sağına doğru eğilip istemeden de olsa onun kullanımını engellediğim kahve makinesine bakıyor, sonra da onu işaret ediyor.

"Yoluma çıkıyorsun," diyor, sesi hâlâ uykudan biraz kısık ve çıplak dudaklarında çatık bir kaş oluşmaya başlamış.

Uykulu bir ses neden seksi olsun ki? Hiçbir fikrim yok.

Tessa'nın ilgimi çekmesinin hiçbir anlamı yok ama işte.

Belki de dün gece çatımın altında Tessa Tomlin'in uyuduğu anlamına geldiği içindir... koridorun hemen aşağısında.

Dudaklarında hafif bir parlaklık ve dudak nemlendiricisinden gelen hafif bir çilek kokusu var.

Birden dudaklarımın alışılmadık bir şekilde çatladığını hissediyorum ve aklıma eğilip onu öpmek ve ağzıma o tatlı dudak kreminden biraz sürmek fikri geliyor.

Çatlamış dudaklar günah olmalı ve yarın hayvan sahiplendirme etkinliğinde fotoğraf çektireceği için en iyi şekilde görünmem gerekiyor.

Yine de denemekten daha iyisini biliyorum. Şu anda olduğumuzdan daha fazla yaklaşırsam Tessa'nın beni öldüreceğini hiç sanmıyorum.

Yarısı yenmiş simidimden bir ısırık daha alıyorum ve sonra yolundan çekilmek için sağıma doğru büyük bir adım atıyorum, bunu yaparken gözlerim hala onunkilere kilitlenmiş durumda.

"İşte. Bu nasıl?" diye sordum.

Simit lokmamı çiğneyerek ona bakıyorum.

"Sadece marjinal olarak daha iyi, ama sanırım seni kendi mutfağından kovamam," diyor ve bir adım öne çıkıp kahve makinesinin üzerindeki dolabı açarak kutusundan bir kahve kapsülü çıkarıyor.

"Çoktan gitmişsindir diye düşünmüştüm."

Kapsülü kahve makinesine yerleştiriyor ve ardından ayak parmaklarının ucunda uzanarak ulaşamayacağı bir yerde duran kahve fincanını alıyor.

Benim boyumda, her şeyi bana doğal gelen yerlere koyuyorum. Hiçbir şeyi benden kısa bir kadının kolayca erişebileceği bir yere koymayı düşünmek zorunda kalmadım çünkü hiçbir zaman bir kadının bu alanı paylaşmasını planlamadım.

Simidimin son lokmasını ağzıma atıyorum ve son lokmamı çiğneyerek ona doğru dönerken kığım taş tezgahı itiyor. Tam arkasından yaklaştım.

"Dur, sana yardım edeyim," diyerek üçüncü raftaki kupaya uzandım.

"Sorun değil, uzanabilirim..."

Ama o daha cümlesini tamamlayamadan, ben çoktan onun ötesine uzanmaya başlamıştım bile. Başının üstündeki fincana ulaşmak için ona doğru hafifçe eğildiğimde göğsüm kürek kemiklerine değiyor. Başını geriye çevirip omzunun üzerinden bana bakıyor, atkuyruğunun sallanması her zamanki vanilya ve çilek kokusunu bana doğru gönderiyor. Kahve kokusundan eser yok ama şimdi anlıyorum ki bunun tek nedeni henüz kahve içmemiş olması.

Düşündüğümde bu beni gülümsetiyor.

Tessa'nın bir yardımcısı var... Ne yazık ki o ben değilim.

Bekle... Bu da ne?

Düşüncemi silkeliyorum ve fincanı mermer tezgahın üzerine bırakıyorum, onun dikkatli bakışları altında. "Al bakalım," diyorum ve yarım adım geri çekiliyorum.

Önüne koyduğum fincana bakıyor ve artık yüzünü göremiyorum. Bir süre fincana baktıktan sonra kulpundan tutup kahve makinesinin musluğunun altına yerleştirirken düşüncelerini okuyamıyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor nankörce.

"Sorun değil. Yardım etmekten mutluluk duyarım" dedim.

Mükemmel manikürlü, parlak mercan rengi işaret parmağı makinede orta boy fincanı seçerken hâlâ bana dönüp bakmıyor ve ardından makine tıslayarak çalışmaya başlıyor.

Bana cevap olarak ofluyor.

Bana neden hala kızgın olduğunu biliyorum.

O parlak boyalı parmaklar karlı Aspen için değildi. Meksika'ya çılgınca bir yolculuk yapmak, çok içmek, Meksika'nın uzak bir barında bir masanın üzerinde yarı çıplak dans etmek ve Tessa'yı elde ettiğini düşünen zengin bir pislikle sahilde üstsüz yatmak için boyanmışlardı.

Tessa'nın onunla kumsalda olmak yerine burada benimle olması beni rahatlatıyor.

Dönüp Tessa'nın bu sabah bir şeyler yemesi için bıraktığım simidin alt yarısını ve son muzunu alıyorum. Birkaç dakika içinde çıkacağım ve yolda bir şeyler atıştırabilirim.

Tessa'nın, Autumn ile birlikte kamuoyundaki imajlarını nasıl güçlendirebileceklerini görmek için ekipten daha fazla oyuncuyla sanal toplantılar yaptığını biliyorum.

Simidi işaret parmağıma geçiriyorum, simit deliği işaret parmağımın etrafına sıkıca oturuyor. Simidi, sütlü ve şekerli bir fincan kahve hazırlamak için özenle çalışan Tessa'nın yüzünün hemen yanına kaldırıyorum.

"Simidin kıcını sana bıraktım."

Tessa'nın başı şimşek hızıyla dönüp bana bakıyor, yüzünde tiksiniş bir ifade var. "Afiyet olsun." Ona göz kırpıyorum ve simidi tekrar ona doğru fırlatıyorum.

"Az önce ona simidin kıcı mı dedin?" diye soruyor, tüm yüzü neredeyse simide ve sonra tekrar bana bakıyor.

"Simidin dibi, değil mi? Sence o delik ne için?" diye sordum. "Ama hala açım, eğer istemiyorsan ben yerim."

Her lokmanın tadını çıkarmakla ilgili bir yorum yapmak üzereydim, ama kaşlarının birbirine çekilme şekline ve yüzündeki çatık kaşlara bakarak sınırimi aştığımı düşünüyorum. Lav sıcaklığındaki kahvenin üzerime dökülmesine bir müstehcen şaka daha kaldı.

"Nefis... ne kadar iştah açıcı," diyor yan gözle bakarak.

Parmağıma tünemiş simide tekrar bakıyor ve sonra isteksizce simidi parmağımdan çekiyor. Çıkarmak için iyice çekmesi gerekti... Parmaklarım oldukça büyüktür ve sonra simidi tezgahın üzerine, kahvesinin yanına bıraktı ve bundan sonra bir daha bana bakma zahmetine katlanmadı.

Kıkırdıyorum ve adadaki tezgahın üzerinde duran cüzdanıma doğru yürüyorum.

"Bu sabah yardım etkinliği için kayak merkezine gidiyorum." Bunu söylerken başımı cüzdanımdan kaldırmıyorum. Genelde iyi bir poker suratım vardır, ama Tessa söz konusu olduğunda suçluluk duygusunu yüzümden uzak tutmak çok daha zor oluyor. "Bobby kurulum için yardıma ihtiyaçları olduğunu söyledi. Muhtemelen bütün gün orada olacağım. Evde kalacaksın ve evden çalışacaksın, değil mi?" Onun festivalin yakınında bir yerde olmayacağından emin olmak için soruyorum.

İhtiyacım olan son şey Tessa'nın bugün neler olduğunu öğrenmesi.

"Bütün öğleden sonra toplantılarım var." Sonra durdu ve bana döndü, onun bu ani tavrı karşısında nabzım hızlandı. "Sence aşağı inip birkaç fotoğraf çektirmeli miyim? Şimdi düşününce kaçırılmış bir fırsat gibi geliyor" diyor, kalçasını tezgâha dayamış ve ayağını diğer ayağının üzerine koymuş, sevimli bir flamingo gibi kahvesinden ilk yudumu alırken ağzını yakmamak için yavaşça

yudumluyor.

Sanki bir şey onu ısırması gibi kaşlarını çatarak kupadan hızla uzaklaşıyor. İçine eklediği bol miktarda sütle bile hala yudumlanamayacak kadar sıcak olduğu ortaya çıktı.

"Hayır, sorun olmaz. Bobby orada profesyonel fotoğrafçılar olacağını söyledi. Onlardan birkaç iyi fotoğraf çekmelerini ve size göndermelerini isteyeceğim."

Fotoğraflarda çılgın festival insanları ya da yarı çıplak kadınlar olmayan birkaç kare gibi.

Neyse ki bu festivalin medyası, yılda bir kez kayak merkezi arazisinde düzenlenen bu yirmi bir yaş ve üstü festivalin saçmalıklarını her zaman küçümsüyor. Eğer Tessa bu festivali Google'da aratırsa, daha önce hiç katılmamış herhangi birinin gözünde sakın bir müzik festivali gibi görünecektir.

Bu "müzik" festivali, kalabalığın büyüklüğü açısından değil ama çılgınlık açısından herhangi bir Cancun bahar tatiline rakip olabilir. Kadınların hepsi aynı şekilde giyinmiş, bikinili ve tangalı... ya da bazen sadece meme uçlarını kapatan pastiller. Bikini yerine tüm vücutlarını boyadıklarını da gördüm. İki etkinlik arasındaki tek fark, etkinliğin yarı giyinik müşterilerinin genellikle giymeyi seçtikleri kostümler, mayolar veya diğer yaratıcı kıyafetlerle birlikte kürkle kaplı botlar giymeleridir. Ve kumsallar yerine... festival alanının her köşesinde, genellikle tüm gün süren seks partilerinin merkez üssü olan on kişilik jakuziler bulunmaktadır.

En hafif tabiriyle işler çığıından çıkıyor ve eğer Tessa arkadaşıyla çıkacağı tropik tatili kaçırmamasının sebebinin benim bu festivale katılmam olduğunu öğrenirse, ortalık fena karışacak.

"Oh güzel! Fotoğrafları mümkün olan en kısa sürede e-postayla göndermelerini sağlar mısın? Bugün bir sürü telefon görüşmem var, böylece herkesi yeniden planlamak zorunda kalmadan zaman kazanmış olurum."

Başımı sallıyorum ve cüzdanımı alıp çevirerek açıyorum, siyah kartımı çıkarıp mermerin üzerine atıyorum. Ağır kart, taşın üst kısmıyla birleştiğinde yüksek bir tokat sesi çıkarıyor.

"Benzin ya da neye ihtiyacın varsa kredi kartımı sana bırakıyorum."

"Sana dün gece söyledim... Bunu yapmana gerek yok," diyor ve soğuması için üflediği kahvesinden başını kaldırıp bana, sonra da tezgahın üzerinde duran karta bakıyor.

"Biliyorum ama bugün bana ulaşmak ne kadar kolay olur bilmiyorum. Başını beladan kurtaracak bir şeyin olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirecek," diye itiraf ediyorum, ona karşı bu kadar korumacı görünmek istemesem de aynı gün içinde cüzdanını ve valizini kaybettiğinden beri hiçbir şeyi olmadığını biliyorum.

"Beladan kurtulmanın yolunu satın almak mı? Uyuşturucu satıcısına para ödemek gibi mi?" diye soruyor, kahve bardağını ağzından uzaklaştırıyor ve sanki tuhaf olan benmişim gibi tek kaşını

neredeysa sa çizgisine kadar kaldırıyor.

Aklına doğrudan tehlikeli uyuşturucu baronlarına ödeme yapmak gelen biri değilim ama...

"Hayır... bir çekiciye ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa... Tanrım, karanlığa gidiyorsun, değil mi?" Kıkırdayarak sordum.

"Sadece 'beladan kurtulmanın yolunu satın al' demek garip bir şey gibi geldi... ve bu zengin mahalleyi bildiğimden değil. Belki de hepsi kanlı para üzerine kurulmuştur," diyor dramatik bir şekilde ve kahve bardağını tekrar ağzına götürüp sıcaklığını test ederken gizlemeye çalıştığı hafif bir sırıtışla kaşını bana doğru oynatıyor.

Kahve bu sefer yeterince soğumuştur ve öncekinden daha büyük bir yudum aldı. Onayladığını inliyor ve ses doğrudan sıkime ulaşıyor.

Kafası karışıyor ve egzersiz şortumun içinde bir an kıpırdanıyor.

Bu senin için değildi, dostum.

"Şey, şu ana kadar bunu düşünmemiştim ama sanırım bir çete üyesi size yaklaşırsa ve American Express alırsa... elbette, onları uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa ödeyin," diye takılıyorum.

Kupayı dudaklarından çeker ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirir.

"Çok tatlısın Lake. Teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Şimdi simit deliğini ye ve ben yokken uslu dur," diyorum ona şeytani bir sırıtış atarak. Brent'e milyonlarca kez yaptığını gördüğüm o şımarık burun kıvrırma bakışını atıyor.

Simitin fırlama sesi, istediğimden daha kısa sürede benden uzaklaşmasına neden oluyor. Kahve fincanını yere bırakıyor ve sıcak simidi tost makinesinden alıyor, çıkarmaya çalıştığı anda mermerin üzerine düşürüyor ve parmaklarını biraz yakıyor.

"Ah." Kendi kendine mırıldandığını duyuyorum ve sonra sanki sıcak ağız bir yanığı yatıştırıracakmış gibi işaret parmağını hızla ağzına sokuyor.

O ağzın yatıştırabileceği bir şey biliyorum.

Kahretsin.

"İyi misin?" Hayır demesini ve araştırmak için yaklaşmama izin vermesini dileyerek soruyorum, ama iyi olduğunu söyleyerek başını sallıyor ve hızla ilerleyerek dolabı açıp küçük bir tabağa uzanıyor.

Tabağa çabucak ulaştığında ve yardımına ihtiyaç duymadığında biraz hayal kırıklığına uğradım.

Krem peynir kutusunun üzerine bıraktığım bıçağı kapıyor ve kalın beyaz süt ürününü simidin üzerine yaymaya başlıyor, kremalı malzemeyi yayarken simidi yerinde tutmak için parmak uçlarının en azını kullanıyor.

"Yapacağım. Yapmam gereken heyecan verici bir temizlik günü var ve tüm çocuklar tatillerinde benimle konuşmak için birkaç dakika ayırmak konusunda çok nazik davranıyorlar," diyor simidin üzerini kapatmaya çalışırken.

Sesinin heyecanlı temposu sanki bu işi dört gözle bekliyormuş gibi bir izlenim yaratıyor ki bu

beni şaşırtmadı çünkü Tessa'nın işini sevdiği izlenimini hep edinmişimdir. Sanırım bu mantıklı.

Tatilde de değil... Teknik olarak bu hafta alışıyor.

"Ben yukarı çıkıp duş alacağım. Birkaç dakika içinde buradan çıkacağım ve sen de dikkatin dağılmadan alışabilirsin. Kızlara bugün sen çalışırken seni rahatsız etmemelerini söyledim."

"Bunu onlara söylemene gerek yoktu. Chelsea ve kızların ziyarete gelmelerini seviyorum," diyor ve simit tabağı ile kahve fincanını mermer tezgahdan alıp mutfak masasına doğru ilerliyor. "Bugün festivale gidiyorlar mı?" diye soruyor ve bana dönüp kahvesinden bir yudum daha alıyor.

Birkaç yudum kafeinin Tessa'yı gerçekten daha iyi bir ruh haline soktuğu ortaya ıktı.

Bunu başka bir gün için not alıyorum: Kötü haberi vermeden önce Tessa'ya bir kahve getir. Not alındı.

"Hayır," diyorum hızlıca ve arkamı dönüp koridora yöneliyorum. Daha fazla soru sormasına ihtiyaım yok.

Geri ekilirken Tessa'nın gözlerini başımın arkasında hissedebiliyorum, uzun bacaklarım aramızdaki mesafeyi hızla artırıyor.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, onun dikkatinden kaçıyorum ve daha ne olduğunu anlamadan ana banyomdayım, egzersizden kalan terimi duruluyorum ve herhangi bir şüphe uyandırmadan buradan çıkabilmeyi umuyorum.

On Yedinci Bölüm

Tessa

Bu sabah hayır etkinliği için ayrıldıktan sonra Lake'i Google'da aramaya çalıştım da elim boş döndüm. İnternette Lake Powers ve Aspen ile ilgili herhangi bir kaza yok. Biraz hayal kırıklığına uğradım ama aynı zamanda rahatladım. Belki de herkesin söylediği kadar büyük bir olay değildi.

"Kendini derme çatma bir genelevde bulduğuna ve bavulunu kaybettiklerine inanamıyorum," diyor Autumn. Sanal görüşmemizde gözleri daha da parlıyor ve biraz eğiliyor, yüzü dizüstü bilgisayarındaki videonun çoğunu kaplıyor.

Saçlarını kısa bir örgü halinde omzunun biraz üzerinden sarkıtmış ve üzerine iki beden büyük gelen kocaman turkuaz bir Hawkeyes kapüşonlu sweatshirt giymiş.

Stadyumdaki hediyelik eşya dükkanından ya da internetten almış olabilir ama bahse girerim Briggs'inkilerden biridir.

"Daha iyi güle güle haftalarım oldu... bunu söylememe izin verin." Kahve makinesinin önünde Lake'in beni vücuduyla tezgâha yasladığı boşluğa bakarak hayıflandım ve üstümden uzanarak kahvem için bir fincan indirmeme yardım etti.

Vücudumun ona verdiği tepkiden nefret ediyorum. Sert göğüs kasları sırtıma değdiğinde omurgamda bir heyecan dalgası yükseldi. O kadar yakınımda dururken kasıklarının sıcaklığının popomun üzerine yayıldığını hissedebildiğime yemin edebilirim.

"Biliyorum." Kaşlarını çatıyor ve beni transımdan kopararak dikkatimi tekrar ona ve birkaç saat önce Lake ile mutfakta yaşadığımız anıya çekiyor. "Bunun başına gelmesine üzuldüm. Ama iyi tarafından bakarsak, Phil'in hukukçulara döndüğünde imzalaman için sözleşmeni zamlı olarak yeniden yazmalarını söylediğini duydum," diyor kaşlarını oynatarak. "Lake ile dışarıda her ne yapıyorsanız işe yarıyor."

Walla Walla'daki çocukluk mutfağında Autumn'un arkasında çalışan annesi ve Briggs'i görebiliyorum. Her ikisi de özenle çalışıyor, Autumn hafta sonu tatilimiz boyunca geçici bir ofise dönüştürülen mutfak masasında otururken arka planda birden fazla ekmek parçasını kaplıyorlar. Briggs'in babası tedavi görürken onunla vakit geçirmek için Seattle'dan sadece dört saat uzaklıkta, ikisinin de büyüdüğü kasabada izinlerini geçiriyorlar.

Görünüşe göre öğle yemeği için sandviç yapıyorlar. Şu anda jambonlu ve peynirli bir sandviç yeme fikri midemi guruldatıyor.

Bu noktada her şeyi kabul edebilirim. Bütün günü e-postalara cevap vererek ve Hawkeyes kadrosundaki birkaç oyuncuyla sanal toplantılar yaparak geçirdikten sonra, medyada daha fazla yer almalarını sağlayacak planları tartışmak için iştahım kabardı. Buzdolabında hiçbir şey olmadığını zaten biliyorum, bu yüzden aramanın bir anlamı yok ve Lake'in benim için bıraktığı siyah kartı almazsam, bu gece akşam yemeği ya da yarın sabah kahvaltı için yiyeceğimiz olmayacak.

Güne bir fincan kahve ile başladım, içine bol miktarda süt ve bir kaşık şeker koydum... Dürüst olmak gerekirse, bir fincanın dörtte biri kadar. Buzdolabının yanında duran son muz yedim ve Lake'in benimle paylaştığı son simidin alt yarısını, küçük beyaz ve mavi plastik küvetinden kazıyabildiğim çok az miktarda krem peynire buladıktan sonra isteksizce yedim.

Simit lezzetli değilmiş gibi değil... Lezzetliydi. Her şeyiyle güzel bir simide bayılırım. Duş alıp sanal yüz yüze toplantılarıma hazırlandıktan sonra aşağıya indiğimde bana ikram etmesi tatlı bir jestle dönüştü... son simidi paylaşmamız, her ısırıkta ağlanacak bir kahvaltı.

Artık başka bir simit deliğine asla aynı şekilde bakmayacağım.

Lake'in benim için bıraktığı kahve makinesinin yanında duran siyah karta bakıyorum.

"Henüz hayır amaçlı hayvan evlat edinme işini bile halledemedik. Yarın o işi de hallettiğimde, zam alma şansım konusunda kendimi daha iyi hissedeceğim. Lake herhangi bir zamma güvenmek için çok fazla joker."

Lake ile girdiğimiz bahsi ona anlatmak istiyorum ama kazanırsa bahsin şartlarını bilerek salladığımı kimseye söyleyemeyecek kadar utanıyorum.

Kazanma şansы düşük, özellikle de medya hesabını kullanamadığı için, ancak Lake'in kazanacağına olan güveni, bu yeni bahsi kazanmam ve bir kez daha namağlup şampiyon olmam konusunda beni şüphelendiriyor. Lake Powers'a ilk kez kaybediyor olabilirim ve aldığı ücret beni çok üzüyor. Her açıdan uygunsuz ama seks yoksunu vücudum aynı fikirde değil.

Bunu kimseye itiraf etmeyeceğim... ama küçük bir parçam Lake'in bahsi kazanma fikrinden heyecan duyuyor.

"Bu işi çantada keklik görüyorsun. Bu işi başaracaksın ve Phil bile bundan emin," diyor Autumn omzunun üzerinden mutfağa bakarak. "Hey, öğle yemeği hazır. Gitmem gerek ama birkaç gün içinde ofiste görüşürüz, döndüğünde tüm oyuncular ve her biri için planlarımızı gözden geçirebiliriz?"

"Evet. Sanırım bu iyi bir plan. Seninle sonra konuşuruz. Briggs'e selamımı söyle." "Söylerim." O da bana gülümsüyor. "Lake'e baş belası olmamasını söyle." "Söylüyorum... her gün... ama beni dinlemiyor," diyorum ona.

Kıs kıs gülüyor. "Yarın için iyi şanslar."

"Teşekkürler. Bye." El sallıyorum, o da el sallıyor.

Bitir düğmesine tıklıyorum ve ekran kayboluyor, birkaç ay önce Elliot ile planlarımı yaparken Cabo'nun internetten bulduğum stok fotoğrafını bilgisayarına koyduğum ekran koruyucuyu gösteriyor. Büyük mutfak penceresinden aşağıya doğru uçuşan küçük kar parçalarını görüyorum ve arkadaşlarımla beyaz kumlu plajlar yerine nasıl buraya geldiğimi merak ediyorum.

Lake'in kredi kartını bıraktığı adaya doğru yürüyüp kartı alıyorum. Çantama doğru yürüyüp fermuarını iç cebime sokuyorum. Cüzdan olmadan, sınırsız harcama kartı için en güvenli yer orası. Üzerimde olmasından nefret ediyorum, çok fazla sorumluluk yüklüyor ama şu anda sahip olduğum tek para bu ve yemek yemem gerekiyor.

Cep telefonumu arka cebime sokuyorum, çantamı omzuma atıyorum ve çamurluğa yöneliyorum.

Midem beni ele geçirip hayati organlarımı yemeye başlamadan önce market alışverişi yapma vakti geldi.

Mağazada el arabamı iterek ilerlerken ilk hedefim temel ürünleri almak... kahve, kahve kreması, yumurta ve süt. Mısır gevreği ve tuvalet kağıdı reyonu arasından beni çağıran büyük ticari buzdolaplarının mavimsi tonunu gördüğümde mağazanın arka tarafındaki buzdolabı bölümüne yöneliyorum.

Mağazanın arka tarafına geçtiğimde, siyah çerçeveli buzdolabının kapısına uzanıyorum ve süt gibi basit bir ürün için düzinelerce seçeneğe bakarken seçeneklerimi tartışıyorum. İnsanların tercihleri var gibi görünüyor ve görünüşe göre çoğu insan birlikte büyüdüğü sütü içmeyi seviyor... %1... %2... yağsız... tam yağlı... laktozsuz. Liste soya, badem ve diğer bitki bazlı sütler gibi diğer türlere doğru daha da genişlemiştir.

Kapıyı açıp yanındaki kahve kremasına uzanırken, Lake'in ne tür bir süt seveceğini tartışıyorum çünkü kahvemde en çok ne içtiğimi hatırlayamıyorum. İçinde yağ ve şeker olmamasından dolayı kaşlarımı çatmakla o kadar meşguldüm ki kahvemi düzgünce ıslatamıyordum.

"Tessa!" Küçük bir kızın bağırdığını duydum.

Hemen döndüğümde Lake'in yeğenlerinin bana doğru geldiğini görüyorum, Chelsea de tuvalet kağıdı reyonunun ilerisinde.

"Kızlar!" Sarılmak için küçük kollarını boynuma dolayabilecekleri kadar alçalarak bağıriyorum. "Siz üçünüz ne yapıyorsunuz?" Önce onlara sonra da yaklaşan Chelsea'ye bakarak soruyorum.

Chelsea bana "Onları okuldan yeni aldım," dedi.

"Evet! Döndüğümüzde ısıtılmalı havuzda yüzmek istiyoruz ama Lake Amca çalıştığını söyledi," diyor Lana bana doğru, gözleri henüz istemediği bir şey için yalvarıyor.

"Lana, biz böyle sormayız."

"Hâlâ çalışıyor musun? Gelip yüzebilir miyiz?"

"Lütfen!" Sadie ellerini dua eder gibi kavuşturuyor ve bana kocaman köpek yavrusu gözleri atıyor.

"Tabii ki gelebilirsin. Gelip benimle takılmanı çok isterim. Evde tek başıma yalnız kalmaya başlamıştım."

"Gerçekten mi?" ikisi de bir ağızdan söylüyor.

"Çok isterim," diye onları temin ediyorum. "Amcanız bugün bütün gün yardım etkinliğinde, yani ev bize kalacak."

"Yardım etkinliği mi?" Chelsea söylüyor ama ben kızların heyecanına o kadar dalmışım ki anlayamıyorum.

Kızların ikisi de sevinç çığlıkları atıyor ve Lake'in kız kardeşi ve yeğeniyle biraz zaman geçireceğim için daha heyecanlı olamazdım. Ailesiyle olan bağında bir şeyler var. Kızlar, Chelsea ve Harmony arasında. Ve hatta Hawkeyes için çalıştığım süre boyunca birkaç kez sahiplerinin locasına geldiklerinde ailesiyle sohbet ederek geçirdiğim birkaç zaman. Burada uzun zamandır hissetmediğim bir aile dinamiği var.

Kardeşim bana ailemden biri gibi gelmiyor değil. Öyle... ve sahip olduğum tek aile o, ama belki de çok geç yaşta kaybettiğimiz için, bazen birbirimize o kadar sıkı tutunmuşuz gibi geliyor ki, bu aile gibi değil, daha çok hayatta kalmak gibi geliyor... gereklilik, oksijen gibi. Bunu başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Ama Lake'in ailesi...? Oksijen gibi hissettirmiyorlar... sıcak bir battaniye gibi hissettiriyorlar, rahat bir kanepeye sarılmışlar, televizyonda bir romantik komedi sıraya girmiş, yakınlarda bir şömine ıtırıyor ve dışarıda pencerelerin önünde parlak kabarık karlar uçuşuyor.

Belki de sadece ailesi değildir. Burayla ilgili bir şey var... güzelliği ve küçük bir kasabanın sakinliği San Diego ya da Seattle'da hiç yaşamadığım bir şey. Ev gibi hissettiriyor. On dört yaşımdayken ailemi kaybettiğimden beri bilmediğim bir ev.

"Evet, kayak evindeki hayır etkinliği."

"Hangi hayır etkinliği?"

"Bütün otel odalarının bir hafta boyunca dolu olduğu oda."

Bana şaşkınlıkla bakıyor, kaşları birbirine yaklaşmış ve burnu biraz kırışmış.

"Snow Dayz Müzik Festivali'ni mi kastediyorsun?" diye soruyor, sanki ikisinin aynı şey olduğu fikri mantıksız mış gibi.

Bu noktada evet mi yoksa hayır mı demem gerektiğinden emin değilim. Yüzündeki sert ifade, "evet "in doğru cevap olduğunu düşünmediğimi söylüyor.

"Sanırım yle. Patronumuza bu hafta bir hayır etkinliği olduğunu ve bu yüzden Seattle'daki hayır işlerini yapmak için şehirde kalamayacağını söyledi. Burada olmamın tek nedeni bu... bu yüzden oldukça eminim-"

"Aman Tanrım! Bildiğini sanıyordum," diyor.

"Neyi?" Kalbim hızlanmaya başlarken soruyorum.

Bana bakış şeklinden hoşlanmıyorum. Gözleri ciddiyetle bana bakıyor ama ne demek istediğini anlayamıyorum. Sonra kızlara bakıyor. "Neden gidip Lake Amca'ya götürmek üzere atıştırmalık meyve almıyorsunuz?" Chelsea öneriyor.

rn reyonu uzakta değil ve onları buradan görebiliyoruz ama Chelsea'nin kızları bizim duyamayacağımız bir yere götürmeye çalışması bana söyleyeceği şey için iyiye işaret değil.

"Bu bir hayır etkinliği değil Tessa, bu Coachella'nın eşleştirilmiş hali... daha az kıyafetle, eğer bu mümkünse. Mekanın her köşesinde "kıyafet isteğe bağlı" jakuziler var. Sadece yetişkinlere özel bir etkinlik."

Konuşamıyorum bile. O anda donmuş gibi ona bakıyorum. Tam bir dakika boyunca gözümü bile kırptığımı sanmıyorum.

Orada durup beni izliyor ve sessizliğe gmldğm fark ediyor. Benim için alışıldık bir tepki değildi. "Yani... Üniversitedeyken eğlencelidir..."

Beni hafızamın derinliklerine götürmek üzereyken kaşlarım birbirine yapışıyor ve sonra bunun bir balon gibi sneceğini anlayınca fikirden vazgeçiyor. "... biliyor musun, boş ver."

"Bunun için mi Cabo'dan vazgeçtim?" Yüksek sesle söylüyorum, gözlerim onunkilerden ayrılıyor ve sanki bir şekilde bana sadece Lake'in verebileceği cevapları vereceklermiş gibi marketin laminat parkelerini araştırıyorum.

Sanki ben ona ne yaptım da bana böyle bir şey yapmasına neden oldum?

Birdenbire kız arkadaşlarımla bir kan anlaşması yapma fikri kulağa hoş gelmeye başladı. Daha nce Seattle'daki kızlarla kafede öğle yemeğinde Lake'i öldürmek konusunda şaka yapıyordum ama şimdi... frenlerini kesmek tamamen haklı görünüyor.

"Cabo'dan vaz mı geçtin?! Neyi? Neden?"

"nk Lake'in imajını temizlemem gerekiyor ki franchise için büyük bir sponsor bulabilelim. Sadece stadyuma isimlerini yazdırmak için milyonlar teklif ediyorlar ve Lake patronumu hayır işlerini Seattle yerine Aspen'de yapması için ikna etti çünkü zaten başka bir hayır içine bağlı olduğunu söyledi."

"O zaman bundan hiç hoşlanmayacaksın," diyor ve sonra ağırlığını kaydırarak el arabasını biraz yoldan çekiyor ve kızların onu duymadığından emin olmak için yaklaşıyor. "Bobby bana etkinliğin Lake'ten bugün ıslak tişört yarışmasında sunuculuk yapmasını istediğini söyledi. Bu yüzden bu sabah hazırlıklara yardım etmeye gitti."

Ağzımdan dökülen kelimelere engel olamıyorum.

"Oroşpu çocuğu," diyorum, en azından kızların duymayacağı kadar alçak sesle.

"yle diyebilirim." Başını sallıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ağırlığı değişirken kalçasını dışarı çıkartıyor.

"Gitmem gerek," diyorum, kk çocukların oturması için tasarlanmış alışveriş arabasının en st sepetinden çantamı çıkarak.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor ve tuvalet kâğıdı reyonunda hızla ilerleyişimi izlemek için

arkasını dönüyor.

"Kardeşini öldürmek için," diyorum omzumun üzerinden, tüm marketin beni duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Tamam, iyi şanslar. Cesedi saklamak için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver," diye arkamdan bağılıyor. Evet, ondan hoşlandığımı biliyordum.

On Sekizinci Bölüm

Tessa

Kayak evine on mil gitmek ve ardından onca trafiğin arasında bir mil ötede park yeri bulmak neredeyse bir saatimi alıyor ama sonunda buraya varıyorum.

Ne yapacağımı ya da biletlerin tükenip tükenmediğini bilmiyorum ve içeri bile giremiyorum ama gerekirse çitlerden atlarım. Lake'i bulmak için tutuklanmayı göze alacağım.

Bunu yaptığina inanamıyorum demek istiyorum ama gerçekten... inanabiliyorum.

Bilet gişesine doğru yürüdüm ve bugün için hâlâ günlük giriş kartları olduğunu gördüm. Lake'in kartını kullanmamın imkânı yok çünkü onu soyduğum günden beri telefonunda uyarılar olduğunu zaten biliyorum. İhtiyacım olan son şey burada olduğumu öğrenmesi. Sürpriz unsuru istiyorum.

Tabelalarında internetten satın alabileceğim yazıyor. Tedbirli olmak için tüm kartlarımı iptal ettirdim, bu yüzden kardeşimi aradım.

"Hey, abla, nasıl gidiyor-"

"Bana bir bilet almanı ve onay e-postasını telefonuma göndermeni istiyorum."

"Senden de haber almak güzel."

"Şimdi Brent, lütfen. Bu acil bir durum," diyorum, sesim acil.

"Tamam, tamam. Satın almamı istediğin şeyin linkini bana mesaj at. Ama sen iyi misin? Sesin iyi gelmiyor," diye dikkatlice soruyor.

Koruyucu ağabeyimi seviyorum ama şu anda sadece acele etmesini istiyorum.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum. Sana web sitesini mesaj atarım" diyorum, web sitesini açıyorum ve siparişini vermesi için ona tam yerin URL'sini gönderiyorum. Olaydan sonra daha fazla araştırma yapabilir ama onunla daha sonrailgileneceğim. Şu anda sadece Lake'e erişim sağlamam gerekiyor.

"Teşekkürler. Seni seviyorum," diyorum ve telefonu yüzüne kapatıyorum.

Islak tişört yarışmasının ne zaman olacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama sahneye çıktığında en önde ve ortada olmak istiyorum ki bildiğimi anladığında yüzündeki ifadeyi görebileyim. Ayrıca Sam ve Phil'e göstermek için kendime ait birkaç şantaj fotoğrafı çekmeyi planlıyorum, eğer tüm bu yolculuk ters giderse ve onun tüm planı beni buraya sürüklemekse.

Tek bildiğim, yarın bana hiç gelmeyeceği. Ama o zaman bahsi kazanır ve üç ay boyunca onun sosyal medya hesabını alırım... ve o izlerken kendime dokunmak zorunda kalmam. Aslında bu en kötü senaryo olmayabilir. Ama zammım bu gezinin iyi geçmesine bağlı, Lake'in sosyal medya hesabını almama değil.

Bir dakika bile geçmeden telefonuma bir onay e-postası geldi ve girişte taranmak üzere bir barkod çıktı.

Birkaç yıldır yirmi bir yaşın altında olmamıştım, ancak bu yerin girişten önce insanları kartlamak konusunda ne kadar katı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve ehliyetim olmadan yine de içeri giremeyebilirim.

Üzerinde kocaman siyah kanvas bir ceket, tamamen rahatsız görünen ama muhtemelen sıcak tutan uyumlu bir pantolon ve üzerinde EVENT STAFF yazan bir yelek olan kadınlardan birine doğru yürüyorum. O da burada olmaktan en az benim kadar mutlu görünüyor.

"Biletiniz yanınızda mı?" diye soruyor kadın bana, gülümsemeden ya da herhangi bir ilgi göstermeden.

Sanırım bütün gün burada olduğu için donmuş ve perişan görünüyor. Burnunun ucu soğuktan kızarmış ve yanakları pembeleşmiş.

Yaklaşık bir saat önce marketten çıktığımda kar durmuştu ama şu anda dışarısı hâlâ otuz

derecenin altında.

Ona barkodumu gösteriyorum ve o da tarıyor. Taranabilir biletimle sorduğu soruya verdiğim hızlı cevap karşısında hala gülümsemiyor.

Tarama okuyucusu bip sesi çıkarıyor ve sonra yeşile dönüyor.

"Devam et," diyor ve eldivenli başparmağını omzunun üzerinden atarak içeri girdiğimi söylüyor.

Kimliğimi sormadığı için rahat bir nefes alıyorum. "Islak tişört yarışmasının nerede yapıldığını biliyor musun?"

Beni yargılayıcı bir tavırla bir aşağı bir yukarı süzüyor. O ve ben, etkinlik kapılarından girip çıkarken gördüğüm açık saçık giyimli kişilere bakılırsa, bu festivaldeki en şık giyimli kişileriz.

Sonunda tekrar yüzüme bakıyor, gözleri hafifçe kısılıyor. "Kapılardan geç... sağa dön... kulübenin yanındaki sahneyi görene kadar devam et," diyor, bitirirken artık bana bakmıyor bile.

Bunun yerine, en iyi şekilde "seksi yeti" olarak tanımlanabilecek eşleşen kostümler ve yüz boyası giyen başka bir çifte dönüyor ve biletlerini soruyor.

"Yirmi dakika içinde başlıyor," diye ekliyor, yetilerin biletlerini telefonlarından tararken bana dönüp bakmıyor.

Başımı sallayıp yoluma devam ediyorum. Kimsenin lezzetini bozmayacağım. Yargılanmak istemediğim kendime ait bir lezzetim var, ancak beni herkesin görmesi için etrafta caka satarken göremezsiniz.

Bira, yiyecek, kına dövmesi ve daha pek çok şey satan satıcıların çadırlarının oluşturduğu derme çatma yürüyüş yolundan geçiyorum. Tembelce atılmış kırmızı Solo bardaklarla dolu ve her yere su ısıtıcısı mısır parçaları serpilmiş.

Karlı bir toprak zeminde bir parça patlamış mısıra özlemle baktığınızda ve on saniye kuralının hala geçerli olup olmadığını merak ettiğinizde midenizin artık kendi rezervlerini yemeye başladığını bilirsiniz.

Yürümeye devam ediyorum, bu devasa yerde ilerlerken bir sahne arıyorum, henüz kaçırmadığımı umuyorum. O çıktığında sahnenin en önünde olmak istiyorum, bu yüzden mümkün olan en kısa sürede oraya gitmem gerekiyor.

Sonra onu gördüm. Önce devasa locayı, ama sonra gözlerim binanın sol tarafına doğru kayıyor ve geçici bir sahne görüyorum. Büyük bir sahne ve platformun her iki yanındaki dev siyah hoparlörlerden müzik çalmaya başlamış bile. Etkinliğe katılanlar sahnenin etrafında toplanmaya başlamış bile; ellerinde kırmızı Solo bardaklar ve ön sıralarda yer kapmak için erkenden gelmiş birkaç düzine insanın arasında tam teçhizatlı olanlardan daha azı var.

Sahnenin sağ tarafına bakıyorum.

Kayıtlar için kiosk.

Bir kadın hala feragat formu olduğunu tahmin ettiğim bir şeyi imzalıyor ve ben arkasından yürürken düşünmüyorum bile.

Yüzünü göremiyorum ama parlak kırmızı bikinisinin ne kadar dikkat dağıtıcı olduğu, tüylü Uggs ayakkabıları ve başının üstündeki tuhaf görünümlü penguen şapkasıyla eşleştiği düşünüldüğünde, bu sabah hazırlanırken zaten insanların yüzüne bakmasını hedeflediğini sanmıyorum.

Her şeyi doldurmasını bekleyen adam bana bakıyor ve sonra beni aşağı yukarı süzüyor. Kocaman kabarık ceketimi, kot pantolonumu ve Chelsea'nin bana ödünç verdiği baldıra kadar yüksek kar botlarımı inceliyor. Önümde feragatnameyi imzalayan kadının giydiğinden on kat fazla giysi var üzerimde.

Kioskun arkasında duran adam, daha önce giriş kapılarında biletimi tarayan kadınla aynı kıyafeti giyiyor. Üzerinde EVENT STAFF yazan aynı yelek.

Onu azarlamak ve bu zavallı kıza ceketini vermesini istemek istiyorum ama kız üşümüş bile görünmüyor... İmzasını atmaya çalışırken ileri geri sallanmasından sarhoş olduğu anlaşılıyor. Ayıkken nispeten kolay bir iş.

Şu anda bunu yapmasına kim izin veriyor?

Bu aşama, yakında büyük bir baş dönmesi ve vertigo nöbeti geçirecek bir kadın için çok tehlikeli görünüyor. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Üniversite yıllarımda bununla ilgili kendi deneyimlerim oldu. Bu duyguyu çok iyi biliyorum.

"Kaydolmak için mi geldiniz?" diye soruyor kibarca ama tereddütle. Gözlerimi kadından ayırıp ona bakıyorum.

"Evet!" Hiç düşünmeden kararlılıkla söylüyorum.

Lake'in dikkatini çekmek istiyorsam, bu işimi görür.

Önümdeki kadın feragat belgesini imzalamayı bitiriyor ve sonra adam ona önünde Snow Dayz yazan beyaz bir tişört veriyor.

Şirinmiş. Değil.

Sanırım yarışma için festival tarafından verilen bir tişört... sadece iyi bir reklam... bu resimler sosyal medyaya düşecek ve Lake'in yüzü de onunla birlikte. O zaman hayvan barınağı hayırseverliği boşa gitmiş olacak. Ona ulaşıp bunu durdurmalıyım.

Geri adım atıyor ve düşecekmiş gibi biraz sallanıyor. Onu yakalamak için kollarımı uzatıyorum ve büfenin arkasındaki adam da masanın üzerine eğilip ona uzanmaya çalışıyor ama sonra ayağa kalkıyor ve sahneye doğru dönüyor, beni fark etmiyor bile. Aslında birkaç kadeh içmiştir diye

düşünmüştüm ama şimdi ona bakınca yarım şişe içmiş olmalı.

O da ben de birbirimize onun hakkında bir şey söylememiz gerekiyormuş gibi bakıyoruz ama ikimiz de söylemiyoruz. Muhtemelen bunun için de bir içkiye ihtiyacım olacak.

"İşte doldurmanız gereken form, Snow Dayz'in ya da kayak evinin kalabalıktan ya da etkinlik personelinin herhangi birinin çektiği fotoğraflarla ilgili her türlü sorumluluğunu ve sahneden düşmeniz ya da buzda kaymanız durumunda her türlü sorumluluğu kabul ediyor... bu tür şeyler." Soğuktan omuz silkiyor ve gri bir kalemle tahta bir pano uzattıktan sonra ellerini ovuşturuyor. Üzerinde Snow Dayz logosu var.

İyi markalaşmışlar. Bunun için onları takdir ediyorum.

"Anladım," diyorum ve evrak işlerini tamamlamak için masanın üzerine eğiliyorum.

"Kalabalık sizi en güzel elbiseye sahip yarışmacı olarak seçerse bin dolarlık büyük ödül..."

Kafamı kaldırdığım anda kendini durduruyor. Birdenbire işinin tam olarak ne gerektirdiği konusunda utangaçlaşmaya mı başladı?

Garip zamanlama.

"Evet... Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. İlk seferim değil," diye itiraf ediyorum.

Çılgın günlerim oldu, özellikle de üniversitedeyken kız arkadaşlarımla. Yani, San Diego'da okula gittim... ülkenin en iyi parti okullarından birinde.

Kaşları hızla havaya kalkıyor ve sonra dudakları büzülüyor. "Oh tamam," diyor. Bunun için bir ödül olduğunu fark etmemiştim.

Bir kez olsun şansım yaver gitti.

Bu para, Lake'e nereye tıksıtracağımı söylediğim anda buradan çıkarken beni eve götürmeye yardım edecek. Buradan uçarak çıkamam çünkü kimliğim yok. Şu anda Seattle'da cüzdanımla birlikte duruyor, bu yüzden Chelsea ya da Harmony'den araba kiralamama yardım etmelerini isteyeceğim ya da otobüse bineceğim, ama bu noktada, Lake'ten olabildiğince uzağa gitmek için inek gübresi taşıyan bir yarı kamyonun arkasına atlayabilirim.

Sanırım bu fikir o kadar da kötü değil. Bin dolar beni charter otobüsle epey uzağa götürebilir ve bunun için kimlik göstermem gerektiğini sanmıyorum. Bunu araştırmam gerekecek.

Yapmak istediğim son şey Penelope ya da Brent'i arayıp onlardan para istemek. Erken kaçtığımı itiraf etmek zorundayım.

Önümdeki yirmi bir yaşındaki kadından en az yedi ya da sekiz yaş büyüğüm ama göğüslerim muhteşem... Bunu kazanma şansım var.

"İşte kazanmak için sütyensiz giyilmesi gereken beyaz tişört."

Masanın üzerine koyduğu sol tarafıma bakıyorum ve evrakları doldurmaya devam ederken

başımı sallıyorum. Evrakları çabucak bitirip ona geri veriyorum. Gömleği masadan kaldırıyorum.

"Şimdi nereye gideceğim?" Ben soruyorum.

Sahnenin sağındaki bir kapıyı işaret ediyor. Burası kapalı bir alan, sahenin aksine dışarıya açık. Hâlâ kayak pansiyonuna bağlı olan binanın bir bölümü. Bakım departmanı için tasarlanmış bir eklenti gibi görünüyor. Kaba kesilmiş kütükler ve dış cephe kaplamasıyla pansiyon kadar güzel değil. Binanın bu kısmı iki kat betondan oluşuyor. Bana sorarsanız çok cansız bir tasarım, ama sanırım çok miktarda kar yağışı ağır hizmet tipi inşaat gerektiriyor.

"Sizi dışarı çağırana kadar orada takılın. Üstünüzü değiştirebileceğiniz bir yer var ve sahneye çıkmanız gerekene kadar sıcak. Lake Powers bugün sunuculuk yapacak." Sanki Lake'in adını duyunca bayılacakmışım gibi bana göz kırpmıyor.

Yumruklarımı sıkmak istiyorum desem daha doğru olur.

"Ben de buna bahse giriyorum," diyorum ve ona sahte bir gülümseme gösterip uzaklaşmak için dönüyorum. "Tessa!" Büfenin yanında arkamdan bir ses duyuyorum.

Arkama baktığımda Bobby'yi az önce beni kaydettiren adamın yanında dururken buluyorum. Snowboard ceket ve kar pantolonu giymişti... bu etkinlik için uygun kıyafetler. Birisi bir not göndermeli.

"Ne yapıyorsun?" Bobby elimdeki beyaz tişörtlü bakarken alnını hafifçe buruşturarak soruyor.

"Kolay bir binlik arıyorum. Sen mi?" Ne kadar kızgın olduğumu belli etmemeye çalışarak ona bakarken yüzüm bomboş.

Ne de olsa, beni buraya sahte bahanelerle sürükleyen ve sonsuza dek ilk gerçek tatilimi mahveden o değildi.

"Bu etkinliğe yardım ediyorum. Lake burada olduğunu biliyor mu?" diye soruyor poker suratıyla. Lake'in bana karşı tamamen dürüst olmadığını bilip bilmediğini anlayamıyorum.

"Öğrenmek üzere." Ben huff.

Sırıtarak başını sallıyor. Bana bakışındaki bir şey bunun Lake için iyi bir haber olmadığını bildiğini ve bunu eğlenceli bulduğunu söylüyor. En azından birileri bundan eğlence çıkarıyor.

"Snowboard yapıyor musun?" Üzerimi değiştirmek için zamanımın azaldığını bildiğim halde soruyorum ama bu insan kalabalığı içinde kayak merkezine aitmiş gibi görünen tek kişi o.

"Evet. Bugünkü son etkinliğe yardım ettikten sonra yokuş çıkacağım. Öyle mi?" diye soruyor, dudaklarının bir tarafı gülümseyerek yukarı kalkıyor, sanki sorduğum için mutlu olmuş gibi.

"Hayır, ama hep öğrenmek istemişimdir," diye itiraf ediyorum.

Kollarını kavuşturarak başını sallıyor ve bir süre boş sahneye bakıyor.

"Şey..." diyor, bir sonraki sözlerini düşünüyor gibi görünüyor ve sonra gözlerini tekrar benimkilere kilitliyor. "Özel bir ders istersen daha sonra buralarda olacağım," diye teklif ediyor.

Bobby neden Lake'in kuzeni olmak zorunda? Neden bir kafede rastladığım ya da bir konserde kuyrukta karşılaştığım sevimli bir adam olmasın?

"Bunu kabul ederdim ama bundan sonra gidiyorum. Lake'e söylemek için uğradım," diyorum kaşlarımı çatarak... Bobby'ye değil.

Sevimli orantısız gülümsemesi biraz düzleşiyor ve sıkı bir dudak hareketiyle başını sallıyor.

"Bu çok kötü oldu. Seninle tanışmak güzeldi, Tessa," diyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver." "Elinizde göl kovucu varsa, tüm stokunuzu satın alacağım."

"Ne yazık ki yeni bitti." Yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Sadece benim şansım," diye sırtıtıyorum ve sonra binaya doğru gitmek için arkamı dönüyorum. "Hey, Tessa," diyor Bobby.

Durdum ve geri döndüm. "Evet?" diye soruyorum.

Bobby ellerini snowboard pantolonunun ceplerine soktu. "Lake kötü bir adam değil."

Beni öldürmek istediğini sanıyordum... Peki neden şimdi Lake'i savunuyor? "Tamam...?"

"O böyle çünkü mutlu olmayı hak etmediğini düşünüyor." Bu bahaneyle önce Harmony, şimdi de Bobby mi?

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum çünkü Bobby'den hoşlanıyorum. Bence başka bir hayatta, başka bir dünyada arkadaş olabilirdik. Ama bu saçmalığı o mu uydurdu, yoksa Lake'in ardında bıraktığı yüzlerce kadına söylediği bahaneyi mi tekrarlıyor?

"Vay canına, bunu hiç duymamıştım. Hakkını vereyim Bobby. Hayatım boyunca erkeklerin neden iğrenç birer pislik yuvası olduğuna dair pek çok cümle duydum ama özgünlük konusunda sana 10 üzerinden 10 vereceğim."

Lake'in fazla sadık kuzeninden bir yalanlama beklemeden arkamı dönüyorum ve kızların çoktan sahneye çıktığını görüyorum.

Kendi kendine usulca "Bu bir çizgi değil" diye sesleniyor ama ben bunu dert edemeyecek kadar meşgulüm. Acele edip giyinmeliyim, yoksa her şeyi kaçıracam.

On Dokuzuncu Bölüm

Tessa

Koşar adımlarla yüksek beton binaya varıp kapıyı açtığımda bir sıcaklık dalgası beni çarpıyor. Bina ısıtmalı, Tanrı'ya şükür, ve burası sıcak.

Alt katta oturan başka yarışmacı yok. Hepsi ikinci kata çıkmış olmalı. Küçük bir soyunma yeri buluyorum, sahneyi gören herkesin göğüslerimizi görebileceği düşünülürse bu aptalca geliyor. Üzerime neredeyse hiç olmayan beyaz bir tişört giyerken mütevazılığın ne anlamı var?

Mikrofondan bir erkek spikerin sesini duyduğumda üzerimdeki kat kat ceketleri ve uzun kolları çıkarıyorum. Lake'in değil, başka birinin.

Dinlemeye çalışıyorum ama büyük kayak kulübesinin ana kısmına bitişik bu binanın yavan gri beton duvarlarının içindeki gecikme ve yankı bunu zorlaştırıyor. Yine de spiker nihayet Lake ismini söylediğinde ve kalabalık patladığında kaçırmamam gerekiyor.

Gömleğimi yerine oturtuyorum ve yine de bir çift tasarım kot pantolon ve botla kendimi fazla şık hissediyorum, ama asıl mesele nasıl giyindiğim değil. Asıl mesele Lake'i iş başında yakalamak. Telefonumun arka cebimde olduğundan emin oluyorum ki "hayır etkinliğinde" onu birkaç kez çekebileyim. Eminim Sam bunu ilginç bulacaktır.

Sonunda hoparlörden Lake'in sesini duyuyorum ve zamanımın dolduğunu anlıyorum. Soyunma odasının arkasından koşarak çıkıyorum ve yarışmacıların sahneye çıkacağı ikinci kata doğru merdivenleri tırmanıyorum.

Sıcak bina ikinci katta biraz daha serin, büyük bir garaj kapısına benzer büyük bir üst kapı var ve sahnedeki insanların içeri girip çıkması için geniş bir şekilde açık ama kış esintisi esmiyorsa fena değil.

Soğuk bir rüzgar kırbacı yanımdan geçip gidiyor. Islak havanın serin parçaları kolumdaki küçük tüylere yapışıyor ve daha sıcak tutmak için ön kollarımı birbirinin üzerine katlıyorum.

Binanın koruyucu duvarlarının arkasına gizlenmiş sahneye bakarken meme uçlarım rahatsız edici bir şekilde sertleşiyor.

Farklı sarhoşluk aşamalarında altı kadının bir sıra halinde durup kalabalığa el salladığını, yerinde dans ettiğini ya da sahnede durup dışarı bakarken hoparlörlerden çalan müzikle sallandığını görüyorum. Altısı da sol taraflarındaki Lake'e çapkın gülümsemeler göndermek için dönüyor. Lake sahnenin sonunda ve onlardan bir metre kadar uzakta, kontrol istasyonu masasının bulunduğu ve muhtemelen müziğin geldiği yere yakın bir yerde duruyor.

Lake, koyu renk kot pantolonu, siyah çizmeleri ve yakası boynuna doğru genişlemiş, düğmeleri açık, sanki soğuk onu hiç etkilemiyormuş gibi duran uzun siyah ceketle çok seksi görünüyor.

Neden bu kadar çekici?

Dondurucu soğukları fark etmiyor gibi görünen çocuklar... oh doğru, çünkü hayatlarını bir buz kütesinin üzerinde kazanan oyunculara karşı bir şeyim var.

Bazı insanların sigarayı bırakmak için yaptığı gibi hipnozu gerçekten düşünmeliyim. Belki kendi kötü alışkanlığımı ortadan kaldırmama yardımcı olabilirler...

Ateşli hokey oyuncuları.

Küllü sarı saçları, ona her zaman çok seksi görüldüğünü kabul etmek istemediğim hafif dağınık bir şekilde şekillendirilmiş.

Onlara gülümsüyor ve sonra kalabalığa dönüp küçük bir el sallıyor. İçimde kabaran kıskançlık duygusundan hoşlanmıyorum. Bu adamdan nefret ediyorum... bana yaptıklarından dolayı her zamankinden daha fazla. İşte

Onu en kötü düşmanıma bile istemem. Bu yüzden sadece bir gece verip sonra kullanılmış bir peçete gibi bir kenara attığı bir grup kadını kıskanmak mantıklı değil.

Lake'in yanında duran spiker, "Dışarısı soğuk millet, hadi şu etkinliği başlatalım," diyor. "Kovalarla su taşıyan adamları buraya getirebilir miyiz?" diye soruyor asıl sudan sorumlu olan kişiye doğru.

Göz ucuyla Bobby'nin sahnenin arkasından Lake'in yanına geldiğini görüyorum. Spiker, Lake ve sahnede müziği ya da ışığı ayarlaması gereken diğer herkes için sahnenin arkasından gelen bir merdiven olmalı.

Lake'e doğru yürür ve kulağına yakın bir şeyler fısıldar. Lake'in kaşları çatılıyor ve Bobby'nin söyleyeceklerini dinlerken önündeki kalabalığa bakarken çenesi geriliyor. Birkaç saniye içinde Lake'in kafası bana doğru döndü.

Arkamda, binanın merdivenlerinden yukarı doğru çıkan çok sayıda ayak sesi duyuyorum. Başımı çevirdiğimde, her biri yirmi bir yaşından büyük olmayan yedi adamın teker teker merdivenden çıktığını ve tepesinden buhar çıkan beş galonluk bir kova su taşıdıklarını görüyorum.

En azından su ılık olacak.

Yanımdan geçip ellerinde kovalarla sahneye çıkan yarışmacıları izliyorum. Eğer şimdi bir hamle yapmazsam, şansımı kaçıracığım.

Spiker mikrofonu Lake'e veriyor. Şimdi sunucu olarak o var.

Bu benim sahneye çıkmam için bir işaretti ve binanın arkasına doğru ilk adımımı attığım anda Lake beni gördü ve mikrofonu Bobby'nin göğsüne doğru iterek yerini terk etti ve ardından bana doğru uzun ve güçlü adımlar atmaya başladı. Bir adım daha atmamam konusunda beni uyarmak istercesine başını sallıyor ama beni caydırmaya niyeti yok.

Cep telefonumu çıkarıp birkaç fotoğraf çekmeyi düşünüyorum ama bununla uğraşamayacak kadar o anın içindeyim. Yıkıma doğru giden bir füze gibi sahnede hızla ilerliyor. Yüzündeki ifade... gözlerini kısmış, kaşlarını indirmiş ve yüzünde derin bir çatıklık... mutlu değil. Güzel, böylece ikimiz de mutlu olduk.

Hak ettiğini buldu.

Dondurucu soğukları görmezden gelmek ve yüzüme yansımaya izin vermemek için elimden geleni yaparak sahneye doğru birkaç adım daha atıyorum. Lake bana ulaştığı anda, tüm bu kalabalığın önünde bir tartışma yaşayacağımızı tahmin ediyorum. Hazırlanmak için yumruklarımı sıkıyorum, ama o tek kelime etmiyor, bunun yerine belimi kavırıyor ve adımlarını bozmadan beni omzunun üzerinden kaldırıyor.

"Oof," diye mırıldandım.

Hızlı hareketiyle beni omzuna atarken içimdeki rüzgarı biraz olsun dindiriyor.

Omzunun sol tarafına bağladığı ek ağırlığımla bile sarsılmıyor, beni arkaik bir mağara adamı gibi taşıyor.

"Beni yere bırak." Talebimi ciyaklayarak söyledim. "Hayır," diye hırlıyor.

Sol eli beni sağ uyluğumun arkasından tutuyor ve dokunuşuyla bana şaplak atmasının ne kadar kolay olacağını düşünüyorum.

Tanrı aşkına Tessa, şimdi bunu düşünme.

Güçlü adımları beni ona doğru zıplatıyor, at kuyruğum istemsizce sırtına çarpıyor ve baş aşağı uzanıyorum, sağ elim beni sırtından biraz tutuyor, böylece yüzüm kas ve omurga duvarına çarpıyor.

İnsan kalabalığına nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyorum.

Umarım hepsi fark edemeyecek kadar sarhoştur.

"Lake!" Bu sefer daha yüksek sesle bağıriyorum.

Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama başarılı olursam beni düşürme ihtimali her zaman var... belki de kafa üstü.

"Kıvrınmayı bırak. İçeri girene kadar seni yere yatırmayacağım. Seni görebilirler," diyor hoyratça ve sonra neredeyse yüzüne yaslanmış olan sol kış yanağıma bir tokat atıyor.

Popo yanaklarımın zaten soğuk olması ve Lake'in az önce kışma tokat atmış olmasının neden olduğu keskin yayılan acıyla merkezim sıkışıyor.

"Ah! Lake!" İleri geri tekmeleyerek söylüyorum.

Eve döndüğümde kışmada Lake büyüklüğünde bir el izi olacağını biliyorum.

"Bunu hak ettin, Tessa. Böyle devam edersen sana daha fazlasını veririm," diye tehdit ediyor ve sözünün eri bir adam olmasını ummaktan nefret ediyorum.

Ama sahnedeki diğer kadınların arasında beni fark etmeleri neden umurunda olsun ki? "Beni görüyorlarsa ne olmuş yani?" Talep ediyorum.

"Tişörtün transparan," diye feveran ediyor.

Bir dakika önce çıktığım gri beton ikinci katın girişinden geri dönüyoruz, ben hâlâ onun sol omzunda asılı duruyorum.

"İşte fikir bu, dahi." Ben de karşılık verdim. "Hoşuma gitmedi."

"Yani sen yapabiliyorsun ama ben yapamıyorum öyle mi? Güzel çifte standart." Arkasından

konuşarak karşılık veriyorum.

Bu noktada yüzüme kan hücum ettiğini hissedebiliyorum, bu yüzden sırtını biraz daha agresif bir şekilde itiyorum ve bu bana arkama bakma şansı veriyor.

"Dışarıdaki sıklerin hiçbirisi senin ıslak memelerini görmeyi hak etmiyor gibi," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Tam bunları *kimin* göreceğini açıklığa kavuşturmasını isteyecektim *ki* mikrofondan bir tıkırtı duydum ve kendimi Lake'e doğru iterek spikerin Lake'in binanın içine doğru çekilirken beni izlediğini gördüm.

"Görünüşe göre Lake zor durumda olan bir festival müşterisine yardım ediyor. Lake Powers'ı iyi bir adam olduğu için alkışlayalım ve ardından bu etkinliğin sunuculuğunu üstlenecek olan Denver Heroes'un oyun kurucusu Branson Huckley'e sıcak bir karşılama yapalım."

Kalabalık patlıyor ve Lake bizi binanın içine doğru yürütmeye devam ederken, Branson sahneye çıkarken görüşüm titreyerek izliyorum, tüm niyet ve amaçlar için iyi görünümlü bir adam ama Lake'in üzerinde hiçbir şeyi yok.

Sonunda beni odanın ortasındaki taşıyıcı duvarın tam önüne oturttu. Kalabalığı görmemi ya da onu geçmemi tamamen engelliyor.

Sahneye geri dönmemi engellerken kırım beni önüne koyduğu duvara sürtünüyor.

Hâlâ sahneyi ve yarışmacıları görebildiğim açılışta onun yanından geçiyorum ama burası kimsenin bizi dışarıdan o kadar iyi göremeyeceği kadar karanlık.

Gözleri kol mesafesinde duran bana dikilmişti.

"Burada ne işin var?" diye hırslıyor.

Sesi derin ve hırıltılı. Muhtemelen bütün sabah kuru ve soğuk iklimde çalışmaktan... Gerçi bir şeylerin kurulmasına yardım etmek için mi çalışıyordu? Yoksa bu da mı yalandı?

Ona ters ters bakıyorum ve dudaklarım büzülüyor. Ona bağırarak istediğim küfürleri içimde tutmaya çalışıyorum. Kontrolümü kaybetmek istemiyorum. Lake buna değmez ve bu cehennem yolculuğu bittikten sonra da birlikte çalışmanın bir yolunu bulmalıyız. İşimi seviyorum ve hiçbir şekilde istifamı vermeyeceğim ve Lake Hawkeyes ile önümüzdeki üç yıl için rekor bir sözleşme yeniledi.

"Hayırsever bağışlarınızla ilgili birkaç fotoğraf almam gerektiğini düşündüm. Sam'in bu kadar tutkuyla bağlı olduğunuz hayır işlerini öğrenmek isteyeceğini düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?" Alaycı bir şekilde söyledim.

"Burada duramazsın. Evine git," diyor.

Bana bir adım daha yaklaşıyor ve kendimi hafifçe kafeslenmiş hissetmeye başlıyorum, sağımda

bir depo dolabının kapısı ve sağında birinci kata inen merdivenler kaçmak için seçeneklerim. O kadar da değil.

Ondan korkuyorum ama bakışlarının yoğunluğu, beni etkinlikten dışarı kadar taşımaya ve etkinlik kapılarının dışına geri koymaya karar verebileceğini hissettiriyor.

Kazanmasına izin vermeyeceğim.

O büyük bir adam ve istediğini elde etmeye alışkın ama bugün değil.

Beni itip kakabileceklerini, gözümü korkutabileceklerini, aldatabileceklerini... bana vurabileceklerini düşünen hokey oyuncusu pislikler tarafından sıkıştırılmaktan bıktım.

San Diego son seferimdi. Kardeşime Güney Kaliforniya'dan ayrılmak istediğimi söylediğimde kendime bir söz vermiştim. Ona kanlı detayları anlatmadım, sadece yeni bir manzaraya ihtiyacım olduğunu ve San Diego Blue Devils hokey takımında çalışmayı bıraktığımı söyledim. Blue Devils'ten nefret ettiği için beni kaçırıp Seattle'a getirmekten büyük mutluluk duydu. Sam ve Phil de çok mutlu oldular.

İronik bir şekilde, Lake'in dört yıl önce Hawkeyes'e takas edilmeden önce oynadığı takımla aynı takım. Lake ayrıldıktan birkaç ay sonra Blue Devils için çalışmaya başladım, dolayısıyla o zamanlar onunla çalışmak zorunda kalmadığım için şanslıydım.

Brent gelip onunla yaşamamı söyledi ve bana Hawkeyes'te bir iş buldu. Eski hayatımı geride bıraktım ve asla arkama bakmadım. Lake beni tekrar oraya götürmesine izin vereceğim son adam.

Artık hokey oyuncusu yok... Bir daha asla.

"Burada olmaya en az bu sahnedeki diğer insanlar kadar hakkım var," diyorum ve onun yanından geçip hâlâ sahnede olan altı kadına bakıyorum.

Bobby'nin binaya ve bize doğru bir bakış attığını görüyorum, önümdeki kayıt büfesinde duran kadını yavaşça sahneden çekip merdivenin tepesindeki iki kişiye teslim ederken. Sağlık görevlilerine benziyorlar.

Güzel, burada birilerinin o kızı kendine zarar vermeden ya da platformdan düşüp bir başkasına çarpmadan önce sahneden indirecek kadar akli başında olmasına sevindim.

"Seni burada istemiyorum," diye hırlıyor, gözleri beyaz tişörtünden fırlayan meme uçlarıma ve ince, hafif kumaştan görünen areolalarımın rengine takılıyor.

"İyi ki ne istediğin umurumda değil," diyorum ona burun kıvrarak. Hiç tişört giymesem de olurdu. Her şeyi görebiliyor.

Gözleri tekrar benimkilere ulaştığında, büyümüş göz bebeklerindeki uyarılmayı görebiliyorum. Gün boyunca atkuyruğumdan dökülen yüzümün etrafındaki bebek tüylerini gıdıklayan bir nefes veriyor.

Onun tepkisi ve yoğun bakışları karşısında karnımın derinliklerindeki ısı parlıyor ve bir erkek tarafından çok uzun zamandır ihmal edilmiş olan kalçalarımın arasındaki tepe noktasını ısıtıyor. Lake Powers'ın ağrıyan merkezime yaklaşan son erkek olması çok kötü.

İstediği kadar bakabilir; onun yüzünden bir seks moteline düştükten sonra beni evine geri getirdiği gece gömme dolabında kapüşonumu çıkardığımda meme uçlarımı zaten görmüştü. Bana yaptıklarının ve iptal edilen tatilimin anısı geri geliyor ve kalbimi ona karşı tekrar sertleştiriyor. Keşke bunun sönen heyecanımı da kuruttuğunu söyleyebilseydim ama tabii ki kurutmuyor. Her zamanki gibi ıslığım, bu da beni daha çok kızdırıyor.

Uzaktan, spikerin yarışmacıların üzerine kovalarla su sıçratılması talimatını verdiğini duyuyorum. Ve bir saniye sonra, sahnedeki kadınların sırlıslık olmasını takip eden çığlıkları ve ardından kıkırdamaları duyuyorum.

Oyun kurucu, ıslak tişört yarışmasını hangi kadının kazandığına dair oylamayı kolaylaştırmak için mikrofonun başına geçiyor ve sonra neden burada olduğumu, beni buraya kimin zorladığını ve eğer gelmemiş olsaydım Lake'in sahnedeki en ateşli kadının oylanmasına yardım ediyor olacağı gerçeğini hatırlamaya geri dönüyorum.

Umarım göğüslerimi gözleriyle görmüştür çünkü bu onları son görüşü olacak. Bu sefer bundan emin olacağım.

Yanımdan geçip sahneye doğru yürümeye çalışıyorum ve Bobby'nin dinlenmesi için iyi doldurulmuş bir sarhoş tankına götürdüğünü umduğum daha az katılımcısı olan diğer beş kadınla aynı sıraya giriyorum.

Eli uzanıp sağ kolumu kavlıyor ve ilerlememi durduruyor.

Eski sevgilim tarafından defalarca deneyimlediğim gibi saldırgan bir tutuş değil. Sağlam ve kararlı ama aynı zamanda koruyucu bir yanı da var, tıpkı beni saran elin sahibi gibi. Aç kalmayayım diye simidin yarısını ve son muzunu bana bırakmayı ihmal etmeyen, beni kız kardeşinin mağazasına götürüp neredeyse bir yıllık kıyafet alan aynı adam.

"Dışarıdaki o pisliklerden herhangi birinin seni, memelerini açıp bakmaları için ıslak ıslak görmesine izin vereceğimi sanıyorsan... delirmişsin," diyor, sesi çakıllı ve alçak.

Konuşmaya

çalışıyorum ama

yapamıyorum. Az önce

"bak" mı dedi?

Elleri çıplak tenime sıcaklık değiyor ve sahneye sadece bir tişört ve bir çift atletle çıktığımdan beri

soğuğun keskin ısırığı tüylerimi diken diken etmiş olsa da

Kot pantolon ve botlar, Lake Powers'in varlığının bana ne yaptığının acı verici bir şekilde farkında olmamı sağlayan şey onun pençesinde olmanın verdiği ürperti.

"Neyin var senin?" Biraz nefes nefese talep ediyorum.

Bir adım daha atıyor, botlarının uçları benimkilere değiyor.

"Sana söyledim Tessa, bana ait olması gereken şeyi kimsenin görmesine izin vermeyeceğim..."

Bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi hafifçe yüzünü buruşturuyor.

"Sana ait *olması gereken* nedir, Lake? Ha?" Ellerimi göğsüne bastırarak dürtüklüyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

Kimseye ait değilim, hele hele tek gecelik hokey oyuncusu, ilişkiden dışlanmış ve kayıp valizimden, kayıp cüzdanımdan ve geçen hafta yaşadığım diğer sayısız kötü şanstın sorumlu olan birine hiç ait değilim.

Tamamlanmamış ifadesine meydan okumam geri çekilmesine neden olmalı ama geri çekilmek yerine daha da yaklaşıyor, eğiliyor ve sol elini arkamdaki duvara, başımın sağ tarafına dayıyor, çenesi sıkılırken gözleri kapanıyor. Ağzı hafifçe aralanıyor ve çeneme bakarken sağ eli usulca yukarı kalkıyor ve bir tüy kadar nazıkçe çenemin üzerinden geçiyor.

"Bana ait olması gereken şeyi sana göstereyim mi Tessie?" diye fısıldıyor, burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın.

Gözleri bana odaklanıyor ve buradan öpülmeden çıkamayacağımı biliyorum.

Yanıt vermediğimde, sağ elini kafatasımın tabanına, sol elini de belime doluyor ve sonra ağzını ağzıma götürerek bedenimi beton duvara doğru itiyor.

Ellerim ceketinin açık yakalarına yapışıyor. Onu yaklaştırmıyorum ama itmiyorum da, sadece başımı suyun üstünde tutmaya çalışıyorum çünkü bu öpücük beni dibe çekebilir, nefes nefese kalabilir ve yapmamam gerektiğini bildiğim halde onun içinde boğulmak isteyebilirim.

Ağzı çok sıcak, vücudu ısıtıcı bir battaniye gibi üzerimde. Daha önce hissettiğim tüm soğukluk buharlaşıyor ve yerine heyecan ve beklenti karıncalanmaları geliyor.

Ne istediğim ve kimi istediğim hakkında varsayımlarda bulunduğu için onu azarlamalıyım. Yanından geçip merdivenlerden aşağı koşmalı ve bu durumdan tamamen kaçmalıyım. Vücudumun onu bu şekilde istemesinden hoşlanmıyorum. Her şey çok yanlış.

Bana tam olarak kimi öptüğümü hatırlatıyor.

Bir şeyler yapmalıyım... Şu anda ondan daha çok istediğim hiçbir şey olmamasına rağmen bunu durdurmalıyım. Ama bu eski ben... zayıf ben. Patenli bir adam için dizlerinin bağı çözülen.

Ellerimi ceketinden çekiyorum ve ellerimi göğsüne yaslayarak onu itiyorum. Ağzımdan çekiliyor, dudakları öpüşmemizden kıpkırmızı olmuş, göz bebekleri şehvetle büyümüş.

Duyularım nefes alış verişimizin sesi dışındaki tüm diğerk sesleri bastırıyor. Gözlerinin içine bakıyorum.

İçlerinde bir teklif var ama onu kabul edemem.

Birden boş su kovalarından oluşan kova tugayı yanımızdan geçerken, kovaları taşıyan adamlar hangi çıplak kadının kazanması gerektiğı ve Branson Huckley'nin festival için burada olmasının yarattığı heyecan hakkında konuşuyor. Çevremde sadece beş adamin geçtiğini görüyorum. Ben ve sarhoş kız olmadan altıncı ve yedinci adamlar nereye gitti de sularını üzerlerine boşalttılar?

"Oh... işte buradasın." En fazla yirmi bir yaşında bir çocuk solumuzda durdu.

Dolu kovasını geri çekip tıpkı sahnedeki kadınlar gibi beni suyla ıslatmadan önce ona zar zor bakıyorum bile.

Su bana beklediğimden daha sert çarptığında bir çığlık atıyorum ve duvara geri dönüyorum, ılık su beni tepeden tırnağı ıslatıyor, sırlsıklam olmayan tek şey başımın üstü ve sırtım.

"Aman Tanrım," diyorum, kollarımı yana açıp aşağı baktığımda beyaz tişörtümün artık... olması gerektiğı gibi ıslak olduğunu görüyorum, ama bin dolar daha zengin değılim ve buradan bir bilet almaya daha yakınım.

"Seni lanet olası aptal." Lake homurdanır ve adama dönerek onu iter.

Kova taşıyan şaşkın herif suyun üzerinde kayıyor, ayakları başının üzerine kadar çıkıyor ve sırtı her şeyden önce yere çarpıyor.

Çocuk ve kovası için yüksek bir gümbürtü binanın içinde yankılanır. "Kahretsin, özür dilerim," diye boğuk bir ses çıkaran adam sırt üstü yatar.

Lake sırlsıklam olduğumu görecekt kadar uzun süre bana bakıyor ve sonra sol kolunu koruyucu bir şekilde bana doluyor ve ıslak bedenimi kendisine doğru çekerek beni kimsenin görmesini engelliyor.

"Ona bir daha sakın dokunma, yoksa ağzını burnunu dağıtırım, anladın mı?"

Adam yere yığılmış dehşete düşmüş görünüyor. Yirmi bir ya da yirmi ikiden fazla olamaz, Lake'ten tam on yaş daha genç. Hawkeyes'in Sol Kanat süperstarının elleri altında aptallığı yüzünden ölmek için çok genç.

Çocuk başını sallar. "Çok özür dilerim Bay Powers... Ben... Ben onu yarışmacı sanmıştım," diye kekeleyerek ayağı kalkmaya çalışır ve sonra merdivenlere doğru dönerek sinirli Lake'ten

olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmak için kendini merdivenlerden aşağı atar ve sonra da sıvışır.

Lake bana bakıyor, gömleğimin tamamen ıslak olduğunu görebileceği kadar benden uzaklaşıyor... ve tamamen transparan.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor. "Soğuk görünüyorsun," diye fısıldıyor, gözleri sertleşen meme uçlarıma sabitlenmiş.

"Öyleyim." Dişlerim takırdıyor, bazı yerlerim üşürken bazı yerlerim ısınıyor.

"O zaman burada. Seni ısıtmama izin ver," diyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan eğilip göğsüme sokuluyor, elleri kalçalarımı kavrayıp beni kendine çekiyor, ağzı aşağı inip sol göğsüme yapışıyor ve anında emiyor.

"Ohh..." Anlık bir tatminle inliyorum.

Ellerim boynunun arkasına dolanıyor, onu kendime daha yakın tutuyorum.

Bu kötü bir fikir, herkes bizi görebilir ama ona hayır diyebilecek hiçbir yanımla yok. Dili soğuk mememin etrafında dönüyor ve her hareketiyle her santimimi ısıtıyor.

Beni kollarına çekip etrafımda sıkıyor ve sonra beni kaldırıyor, kalçalarım içgüdüsel olarak onun beline sarılıyor.

Yarışmanın hala devam ettiğini belli belirsiz duyabiliyorum, bu yüzden kimsenin bir saniyeliğine bu tarafa gelmeyeceğini biliyorum ama gelseler bile Lake'e durmasını söylemezdim.

Henüz değil.

Onu hissetmeye odaklanmak için göz kapaklarımı kapattığımda pek bir şey göremiyorum ama Lake'in vücudunun sola doğru sarsıldığını hissediyorum ve süpürge dolabının kapısının açıldığını duyuyorum.

Lake beni duvardan çekip çıkarıyor, ağzı hala bana karşı emiliyor ve ikimizi de dolaba götürüp kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Kilit nerede lan?" Kimsenin bizi yakalamaması için kapının etrafında bizi buraya kilitlemenin bir yolunu ararken sol göğsüme doğru mırıldandığını duyuyorum.

"Bilmiyorum. Umurumda değil," diyorum ona, şu anda kimsenin bizi bölmediğinden emin olmak için bir saniye ayırma ihtiyacından kör olmuş bir halde.

"Ben de öyle. Sadece seninle ilgilenmek istiyorum," diyor ve süpürge dolabının önünü terk ederek duvardaki tek açık alana yöneliyor.

Burası daha sıcak ama cildim bir zamanlar ılık olan suyun buz gibi soğumasından dolayı hala serin.

Sıcak ağzını soğuk tenimde hissetmek ve dilinin sert mememin etrafında dönmesi... Keşke beni bu kadar iyi hissettirdiğini bilmenin tatminini ondan esirgeyebilseydim ama bunu kontrol

edemiyorum. Tutamadığım bir inilti çıkarıyorum.

Elleri kalçalarımın üzerinden geçip sırtımda ilerliyor ve yüzünü göğsüme daha da sert bir şekilde yaslarken beni kendine çekiyor.

"Göl..." Nefes nefese bir sesle fısıldıyorum.

Bir inilti çıkarıyor. O da bundan zevk alıyor.

Daha fazla baskı uygularken dudakları meme ucumun etrafında geriliyor. Sonra Lake'in dişleri meme ucumun etrafındaki kumaşa doğru hafifçe kayarken hafif keskin bir acı hissediyorum ve klitorisime doğru fırlayan bir karıncalanma yaratarak onu ihtiyaçla titreştiriyor.

Ellerim güçlü omuzlarında ve uzun boynunda gezinirken, parmaklarım saçlarını bulup içinden geçene, onu kavrayıp yerinde tutana kadar... tam ihtiyacım olan yerde.

"Seni o sahnede gördüğüm andan beri düşünebildiğim tek şey bu," diye itiraf ediyor.

"Bu yüzden mi beni platformdan çektiniz?" diye sordum.

Başını sallıyor ve sonra ağzını sol göğsümden alıp yüzünü sağ göğsüme doğru kaydırıyor, ağzına alır almaz da aşağı indiriyor. Parmaklarım saçlarında kenetli kalıyor.

"Seni o motelden çıkardığımdan beri bunu yapmayı düşünüyordum," diye itiraf ediyor.

Motelden beri mi?!

Ağzının hem meme uçlarımla hem de itirafıyla ilgilendiği hissiyle dudaklarımdan bir inilti daha kopuyor, bunca zamandır beni istediğini biliyorum.

Heyecanını kot pantolonundan da hissedebiliyorum. Pantolonundaki sert çubuk bana, sert uzunluğunu aramızda kaydırırken emmesi ve kemirmesiyle heyecanlanan tek kişinin ben olmadığımı söylüyor.

Yavaşça içime girmeye başladı. İstedğimden emin olmak için suları test ediyor ve yapmam gerektiği halde nasıl hayır diyebilirim? Şu an onu durduramayacak kadar iyi hissediyorum.

İtiş gücü artıyor ve beni alçıpanın üzerine bir öncekinden biraz daha agresif bir şekilde bastırıyor.

Ağzı göğsümde ve sonra boynumda gezinirken vücudundan biraz aşağı kaymama izin veriyor.

Dudakları çeneme değene kadar vücudumu öpüp emiyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan ağzı tekrar benimkinin üzerinde oluyor.

O beni öpüyor, ben de onu öpüyorum. Üzerimdeki dolgun dudakları yumuşak ama baskın. Dili dudaklarımın üzerinde bir çizgi yalıyor ve ben de onun için ölüyormuşum gibi beni tatmasına izin vererek karşılık veriyorum.

Dillerimiz birbirininkine dalıp çıkarken ağızlarımız kilitleniyor. Lake dudağımı ısıyor ve ben de bunun keskin acısıyla tekrar inliyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor kurt gibi, sesi derin ve alçak. "Evet," diye itiraf ediyorum.

Sesim soluk soluğa bir fısıltıdan öteye gitmiyor.

Bana doğru itmeye devam ederken kısa bir sessizlik oluyor, ağzımı kontrol ediyor ve şişkinliği beni daha sert okşarken beni daha da ıslatıyor. Sonra nihayet tekrar konuşuyor.

"Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?" diyor, hızını ve üzerimdeki baskısını artırırken sesi hafifçe titriyor.

Ne?

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Cinsel olarak aktif bir kadını, son zamanlarda olmasam bile, yine de o an ortaya çıkarsa işlerimi düzenli tutmayı seviyorum ama Lake ile seks söz konusu değil. Herhangi bir hokey oyuncusuyla seks menüde yok ve o da bunu zaten biliyor. Lake'le tek gecelik bir ilişkiyle ilgilenmediğimi ve onun kadınlara sunduğu tek şeyin bu olduğunu söylememe gerek bile yok.

"Umm, evet, ama..."

"Üzerimde prezervatif yok," diyor başka bir açıklama yapmadan, mükemmel ritmini koruyarak.

"Tamam...?"

"Aspen'de sevişmiyorum, bu yüzden cüzdanımda taşımakla uğraşmıyorum... ama temizim, yemin ederim. Üç hafta önceki son kontrolümden bu yana kimseyle birlikte olmadım."

Frene bas. Ne?! Bir sürü

sorum var.

Öncelikle, neden Aspen'de seks yapmıyorsun? Bu küçük kasabadaki tüm kadınlarla bir akrabalığın falan mı var? Ve neden üç haftadır seks yapmıyorsun? Her gece sana atlayan kadınların olduğunu biliyorum.

Hokey oyuncularıyla, hele de prezervatifsiz yatmayacağımı bildiğin halde neden bana süpürge dolabında korunmasız seks teklif ediyorsun?

Buna bir son vermeliyim. Kontrolden çıkmaya başladı. Fantezinin canı cehenneme, buna değmez. "Sanırım biraz kendimizi kaptırdık," diyorum parmaklarımı isteksizce sarı saçlarından çekerek.

Bacaklarımı belinden çözüyorum ve vücudundan güvenli bir şekilde ayrılmak için onları altıma çekmeye çalışıyorum ama Lake uzaklaştığımı hissediyor ve iki elini de uyluklarımın dışından tutuyor ve inmemi engelliyor.

"Dur, bekle. Ben ne yaptım?" diye sorar.

Neden geri çekildiğime gerçekten şaşırmış gibi kaşları birbirine çarpıyor.

"Sana söyledim, artık hokey oyuncularına bulaşmıyorum. Bu bir anlık yanlış bir karardı," diyorum açıkça.

Bana katılmayarak başını sallıyor.

"Aramızdaki gerilimi hissettiğini biliyorum. İkimizin de buna ihtiyacı var," diyor gözlerime bakarak. İkimizin de buna ihtiyacı mı var? Bu oldukça büyük bir varsayım.

"Neye ihtiyacın var?" Ben soruyorum.

"Bunu sistemimizden çıkarmak için. Bir seferlik." Anlaşıldı... bir kez.

"Bir kez mi? Bu senin sloganın gibi görünüyor, değil mi? En azından tutarlısın sanırım," diyorum bacaklarımı tekrar aşağı iterek. Bu sefer beni serbest bırakıyor ama sanki gerçekten istemiyormuş gibi yavaşça, ben vücudundan daha uzağa kayarken elleri dış uyluklarım boyunca kayıyor, ayaklarım yere değerken sabit durduğumdan emin olmak için elleri kalçalarımın etrafında sabitleniyor.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye soruyor sesinin tonu yükselmiş, gözleri bana kilitlenmiş bir halde.

"Sadece bir gece kuralın. Bu bilinen bir gerçek. Ve daha önce bahsettiğini bile duyduğum bir şey."

Alaycı bir ses çıkarıyor ve bir süre başımın üstündeki rafta duran kağıt havlu yığınının bakıyor, sonra ellerini dudaklarına götürüyor. Yoğun bakışları tekrar bana yöneliyor.

"Kimseyle bir ilişkiyle ilgilenmediğim için cidden kızgın mısın? Az önce hokey oyuncularıyla çıkmadığınızı söyledin."

"Aynen öyle," diyorum kararlılıkla.

"Tam olarak ne?" diye soruyor, ağırlığını sol bacağından sağ bacağına kaydırarak.

"Birlikte seks yapmanın kötü bir fikir olduğunu" söylüyorum, kendimi daha da kapatmak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Ellerini kalçalarımın çekip dirseklerimin hemen üstünden hafifçe kavrayacak şekilde değiştiriyor. "Tessa, aramızdaki cinsel sürtünmeyi hissedebildiğini biliyorum ve bu çok sinir bozucu. Yapmamız gereken

biraz buhar çıkar yoksa bu şey patlayacak." Bir bomba. Benzetmesi çok yerinde.

Bu tam olarak böyle bir şey. Bir kez patladığında ardındaki her şeyi yok edecek bir saatli bomba.

"Ben aynı şekilde hissetmiyorum."

"Yalancı," diyor beni izleyerek. "Tek ihtiyacımız olan bir kez. Buna benim kadar senin de ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Çıkışa doğru bakıyorum, yanından geçip gitmeyi ve bu konuşmadan çıkmayı düşünüyorum. Artan bu gerginliği aşmak için ikimizin de birbirimizi nasıl aptalca becermemiz gerektiğinden bahsettikçe, bunu daha çok istemeye başlıyorum, ama bu sadece *onu* rahatlatacak... Benim için bunun tam tersi olacağından emin olabilirim.

Teoride, bir gece için sorun yok, ama hemen ertesi gece dedikodu bloglarında maçtan sonra ya da galibiyetten sonra hepimiz bardan ayrıldıktan sonra yeni bir kızı eve götürürken çekilmiş bir fotoğrafını görürsem ne olacak?

Kendime ettiğim yemini bozmama ya da pişmanlığıyla yaşayabileceğimden emin olmadığım bir şeyi yapmama izin veremem.

Bunu riske atamam.

"Neye ihtiyacım olduğu konusunda yanılıyorsun. İhtiyacım olan şey yarınki hayır etkinliğini bitirmen ve böylece eve gidip bu yolculuğu untabilmem."

Bana bakıyor, yüzümde gerçeklik arıyor, poker suratı bana ne düşündüğünü söylemiyor ama gülümseme eksikliği bana bunun istediği gibi gitmediğini söylüyor.

Sonra bir adım geri atıyor ve vücut ısınısını kaybediyorum.

Süpürge dolabının içi dışarıdaki gibi soğuk değil ama yine de yapmaya çalıştığı duruştan geri çekilirken içimi bir ürperti kaplıyor.

Metal bir kolun şingirtisini duyuyorum ve şaşkınlıkla biraz sıçıyorum, kalbim küt küt atıyor. Lake bana yaklaşıyor ve sol elini etrafımda dolaştırıyor, başı davetsiz misafire doğru dönerken transparan gömleğimi vücuduyla örttüğünden emin oluyor. Göğüslerimi onun arkasında saklı tutmak için ellerimle onu kavriyorum.

Deponun kapısı açılır ve kapıcı bir çift tulum, kabarık bir ceket ve yün bir bereyle orada durmaktadır.

Bizi görünce biraz sıçradı. İçeride iki kişinin olmasını beklemiyordu. "Ah pardon," diyor bizi içeride görünce.

Kapının ardında tuvalet kağıdı ruloları ve çamaşır suyundan daha fazlası olduğunu fark ettiğinde kapıyı kendine doğru çeker. "Ben de paspas alıyordum. Geri geleceğim" diyor ve sonra geri çekiliyor.

"Hayır, hayır!" Onu durduruyorum, başka birinin varlığı fikrini değiştirmeme engel olacak. "Ben de tam çıkıyordum," diyorum Lake'in yanından geçerken ve transparan üstümü katlanmış kollarımla hızla kapatırken, hademenin ve kapının yanından hızlı bir çıkış yapıyorum.

Lake dolaptan, "Bekle! Paltomu al," diye bağılıyor ama ben çoktan merdivenleri yarılmış ve

birinci katta bıraktığım ceketime yönelmiştim.

Bobby'nin Lake'i durdurduğunu duyuyorum, bu da bana merdivenlerden inip binanın dışına kaçmam için fazladan bir fırsat veriyor.

Yirminci Bölüm

Göl

Süpürge dolabından çıkıyorum, içimden Tessa'nın peşinden gitmek geliyor ama bunun bir işe yaramayacağını biliyorum.

Bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. Onu beton duvara yasladığımda kot pantolonunun üzerinden nemli sıcaklığını hissedebiliyordum. Ne derse desin ona sunduğum şeyi istiyordu. Yine de ona korunmasız seks teklif etmek en iyi hamlem değil miydi? Ona söylediklerim doğrudu ama Aspen'e prezervatif getirmiyordum.

Burası benim memleketim ve San Diego Blue Devils'e seçilmemden bir hafta sonra meydana gelen kazadan sonra bu kasabaya daha fazla acı çektirmek istemiyorum.

Kapıcının açık bıraktığı süpürge dolabından kafamı uzatıp paspasını aldım ve Tessa gittikten sonra hızla oradan çıktım.

Yarışmaya katılan kadınların hepsi şu anda içeride, üzerlerinde Snowy Dayz logosu bulunan

lacivert havlularla Denver'ın oyun kurucusuyla selfie çektiriyor. Herkesin keyfi yerinde ve dikkati dağınık görünüyor.

Bobby herkes için birkaç fotoğraf çekiyor ve sonra beni fark ediyor.

Dolaptan çıkıp merdivenlere yöneliyorum, kimsenin fotoğraf çektiirmek için beni durdurmamasını umuyorum. Pek iyi bir ruh halinde değilim ve hâlâ Tessa'nın bizi reddettiğini ve benden uzaklaşmak için ortak alanımızdan kaçtığını anlamayan bir ereksiyonum var.

"Göl..." Bobby arkamdaki merdivenlerin başında, adımları Tessa'nın beş galon suyla vurulduğu yerde hâlâ mevcut olan suyu tokatlayarak söylüyor.

Merdivenlerden aşağı inişimi durdurumuyorum çünkü üst kattaki grubun içine çekilmek istemiyorum. Yarışma veya etkinlik personelinden biriyle göz göze gelirim, kendimi tekrar yukarı çıkıp görünmek zorunda hissedeceğim.

Şu anda kafamı toparlamam ve Tessa ile aramızda olanları anlamam gerekiyor. Ve ayrıca, ne olmadı?

Merdivenlerin dibini geçer geçmez Bobby tekrar, "Hey, Lake, bekle, dostum," diyor.

Üzerinde ışıklı ÇIKIŞ işareti olan büyük gri çelik kapıya doğru sağa dönüyorum.

Tessa'yı arıyorum, belki şansım yaver gider de bu şekilde ayrılmanın dramatik olduğuna dair fikrini değiştirir diye, ama ondan hiçbir iz yok.

"Evet. Ne?" Omzumun üzerinden ona doğru söylüyorum.

"Bir dakika durabilir misin?" diye soruyor, bana yetişmek için arkamdan koşarak.

Durdum ve neredeyse arkamdan çarpacaktı. Yarı yoldan döndüm, hala kapıya bakıyordum. Buradan çıkmam lazım. Bir gezintiye çıkmalıyım... ya da... bilmiyorum, bir şeyler yapmalıyım.

Tessa'nın ağzımdaki çilekli dudak kreminin ve gömleğimdeki vanilya esansının kokusunu hâlâ alabiliyorum. Aynı anda hem üzerimde, hem de yanımda değil.

"Ne oldu?" Sıkıttığım yumruklarımın belli olmaması için ellerimi cebime sokarak soruyorum. Ona kızgın değilim; kendime kızgınım.

Tessa'yla olan durumu olabildiğince kötü idare ettim ama denemek zorunda kalmaya alışık değilim. Reddedilmeye de alışkın değilim. Bu iyi bir bahane değil; sadece elimdeki tek bahane.

"Tessa'ya ne oldu? Onu sahneden indirdiğini gördüm. Spiker dondu kaldı ama neyse ki Branson Huckley yakınlardaydı, ben de onu senin yerine sahneye çıkardım."

Gözlerim beton zemine kaydı. Onları o şekilde dışarı çıkardığım için kendimi kötü hissediyorum. Profesyonelce bir davranış değildi ama Tessa'nın platforma çıktığını gördüğümde tek görebildiğim kırmızıydı. Ve aklımdan geçen tek şey. *"Onu güvenli, sıcak ve senden başka kimsenin göremeyeceği bir yere götür."*

"Kahretsin, özür dilerim Bobby," diyorum ona, elimi saçlarımda gezdirirken.

Bir dakika önce Tessa'nın ellerinin üzerinde gezinmesi ve benim için çıkardığı sesler kafamda yankılanıyor. Onları sallıyorum.

"Böyle kaçmak istememiştim... Ben..." Ellerimi ceplerimden çıkarıp ona doğru uzatıyorum, sanki kötü profesyonelliğim için sunabileceğim tek mazeret buymuş gibi.

"Onu omzuna attın ve iki saniye içinde sahneden attın. Bence ne düşündüğünü çok iyi biliyorsun. Sen bilmiyorsan bile ben kesinlikle biliyorum." Ağzının bir kenarı hafifçe yukarı kalktı.

"Tanrım... beni deli ediyor," diyorum ellerimi yüzüme silerek.

"Onu buraya bir ders vermek için getirdim ama bunun acısını çeken benmişim gibi geliyor."

Kıkırdıyor. "Baştan beri boktan bir plandı ve şimdi onunla tanıştığıma göre... hiç şansın olmadığını biliyorum."

"Onu perişan etmek için bir şans mı? Hâlâ zamanım var."

"Hayır, dostum." Başını sallar ve gülümser. "Ama bir yolunu bulursun. Onu bulmak için eve mi dönüyorsun?" diye soruyor, sanki onun da hâlâ buralarda olup olmadığını görmek istermiş gibi çıkış kapısının penceresinden bana bakıyor.

Ona çıkma teklif ettiği düşüncesi hâlâ içimi kemiriyor ama o benim değil ve ona benim sunamayacağım şeyler sunabilir. Gerçek bir ilişki ve gelecek gibi.

Shawna'ya başka biriyle asla mutlu olmayacağıma dair söz verdim. O artık yapamayacağı için asla bir hayat kurmayacağıma.

"Hayır, o evde beni bekleyen hiçbir şey yok." Olmadığı fikrine kendimi inandırıyorum. Tessa beni istemiyor ve ben de ona sahip olamam. Bu kadar basit. "Kafamı toparlamam ve yoluma devam etmem gerek."

Ayakkabılarına bakıyor ve iç çekerek başını sallıyor. "Senin neyin var ve her zaman işleri zor yoldan yapmak zorunda mısın?"

"Bilmiyorum. Sadece kablolu," diye şaka yapıyorum orantısız bir sırıtışla. "Tamam, peki ne yapacaksın?" diye soruyor.

Üzerindeki kar kıyafetlerine bakıyorum ve bir fikir ediniyorum. Bobby her zaman hazırlıklı gelir. "Yedek teçhizatın var mı? Şu anda biraz taze toz snowboard yapabilirim."

Sırıttıyor. "Evet, spor çantamda sakladığım ikinci bir çift ekipmanım var. Hadi, seni yamaçlara çıkaralım," diyor ve beni çıkışa doğru çekerek omzumu okşuyor.

Otuz dakika sonra Bobby'nin yedek kıyafetlerini giymiş, kiralık dükkândan bir snowboard almış ve teleferikte oturmuş, dağın yamacında kayarak geçirdiğim bu küçük dinlenmenin geri döneceğini

umuyordum.

sahne ve o dolapta neler olduğunu.

Umarım en azından Tessa'nın iyiliği için bunu tekrar kontrol altına alabilirim. Onu tekrar inciten bir pislik olmak istemiyorum.

Eve döndüğümde saat neredeyse on birdi. Bobby birkaç saat sonra eve gitti, ama ben geceye kadar kaldım, kayak evinin en üst katında müzik ve disko ışıkları açıldığında sürdüm.

Düşünebildiğim tek şey, artık onu öpmenin, kalçalarının belime dolanmasının, kulağımın dibinde zevkle inlemesinin ve dilini dilime dolamasının nasıl bir his olduğunu bildiğime göre, ellerimi Tessa'dan nasıl uzak tutacağımdı.

Brent Tomlin'in küçük kız kardeşi olduğunu bilmeden önce onu aptalca ölmeden önce yapılacaklar listeme eklediğimden beri son dört yıldır ona duyduğum bu manyetik çekimin koparılması gerekiyor.

O zamandan beri Tessa'yı kendimden uzak tutmak için çok iyi bir iş çıkardım. Her zaman işini zorlaştırmak Tessa'nın benden nefret etmesini sağladı.

İlk başta işe yaradı. Ondan hoşlanmamaya başladım çünkü bana, sosyal medya hesabıma ve her şeyi yanlış yaptığım ve yangınları söndürmek için koşturduğum medya haberlerine dayanamıyordu. Sonra çok geçmeden, onun benden nefret etme şeklinden zevk almaya başladım. Bana yeni bir fırça atmak için fırtına gibi geldiği anlar için yaşamaya başladım.

Onu bir kol boyu uzakta tutarken dikkatini yüzde 100 bana odaklamasını sağlayabildiğim tek zamandı. O sıcak, ateşli gözlerine bakabildiğim ve sıcaklığını hissedebildiğim tek zamandı.

Bu sefer çok yaklaştım. Bu yüzden bahis çok akıllıca.

Fiziksel temas yok. Penetrasyon yok. Daha fazlası için söz yok.

Çamurluk kapısından geçip garaj kapısının düğmesine basıyorum. Garaj kapısının yavaşça kapanırken çıkardığı sesi duyuyorum ve ardından evin kapısını arkamdan kapatıp kilitliyorum.

Sola dönüp anahtarlarımı asıyorum, sonra botlarımı tekmeliyorum, Tessa'nın botlarının her zamankinden daha dağınık olduğunu görüyorum. Tessa'nın benden birkaç saat önce içeri girdiğini ve öfkeyle botlarını çıkardığını hayal edebiliyorum... bunu yaparken de bana küfrediyor.

Çamurluktan geçip koridordan aşağı iniyorum, büyük boş oturma odasının önünden geçiyorum,

nedense Tessa'nın burada olmasını, U şeklindeki kanepede kitap okumasını ve

Şömine kükrüyor. Bunu istemekten daha iyisini biliyorum. Karlı dağda yıllardır kaymadığım kadar çok pistte kayarken oyun planımı çoktan yapmışım.

Bir bardak su ya da başka bir şey için aşağı inmem gerekirse diye bütün gece açık tuttuğum küçük bir ışığı olan mutfağa doğru yöneldim. O da orada olmayınca bir hayal kırıklığı daha yaşadım, olacağını düşündüğümünden değil.

İçeri girmeden yanından geçiyorum ve merdivenlerden yavaşça yukarı çıkıyorum çünkü doğaçlama snowboard seansım yarın muhtemelen jöle bacaklara sahip olacağım anlamına geliyor.

İyi durumdayım ve buzda kaymak için çok zaman harcıyorum, ancak snowboard farklı kasları kullanıyor ve pistlerde buzda herhangi bir günde geçirdiğimden daha fazla saat geçirdim.

Yarın, barınaktaki evlat edinme gününe yardım etmek için bütün gün beton zemin üzerinde durmak, en hafif tabirle hoş olmayacak. Ama her şey planladığım gibi giderse, yarın Tessa'dan ilham alan fantezileri "duş zamanımdan" kalıcı olarak çıkarmak gibi daha büyük bir amaca hizmet edecek.

Bir gün için ağrıyan hamstringler, baldırlar ve kalçalar, dört yıl daha mavi toplardan kurtarmaya değer.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, ikinci kattaki koridordan odama doğru yürüyorum. Gözlerim Tessa'nın kaldığı misafir yatak odasına takılıyor. Bu saatte uyuyor olacağını düşünmüştüm ama kapının altında küçük mavi bir ışık parlıyor. Telefon ya da tablet kullanıyor olmalı. Odasında televizyon yok.

Belki de havayı temizlemek iyi bir fikirdir.

Onu ıslak tişört yarışması için Aspen'e sürüklediğim için özür dileyebilirdim, ancak bunu kolayca iptal edebilirdim, umurumda değildi. Hepsini Tessa'yı Cabo gezisinden vazgeçirmek içindi.

Nefes alıyorum ve sonra kapısını hafifçe

çalıyorum. "Tessa," diyorum usulca. "Uyanık mısın?"

Cevap yok.

"Hey Tessie," diyorum tekrar. "Orada mısın?" Ama cevap yok.

Bir klik sesi duyuyorum ve sonra mavi parıltı kararıyor.

Beni duydu ama görmezden gelmeyi tercih ediyor. Sanırım bu adil.

"Ben yatmaya gidiyorum, ama konuşmak istersen, istediğin zaman gelebilirsin. Tamam mı?" Beni şimdi görmezden gelebilir ama yarın görmezden gelemez.

Ve yarın gece, o benim. İlk ve son kez.

Bölüm Yirmi Bir

Tessa

Alarmımın sesiyle uyandım. Kalkamayacak kadar yorgunum ama saat sabah yediyi geçiyor, normalde kalktığımdan çok daha geç.

Lake'in bana sunduklarına beynimi kapatamadığım için dün gece bok gibi uyudum. Ve her saniyesinden keyif aldığım için kendimi çok yanlış hissediyorum.

O bir düşman ve sorumlu olması gereken son şey bana zevk vermek.

O festivalden hışımla çıktığımda hava hala aydınlıktı ama gece ilerledikçe ve Lake eve gelmedikçe, Lake'in başka birini bulduğunu hayal etmekten kendimi alamadım. Belki de diğer ıslak tişörtlü yarışma kızlarından biri ben gittikten sonra seks teklifini kabul etmişti.

Belki de lanet bir seks partisiydi. Hiçbir fikrim yok ve aklım başımdan gitti.

Neredeyse gece yarısı kapımı çaldığında, yataktan fırlayıp misafir yatak odasının kapısına koşmamak ve kapıyı kırıp açmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. O anda ikimizin de neye teslim olduğu ve neredeyse ne yaptığımızla ilgili pek çok sorum var - ikimiz de birbirimize katlanamazken bir kayak evindeki süpürge dolabında korunmasız seks yapmak.

Kendimi bunu yapmaya ikna edemedim. Onun yerine, kapıyı üç kez çaldığında hiç kıpırdamadan durdum.

Şimdi kendimi yataktan dışarı atıyorum. Duş alıyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Asıl planım, evdeki gündelik işler ya da ayak işleri için her zamanki hafif makyajımı yapmaktı. Bugün hayvan barınağında Lake'i göreceğimi bildiğim için yüzümü tamamen makyaj yapmayı düşünürken dudağımı ısıırıyorum.

Bugün Lake için güzel görünmek istememeliyim. Burası benim fotoğrafımın bile çekilmeyeceği bir hayvan barınağı.

Bunun yerine, şişe suyuna ilaç katıp ölümünü bir kaza gibi göstermenin yollarını aramalıyım.

Makyajım tamamlandıktan ve giyindikten sonra mutfağa gidiyorum. Bu uzun günden önce kendime bir kahve ve kahvaltı hazırlamayı planlamıştım ama dün marketten yiyeceksiz çıktığım için buzdolabında hiçbir şey yok.

Lake ile beni Chelsea'nin dükkânına bıraktıktan sonra buluştuğum kafede harika kahvaltılık sandviçler ve nefis kahve spesiyalleri varmış gibi görünüyordu. Bugün uzun bir gün olacak ve bahis sonuçları saatler sonra belli olacak... Double espresso şeklinde sıvı cesarete ihtiyacım var. Bu sabah bir üçlüye ve bir yumurtalı ve pastırmalı kruvasan kahvaltı sandviğine ihtiyacım olacak... gitmek için.

Ağzım sulanmaya başladı. Telefonumu kontrol ediyorum ve eminim ki şimdi çıkarsam hem kafeye hem de hayvan barınağına zaman ayırabilirim.

Önce mutfak masasından dizüstü bilgisayar çantamı alıyorum, ardından cipin anahtarlarını askıdan indiriyorum ve çıkarken çamurluğun kapısını kapatıp kilitliyorum.

Araba kullanırken düne dair düşüncelerim beni rahatsız ediyor.

Dün gece Lake'e ne oldu ve bu sabah ona ne oldu? Buraya geldiğimizden beri neredeyse her gün yaptığı çok gizli sabah randevusuna yine mi gitti? Bana söylemek istemediği randevusuna mı?

Kasabaya, kafeye giderken bakkalın önünden geçiyorum ama oraya varmadan hemen önce, eski görünümlü bir binanın otoparkına park etmiş siyah bir Porsche fark ediyorum.

Bina büyük ama kapının yanında Kadın Sığınma Evi yazan bir tabela dışında pek bir tabela yok. Bu kasabayı yeterince iyi tanımıyorum, bu yüzden kaç tane siyah kadın

Bu şehirde Porsche'ler var. Seattle'da bu arabadan bir düzine var.

Bir sandviç panosuna gelene kadar arkamda kimse olmadığı için biraz yavaşlıyorum.

Sabah 6-9 arası Sıcak

Kahvaltı Herkese Hoş

Geldiniz

Geceleri kadın sığınma evi, gündüzleri de aşevi mi? Öyle olmalı, çünkü sırada bekleyen insanlar sırt çantaları ve uyku tulumları taşıırken yemek servisi yapıyorlar. Lake'in her sabah gönüllü olmak için geldiği yer burası mı?

Mümkün değil.

Mümkün değil.

Porsche başkasına ait olmalı ya da Lake farklı bir binada.

Kaldırım kenarında bir park yeri bulup park ediyorum, motoru durdurup yavaşça iniyorum. Bu noktada ne bulacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Penelope ne zaman Hawkeyes markası aracılığıyla bağışta bulunmak için kayıt formları dağıtsa Lake genellikle zamanını ve parasını bağışlıyor. Son bağış toplama etkinliğimizde çocuk pateni için ilk kayıt olan oydu ve kar amacı gütmeyen kuruluşlardan takıma eşya talebinde bulunulduğunda sessiz açık artırmalarda dağıtmak üzere her zaman bir şeyler imzalamaya hazırdır. Ama her gün bir aşevinde gönüllü olmak...? Hiç mantıklı gelmiyor.

Cipin etrafından dolaşıp kasabaya giden işlek cadde boyunca birçok vitrin boyunca uzanan beton yürüyüş yoluna doğru yürüyorum.

Sandviç tahtasına bakıyorum ve sonra saati öğrenmek için telefonuma bakıyorum. Sıcak kahvaltıya sadece otuz dakika kalmıştı ve Lake'in yardım edip etmediği, bu saatte hâlâ burada olup olmayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Tepesinde küçük bir pencere olan sağlam kapıya doğru yürüyorum. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve Lake'i Henley ve Hawkeyes ya da desteklediği herhangi bir şirketle hiçbir bağlantısı olmayan atletik marka bir beyzbol şapkası içinde görüyorum. Açık büfe sırasının arkasında durmuyordu. Biriyle oturuyor, eli omzunda, sanki onu teselli etmeye ya da cesaretlendirmeye çalışıyor... Hangisi olduğundan emin değilim.

Binaya girmek isteyen birinin arkamdan yaklaştığını duyunca geri çekiliyorum.

"Özür dilerim," diyorum onlara. "İçeri girin."

İçeri girmesi için kapıyı açtığımda, küçük bir bastonu olan yaşlı kadın bana gülümsüyor ve Lake'in beni fark etmesi ihtimaline karşı kapıyı kalkan olarak kullanıyor.

Burada ne işi var? Neden zamanının çoğunu buraya ayırıyor? Ve Tanrı aşkına, bunu neden şimdi duyuyorum? Evlat edinme yerine bu yolu seçebilirdik ve çoktan eve dönmüş olurduk... Gelmem bile gerek kalmazdı.

Yaşlı kadını binaya kadar takip etmek ve Lake'ten tüm bunları bana açıklamasını talep etmek istiyorum ama buraya gelmem kızar mı? Onu bir sürüngen gibi takip ettiğimi mi düşünecek?

Gelip evlat edinme işini halletmesi gerekiyor. En iyi seçenek bu işin peşini bırakmak ve bugün bile evlat edinme işlemini tamamlayana kadar ona bildiğimi söylememek.

Uck... ve eğer bu bahsi kaybedersem, bu gecenin nasıl görüneceğini kim bilebilir. Lake'in bahsi kazanırsa ne isteyeceğini düşündükçe midem bulanıyor.

Kapıdan biraz daha uzaklaşıyorum ve gitmek için dönüyorum. Lake'in bunu bilmemi istememesinin bir nedeni var ve birkaç gün önce yaptığı toplantının da bununla ilgili olup olmadığını merak ediyorum.

Hmm.

Cipe geri dönüp kafeye giderken olasılıklar üzerine kafa yoruyorum. Yemeğimi ve kahvemi alıp yemek ve hayvan barınağına gitmek için sadece yirmi dakikam var.

Göl

"Çok tatlı. Kaldır da bir fotoğrafını çekeyim.""Çok tatlı. Islak tişört yarışmasındaki kadınlardan biri, golden retriever yavrularından birini kucağıma aldığımda, "Tut onu, ben de bir fotoğrafını çekeyim," diyor. Yerde oturmuş, bugün gelmeleri için rüşvet verdiğim dört kadınla çapraz elma püresi yapıyorum.

Sarı kürklü küçük tomurcuğu havaya kaldırıyorum ve bir poz için onunla birlikte poz veriyorum. "Mükemmel," diyor, bir başlık yazmaya çalışırken bana bakmıyor. "Kim daha tatlı? Şimdi oylayın," diyor sarışın, parmakları işi hızlıca yapıyor.

"Buna ne dersin?" diyor dünkü başka bir yarışmacı, bana bir ya da iki yaşında kızıl bir sosıs köpeğe benzeyen bir şey uzatarak.

Fotoğrafi sosyal medyada paylaşıırken parmakları fazla mesai yapmaya başlar.

"Aşağı gelin ve bir sosis evlat edinin." O ve bu etkinliğin haberini sosyal medya hesaplarında yaymaya yardımcı olmaları için buraya gelmeye ikna ettiğim diğer üç kadın kıkırdıyor.

Dördü de başlarını öne eğmiş, bizi nerede bulabileceklerini ya da ne tür hayvanların mevcut olduğunu soran insanlara cevap veriyor gibi görünüyordlardı ki Tessa'nın içeri girdiğini ve bu sabah barınak açılmadan önce kapıda bekleyen uzun kuyruğu atladığını gördüm. Dört kadından da bu sabah burada olacağımı bildirmelerini istedim. Snowboard yaptıktan sonra onları aramaya geldiğimde beni duyamayacak kadar sarhoş olduklarını düşünmüştüm.

Bu işi kazanmam için bir plan yaptım. Kaybedemem. Bu gece, kim olduğunu bilmeden onu tribünde ilk gördüğüm andan beri geçen dört yılın ardından nihayet Tessa'yı aklımdan çıkaracağım gece.

Yemin ederim dün gecedan beri hala dilimde onun tadı var. Ve lanet olsun, lanet bir bağımlı gibi başka bir vuruşa ihtiyacım var.

Teklifim basitti: Bugün gelin ve 300 evlat edinmeye ulaşmama yardımcı olurlarsa iki şeyi garanti edeceğim. Bir, yavru köpekleri öpen bir hokey oyuncusunun viral paylaşımları ve iki, gelecek ay Denver'da Hawkeyes maçına bedava bilet... Ayrıca onları takımdaki bekar erkeklerden birkaçıyla tanıştıracacağım çünkü şu anda pak tavşanlarına ilgi duymuyorum. Zevkim tekilleşti ve doyana kadar da değişeceğini sanmıyorum.

Gülümsüyor ve ön masada duruyor, beni ve beni burada karşılayan dört kadını görmüyor, hayvan barınağının arkasına sıkışmış.

Anlaşmaya göre kendi sosyal medyamı kullanamayacaktım ama başkasınınkini kullanmam konusunda bir şey söylenmedi.

Barınağın yöneticisi Becky, evlat edinmek için sırada bekleyenlerin sayısı nedeniyle, hayvanlarla tanışmak için bir seferde sadece iki ya da üç kişinin arka tarafa gelmesine izin veriyor.

Tessa'nın Becky ile tanışmasını izliyorum - nazik gözleri olan ve beyzbol şapkasının altında kırılmış bir at kuyruğu olan yaşlı bir kadın. Bu sabah onunla tanıştığım andan itibaren burayı önemseydiğini ve bu hayvanlara yeni yuvalar bulmamıza yardım etmek için gelmemize minnettar olduğunu söyleyebilirim. Sonra yönetici Tessa'ya onu benim beklediğim arka tarafa kadar takip etmesini söyledi.

Yüzümdeki sırıtmayı silmeye çalışıyorum. Sosyal medya için geçici çözümümü gördüğünde vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyorum.

Tessa odanın arka tarafına doğru yürür yürümez göz göze geliyoruz ve birkaç saniye içinde dikkatini etrafımı saran, üzerleri yavru köpeklerle kaplı dört kadın çekiyor.

Tessa kaşlarını çatıyor ama bakışını toparlamaya ve örtbas etmeye çalışıyor.

"Burası insanların görmesi için tüm hayvanların bulunduğu arka odamız. Bir kişi evlat edinmek için izin aldığında, geri gelip bu harika hayvanlardan herhangi birinin iyi bir bağlantı gibi hissedip hissetmediğini görmelerine izin vereceğiz, ardından tüm evrak işlerini ön tarafta halledeceğiz." Becky, Tessa için ayrıntılar.

Tessa Becky'ye dönüyor ve onu kasıtlı olarak bana geri veriyor.

"Her şey harika görünüyor. Görünüşe göre iyi bir katılım olacak," diyor Tessa ona, geldikleri yöne doğru dönüp bakarken, çoğu ellerinde panolarla başvuru formlarını dolduran insanlar kapının dışında bir kuyruk oluşturuyor.

"Hedefimize ulaşacağımıza inanmak için her türlü nedenim var!" Becky neredeyse sevinçten ciyaklıyor.

"Oh, tamam... amaç nedir?" Tessa soruyor.

Becky gülümseyerek bana bakıyor. "Bay Powers bana bugünün sonuna kadar 300 hayvan olacağını söyledi." Tessa'ya geri dönüyor. "Yılda 300 hayvan bile sahiplenmiyoruz, yani bu bizim için çok büyük bir rakam. Daha şimdiden çevre ilçelerdeki birkaç hayır kurumunu aradım ve eve ihtiyacı olan daha fazla hayvanı otobüslerle gönderiyorlar." Gözleri Tessa'ya doğru parıldıyor.

Tessa'nın başı omzunun üzerinden bakmak için dönüyor ve gözleri doğrudan benimkilere dikiliyor. Bal sarısı gözleri koyu kehribar rengine dönüyor ve sikimin kıpırdanmasına engel olamıyorum.

"Bir dakika yalnız kalabilir miyim lütfen?" diyor, gözlerini bana dikmiş.

Sorun değil. Zaten olmalarını istediğim tek yer orası. Kızgın, mutlu... tahrik olmuş, umurumda değil, sadece gözleri hep üzerimde olsun istiyorum.

"Evet," diyorum.

"Ben sizi yalnız bırakayım. Ön tarafta çok meşguller ve yardıma ihtiyaçları var." "Beni de kullanabilir misiniz?" Tessa ona sorar.

Buraya, benim yanıma dönmeyecek mi? Bu hiç hoşuma gitmedi. Bugün Tessa ile yakın çalışmayı umuyordum.

"Seni kullanabiliriz ama Lake ve barındaki hayvanların fotoğraflarını çekmek için burada olmayı tercih etmez misin?"

Tessa artık Aspen'de Ocak ayına daha uygun giyinmiş olan ıslak tişörtlü yarışmacılara bakıyor ve başını sallıyor. "Hayır, buna gerek yok. Lake *fazladan* birkaç kişi getirdi."

"Ekstra" kelimesini sanki o eller sosyal medya paylaşımları yapmaktan ve yavru köpeklerle oynamaktan daha fazlasını yapmak için varmış gibi söylüyor. İçimden onu düzeltmek geliyor ama

yüzündeki hafif kıskançlık ifadesi tekrar tekrar gördüğüm bir şey ve bu geceki hedefime doğru ilerliyor.

Güzel yüz hatlarına baktığımda her zamankinden daha fazla makyaj yaptığını fark ediyorum. Ve saçları, buraya geldiğimizden beri her gün yaptığı gibi at kuyruğu ya da dağınık topuz yerine, sevdiğim o uzun dalgalı şekilde. Bunu benim için mi yaptı?

"Mükemmel! İşin bittiğinde seni işe koyacağım," diyor Becky Tessa'ya.

Bir köpek denizinin içinde oturduğum yerden kalkıyorum ve diğer dört kadını yavrularla ilgilenmeleri için bırakarak dikkatlice kafesten çıkıyorum. Gittiğimi fark etmiyorlar bile.

Kadınlar ve yavru köpekler... Anlamıyorum.

Kalçaları sinirli bir şekilde bir o yana bir bu yana sallanırken Tessa'yı takip ediyorum. Kahretsin, kızgınken onun uzaklaşmasını izlemek hoşuma gidiyor.

Beni tekrar lobiye götürüp hayranlarım tarafından kuşatılmama neden olmak yerine, hızlıca sağa dönüp kimsenin bizi göremeyeceği sessiz bir koridora giriyor.

"Bu da ne böyle?" Tessa dönüp "fazladan" ellerimi işaret ederek "Bu da ne?" diyor.

"Bu barınak için iyi bir tanıtım. Hayvanları sahiplendirmemiz gerektiğini sanıyordum... şimdi kapıda kuyruk var. Buna nasıl üzülebilirsin?" Kahve ve çilek kokusunu alıp alamadığımı görmek için eğilerek ona söyledim.

Dudakları dudak nemlendiricisini yeni sürmüş gibi yumuşak görünüyor ve eğer eğilip dilimi tekrar alt dudağında gezdirebileceksem 300 hayvanın hepsini kendime evlat edinmek istiyorum.

"Bunu satın alacağımı mı sanıyorsun? Hile yapıyorsun!" diye öfkeyle fısıldıyor bana, kimsenin konuşmamızı dinlemediğinden emin olmak için gözlerini arkama dikmiş bakıyor.

"Hile yapmıyorum. Sosyal medyamı kullanmıyorum. Bu etkinlikte beni etiketleyen tek şey Hawkeyes hesabı. Kızlar sadece kendi hesaplarından paylaşım yapıyorlar... Sadece paylaşımları viral oluyor," diyorum ona yaklaşılarak.

"Hile yapabileceğini bilseydim bu bahsi kabul etmezdim. Dün gece onlara ne teklif ettin? Sihirli Çubuk'a binmek mi?" diye soruyor, sözlerinden kıskançlık damlıyor.

"Şaka mı yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Keşke onu istediğimden daha fazla istediğim kimse olmadığını bilseydi.

"Beni aptal mı sanıyorsun? Dün gece geç saatlere kadar eve gelmedin," diyor ve sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum.

"Dün gece yaptığımı düşündüğün şey bu muydu?" diye sordum. Beni engellemek için vücudunu hafifçe benden uzağa çeviriyor.

"Hayır... Ben... unut gitsin," diyor, kendini mahcup hissediyormuş gibi gözlerini kaçırarak.

"Tabii ki hayır, unutmayacağım," diyorum ona, görüş açısını yakalayarak. "Snowboard yapıyordum, hepsi bu. Onlardan gelmelerini istedim ve eğer maça gelirlerse onları bazı hokey oyuncularıyla tanıştırmayı teklif ettim. Dün gece onları ya da bir başkasını Magic Stick'e bindirmediğimden eminim... ya da burada olduğumuz herhangi bir gece."

"Yapmış olsan bile beni ilgilendirmez," diyor, gözlerini ayakkabılarına dikerek.

Bunu vücut dilinden anlayabiliyorum. Kiminle birlikte olduğumu ya da kimin mesaj attığını umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyor... ama umursuyor.

"Tamam... o zaman neden yanakların kırmızı?" diye sordum.

Aramızda daha fazla boşluk yaratmak için geri adım atmıyor. Yaklaşmama izin veriyor ve beni durdurmuyor.

Kollarımı ona dolama ve onu kendime çekme içgüdüğü parmaklarımda karıncalanıyor, ama yaklaşmama izin verse de, bunu yapmama izin vermeyecek kadar çok kızdırdım onu. Bu tür bir fiziksel bağ kurmayı istemeyeli uzun zaman olmuştu ve bu durum Tessa'yla ne yaptığımı sorgulamama neden oluyor. Şimdi geri çekilmeliyim, ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Şey... Ben..."

Bu noktada tartışacak bir şeyi yok. Ondan daha iyi oynamak dışında yanlış bir şey yapmadım. Bu konuda mutlu değil ama yapabileceği bir şey yok.

Bahis bahistir.

Yirmi İkinci Bölüm

Tessa

Bu adamın cesaretine inanamıyorum!

"Tessa, hazır olduğunuzda başvuruları almak üzere sizi bir masaya yerleştirdim," diyor Becky, hararetli tartışmamızın vücut dilini fark etmeden.

Bunun yerine, Lake'in ötesini görebilmek için koridorun sonunda soluna doğru eğiliyor ve bana gülümsüyor.

Tatlı bir ruha benziyor ve burada yaptığı şey alkışlanmalı, güvenli bir yuva bulana kadar sevgi ve bakıma ihtiyaç duyan hayvanlarla ilgileniyor. Karşılığında bir gülümseme almak için beni tam olarak en iyi zamanda yakalayamıyor, ama yine de bir tane yapıştırıyorum, en azından Lake'ten uzaklaştığım için mutluyum.

"Bu iş daha bitmedi," diyorum nefesimin altında ona, etrafından dolaşıp koridora çıkarken. Dönüyor ve beni takip ediyor.

"Umarım öyle değildir."

Cevabındaki sırtımayı neredeyse duyabiliyorum ve yolumda durup bana doğru koşmasına izin vererek ona çelme takmak istiyorum... ama o zaman dokunmamız gerekirdi ve şu anda, çünkü yarışmadaki kızları bu sabah burada gördükten sonra, onunla herhangi bir fiziksel temasta bulunmakla hiç ilgilenmiyorum.

Önünde barınağın adı yazan tişörtler giymiş iki genç kadının yanına, resepsiyona doğru yürüyorum. Burada çalışıyor ya da gönüllü olmalılar.

Evrakların bulunduğu panoları dağıtıyor ve kollarının kaldırabileceğinden daha hızlı doldurulmuş evraklar alıyorlar.

Müdürle birlikte içeri daldık ve üzerlerinde yeni başvurular olan bir yığın pano aldım. Kapıdan dışarı uzanan uzun insan kuyruğunda ve binanın çift camlı ön girişinde yürümeye başladım. Kalabalık şimdi binanın yan tarafını sarıyor ve neyse ki kar durdu ve bulutların arasından biraz güneş ışığı görünüyor, yoksa hepsini kaybedebilirdik.

Bekle... Onları kaybetmek istememeli miyim?

Bunun, patronlarımın evde göreceği büyük bir medya ilgisiyle büyük bir başarı olmasını istemek ve Lake'in başarısız olmasını ya da en azından 299 evlat edinmeye ulaşmasını istemek ikileminde sıkışıp kaldım.

Bu kalabalık hat ne kadar uzarsa Lake'in kazanma olasılığı da o kadar artar.

Sıradaki insanların konuşmalarını duyuyorum, çoğu kadın... şok edici ve çoğu yirmili yaşlarının başında ya da ortasında, benden birkaç yaş küçük. Ama Powers #12 formalı bir avuç erkek de var.

"Lake Powers'la tanışacağımıza inanabiliyor musun?"

"Onun kışını yakalayacağım."

"Lake ve evlat edindiğimiz hayvanla selfie çektiriyor muyuz?"

Hmm, aslında bu teşhir için harika bir fikir çünkü bir hashtag oluşturursak bu büyük bir sosyal medya erişimine dönüşebilir.

İnsanlar yanımdan geçerken fiziksel olarak elimden panoları çekip alırken, beynim bunu kendi yararımıza kullanabileceğimiz tüm yolları kapatmıyor.

Bu beni rahatsız bir duruma sokuyor çünkü bunu ne kadar teşvik edersem, Lake'in kanepesinde, o izlerken kendi parmaklarımı kalçalarımın arasına koyma olasılığım o kadar artacak.

Biri elini uzattığında daha fazla pano almak için binanın girişine doğru geri dönmeye başlıyorum. Mavi ojeli zarif bir el beni durdurmak için nazikçe pazuma sarılıyor.

Kafalarında farklı başlangıç noktalarında örgüler ve kenarları kürklü büyük kabarık ceketlerle küçük bir grup genç kızın bir araya toplandığını görmek için bakıyorum.

"Evet?"

"Hawkeyes'in sol kanadındaki Lake Powers gerçekten orada mı?" diye soruyor sürülerinin lideri, kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak.

Birkaç kişi de dönüp aynı soruyu merak ederek bana bakıyor. "Evet, elinde de çay fincanı bir chihuahua var."

Grup arasında tek tip bir "aw" patlak verir.

"Şu kızın hikâyesinde gördüğüm sosis köpek hâlâ sahiplenilebiliyor mu?" diye sesleniyor biri kalabalıktan, ama insan denizinde arama yaparken tam yerini tespit edemiyorum.

Bir başkası şaka olsun diye "Hangi sosis?" diye sorar.

"İkisini de evlat edineceğim. Lake Powers'ın annesi olacağım," diye sesleniyor bir başka kadın. Kalabalık kahkahalara boğulur.

Asıl hedefime geri dönüp sığınağın cam kapılarına doğru ilerlerken kendi kendime kıs kıs gülüyorum.

Kapıdan girip içeride bekleyen uzun insan kuyruğuna doğru yürüyorum.

Arka odadaki hokey oyuncusunu arıyorum ve Lake'i erkek barınak çalışanlarından birine hayvanlar için mama koymasına ve su kaplarını doldurmasına yardım ederken yakalıyorum. Ben etrafı incelerken Lake'in getirdiği kadınlar daha çok ruj sürmekle ya da feed'lerinde gezinmekle ilgileniyor gibi görünüyor.

Lake'in bu kısmı benim için hâlâ yeni. Bu sabah kadın sığınma evinde gönüllü olarak çalışıyor ve şimdi hayvanlarla birkaç fotoğraf çekmekten başka bir şey yapmasına gerek kalmadığında personele günlük işlerinde yardımcı oluyor.

Daha fazla pano almak için ön masanın etrafında dönüyorum ama hiç kalmamış.

"Bir hayvanı sahiplenene her kişi için ayrılmadan önce Lake ile bir fotoğraf çekimi ayarlayabilir miyiz ve aynı hashtag ile sosyal medyada paylaşımlarını isteyebilir miyiz? Eğer bu insanlar yerel halktan olursa, daha fazla insanın gelip hayvanları sahiplenmesini sağlayabiliriz" diye soruyorum Becky'ye.

"Bu harika bir fikir." Endişe verici bir hızla teslim edilmeye devam eden evrak işlerini halletmekle meşgul olan iki kıza dönüp bakıyor. "Kimsenin selfie çekmeden ayrılmadığından emin olalım."

İkisi de başını sallıyor, biri hala panodan başvuruları çekip yeniden doldururken diğeri halihazırda sahiplenilmiş hayvanların çetelesini tutuyor gibi görünüyor.

"Numara kaç kızlar?" Becky soruyor.

"Elli bir," diyor sayıları sayan kız.

Müdür, meşe masanın arkasında asılı duran beyaz tahtaya doğru yürür ve numarayı tahtaya yazar:

51

"Bu iyi bir başlangıç," diyor kuru silgili kalemin kapağını geri iterek.

Rakama baktığımda midem bulanıyor. Toplam hedefin altında birine indiğimize göre üç yüz daha ulaşılabilir görünüyor.

Başvuruları dağıtmaya geri dönüyorum, ara sıra Lake'in sahiplenecek hayvan arayan insanlarla konuştuğunu görmek için arkama bakıyorum ve eşlerini bulan insanlarla selfie çekiyorum.

Lake bakmadığında, onunla ve bazı hayvanlarla birkaç samimi fotoğraf çekin ve bunları Hawkeyes web sitesinde ve sosyal medya hesaplarında yayınlayın.

Birkaç saat sonra kalabalık hala azalmamıştı ve müdür her yarım saatte bir sayıyı güncellemeye devam ediyordu. En az bir barınak daha hem sahiplenilecek hayvanlarla hem de hem ön masada hem de arka masada çalışan birkaç yardım eliyle geldi ve müstakbel ailelerin köpek, kedi ya da hatta birkaç göbekli domuz gibi mükemmel eşlerini bulmalarına yardımcı oldu.

Bir aileye üç yaşında tatlı bir beagle bulmalarında yardımcı olduktan sonra beyaz tahtaya geri dönüşünü izliyorum. Ailesinin beagle'ı sahiplendiği küçük kız, yeni en iyi arkadaşını tasmaından tutup kapıdan çıkarırken kulaktan kulağa gülümsüyor. Becky siyah kuru silgi kalemine uzanıyor. Rakamı artıramasın diye kuru silgi kalemini elinden alma isteği çok güçlü, ama buna karşı koyuyorum.

Göz ucuyla eski numarayı alıp değiştirmesini izlerken umursamıyormuş gibi yapıyorum:

134

Ama içeri giren insan sayısı yavaşlamak zorunda... Sadece yavaşlamak zorunda.

Gözlerim arka odaya doğru bir şeye takılıyor ve Lake'in numara değişimine baktığını görmek için dönüyorum, sonra gözleri benimkilere yerleşiyor, odaklanmış ve kararlı, içlerinde hafif bir parıltıyla.

Dikkatimi tekrar yeni bir başvuruyu panoya yerleştirmeye ve metal kapağın altına bir kalem sıkıştırmaya veriyorum. Sonra on yeni ışıltılı başvuruyla donanmış olarak bekleyen insanların sırasına geri dönüyorum.

Lake çalışanlar ve gönüllüler için öğle yemeği sipariş etmeyi teklif ediyor. Yemekleri mideye indirmek için dönüşümlü olarak on beş dakika ayırıyoruz; burada evlat edinecek çok sayıda insan olduğu için herkes kısa bir öğle yemeği yemeyi kabul ediyor, ancak Lake asla öğle yemeğini yemiyor.

Mola odasından geri dönüyorum, benden önce gelen herkesin öğle yemeğini yediğinden emin olmak için son öğle yemeği yerini alıyorum ve sonra tekrar beyaz tahtaya bakıyorum:

242

Kalbim boğazıma düğümlendi.

Burası açılalı sadece altı saat oldu. Bu nasıl mümkün olabilir?

Lake ana lobiye doğru yürüyor ve sırada bekleyen herkes neredeyse hiperventilasyon geçiriyor.

Onu ilk kez arka odadan çıkarken gördüm.

Resepsiyonda duran kızlardan birine döner.

"Sırada daha kaç kişi var?" diye soruyor, parmakları gergin bir enerjiyle masaya vuruyor.

"Oh... uh... Emin değilim," diyor, teslim edilmiş ancak henüz bir hayvanla ayrılmamış tüm

başvuruları saymaya çalışarak.

Lake bana bir bakış attıktan sonra çift camlı kapıya doğru yürüdü. Cam kapılardan birini iterek açıyor ve kafasını dışarı çıkararak binanın etrafında hâlâ kaç kişinin olduğunu görüyor.

"Dışarıda hala çok var," diyor memnun bir gülümsemeyle.

"Eğer erken ayrılmak zorundaysanız, sizi anlıyoruz Bay Powers. Burada yaptıklarınız için size minnettarız. Bu gece pek çok hayvan kendi evlerine kavuşacak," diyor Becky.

"Oh hayır. Sonuna kadar kalacağım. O golü atmak zorundayız" diyor ve bana göz kırpmıyor.

Sinirlerim geriliyor... Bu da nereden çıktı?

Kaybetme fikrinin heyecan verici olmasının imkanı yok... değil mi? Lake'in oturma odasında onunla yalnız kalmak ve birlikte biraz kirli bir şeyler yapmak, sayıları kontrol etmemin gerçek nedeni.

Kararsızım, olan bu.

"O halde, her evlat edinmeden sonra sayıyı ayarlayacağım, böylece sizi güncel tutacağız. Buna ne dersiniz?" diye soruyor gülümseyerek.

"Bu harika olur. Sanırım Tessa da her zaman bilgi sahibi olmak ister. Değil mi, Tessie?" diye soruyor, takma adımı kullanarak.

Söylememem gereken bir şey söylememek için dudağımı ısırırken dudağım yana doğru bükülüyor. Gözlerimde bunu görüyor ve sırtıyor.

Hepimiz görevlerimize geri dönüyoruz ve Becky beyaz tahtanın daimi bir demirbaşı haline geliyor, elinde siyah kuru silme kalemi ile tek başına duruyor, sol elinin parmakları sürekli olarak eski bir numarayı güncel bir numara lehine silmekten her tarafı kalemle kaplanmış durumda.

Her geçen dakika, yeni bir kişi ya da aile sahiplendiği bir hayvanla ve yüzünde bir gülümsemeyle dışarı çıkıyor. Yukarı bakmaya cesaret edemiyorum. Sayıların gittikçe daha hızlı arttığını bildiğim için midemde sürekli dönen hissi kaldıramıyorum. Sahiplenilen hayvan sayısı ile 300 hedefi arasındaki fark hızla kapanıyor.

Barınağın kapanmasına sadece bir saat var ve hâlâ mağazanın dışında kuyruk var. Bahsi kaybetmek gururuma dokunurdu ama bu gece ödemek zorunda kalacağım bahis karnımı kelebeklerle ya da yaban arılarıyla dolduruyor... Keşke hangisi olduğunu bilseydim.

Kafamı kaldırmam için yalvaran beynimin dırdırcı kısmına engel olamıyorum. Tıpkı bir araba kazası gibi... Lake'in tuzağına düşmeme neden olan yanlış kararımın yarattığı katliamı görmemek için kendimi zor tutuyorum.

Ukalalık ediyordum.

Bunu kabul edecek kadar kadını. Ve o da bununla oynadı.

Beni içine çekti, ben de yemi yuttum.

Beyaz tahtaya doğru yüksek sesle tezahüratlar yükseliyor. Çevremde, masanın arkasındaki üç gönüllüyü ve müdürü zıplayıp dururken görüyorum.

Midem bulanıyor ve kaderimi bulmak için siyah kalemi arıyorum.

311

Rakamlar resmen bana bağıyor. Geri çağırma isteyecek kadar yakın değil ve hala arkadaki insanlar, hala sırasını bekleyen bir kalabalık ve saatin dolmasına yirmi dakika daha varken... İşim bitti, ama rahatlayıp rahatlamadığıma karar veremiyorum.

Belki ben de bunu istiyordumdur.

Döndüğümde Lake'in bana baktığını görüyorum, gözlerinde vahşi bir parıltı var.

Masaya doğru yürüyorum, dağıtmam gereken son panoları yere bırakıyorum. Müdür bana havadan bir beşlik gönderdiğinde gülümsemeye zorluyorum. Ben de karşılık veriyorum çünkü ona karşı kaba olamam. Bugün bu barınak ve bu hayvanlar için büyük bir gün.

Bu konuda ne hissettiğimi anlamak için bir dakikaya ihtiyacım var. Duygularımın karışık olduğunu kimsenin bilmesini istemediğim için yavaşça dönüyorum.

Yine uzun, ıssız koridora yöneliyorum, yalnız ve kimsenin görmediği bir an arıyorum.

Kimsenin beni takip etmediğinden emin olduktan ve koridorun ilerisinde, gözden uzak bir yerde durduktan sonra sırtımı duvara yaslıyorum, başım geriye düşüyor ve temiz bir nefes alırken gözlerim kapanıyor.

Saniyeler içinde, yaklaşan birinin sesini duydum. Hayır!

Hayır!

Lütfen git buradan!

Bugün 300'den fazla hayvana yeni yuva vermenin ne kadar önemli bir başarı olduğunu tartışmak için Becky'nin beni takip ediyor olması gerektiğini tahmin edebiliyorum... eminim bir tür rekor, ama şimdi bunu tartışamam. Ben sadece

Bu bahsi kaybetmeyi ve bu gecenin ilerleyen saatlerinde Lake'e yapılacak ödemeyi aklıma yerleştirmek için bir dakikaya ihtiyacım var.

Sonuçlar açıklandığına ve bahis sona erdiğine göre, işin en kötü yanı, olması gerektiği gibi korkmuyor olmam.

Belki bir parçam Lake'e katılıyor. Aramızdaki bu şey bir volkan gibi yükseliyor ve ne kadar uzun süre iltihaplanmasına izin verirsek o kadar büyüyecek. Belki de biraz stres atmanın zamanı gelmiştir.

"Kaçmayı mı planlıyorsun?" derin bir tını duvarlarda yankılanıyor. Bu müdür değil... Lake.

Sesini duyunca tüylerim diken diken oluyor ve göz kapaklarım açıldığında onun bana doğru yaklaştığını görüyorum.

Teke tek dövüşene kadar durmuyor.

Benim gözlerim ona odaklanmışken onun dikkati, etrafın temiz olduğundan emin olmak için geldiği koridora geri dönüyor.

"Neden kaçayım ki? Bahislerimi her zaman tuttururum," diyorum ona.

"Bu gece iddianı gerçekleştirmeye hazır mısınız?" diye soruyor ama yüzünde beklediğim ukala gülümseme yok.

Yüzümde bir şey ararken ifadesi okunmuyor. Bir soru soruyor ve asıl cevabı istiyor.

Maalesef bende değil.

"Hâlâ istediğin buysa," diyorum ona, bize bir çıkış yolu göstermesi için fırsat vererek.

"Değiştirmeme izin verecek misin?" diyor merakla.

"Belki..."

Şimdi kimsenin gelmediğinden emin olmak için koridoru kontrol etme sırası bende. Lake yaklaşıyor. Başım ona doğru dönüyor.

"O zaman başka bir şey istiyorum." Ben konuşmayınca devam etti.

"Neden hokey oyuncularıyla çıkmıyorsun? Seni kimin incittiğini bilmek istiyorum." Ne?!

Hayır, bunu ona söylemem. Kardeşime söyler ve kardeşim de Brent'e çok pahalıya mal olabilecek aptalca bir şey yapar. Lake'in de misilleme yapmayacağına güvenmiyorum.

Lake ne kadar da korumacı... Kim olduğunu öğrenirse bir şeyler yapabilir.

"Hayır, değişikliği kabul etmiyorum."

"Neden olmasın? Asıl bahsimizden kurtulmak için bu kulağına müzik gibi gelmeli. Neden bana söylemiyorsun?"

"Çünkü gelecek hafta onlarla oynayacaksınız."

"O bir Mavi Şeytan mı?" Lake kaşlarını kaldırarak soruyor ve gözleri açılıyor. "Şimdi bana onun kim olduğunu söylemek zorundasın."

"Hayır."

"Neden?" diyor, yaklaşıyor, elleri yumuşak bir tutuşla kalçalarımı yumuşatarak beni kendisine bağlıyor.

Dokunuşunun beni sakinleştirmesinden hoşlanmamalıyım. Aramızdaki bu samimi andan hoşlanmamalıyım. Son bir buçuk yıldır sahip olduğum ölümcül düşmandan çok koruyucu bir erkek arkadaş gibi hissettiriyor.

Bir parçam ona sarılmak ve beni her şeyden korumasına izin vermek istiyor. Ailemin kaybı ve beni Elliot'a doğru koşturan eski sevgilim, güvenli olduğunu bildiğim ama istediğim adam olmayan bir adam.

Lake bilmek için yalvarıyor ama şimdi iki hafta sonra onlarla oynadıklarında aptalca bir şey yapacağından daha da eminim.

Ona söyleyemem, ama burada durduğumuz sürece ve o bana öyle baktıkça... sanki benim için tüm dünyayı ateşe verecekmiş gibi... Her şeyi itiraf etmeden önce bu andan kopmam gerekiyor.

"Boş ver Lake... Boş verdim," diyorum.

"Böldüğüm için özür dilerim..." Becky diyor ki. "Lake, sakıncası yoksa gitmeden önce çalışanlarla toplu bir fotoğraf çektirmek istiyoruz."

Becky bana ihtiyacım olan dikkat dağınıklığını veriyor ve Lake'in arkasından sıvışıyorum "Vay canına, Tessa, bekle."

Bileğime uzanmaya çalışıyor ama bir hayran kalabalığı Lake'i doldururken ben ana lobiye kaçıyorum. Beni takip etmeye çalışıyor ama selfie ve imza isteyen insanlar arasında sıkışıp kalıyor. Dikkatini çekmek isteyen hayranlarım varken peşimden gelemeyeceğini anlayınca hemen geri dönüyorum.

Bu bana Lake'in hayvan barınağı gönüllüleriyle çevrili birkaç fotoğrafını çekip takımın resmi sosyal hesabında yayınlamam için yeterli zamanı veriyor.

Sonra "Evde görüşürüz" diye sesleniyorum ve koşarak kapıdan çıkıp cipe biniyorum.

Anahtarı kontağa çeviriyorum ve Jeep tekrar canlanıyor. Birkaç dakika içinde otoparktan çıktım ve dikiz aynamdan Lake'in nihayet barınağın kaldırımına çıktığını, kalabalığın arasından geçmeye

alışmaktan nefes nefese kaldığını ve kaşlarını çatmış olduğunu izledim.

Peşimden gelmeyecek. Hâlâ bir bina dolusu hayranı var ve hayır işinin bitmesine daha on dakika var. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp koştuğum için gerçek profesyonelin o olduğu ortaya ıktı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Göl

"Lake! Bir fotoğraf çektirebilir miyim?" "Formamı imzalar mısın?"

Tessa'yı lobiye kadar kovaladığım anda insanlar etrafımda toplandı.

Daha fazla insanın ona doğru çıkışımı engellemesini izliyorum ve fiziksel olarak yapabilirsem bile onları geçemiyorum. Ama bunlar benim hayranlarım. Beni görmek için çok uzak mesafelerden gelen insanlar. Formalarımı satın alan ve beni izlemek için yüksek bilet fiyatları ödeyen insanlar. Onları göz ardı edemem ve kovalanmak istemeyen bir kadının peşinden gitmek için onları yüzüstü bırakamam.

Müdüre artık arka odaya geri dönmeyeceğimi, çünkü belirlediğim evlat edinme sayısını çoktan aştığımı söyledim.

Bugün yardımına gelen dört kadından özür diliyor ve gelecek ay Denver'da onları bekleyen biletlerim olduğunu bildiriyorum ve sonra bir saatimi ayırıp her şeyi imzalıyorum.

hayranları beni itiyor. Seksen yaşındaki büyükannelerle selfie çektirmekten yarım düzine bebeğin alnını öpmeye kadar, kuyruğu geçip barınağını bize açtığı için müdüre teşekkür ediyorum ve barınaktaki tüm gönüllüler ve çalışanlarla bir grup fotoğrafı çektiriyorum.

On beş dakika sonra garaja giriyorum ve garaj kapısını arkamdan kapatıyorum.

"Tessa?" Anahtarlarımı ve ayakkabılarımı attıktan sonra çamurluğa doğru adım atarken sesleniyorum. "Burada mısın?" Diye soruyorum ama cipi zaten görmüştüm, burada olduğunu biliyorum.

Eve doğru birkaç adım atıp mutfığa yöneldim. "Tessa?" diye soruyorum.

Attığım her adımda koridor oturma odasına doğru açılmaya başlıyor.

"Burası." Sesini neredeyse monoton ve ilgisiz duyuyorum.

Son birkaç adımı da büyük odanın girişinde durana kadar atıyorum, büyük pencereler evimin dışındaki Aspen'in pitoresk manzarasını gösteriyor. Güneş dağların arkasından batmaya başlıyor. Dikkatimi sol tarafa kaydırduğımda büyük televizyonun açık olduğunu ve Tessa'nın kafasının U şeklindeki kanepenin uzak tarafına doğru uzandığını görüyorum. Devasa oturma odasına girdiğimde onu sadece başının üstünden çenesine kadar görebiliyorum.

Attığım her adımda Tessa'nın güzel yüzü daha da yakınlaşıyor ve yüzündeki çekingen ifade bana devam etmem için pek bir şey vermiyor. Şu anda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Neredeyse kaderini kabullenmiş gibi görünüyor. Bu bahse girerken umduğum şey bu değildi. Onun da bunu ne kadar çok istediğini fark etmesini istedim ama bunun yerine gözlerinde o kehribar rengi ateş yok ve onu geri almak için her şeyimi verirdim.

Kanepenin etrafından dolanıyorum ve Tessa'nın tüm vücudu kanepenin en ucuna yayılmış bir şekilde gözümün önüne serilince olduğum yerde duruyorum.

Üzerinde onu eve getirdiğimde giydiği ve kapüşonunu çıkarmaya çalıştığında dolabımda bana gösterdiği allık rengi sütyenden başka bir şey yok. Kıvrımlı kalçalarına sıkıca sarılmış, uyumlu bir allık tanga.

Önümdeki görüntü karşısında sikim anında yarı yarıya kalktı. Kız tam bir afet, olmayacağını düşündüğümünden değil. Aşağı ceket ve kot pantolonuyla, hatta işe giderken giydiği iş kıyafetleri ve topuklu ayakkabılarıyla bile ıslak bir rüya gibi.

Son dört yıldır Tessa'nın giydiği her şeyi üzerinden çıkarmayı hayal ediyorum. Beni buraya getirmek için dayanılmaz bir bekleyiş oldu ve aramıza daha büyük bir boşluk koymak için her şeyi yapmaya çalıştım ama tutmadı.

"Ne yapıyorsun?" Yutkunmaya çalışarak soruyorum.

Beni hazırlıksız yakaladı, hakkını vermeliyim.

"Kaybımı telafi ediyorum," diyor muhtemelen kastettiğinden daha boğucu bir sesle, ya da belki de hayal ediyorum çünkü onunla ilgili her şey çok seksi.

Kayıp kelimesini kullanmasından nefret ediyorum, sanki bu geceden sadece birimiz kazançlı çıkacakmış gibi. İçten içe bunun karşılıklı fayda sağlayacağını bildiğine inanmak zorundayım.

"Sana söyledim... Bunu yapmak zorunda değilsin. Bana sadece bir isim ver. Bana ne yaptığını söylemene bile gerek yok."

Kanepenin ortasına doğru yürüyüp ona doğru yöneldiğimde başını sallıyor. Görüşüm, odanın serinliğinde sertleşen koyu şeftali rengi meme uçlarını neredeyse tamamen engelsiz bir şekilde görmemi sağlayan sütyeninin şeffaf malzemesi ve gözlerimi uyluklarının arasındaki yarığın başladığı yumuşak kıvrımlara sabitleyen eşleşen tangası üzerinde kayıyor.

Parmaklarım tangasının dantelli taraklı kenarlarında, yumuşak dantelin tereyağıyla bronzlaşmış teniyle buluştuğu yerde gezinmek için kaşınıyor. Ve ağzım, vücudunun benim için yapabileceği tüm uyarılmayı temizleyen amını emme düşüncesiyle sulanıyor.

Bronz tenin benim için olmadığını biliyorum. Başka bir adam için solaryumun UVA ışınları altında saatler geçirdi, ama bunun bu gece arzumu beslemek için onu kullanmama engel olmasına izin vermeyeceğim.

"Dur!" Tessa elini kaldırarak, ani hareketiyle dolgun göğüslerinin biraz sallandığını söylüyor. "Daha fazla yaklaşma. Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

İstediği gibi duruyorum, kanepenin diğer tarafından ona doğru yarı yolda ilerliyorum. "Anlaşmada olmayan neydi?" diye soruyorum.

"Bana dokunuyorsun. Bu olayın bir parçası değildi," diye açıklıyor, avucunu hâlâ uzatmış. "Sana dokunmayı planladığımı nereden biliyordun?"

Eli sol kalçasına düşüyor ve parmak uçlarının o ipeksi pürüzsüz tene dokunmasını kıskanıyorum. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Bunu gözlerinde görebiliyorum," diyor, beni bir kitap gibi okuyor. "İzlemekten daha fazlasını yapmayı planlıyordun."

Hayır, kitap değil.

Kadının telepatisi var, ama neye bahse girdiğimizi biliyorum, izin vermese o kadar ileri gitmezdim.

"Şuradan izleyebilirsin," diyor, kanepenin diğer tarafını işaret ederek.

Ona sırtıyorum ve sonra geldiğim yöne doğru dönüp beni sürgün ettiği yere doğru yürüyorum.

"Unutma... Sana bir çıkış yolu verdim." Ona

hatırlatıyorum. "Bu gerçek bir seçenek değildi."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ona aptalca bir şey yapardın... Hawkeyes'in Stanley Kupası şansını kaybetmesine neden olurdun."

"Endişelendiğin şey gerçekten Stanley Kupası mı?" Sehpanın üstündeki uzaktan kumandayı kaptığım gibi gidiyorum.

Omuz silkiyor ve gözlerini henüz açılmamış olan televizyonun siyah ekranından ayırmıyor.

Sertleşen ereksiyonuma biraz büyüme alanı açmak için kotumun üst düğmelerini gizlice açıyorum - tam boyuna ulaştığında kotuma sığmıyor. Kaval kemiklerim kanepeye değene kadar yürümeye devam ediyorum ve sonra sol bacağımı kaldırıp sağ ayağım hala yerde, hala tamamen giyinik bir şekilde kanepeye uzanıyorum.

Yerleştiğimde onun tarafında bir sessizlik oluyor ve beyninde neler olup bittiğini merak ediyorum.

Kanepede uzanırken başımı çevirdiğimde vücudumu baştan aşağı taradığını görüyorum. Gözlerimiz buluştuğunda, Tessa'nın gözlerinin büyüleyici altın rengini görüyorum.

Şimdi ve burada kendime bir söz veriyorum. Bana baktığında gözlerindeki o rengi korumak için her şeyi yapacağım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Tessa

"Kıyafetlerini çıkarabilir misin?" diye sordum.

Kanepenin karşısındaki Lake'i tarıyorum, tamamen giyinik, kot pantolonunun düğmeleri açık ve pantolonunun ağından bel kemerinin en üstüne kadar uzanan etkileyici bir şişkinlik var. Gömleğini yukarı kaldırırca, beni selamlamak için önemli miktarda ucinun dışarı çıktığını göreceğime dair bir his var içimde.

Lake'in boyunun kaç santim olduğundan emin değilim ama daha önce ereksiyonu kot pantolonunun üstünü geçen bir erkekle birlikte olmadığımı biliyorum.

Onu gördüğümde içim daralıyor ama etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. Hileli olduğunu düşünsem bile, kaybettiğim için bahsi sürdüreceğim. Son bir şey daha yapacağım ve sonra buradan gideceğim. En az giysilerimi dizüstü bilgisayar çantama koyacağım ve gerekirse otostop çekeceğim, sonra da geri dönüş yolculuğumun tamamını nasıl ödeyeceğimi

planlayarak geçireceğim.

"Beni çıplak mı istiyorsun?" diye soruyor, hızla koltuktan kalkıyor ve gömleğini çıkarıyor.

Ve işte orada... Lake'in sikinin tepesi kot pantolonunun üstünü itiyor. Çelik gibi sert görünüyor.

"Ben burada neredeyse üzerimde hiçbir şey olmadan yatıyorum, sen ise kar fırtınası için giyinmişsin," diyorum ona.

Alay ediyor. "Eğer bunu giyeceğimi düşünüyorsan, daha önce hiç kar fırtınası için giyinmek zorunda kalmamışsın demektir. Ama şikayet etmiyorum," diyor ve pantolonunun fermuarını açıp yere doğru itiyor, sikini sadece boxer külotu örtüyor ama onlar orada olmasa da olur. İnce kumaşın arasından her şeyi görebiliyorum. "İstersen hepsini çıkarırım" diyor, başparmaklarını üzerindeki son giysi parçasına geçirerek. İç çamaşırını.

"Hayır!" Elimi ona doğru sallayarak söylüyorum.

Onu tamamen çıplak görmek muhtemelen kırılma noktam olacaktı ve artık oturma odasının benim tarafımda kalamayacaktım.

Saniyeler içinde onu kanepenin kendi tarafına oturtuyor, aylarca sadece yüzeyi zar zor çizen cansız silikon oyuncaklardan sonra nihayet içimde gerçek bir erkeğin dolgusunu hissetmek için kendimi onun uzunluğuna indiriyordum.

Uzunluğu boyunca uzanan şişkinlikle ereksiyonunun gerginliğine ihtiyacım var. Vücut ısısının beni içten ısıtmasına ihtiyacım var.

Doruğa ulaştığımda onun kalın sikini sıkamak istiyorum.

Gevşediğinde ve kendininkini kovalamak için içime girdiğinde onun içimde titreştiğini hissetmeye ihtiyacım var. Bir an duruyor ve sonra başparmaklarını bel kemerinden çıkarıyor.

Daha iyisini bildiğim halde pornoyu atlayıp gerçekten istediğim şeye yönelme düşüncesi karşısında alt dudağımı hafifçe ısırığımı görüyor. Tek gecelik bir ilişki beni sadece daha fazlasını istemek zorunda bırakacak.

"Emin misin? Çünkü eğer boşalmana yardımcı olacaksa, seyir zevkin için çırılçıplak uzanmaktan mutluluk duyarım. Hatta daha da iyisi, sen izlerken oraya gelip seni ısıtabilirim," diyor, tıpkı pis bir oyuncu gibi dik ve gururlu... ve bir o kadar da ukala.

Bu benim hatamdı, dudaklarımı yalayarak başlangıçta iyi bir iş çıkarmış olmama rağmen etkilenmediğimi görmesini sağladım ama devamını getiremedim. O buzul mavisi gözler kendimi kontrol etmemi engelledi.

Kanepenin diğer tarafından daha yakına gelmesine izin vermem mümkün değil. İhtiyacım olan son şey Lake'in beni "ısıtması"... bu her neyi gerektiriyorsa.

"Buna gerek yok. Boxerını çıkarma, uzan ve çenenin kapa." Göz temasını kesip televizyonun boş

ekranına bakarak, yerimde sabit durmak ve ona doğru koşup bir ihtiyaç yığını içinde çarpışmamak için elimden geleni yapıyorum. Geçmişte başımı belaya sokan şey buydu. Bir hokey oyuncusunun kollarına atlamadan önce bakmamak.

Neyse ki bir buçuk yılın en iyi kısmını Lake'i izleyerek geçirdim ve cesaret edersem beni hangi tuzakların beklediğini çok iyi biliyorum.

En büyüğü mü?

Sabahları boş bir yatak ve ardından Lake'in bir maçıdan sonra farklı bir tek gecelik ilişkiyi eve götürmesini ya da galibiyetten sonra hepimizin gittiği barı izleyerek kariyer boyu sürececek bir sefalet cezası.

Yapam

am.

Yapma

yacağı

m.

Yine de, klitorisim bu fikre ihtiyaç duyarak ısıldıyor ve Lake şortunun içindeki o canavarla karşımda durdukça külotumun ıslaklığı artıyor.

"Peki, tamam," diyor ve televizyona doğru dönerek uzaktan kumandayı açması için alıcıya doğrultuyor. "Unutma, fikrini değiştirirsen teklifim hâlâ geçerli." Göz kırıyor.

İyilik olsun diye gözlerimi deviriyorum, o da akıllı televizyonunun arama motorunu açarken kıs kıs gülüyor. "Peki, ne olacak?" diye soruyor,

"Umurumda değil, sadece bir şey seç," diyorum ona, tangamın kemerini ayarlarken.

Tekrar bana bakıyor, konuşurken gözleri yüzüm, göğüslerim ve külotum arasında gidip geliyor. "Anlaşma bu değildi. Anlaşma senin bana sapkınlığını söylemen ve benim de seni bundan zevk alırken izlememdi."

Lanet olsun.

En azından bu şeyi atlayamaz mıydım?

Orada duruyor, başparmağı kalbimin istediği her şeyi yazmaya başlamak için hazır.

"Hadi ama. Bu işin bitmesini bu kadar çok istiyorsan, söyle gitsin."

"Önce seninkini söyle?" Ben soruyorum.

"İyi denemeydi. Bana gerçek cevabı vermeyeceksin," diyor. "Ben kirli ve dürüst gerçeği istiyorum, Tessie. Ne seversin?" diye sorar

Bu düşünceden

kurtuluyorum.

Oraya gidemem.

"Sürpriz ménage izlemeyi

seviyorum." Lake'in kaşları alnına

fırladı. "Ne?" diye sorar.

"Ne?" Sanki söylediklerim o kadar da duyulmamış bir şeymiş gibi yankılanıyorum.

"Üçlü seks yapan çiftleri izlemeyi seviyor musun?" diye soruyor, itirafım karşısında çenesi gevşiyor. "Çiftleri değil. Sadece üç kişinin aynı anda aynı yerde bulunmasını seviyorum.

Birbirlerini tanıyorlar ve sonra rastgele hepsi katılıyor. Planlanmış bir şey yok ve aldatma da yok.

oyna."

Bir kıkırdama çıkarır.

"Lake! Sana daha önce hiç kimseye söylemediğim çok hassas bir şey söyledim ve sen bana gülüyorsun," diye azarladım.

"Hayır... kahretsin... hayır." Yüzündeki aptal gülümsemeyi silmeye çalışıyor. "Gülmüyorum, yemin ederim. Hokey oyuncularının hepsinin hilekâr olduğunu iddia ettiğin için üçlü yapmaktan hoşlanmanı beklemiyordum. Paylaşmaktan hoşlanmayacaksın gibi görünüyor."

Paylaşmak mı?

Hey şimdi... Paylaşmaktan hoşlandığımı kim söyledi?

"Paylaşmayı sevmiyorum. Çıktığım biriyle bunu asla yapamam. Sadece üç kişinin bir otelde mahsur kalması ve bir şekilde hepsinin aynı odanın aynı anahtarına sahip olması ve başka boş oda olmaması fantezisini seviyorum... ya da üç kişinin uzak bir adada mahsur kaldığı ve vücut ısısı için birbirlerini kullanmak zorunda kaldığı garip bir kazazede durumu."

Lake alt dudağını ıslatmak için emiyor ve sonra sırtıyor... Çok fazla şey söyledim.

"Biliyor musun, boş ver. Misyoner tarzı evli çiftleri severim," diyorum kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturarak ve onun dikkatli bakışları altında kendimi biraz örtmek için sağ bacağımı sol bacağımın üzerine hafifçe çaprazlayarak.

Şu anda hayatımda hiç olmadığım kadar korunmasız hissediyorum. Neden bana bunu yapmasına izin veriyorum?

"Vay vay, dur bakalım," diyor, bana doğru iki yan adım atıp kumandayı hâlâ televizyona doğrultarak. "Özür dilerim, seni tuhaf hissettirmek istememiştim. Bu çok seksi ve ben de bunu izlemeye hazırım. Sadece artık hokey oyuncularıyla çıkmayacağını söylemenin nedenini düşününce söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi."

"O kadar çok porno izlemiyorum. Sadece bekar olduğumda ve biraz ilhama ihtiyacım olduğunda." Bunu ona neden söylüyorum ki?! "Ama konusu hoşuma gidiyor."

"Seni izlerken yakaladığım postacı hakkındaki film gibi mi?" diyor omzunun üzerinden, parmakları benim tercihlerime uygun bir film ararken. "Nesini seviyorsun o zaman?"

"Bilmiyorum... erkekler bazen çok ukala olabiliyor. Aynı anda tatmin etmeleri gereken iki kadınla bunalmaları fikri hoşuma gidiyor."

Lake başını sallarken hâlâ dinliyor ama bir film bulmaya dalmış durumda. Çok uzun sürmez çünkü çok geçmeden bir film bulur.

"Buna ne dersin?" diyor. "Tam size göre. Bir araç paylaşım sürücüsünün uygulaması sapıtıyor ve

aynı anda iki ayrı rezervasyon yapıyor. Şimdi iki ayrı yolcuyu teslim ettiğinden emin olması
gerekecek.

tamamen memnun müşteriler. Beş yıldızlı bir eleştiriden daha azına razı olmaz."

Lake bana filmin konusunu okudu.

"Bu işe yarayacak," diyorum ona, biraz utanarak ama bunu üzerimden atmam gerekecek çünkü artık geri dönüş yok.

Film başlar ve Lake kanepenin kendi tarafına doğru yürür. Oturur ve arkasına yaslanır.

Bakışıyoruz ve sonra bunu atlatmak için bundan sonra göz temasından kaçınacağıma karar veriyorum.

Film hiç oyalanmıyor ve birkaç dakika içinde sürücü arabasını kenara çekip her iki 'sürücüsünün' de gelmesini bekliyor.

Bu yeni bir film ve iyi bir bütçeye sahip olmalı çünkü sinematografi gerçekten çok iyi ve kendimi şimdiden işlerin gerçekten kötüye gitmesini beklerken tırnaklarımı ısırarak isterken buluyorum.

Çok beklememe gerek kalmadan arka koltuktaki kadınlardan biri şoförün omzunun üzerinden uzanıp ellerini pantolonunun içine sokarken, diğer kadın da öndeki yolcu koltuğuna tırmanıyor ve kolçağın üzerinden eğilerek şoförün pantolonunun fermuarını açıyor.

Sağ elim göbeğimin üzerinde gezinmeye başlıyor ve parmak uçlarım tangamın kemerinin altına girerken dudaklarımdan süzülme isteyen iniltiyi engellemek için yanağımın iç kısmını hafifçe ısıırıyorum. Lake'e seslerimi duyma zevkini tattırmayacağım.

Onları hak etmiyor.

"Aşağıda ne tür bir yolculuk arıyorsun prenses?" diyor şoför yolcu koltuğunda oturan kadına huysuzca.

"Görünüşe bakılırsa, kalın bir tane," diye karşılık veriyor.

"O zaman binseniz iyi olur çünkü son durağınıza varmak üzeresiniz," diyor ona.

Diyalog bayağı ama görsel işini yapıyor. Külotumun içine doğru uzanıyorum ve bir parmağımı kıvrımlarımın arasından geçiriyorum. Sırılsıklam oldum. Ama sadece bu filmde değil. Lake'in sert aletinin çoğunlukla çıplak olan vücuduma tepki verdiğini görmek beni buraya getiren zemin çalışmasının çoğunu yaptı ve hala kanepenin karşısındaki yerinden beni izliyor olması ve televizyonun bir saniyesini bile izlememesi, parmaklarının benimkiler yerine kalçalarımın arasında olmasını dilememe neden oldu.

Sahnenin ilerleyişini izliyorum, şoför kenara çekiyor ve üç oyuncu da arabanın arkasına tırmanıyor, uzuvlar ve giysiler her yere savruluyor. Hepsinin çıkardığı sesler yumurta

Ağrıyan merkezime parmağımı daldırırken bana bakıyor ama parmağımdan çok daha büyük bir şeye ihtiyacı var. Bedenim Lake'i arzuluyor.

İkinci bir parmak ekleyerek bu hissi atlatmaya çalışıyorum, iki parmağım yumuşakça kancalanıyor ve bana ihtiyacım olan sonucu, orgazmı vereceğini bildiğim noktaya doğru sokuluyor. Ama iki parmak beni oraya götürmeyecek, vücudum Lake'in çevresini ne kadar çok isterse istesin.

Üçüncü bir parmak ekliyorum, eklenen gerginlik kendi elime doğru eğilmeme neden oluyor, filmi ayarlarken göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor, artık istediğim şey bu değil... ihtiyacım olan şey bu değil.

Ona ihtiyacım var.

Göz kapaklarımın ardında onu görüyorum. Kulüpteki o an, yüzündeki ifade ısınmış ve doğrudan bana yönelmişti. Soyunma odasında Briggs'in ona havlusunu bıraktırdığı ve Lake'i ilk kez çıplak gördüğüm an. Ve süpürge dolabında meme uçlarımı emdiği ve beni ticari sınıf çamaşır suyunun ve tuvalet kâğıdı rulolarının yanındaki duvara yaslayarak acıma son vermeyi teklif ettiği zaman.

Her bir an boyunca beni geri getiren şey, gözlerinin bana bakışı. Denenmiş ve doğru olan, sahada iyice test edilmiş külot düşürücü bir gülümsemesi var, ama bana bakma şekli, sanki fark edeceğimi düşünmediği zaman irislerimin rengini incelemeye çalışıyormuş gibi, kalbimin onun için ekstra bir atış atmasına neden oluyor.

Olmamalı.

Vücudumdaki tüm organlar arasında en çok yara izine sahip olan, Lake gibi adamlardan en çok zarar gören kalbimdir.

Ne zaman

öğrenecek? Ben ne

zaman

öğreneceğim?

Parmaklarım hızlanıyor ama yine de sabit bir hızda kalıyor, doruk noktamın peşinden koşarken ayak parmaklarımın uçları kıvrılmaya başlıyor. Artık çok yakın.

Kırılmak üzere, kendi kendime yaptığım orgazmın işaretlerini hissedebiliyorum.

Ekrandaki oyuncuların nefes alıp verme seslerini hâlâ duyabiliyorum ve Lake'in beni izlerken nefes alışının ağırlaştığını duyabiliyorum.

Kendimi tutamadığım bir inilti çıkarıyorum. Lake'in tonozlu tavanlarının ihtişamında yankılanan çaresiz bir yakarış bu.

Vücudum titriyor ve uçurumdan serbest

düşüşe geçiyorum. "Göl!" Boşalırken
inliyorum.

Göz kapaklarım hızla açılıyor ve gelirken söylediğim isim yüzünden bayılacağımı düşünüyorum.

Belki de beni duymadı.

Bir şekilde, mucizevi bir şekilde, belki de sıkılıp gitmiştir diye boynumu çeviriyorum ama gözlerim kapalı olduğu için oluşan bulanıklığı gidermek için birkaç kez göz kırptıktan sonra Lake'i bana bakarken buluyorum.

"Az önce adımı mı söyledin?" diye soruyor, gözleri kocaman açılmış ve burun delikleri şişmiş bir halde. Çoktan kanepeden kalktı ve bana doğru yöneldi.

Buna cevap vermeme gerçekten ihtiyacı yok, değil mi? "Hayır..." Onu ikna etmek için boşuna uğraşıyorum.

Uzun bacakları yine de aramızdaki mesafeyi tüketiyor ve ben onu durduramadan benden birkaç adım ötemde duruyor.

Onu yavaşlatmak için elimi tangamın arkasından ve kalçalarımın arasından çekiyorum ama bana ulaştığı anda uzun parmakları çok daha narin olan bileğime dolanıyor ve parmaklarımı ağzına doğru çekiyor, kısa kollarımın ulaşabileceğinden çok daha uzun boyuyla kürek kemiğim kanepeden çıkıyor.

"Beni düşünerek boşaldın, Tessie. Bu durumda, en azından bana bir tat verebilirsin," diyor ve sonra ağzını açıp üç parmağımı yavaşça ağzına götürüyor. Parmaklarımın üzerine eğildi, yalayıp ve emerek temizledi. Dili her bir parmağın etrafında dönerek tüketmesi için kalan her bir uyarılma damlasını alıyor.

Üstümde onu izliyorum. İçimden daha fazla sıcak ihtiyaç damlarken, bir metre artı sert kas. O orgazmdan sonra bile, parmaklarımı emerken üzerimde gezinmesi, kanepede uzanırken yüzümde sadece iki adım ötede boxer şortuna karşı sallanan ağır horozuyla en ufak bir şekilde tatmin olmadım. İnce kumaş, neredeyse göbek deliğine kadar karnına bastıran Tanrı vergisi yeteneğini zapt edemiyor gibi görünüyor.

Dilindeki tadımla onayını mırıldanıyor. Benim uyarılmamla karışan tükürüğünden aldığı her yudumda Adem elması sallanırken dudaklarımdan içgüdüsel bir ses geçiyor.

Her dakikasından zevk alıyor ve beni alması için ona yalvarmadan önce bir saniye daha dayanabileceğimi sanmıyorum. Güçlü olmak zorundayım.... tek gecemiz bittiğinde pişman olacağımı bildiğim halde teslim olmamak için.

Sonunda parmaklarımı ağzından çekti.

"Tadın düşündüğüm kadar güzel." Gözleri aşağıya kayıyor ve kapüşonlu gözlerle tüm bedenimi inceliyor. "Bunun için dört yıl bekledim," diyor nefesinin altında.

"Dört yıl mı?" Dirseklerimin üzerine oturarak soruyorum. Gözleri tekrar benimkilere uzanıyor.

"Dört yıl önce açılış gününde seni ilk gördüğüm andan beri seni istiyorum."

Bunca zamandır hiçbir şey söylemedi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Göl

Kanepenin minderine diz çöküp ona yaklaşıyorum. Üzerine eğildiğimde her hareketimi izliyor, ellerim her iki omzunun üzerine dikiliyor ve dizlerim uyluklarının her iki yanında duruyor. Onun üzerinde duruyorum, gözlerimiz birbirimizden ayrılmıyor.

Onu böyle istiyorum. Altımda.

"Lake, bu bir hata." Ellerini göğsüme dayamış, aramızda biraz mesafe yaratmak için kendini bana yaslıyor. Kendimi ona zorla kabul ettirmeyeceğim. Eğer bana geri çekilmemi söylerse, çekilirim, hemen şimdi. Ama o bu sözleri söylemediği sürece, bana tüm bunları kafamdan uydurduğumu söylemesine ihtiyacım var... onu yanlış anladığımı çünkü şu ana kadar her şey bana Tessa'nın beni benim onu istediğim kadar kötü istediğini söylüyor.

"Hayır, bu doğru değil," diyorum ona, başımı sallayarak. "Seninle... benimle... bizimle ilgili hiçbir şey hata olmayacak. Bunu göremiyor musun?" Artık benim için gün gibi açık olan şeyi

görmesi için ona yalvararak soruyorum.

Elleri göğsümde daha yumuşak. Artık geri itmiyor ama parmak uçlarının baskısı çıplak göğsümde hâlâ sıcak. Kehribar rengi gözleri benimkilere uzanıyor. Kaşları birbirine dikiliyor. Bunu söylememi beklemiyordu. Tessa belki de ilk kez ne söyleyeceğini bilemiyor ve ben de bundan faydalanacağım.

"Benden istediğin her şeyi yaparım... ne olursa olsun, sadece lütfen gitmemi isteme." Yalvarıyorum. İşte bu, elimde kalan tek mücadele bu. Bunu görmesi için onu zorlayamam. Beni geri istemesi ya da bu işin nereye varacağını görmeye istekli olması için onu zorlayamam. Bunu o da istemeli.

Tek kelime etmeden bana bakmaya devam ediyor.

Onun ne düşündüğünü bilmem gerek. Hiçbir filtresi ve kelime dağarcığı olmayan bu kadının gerekli gördüğünde bana haddimi bildirmesine ihtiyacım var.

Tekrar nefes almaya başlayabilmem için onun konuşmasına ihtiyacım var.

"Lütfen bir şey söyle Tessie... herhangi bir şey," diye yalvarıyorum, daha yakına eğilerek.

Az önce bu kanepede olanlardan sonra bu, bu kadar yakın olmama izin verdiği son an olabilir.

Tek bir kelime bile etmeden bana bakarken şişedeki dudağını yavaşça emiyor. Bu ince hareketi zar zor yakalıyorum ama dolgun dudağı parlak beyaz dişlerinin arkasından yavaşça dışarı kayınca gözlerim onunkinden ayrılıp tatlı, ıslak ağzına kayıyor.

"Göl..."

"Öyle

mi?"

"Öp beni."

Nihayet beklediğim yeşil ışık yandı.

Sol dizimi kalçalarının arasında gezdiriyorum, aralarına girebilmem için onları iyice açmaya ikna ediyorum. Yapıyor, her hareketimi izliyor.

Zonklayan yumruğumu ona bastırıyorum ve vücudumu onunkinin üzerine koyuyorum. Dudaklarım aşağı iniyor ve onun tatlı ağzına yapışıyor. Sıcaklık ve ihtiyaç anlık. Hangi açığı denersem deneyeyim, onu ne kadar sert öpersem öpeyim... yeterli olmuyor.

Kalçalarını ellerimle daha sıkı kavıyorum ve kolları boynuma dolanıyor. Bu, süpürge dolabındaki deja vu gibi hissettiriyor, ancak bu sefer, sıkımı ıslaklığına bastırdığımda, aramızda neredeyse bir milimetre kumaş var ve onun üstünde olmak tamamen farklı bir açı veriyor.

Sıcaklığı külotunun içinden yayılıyor ve boxer külotumun onun bana olan ihtiyacıyla ıslanmaya başladığını hissedebiliyorum. Bu dünyada hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Onu kanepenin minderine doğru ittiğimde yumuşak bir inilti çıkardı. Ereksiyonumu klitorisine sıkıca bastırıyorum ama içine girmiyorum.

Sikim ısı arayan bir buğu ve o söylemedikçe bu noktada durmam mümkün değil. Sikim kendini onun derinliklerine gömmeye kararlı ve Tessa'nın çıkardığı seslere bakılırsa, sanırım o da bunu istiyor.

Dilimi ağzına sokuyorum, dilinin ucunun temas anında beni hevesle karşılamasına bayılıyorum.

Tessa ona verdiğim her şeye çok duyarlı. Artık beni itip kakmıyor ve sanırım sonunda ikimiz de gideceğimiz yerin burası olduğu konusunda hemfikiriz... dört yıldır hayalini kurduğum her şekilde ona sahip olana kadar bu gece bitmeyecek.

Bu sefer hazırlıklı geldim, hayvan barınağından çıktuktan sonra markete uğradım ve prezervatif aldım. Eve girmeden önce bir prezervatifi kot pantolonumun içine soktum. Bu gece ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama bunun gerçekleşebileceğine dair umudum vardı. Hokey oynamama kuralından vazgeçecek ve sonunda onunla birlikte olmama izin verecekti.

"Prezervatif," diyorum tepkisini ölçmek için ikisine birden.

Öpüşürken inliyor ve ben de bunu cevabım olarak kabul ediyorum.

Kot pantolonum bu geniş kanepenin diğer tarafında ama bir saniye bile ondan ayrılmayacağım.

Onu kollarıma alıp kanepenin diğer tarafına taşıyorum, eğilip kot pantolonumdan prezervatifi çıkarıyorum.

Onu tekrar kanepeye yatırdım ve prezervatifi başının üstünden minderlerin üzerine bıraktım.

Koridorda ikimizi de taşıyan tekil ayak seslerimi duyuyorum. Yatak odamın çift kapısını itiyorum ve yatak odamdaki büyük boy yatağıma doğru dönüyorum.

Kalçalarının arasına diz çöktüğümde güzel ipeksi saçları koltuğumun üzerine yayılmış bir şekilde bir anlığına ona bakıyorum.

Kahretsin, Tessa'yı ilk gördüğümünden beri sayamayacağım kadar çok kez bunun hayalini kurdum. Şimdi yarı çıplak beni bekliyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş, tam da bugünden itibaren onları istediğim yerde.

Açılmamış prezervatife uzanıp onu alıyorum. Gözleri folyo ambalaja dikiliyor.

Bu gece Tessa'dan bir şey beklediğimden değil ama dün ona korunmasız seks teklif etmek pervasızcaydı ve açıkça onun gözünde kabul edilemezdi. Anlıyorum... Tessa'ya daha önce hiç teklif etmedim ve bir daha teklif etmek gibi bir planım da yok.

"Prezervatifin var mı?" diye soruyor. "Aspen'de yatmadığını söylediğini

sanıyordum." "Yatmıyorum," diyorum. "Bu sadece senin için."

"Tek gecelik ilişki kuralınız yüzünden sadece bir tane..."

Onu durdurmak için başımı sallıyorum, "Seninle olmaz Tessa. Bir gece yetmez," diyorum.

"Arabada dolu bir kutum var ve her birini senin üzerinde kullanmayı planlıyorum."

Eğiliyorum ve dudaklarımı nazikçe onunkilere değdiriyorum, henüz onları birbirine yapıştırmıyorum. Bunun yerine, onu usulca kızdırıyorum. Benim için yalvarmasını istiyorum. Kısa süre sonra kirpikleri titreyerek kapanıyor ve beklentiyle titreyen bir nefes veriyor.

Daha fazla beklemek zorunda kalmayacak. Ona isteyebileceği her şeyi vermek için buradayım.

Daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı şekilde onun vücuduna tapacağım. "Lütfen..." diye fısıldıyor.

Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses ve bunu tekrar tekrar söylemesini istiyorum. Ben içine girerken kulağıma fısıldamasını.

Sırtının altına uzandım ve sütyenini açtım. Dolgun göğüsleri dantelli pembe sınırlarından dışarı taşıyor. Bir avuç dolusundan biraz daha fazla ve tam armut şeklinde. Tessa'nın hiçbir şeyi sahte değil. Ne tavırları ne de göğüsleri. Mükemmeller ve yemin ederim ki onları gördükçe sikim daha da kalınlaşıyor, ereksiyonum neredeyse acı verici bir şekilde zonkluyor ve onun içinde serbest kalmak için yalvarıyor.

Her hareketimi izliyor, ona istediğimi yapmama izin vermekten memnun.

Sütyenini yere bırakıyorum ve parmaklarımı tangasına geçiriyorum. Onun çıplak ve benim için yayılmış olmasını istiyorum. Onu bir hediye gibi, sadece benim için ortaya çıkarırken her kıvrımını, teninin her lezzetli santimini inceliyorum.

Vay anasını.

Tessa tamamen çıplak ve çıırılçıplak, tanık olmaya layık olmadığım bir manzara. "Muhtemelen alıştığın kadar büyük değildir." Dedi.

Az önce ne dedi o?

Tessa'nın benimle göz teması kurmaktan kaçındığını görmek için kafamı kaldırıyorum.

Ne oluyor lan?

"Bunu sana kim söyledi? Kim sana kendini daha az hissettirdi?" Vücutuyla ilgili bir kompleksi mi var?

O mu?!

Ben ona ulaşmadan güvenini sarsan o orospu çocuğuna vereceğim zarar acile gönderilecek.

Kırılan çenesinin tek bir olumsuz söz söyleme şansı bile olmayacak.

ona bir kelime daha söyle.

"Bana bak," diyorum ona. Hâlâ benden kaçıyor. "Tessa..." Sonunda başını kaldırdı.

Elini kanepeden çekip azgın sikimin üzerine koyuyorum. Bu onun dikkatini çekiyor ve elini kaya gibi sertleşmiş sikimin üzerine koymamı izliyor, ağzı açık kalıyor. Cesaretimden mi yoksa elinde bu kadar büyük hissetmeyi beklemediğinden mi emin değilim. Ben ikincisini umuyorum.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar sert olmamıştım. Hiç kimseyi seni istediğim gibi istememiştim. Seninle ilgili değiştirebileceğim hiçbir şey yok. Hiçbir şeyini."

O kendi liginde ve ben de ona dokunmasına izin verdiği şanslı piçim. Bunu yapabilecek *tek* şanslı piç olmak için veremeyeceğim hiçbir şey yok.

Elini bırakıyorum ve o da söylediklerime inanmış gibi başını sallayarak elini geri çekiyor... Şimdi ona göstereceğim.

Tessa

Lake'in sikini ilk kez elimde hissetmek karnıma bir heyecan gönderdi.

Leğen kemiği beni kanepeye sıkıca bastırırken, kolları onu havada tutuyor. Çıkıntısının hassas klitorisime baskı yaptığını hissederek inliyorum.

Zaten bir kez boşaldım ve az önce itiraf ettiği her şeyle, hiç olmadığım kadar ıslandım. Sanki uzun süredir ön sevişme yapıyormuşum gibi geliyor ve vücudum Lake'in yarattığı orgazmı yaşama ihtiyacıyla gümbür gümbür atıyor.

Aşağı eğilip sol meme ucumu ağzına alıyor, diğer eliyle diğer göğüslerimi kavırıyor ve çıkıntısını bana sürterken yoğurmaya başlıyor.

Şimdi aramızda sadece onun boxer'ı var ve keşke hiçbir şey olmasaydı diyorum. "Lake, buna ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum, sonunda ikimizin de istediği şeye tamamen teslim oluyorum. "Neye ihtiyacın var Tessie? Yüksek sesle söyle, ben de sana vereyim."

"Sana içimde ihtiyacım var."

Bana daha sert bastırıyor ve göğsümün üzerine eğilip sikini olabildiğince sıkı bastırduğında inliyorum. O da bu fikri seviyor.

Lake klitorisimi kumaşla kaplı ereksiyonuna sürterken bu şekilde boşalabilirdim ama istemiyorum. Çevresini hissetmek istiyorum... Onun tarafından sadece Lake Powers'ın yapabileceği şekilde alınmak istiyorum.

Elindeki prezervatifi tutup çekiyorum. Bana izin verdi.

Prezervatif paketini dişlerimle açarken gözleri benimkilere sabitlenmiş bir şekilde beni izliyor.

"Tanrım." Ambalajı kendim yırtmamı ve lastiği folyo sargısından çıkarmamı izlerken mırıldanıyor.

"Takmak ister misin?" diye soruyor.

"Evet," diyorum ona basitçe.

Başını sallıyor ve vücudunu benimkinden ayırıyor. Bir eliyle tam bir plank yapıyor, bir eliyle de boxer'ını aşağı itiyor. Üstümde asılı duran görüntüsü altımdaki kanepe minderini ıslatmama neden oluyor.

Kendini tutuyor ve sabırla beni izliyor, prezervatifi onun üzerinde yuvarlamamı bekliyor. Prezervatifi ucunun üzerinden kaydırıyorum ve sonra kalın shaftından aşağı yuvarlıyorum, başparmağım yan taraf boyunca uzanan derin damar hissini takip ediyor.

Elim güvenli olduğundan emin olmak için bir kez aşağı yukarı hareket ediyor. Hareketimle inliyor ve çenesi sıkılıyor.

"Kahretsin..." diye mırıldanarak başını sallar. "Böyle devam edersen bu benim için utanç verici olacak."

İçimden küçük bir kıkırdama yükseldi. Öyle olmasını istememiştim ama Lake üzerinde bu etkiyi yaratmak şimdiye kadar tanık olduğum en seksi şey.

Kıkırdamama gülümsüyor ve sonra vücudu yavaşça benimkinin üzerine çöküyor ve yüzümdeki bir tutam saç itiyor. Lake'in olabileceğini düşündüğümünden çok daha şefkatli.

"Bu gece seninle ilgili. Bana ne istediğini söyle... Nelerden hoşlandığını. Tamam mı?" diyor, aramıza uzanıyor ve kauçuk kaplı ucunu uyarıcılarımın arasından kaydırıyor, içeri bastırmadan önce kendini yağlıyor.

İçime girmesi için yaptığı sözsüz ricaya başımla onay veriyorum. Dudaklarını yalıyor ve sonra bana doğru bastırıyor.

Girişini talep eden ucunun ezici çevresi karşısında hemen sırtımı eğiyorum. Kendimi sabitlemek için omzunu kavrarken inliyorum. Açıklığıma yaptığı ilk basınç dokunuşunda vücudumun her yeri

karıncalanıyor. İhtiyacım olan şey bu... Bunca zamandır açlıktan ölüyordum ve şimdi nihayet besleniyorum. Aspen'e geldiğimizden beri ona bakış açımı değiştiren bir adam tarafından besleniyorum.

Tanıdığımı sandığım adam değil, burada çok farklı. Lake'in Aspen versiyonuna aşık olabilirim ve bu beni korkutuyor ama bunu görmezden gelmek artık bir seçenek değil. Birden fazla şey istiyor.

gece ve onu reddedemem, karşı koyacak kadar güçlü değilim.

Sağ eli beni yerimde tutmak için kalçamı kavıyor. Boynunun arkasını kavıyorum, gözlerimiz kilitlenirken ellerim birbirinin üzerine katlanıyor.

İçimde sallanıyor, yavaşça santim santim içime giriyor, vücuduma onun boyutuna göre esnemesi için zaman vermeye çalışıyor.

Cüssesinin verdiği acı ve baskıyla inliyorum. Eğiliyor ve dudaklarımızı mühürlüyor, onun için çıkardığım sesleri tüketiyor.

O çok büyük ama ben çok ıslağım. Uzun zamandır bir erkeğe sahip olmayan sıkı bedenimin çok fazla direncine rağmen içeri kayıyor.

"Çok sıkıydın. Canını yakıyor muyum?" diye sorarken gözlerinde bir endişe parıltısı belirir. "Hayır, devam et. Durma." Ona Lake'in dokunuşunun her dakikasını sevdiğimi söylüyorum.

İçimde yaptığı her ilerlemede, daha önce kanepede doruğa ulaştığından beri zaten ihtiyaçlarla uğuldayan hassas noktanın üzerinde kayıyor.

Lake performansı konusunda endişeli ama ben onun aletinin beni zaten çalıştırdığı gibi vücudumun saniyeler içinde patlamayacağından pek emin değilim.

Sihirli Çubuk artık benim için yepyeni bir anlam taşıyor.

Lake tekrar içime doğru ilerliyor. Bu sefer her ilerleyişinde daha çılgınca kıpırdanıyor, derinlere indikçe kontrolünü daha fazla kaybediyor, ben de öyle.

"Lanet olsun Tessie..." diye homurdanıyor, gözleri kapanıyor, nefes alıp vermesi daha da zorlaşıyor.

Lake'in üstümde parçalandığını görmek vücudumun onu daha ıslak bir uyarılmayla kaplamasına neden oluyor. Mavi gözleri üzerimde parlıyor ve sarı saçları daha dağınık hale geliyor... sikişirken çok güzel ve ne kadar iyi olacağını bilseydim, bu kadar uzun süre dayanamazdım.

Boynuna daha sıkı sarılıyorum ve o da bana daha sert bastırıyor. Tıpkı benim onu istediğim gibi o da beni daha yakın istiyor. Dudakları dudaklarıma kilitleniyor. Beni daha önce hiç öpmediği kadar tutkuyla öpüyor... hiçbir erkeğin beni öpmediği kadar tutkuyla.

Ben de ona karşı sallanıyorum, daha fazla baskı... daha fazla hız için yalvarıyorum.

Tüm doğru noktalara vuruyor ve bedenim yanmaya doğru gidiyor. "Lake..."

Ben..." Nefes veriyorum.

"Gel Tessie. Beni kavradığını hissetmek istiyorum. Sikime gel." O talep ediyor.

"Devam et," diyorum öpücüğümüze karşı. "Neredeyse geldim," diyorum ona.

Dudaklarımı bırakıyor ve meme ucumu ağzına almak için aşığı

eğiliyor. "Bunu beğendin mi Tessie?" diyor göğsüme doğru.

"Evet," diye zar zor fısıldıyorum, zihnim karnımdaki orgazm ısısına odaklanmış durumda.

Lake'in temposu arttıkça ve geniş horozları tekrar tekrar noktaya çarptıkça zar zor konuşabiliyorum. Ben bir ihtiyaç birikintisi olana kadar tekrar tekrar içime giriyor.

"Git Lake... git..." İnledim.

Meme ucumu ısırarak tekrar itti ve vücudum patladı.

Uçurumdan düşerken onun adını haykırıyorum. Lake beni daha sıkı tutuyor, ben onun sikiğinin üzerinde titreşirken beni ona bağlıyor. Onu sürekli sıkıyorum.

Lake temposunu korurken geri adım atmıyor. Kendime gelmemi bekliyor ama kendini toparlamaya çalışırken çıkardığı homurtuları ve inlemeleri duyabiliyorum.

Sonunda gözlerim açıldı ve onun beni izlediğini gördüm.

"Senin boşalman kadar güzel bir şeye daha önce hiç tanık olmadım," diyor ve tekrar tekrar içime giriyor.

Bir an için ona gülümsedim ama yüzündeki acıyı görebiliyordum... onun da rahatlamaya ihtiyacı vardı. "İçime gel Lake," diyorum ona.

"Siktir..." diye fısıldıyor ve sonra beni tekrar öpüyor.

İçime girerken dudakları dudaklarımdan çekilmiyor, bir, iki ve sonra üçüncü kez, içime gömülü prezervatifin içine kendini boşaltırken ağzıma doğru inliyor.

Kendi doruk noktasından aşağı inerken birkaç kez daha yavaşça pompalarken yüzü boynumun kenarına gömülüyor.

Orgazmı boyunca nefes alırken boynumu hafif öpücüklere boğuyor ve ben hala ona sıkıca tutunuyorum, ayrılmanıza hazır değilim.

Az önce bir şalter attı ve onu nasıl geri kapatacağım hakkında hiçbir fikrim yok ama tüm prezervatif kutusunu üzerimde kullanma sözüyle... belki bu gecenin tadını çıkarabilir ve başka bir gün bunun için endişelenebilirim.

Bu gece... Sadece Lake'in olmak istiyorum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Tessa

Güçlü kollarla sarılmış olma hissiyle uyandım. Lake'in arkamda olduğunu ve sabah odununu hissediyorum.

"Günaydın," diyor boynuma karşı konuşarak.

Eğiliyor ve boynuma sıcak, yumuşak bir öpücük
konduruyor.

"Günaydın," diyorum, yüzümde aptal bir gülümseme, dün gecenin ayak parmaklarımı kıvrandıran
her anını düşünüyorum. Lake başını kaldırıp bana bakıyor.

"Tessa Tomlin daha günün ilk kahvesini içmeden gülümsüyor mu? Bu bir tür tesadüf olmalı ya da
dünya kendi ekseninde dönüyor."

Kıkırdıyorum, sabah nefesimi ve seks sarhoşu gülümsememi gizlemek için battaniyeyi ağzıma
götürüyorum.

"Sanırım dün gecenin bununla çok ilgisi var," diyorum ona, sert aletini sırtımın alt kısmında ve kığımın üst kısmında hissetmek için ona doğru sokuluyorum.

Dün gece yanaklarımın arasını sıcak tutması hoşuma gitti.

"Yüzünüzdeki gülümsemeyi korumanın yolu sizi düzenli olarak memnun etmek mi? Not ettim," diyor. Kıkırdıyorum. Lake ile düzenli seks kulağa çok hoş geliyor.

"Bugün için ne planladın?" Sürekli seks yaparken mutlu bir sabah insanı olduğum için beni bir daha ararsa kızarmaya başlayacağım gerçeğinden yola çıkarak konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum.

"Birkaç gün içinde eve dönmeden önce bu sabah barınakta son gönüllü günümü geçiriyorum. Peki ya sen?"

"Değişiklik olsun diye bugün kafede çalışmayı düşünüyordum. Hatta oraya gidip Chelsea'ye envanter konusunda yardım bile edebilirim."

"Kulağa hoş geliyor. Kahvaltı telaşına yardım etmeyi bitirdikten sonra seninle kafede buluşmaya ne dersin?"

"Benimle kafede buluşmak ister misin? Kahve randevusu gibi mi?"

Ben soruyorum. "Evet." Gülümsüyor. "Kahve randevusu gibi."

Bu kadar çabuk kabul etmesi midemi bulandırıyor. "Kulağa eğlenceli geliyor.

Bunu çok isterim."

"Tamam, gitmem gerek. Sığınma evi otuz dakika içinde açılacak ve ben de gitmek istemediğim için yatakta çok uzun süre kaldım."

Kaçınamadığım kızarıklık yanaklarımı ısıtıyor. Lake'in bu tarafını göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Göl

Telefonum cebimde dördüncü kez çaldığında sığınak için kahvaltı telaşımın bitmesine sadece otuz dakika vardı.

Birbirine bu kadar yakın zamanlarda birden fazla telefon almam alışılmadık bir durum değil ama

arka arkaya dört telefon çok fazla ve Tessa ya da Chelsea ve kızlar olabileceğinden endişeleniyorum.

Telefonumu çıkarmak için uzandım ve arayanın kimliğinde Chelsea yazdığını gördüm.

"Hey, buna bakmam lazım. Yerime bakabilir misin? Acil bir durum olabilir," diyorum telefonumu elime aldığımda başıyla onaylayan diğer gönüllülerden birine.

Ben uzaklaşır uzaklaşmaz işinin başına dönüyor ve elma püresi ile çikolatalı süt kutularının dağıtılmasına yardım ediyor, bu hiç de zor bir iş değil.

"Alo?" Birkaç metre uzaklaştıktan sonra söylüyorum. "Neredesin?" diye soruyor kız kardeşim. "Barınaktayım. Neden?"

"Çünkü senin evinde bir alem var ve ısıtılmalı havuzda yarı çıplak sarhoş insanlar var ve yeğenlerin evde bunu izliyor," diyor Chelsea, sesindeki kızgınlık artarak.

Benim evimde parti mi? Ne oluyor lan?

"Ben parti falan vermiyorum. Evimde neden insanlar olduğuna dair hiçbir fikrim yok." "O zaman ben de oraya gidip hepsini kovacağım."

"Dur bakalım. Bensiz içeri girme."

"Neden? Ben ergenlik çağında iki kızı olan bekar bir anneyim. O sarhoş çocukların gördüğü her şeyden daha korkunç biriyim."

Doğru bir noktaya değindi. Chelsea korkutucu olabilir.

"Tamam, içeri gir. Ama ben oraya varıp içeri girenin kim olduğunu bulana kadar düşman edinme."

"Evinizin şifresi forma numarası Lake... Karmaşık bir şey değil."

Onu görmezden geliyorum. Kolay kod ya da değil, birinin evimi parti için kullanabileceğini düşünmesi benim suçum değil. "Kızları evinde tut. Ben yoldayım," diyorum ona.

Amiri bulup acil bir durum olduğunu ve gitmem gerektiğini söyledikten sonra Porsche'ye atlayıp olabildiğince hızlı bir şekilde evime gidiyorum.

Tessa'yı arayıp orada olup olmadığını öğrenmeyi düşünüyorum ama cipimi kafede gördüğümünden beri orada olmadığını biliyorum.

Benim hakkımda düşündükleri ve itibarım göz önünde bulundurulduğunda, görmesini isteyeceğim son şey, bana bir şans daha vermek istememesi için bir neden daha olması.

Hayır, o görmeden önce bunu elimden geldiğince temizlemeye çalışmalıyım. Ona hızlı bir mesaj atıyorum.

Ice Queen

Something just came up. Can I meet you after?

Sanırım telefonumda Tessa'nın adını değiştirmeliyim. Asıl soru şu: Tessa'nın adını Tessie mi yoksa kız arkadaş olarak mı değiştirmeliyim?

Telefonumu bardak tutucusuna koydum ve kışımı kaldırıp eve gittim.

Evime girdiğimde en az kırk kişi olduğunu gördüm. Kalabalık büyümüş olmalı. Kalabalığın üzerinden Chelsea'yi arıyorum, boyum bunun için bir avantaj.

Onu mutfakta tekrar gördüğümde, kızgın bir Chelsea'nin Bobby ve benim aynı okula gittiğimiz bir adamla konuştuğunu görmek için oraya gidiyorum.

Bırakın onu bu partiye kimin davet ettiğini, kendi adını bile hatırlamayacak kadar sarhoş görünüyor.

"Burada bir parti olduğunu sana kim söyledi?" diye tekrar soruyor, elleri kalçalarında ve ona kaşlarını çatıyor.

"Sakin ol, oyunbozan... Seni kim davet etti?" diye soruyor, kelimeleri biraz geveleyerek. "Eğer dışarı çıkmazsan polis çağıracağım," diye tehdit ediyor kız kardeşim.

"Hey şimdi, o kadar aşırıya kaçmaya gerek yok," diyor ve sonra onlara doğru gittiğimi görüyor. "Lake, adamım! Bu hatunu buradan çıkarmalısın," diyor ve elindeki dolu bira bardağını kız kardeşimin üzerine sıçratarak işaret ediyor.

Kız kardeşim geri sıçradı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağıyor ona. "Ne oluyor lan?" Ona bağıyorum.

Kız kardeşim ucuz biranın tenine değmemesi için gömleğinin eteklerini çekip kendisinden uzaklaştırıyor.

"Dostum, bu hatun tam bir sürtük gibi davranıyor-"

Kelimeleri söylemesine zar zor izin verdim ve yumruğum uçararak burnuna geldi. Burnundan ve

dudağının sol tarafından hemen kan aktı.

"Bütün arkadaşlarını topla ve ben polis çağırmadan önce evimden siktir olup git," diyorum ona.

"Hadi Chelsea, sana yeni bir gömlek alalım, sonra hepsini dışarı atar ve polisleri ararız."

Chelsea beni merdivenlerden yukarı kadar takip ediyor.

Tessa

Lake bir işim çıktı diyeli bir saatten fazla oldu. Beklemem gerekip gerekmediğini öğrenmek için mesaj attım ama cevap alamadım. Kahve dükkânı sıcak ve rahat olduğu için kalıp çalışmaya karar verdim.

Dükkânın geniş cumbalı pencerelerinden hafif kar tanelerinin düşüşünü izlemeyi seviyorum. Eşyalarımı toplarken bir telefon aldım.

Bobby arıyor.

Tuhaf. Pizza salonunda çıkma teklif ettiğinde ona numaramı vermiş olmama rağmen beni daha önce hiç aramadı.

"Selam, Bobby."

"Hey, Tessa. Şu anda evde misin?" diye sorarken sesinde aciliyetin sesi vardı.

"Hayır, neden?"

"Lake'in komşularından biri beni aradı ve evde bir parti olduğunu söyledi. Lake'in henüz döndüğünü bile bilmiyorlarmış, Chelsea de cevap vermediği için beni aradılar."

Hmm, bu garip.

"Tam da geri dönmeye hazırdım. Neler olduğunu görebiliyorum."

"Lake'le birlikte misin?" diye sorar.

"Hayır. Ama daha önce bana mesaj attı ve bir işinin çıktığını ve benimle kahvede buluşamayacağını söyledi." "Yarım düzine kez denedim. Lake'e gidiyorum, seninle orada buluşuruz," diyor Bobby.

Ulaşıp ulaşamayacağımı görmek için Lake'i birkaç kez kendim aramaya karar verdim ama şansım yaver gitmedi.

On dakika sonra evin önüne geliyorum ve evin yakınında park edecek yer yok, arabalar her yere yığılmış. Park edip içeri giriyorum, Lake'in arabasını arıyorum ama göremiyorum. Belki garajdadır?

Ön kapıdan giriyorum ve yarı çıplak kadınların yarı çıplak erkekler tarafından kovalandığını görüyorum... bu hafta başındaki festivalden deja vu gibi geliyor.

Bobby'nin mutfakta onlarla hararetli bir konuşma yaptığını görüyorum.

"Peki, partiyi kimin çağırdığını bilmiyorsan Lake nerede?" Bobby soruyor.

"Bilmiyorum dostum," diyor ters şapkalı bir adam ve sonra yürüyüp gidiyor.

"Lake'i mi arıyorsun?" diyor başka bir adam. Burnuna bir parça kâğıt havlu tıkayarak durduğu için burnu kanamış gibi görünen bir adam geliyor ama yeterince sarhoş görünmesine rağmen kırmızı Solo bardağından içki almaya devam ediyor.

"Pete," der Bobby, adamı tanıdığı bellidir. "Evet... Lake'i gördün mü?"

"Elbette. Herif bana oral seks yaptı, sonra da bir kızı yatak odasına götürüp tişörtünü çıkarmaya çalıştı."

"Ne?" Bir adım öne çıkarak araya giriyorum.

Bobby, Pete'e gereğinden fazla yaklaşmamı istemiyormuş gibi kolunu uzatarak daha fazla yaklaşmamı engelliyor.

"Evet, ona üst kattaki dolabında üstünü çıkarmasını söyledi."

Damarlarımdaki kan kaynamaya başladı ve Bobby bunun başladığını gördü. Şimdi neyin "ortaya çıktığını" biliyorum... başka birinden seks çağrısı aldığı anda değersiz siki.

"Bir saniye bekle Tessa, kendini kaybetme. Tüm bilgilere sahip değiliz ve Pete de lanet olası bir sarhoş," diyor Bobby, Pete'e kaşlarını kaldırarak.

"Bilmiyorum dostum. Bok gibi seksiydi ve birbirlerini tanıyor gibydiler, ne demek istediğimi anlıyor musun?" Pete küçük bir göz kırpmıyor, ama o kadar sarhoş ki göz kırpmaktan çok garip bir tik gibi görünüyor.

Bobby onu benden uzaklaştırmaya çalışarak, "İstemiyorum, göt herif ve kapa çeneni," diyor. "Bunu duymak istemiyorum," diyorum, sadece Bobby'nin duyabileceği kadar yakın bir sesle.

Bana dönüyor ve daha aşağı eğilerek Pete'i konuşmamızdan koparıyor.

"Hiçbir fikrimiz yok. Kadın herhangi bir sebepten dolayı herhangi biri olabilir. Onunla konuşana kadar varsayımlarda bulunmayın."

Çok geç. Hayatlarını buz üzerinde kayarak kazanan erkeklerle olan deneyimlerime ve Lake'i ilk elden görme tecrübeme dayanarak varsayımlarda bulundum.

"Hâlâ o randevuyu istiyor musun Bobby? Aksi takdirde, şimdi şehirden ayrılıyorum," diyorum ona.

"Bunu yapma, Tessa," diyor Bobby, uzanıp sağ kolumu hafifçe tutarak. "O değişiyor."

Onu on beş yıldır ilk kez böyle görüyorum. Onun için dayan. Buna değecek, yemin ederim."

"Randevu var mı yok mu Bobby?" Yalvarışını duymazdan gelerek söylüyorum.

Her ne kadar beni Lake'e doğru itmesinden belli olsa da, Bobby ile aramızda arkadaşlıktan başka bir gelecek yok.

Bir an için seçeneklerini düşündü ve elini kolumdan çekti. İkna olmayacağım gerçeğiyle yüzleşiyor.

"Kahveye ne dersin?" diye soruyor.

Bu bir uzlaşma. Kabul ediyorum. Her ne kadar evdeki birine beni Seattle'a ya da en azından bir otobüs terminaline götürmesi için rüşvet vermem gerekse de, şu noktada bu evden çıkmak ve dikkatimi dağıtmak için her şeyi yaparım.

Başımı sallıyorum ve girdiğim ön kapıdan geri çıkmak için dönüyorum. Lake sonunda şişmiş dudakları, memnun bir gülümsemesi ve Aspen'de sabit tutması gereken kız her neyse onunla aşağı indiğinde burada olmak istemiyorum.

Aspen'de seks yokmuş, kırımın kenarı.

Bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Daha kaç şey hakkında yalan söyledi?

Öğrenmek için burada kalmayacağım.

Lanet olası hokey oyuncuları.

Ben kafeden çıkarken başlayan kar fırtınası şimdi dışarıya gümüş dolar büyüklüğünde kalın kar taneleri bırakıyor ve sıcaklık beş derece daha düşmüş gibi hissettiriyor.

Bobby arkamdan yaklaşarak, "Kamyonetimi alalım," diye teklif ediyor. "Dışarısı buz tutabilir."

Lake'in Shawna'yla olan hikâyesini ve Güney Kaliforniya'dan geldiğim için soğuk koşullarda araba kullanma konusundaki deneyimsizliğimi bildiğim için başımı sallıyorum ve teklifini kabul ediyorum.

Cipe doğru yürüyorum ve ilk geldiğimde orada bıraktığım bilgisayar çantasını ve kilitli tuttuğum cüzdanımı çıkarıyorum. Şehirden ayrılmadan önce yanımda olması gereken iki şey bunlar.

Bir centilmen gibi kapımı açıyor ve elektrik mavisi dört kapılı pikabının düz siyah yürüyen tahtası üzerinde kaymadığımdan emin oluyor.

İçeri giriyorum ve sonra kamyonet hala sıcak olmasına rağmen iç paneldeki popo ısıtıcısını benim için tıkladıyorum, çünkü beni burada zar zor yenmiş olmalı.

Bobby'nin kamyonetinin yolcu koltuğunda otururken, o yavaşça ön tarafa doğru yürürken, Lake'in her an satın alacağımı varsaydığı tam bir açıklamayla dışarı çıkacağını umuyormuş gibi ön kapıya bakarken duygularım farklı yönlere çekiliyor. Bir yanım Lake'in hâlâ oturduğunu bildiğim yerden ayrılmak istemiyor ama diğer yanım, içimdeki kızgın yeşil cin, onun

bir tür ereksiyon bozukluğundan muzdariptir ve üst kattaki kadın bunu gezegendeki her puck bunny blog yazarına yayınlar.

Evet, bunun medya çılgınlığıyla uğraşmak zorunda kalacağım, ancak bu şu anda seve seve üstleneceğim türden bir iş yükü. Mahrem detayları okumaktan hoşlanacağımdan değil... ama profesyonel spor kariyerimin bu noktasında... öpüşmeyi ve anlatmayı seven kadınlardan çok fazla "Çok Fazla Bilgi" okuyorsunuz.

Bobby ile bu kahve randevusundan sonra, fırtına daha da kötüleşmeden bu kasabadan gitmenin bir yolunu bulacağım.

Göl

"Neden tüm kıyafetler hâlâ çantalarda?" Chelsea soruyor.

Chelsea'nin aklına benimki yerine Tessa'nın dolabını yağmalamak daha iyi bir fikir geldi. Ne de olsa Tessa kız kardeşimin mağazasındaki hiçbir giysiyi giymemişti, Chelsea de giyebilirdi.

"İnatçı davranıyor."

Ablam kıyafetleri karıştırırken bana sırtıyor ve günler önce Tessa için seçtiği bir tişört ve kazağı çıkarıyor.

Birkaç bin dolar değerinde. Şikayet ettiğimden değil. Tessa bunlardan herhangi birini giyseydi buna değerdi diyebilirdim ama şimdi tatillerde ve sezon dışında gelip gittiğimizde hepsini burada tutması fikri, sezon dışında da burada benimle yaşamak isteyeceğini varsayarsak, benim için gayet iyi.

Tam çantalarını alıp ana dolabıma götürmeye ve düzenlemesi için oraya bırakmaya hazırdım ki kız kardeşim güldü.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Bunu senden duymak çok ilginç. Tanıdığım en inatçı insanlardan birisin. Belki de sonunda eşinle karşılaştın," diyor kaşlarını kaldırarak.

"Belki," diye karşılık veriyorum.

Chelsea hemen doğrulur ve gözlerinde bir heyecan parıltısı belirir.

"Bekle... siz ikiniz... çıkıyor musunuz?" diye soruyor, sanki çıkmak ve ben kelimeleri birbirine

karışmıyormuş gibi kafasını yavru bir köpek gibi eğiyor.

On beş yılı aşkın süredir benim bir kadınla çıktığımı hiç görmemişti. Bu onun için bir şok olabilir, ama dudaklarındaki gülümseme bundan mutlu olduğunu söylüyor.

"Bu sabah kafede konuşmak için sözleşmiştik ama sonra sen aradın ve ben de doğruca buraya geldim." "Bu sabah Tessa ile ilişkini sonlandırmanı engelledim. Delirdin mi sen?" diye bağıyor. "Bana şerifin ofisinden Dorian'ı aramamı söylemeliydin. Arabasıyla gelir ve ışıklarını yakardı... herkes kaçardı."

"Sıkıntılı ve intihar görevinde gibiydin. Aptalca bir şey yapmadan önce buraya gelmeliydin... üzerine bira dökülmesi gibi."

"Bu bir kazaydı." Gözleri parlıyor.

Elinde etiketleri hâlâ üzerinde olan bir takım kıyafetle Tessa'nın odasının banyosuna doğru dönüyor. "Öyle miydi?" Arkasından sesleniyorum.

Beni tersledi.

"Hemen Tessa'yı ara. Onu buraya getir. Dorian'ı da ara. Bana ihtiyaçları olursa diye telefonumu kızlarla birlikte evde bıraktım. Onlara seni aramalarını söyledim."

Tessa'yı arayıp bu karmaşayı görmesini istemiyorum ama muhtemelen nerede olduğumu merak ediyordur ve arayıp sormamasına şaşıyorum.

Telefonuma uzandım ve kayıp olduğunu hissettim.

Kahretsin, arabada bırakmışım.

"Telefonumu arabamda unutmuş olmalıyım," diye sesleniyorum banyonun kapalı kapısından.

"Onu almak için aşağı iniyorum."

"Tamam," diye sesleniyor.

Tessa'nın odasından çıkarken, boş bir oda bulmaya çalışan bir çiftin yanından geçiyorum. "Vay canına, Lake Powers, ben sizin en büyük-"

"Defol git evimden. Seni buraya ben davet etmedim," diye tehdit ettim.

Adam kadının elini tutuyor ve hızla dönüp merdivenlerden aşağı iniyorlar. "Bütün arkadaşlarınıza da söyleyin," diye sesleniyorum arkalarından.

Sonunda Porsche'ye ulaştığımda, içeri dalıp cep telefonumu alıyorum.

13 cevapsız arama.

Tessa'dan 4.

Bobby'den 7.

Komşumdan 2 tane.

Kahretsin.

Ayağa kalkıp kapımı kapatıyorum ve sonra gözüme uzunca bir mesafede park etmiş bir şey çarpıyor. İçinde Tessa olmayan cipim.

Kahretsin... İçeride mi?

Onu hemen aradım, ama aramayı reddetti. Ne oluyor be?

Tekrar denerim. Belki de bir şanstı.

Yine reddediyor.

Parti için gerçekten o kadar kızgın mı?

Ya da belki de kafeye gitmediğim için kızgındır? Ona bir mesaj gönderdim.

Lake: Neredesin? Telefonuna cevap ver. Hala cevap vermiyor.

Lake: Kahve dükkanına gelemediğim için özür dilerim. Evde acil bir durum vardı. Yine bir şey yok.

Sonunda Bobby'yi aradım, çünkü ondan gelen bir aramayı kaçırmıştım.

"İşte buradasın, dostum? Nerelerdeydin? Komşun aradı ve sana ya da Chelsea'ye ulaşamadı."

"Hâlâ evdeyim. Chelsea partiyi dağıtmak için geldiğinde telefonunu kızlara bırakmış, ben de telefonumu arabada unutmuşum. Burada mısınız?" Mavi kamyonetini bulmak için araçların tepelerine bakarak soruyorum.

"Hayır, bir süre önce ayrıldım." "Tessa'yı gördün mü?"

Telefonda kısa bir sessizlik oluyor ve sanki bir restorandaymış gibi çatal bıçak ve tabak şingirtilerini duyuyorum.

"Evet... Yaptım ve o benimle birlikte."

"Ne?" Sesimdeki kıskançlık tınısıyla soruyorum. Neden şu anda Bobby ile birlikte olsun ki?

"Neden?" Endişemi gizleyemeyerek soruyorum.

"Sana ulaşamayınca onu aradım. Benimle evde buluştu ve Pete bize yukarıda bir kadınla birlikte olduğunu söyledi."

Tessa'nın fısıldayarak onu azarladığını duyuyorum, *"Ona söyleme. Bir önemi yok."*

"Bir kadın mı?"

Soruyorum, neden sorun olduğundan hala emin değilim... O benim kız kardeşimdi.

"Üst kata güzel bir kadın götürdüğünüzü söyledi..." "Kapa çeneni

Bobby," diyor Tessa yüksek sesle ve net bir şekilde.

Siktir.

Bir kadını odama götürdüğümü ve onu aldatan tüm eski sevgilileri gibi onunla takıldığımı düşünüyorum. "Bobby, neredesin? Sana doğru geliyorum."

Bunu Bobby'nin telefonundan Tessa'ya açıklamayacağım. Sadakatsiz erkeklerle dolu bir geçmişim var. Bunu doğrudan benden duyması gerek.

"Cesaret edemez misin?" Tessa'nın ona söylediğini duydum.

"Sana bu bilgiyi veremem Lake. Hoşça kal," der ve telefonu kapatır. Az önce ne oldu öyle?

Bir dakika bile geçmeden, telefonuma bir ding sesi geldi.

Bobby

Bobby

The coffee shop. Come quick.
She might make a run for it.

Porsche'uma atladım ve şerifin ofisini aradım. Liseden arkadaşım Dorian aşağı inmeyi ve ışıkları açık bir şekilde evin yanına park etmeyi kabul etti. Bu onları korkutup kaçırmak için yeterli olacaktır.

Sonra ondan kız kardeşimi kontrol etmesini ve bir kızın saç örgüsünü çekmediğinden emin olmasını istiyorum. Bunu yapacaktır. Ortaokuldan beri ona aşık.

Ondan da yukarı çıkmasını ve kız kardeşimin lekeli bira tişörtünü tutarken bir fotoğrafını çekmesini istiyorum. Adımı temize çıkarmak için sağlam kanıtlara ihtiyacım olacakmış gibi bir his var içimde.

Bugün daha kötü olabilir miydi?

Yirmi Yedinci Bölüm

Tessa

İki elimle baristanın bana getirdiği sıcacık şekerlemeli latteyi kavıyorum. Kar daha da hızlı yağarken ellerimde sıcak bir şeyin olması rahatlatıcı bir his.

Barista bize yollar çok kötüleşmeden erken kapatacaklarını söylüyor, ancak tüm makineleri kapatıp mutfağı temizlerken bir saatimiz olduğunu söylüyor.

Bobby sade kahvesinden bir yudum alıyor ve bir insanın en azından krema olmadan nasıl kahve içebildiğini asla anlayamayacağım... yine de bir adada terk edilmiş olsaydım, çiğneyebileceğim kahve çekirdekleri kalsa bile idare eder ve şükrederdim.

Tamam... bu gerçek bir bağımlılık, ama bunun için özür dilemeyeceğim.

Lake'in bunu içmemesi de bana onun güvenilmez biri olduğu konusunda ipucu vermeliydi. "Bizi nasıl buldu?" Bobby'ye sordum.

Bobby'nin de güvenilir olmadığı ortaya çıktı. Benim yerime kanın tarafını tutacağını tahmin etmeliydim.

"Lütfen onu dinleyin. Lake'i herkesten daha iyi tanıyorum ve sana karşı hisleri var. Bu işi berbat etmez."

"Bunu bilemezsiniz. Lake hakkında size farklı şeyler söyleyecek bir dizi kadın var."

Ona yan gözle bakıyorum. O ne demek istediğimi çok iyi biliyor. Lake'in bir hokey *oyuncusu* olarak ününe kayıtsız kalamaz.

"Hiçbiriyle ciddi bir ilişkisi olmadı. Yukarıda ne olduğunu bilmiyorum ama sizi temin ederim, o her kimse ona dokunmadı. Pete hatalıydı."

"Neden bu kadar önemsiyorsun?" Ben soruyorum.

"Çünkü bu kasaba o gün sadece Shawna'yı kaybetmedi ve bence Lake'i geri getirebilecek tek şey sensin."

Lake cam vitrinli girişten içeri girerken kapının üstündeki çanlar çalıyor. Ona bakmıyorum. Bunun yerine içkimi dudaklarıma götürüp lattemden bir yudum alıyorum ve bir şekilde sinirlerimi yatıştırmasını umuyorum. Ellerim biraz titriyor ama bu noktada benden başka kimsenin fark edeceği kadar değil.

"Tessa," diyor Lake, şimdi sol tarafımda, üzerimde duruyor.

Sesi, vahşi bir hayvanı ürkütmemeye çalışıyormuş gibi alçak ve yumuşak.

"Ne?" Kahve fincanımı yere bırakıp kenarındaki azıcık dudak izimi silerek "Ne?" diyorum.

"Buraya seni eve götürmeye geldim."

"Senin evin benim evim değil."

"Konuşmamız gereken şey tam da bu. Bunu değiştirmek istiyorum." Döndüm ve ona ters ters baktım.

"Seninle aynı yatakta uyumak isteyeceğimi mi sanıyorsun-"

Yaklaşıyor ve sözümü kesiyor. "Kız kardeşimdi," diyor başını sallayarak. Telefonunu masanın üzerine koyuyor ve Chelsea'nin mağazasında denediğim tişörtün içinde çekilmiş bir fotoğrafını gösteriyor, o da üzerinde butiğinin logosu olan, bira renginde ıslak bir lekeyle kaplı bir tişörtü tutuyor.

"Bobby'yle aynı okula gittiğimiz bir çocuk, hepsini dışarı atmaya çalıştığında üzerine bira döktü." Önce fotoğrafa sonra da ona baktım.

"Onun da burnunu kırdın mı?" Burnuna kağıt havlu soka salanın bunu hak edip etmediğini merak ederek soruyorum.

"Evet, yaptım."

"İnsanlara vurmanın gerekiyor. Seni saldırıdan suçlayabilirler," diye hatırlatıyorum.

"Polislerin etrafta dolaşmasını istemez, güven bana." Bobby'ye sanki ikisi de bir sorun çıkmayacağını biliyormuş gibi başını sallıyor.

"Chelsea'yi yukarı mı çıkardın?"

"Ona gömleklerimden birini bulmak için yukarı çıktım ama onun yerine mağazasından sana aldığım şeyleri karıştırdı. Sanırım hiçbirini giymediğin için biraz kırgın."

"Kız kardeşin miydi?" Resme tekrar bakarak tekrar soruyorum.

Kanıtları gözümün önünde görebildiğim için bu ciddi bir soru değil, sadece olduğunu düşündüğüm şeyin zihnimdeki vidasını çözmem gerekiyor. Beklediğim bu değildi.

Lake bir adım öne çıkıp bir dizini yere doğru eğiyor ve sol elimi cep telefonundan çekip kendi elinin içine alıyor. Sıcak parmakları benimkini kavıyor ve onun yakınlığı tüm dikkatimi topluyor.

Ona doğru dönüyorum. Benden o kadar uzun ki, ben ahşap kafe sandalyemde oturmaya devam ederken onun diz çöküşüne bakmama bile gerek kalmıyor.

"Bugün planladığım gibi gitmedi ve keşke kafedeki randevumuzda söylemek istediğim ama bu sabah kollarımdayken söyleyebileceğim şeyleri ertelememiş olsaydım."

Bobby sandalyesinde kayıyor ve duygularını açıklayan başka bir adamı atlamak için bir bahaneye sahip olmak üzere masamızdaki eşyaları dağıtmaya karar veriyor.

"Bir şeyi bilmem gerekiyor," diyor, çelik mavisî gözleri benimkilere bakıyor. "Eğer o aptal ev partisi olmasaydı ve hiçbir sarhoş salak kız kardeşimi yanlış tanımasaydı, çünkü en başta yukarı çıkacak kimse yoktu... ve ben planladığımız gibi kahve randevusu için kafeye gelseydim... benimle çıkmayı kabul eder miydin?"

Ne? Ciddi mi bu?

"Seninle çıkmak mı?"

"Evet... sadece. Elliot Copeland yok. Ya da ezelden beri sana aşık olan herhangi bir pislik. Sadece ben."

Kalbim onun sorusuyla dört nala atıyor. Onunla çıkar mıydım?

En son ne zaman bir kadına bunu sordu?

Ama cevapları zaten biliyorum, bu yüzden bunun nadir olduğunu biliyorum. Belki Bobby haklıdır... Belki de Lake'te bir şeyler değişiyordur. Aspen'deyken Lake'in daha önce hiç görmediğim bir yönünü gördüğüm kesin.

"Sen olsan ne derdin?" diye tekrar sorar.

Ben bunları düşünürken sağ elim hâlâ içinde duran telefonuyla oynuyor.

Eğer son birkaç saat olmasaydı, kollarına atlar ve onu öperdim. Lake benim için tek gecelik ilişki kuralından vazgeçtiği için kendimi ayrıcalıklı ve şanslı hissederdim. Kim hissetmezdi ki?

Yine de bugün olanları ona karşı tutamam ve bunu hafızamdan silmeye çalışmalıyım. Başka bir hokey oyuncusuna aşık olmayacağıma dair kendime kaç kez söz vermiş olursam olayım, yine aşık oldum ve Lake'in yemin ettiği gibi beni incitmeyeceğine güvenmek zorundayım.

Bu işin sonunu görmem ve aramızdaki bu alev alev yanan kimyanın başından beri var olup olmadığını, çünkü her zaman düşmandan daha fazlası olmamız gerektiğini kesin olarak bilmem gerekiyor.

"Ben de sana bunu istediğimi söyledim," diyorum ona.

"Yapar mıydın?" Dudakları umutlu, orantısız bir sırtışla yukarı doğru kıvrılıyor. "Peki ya şimdi?"

"Bu sabahtan beri hislerim değişmedi. Hâlâ denemek istiyorum ama korkuyorum."

"Biliyorum. Ama sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek."

Başımı sallıyorum, alt dudağım sinirden dişlerimin arasında kayıyor.

Yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor ve sağ elini enseme dolaştırıp dizinden yukarı iterek dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Uzun zamandır beklediğimiz bir öpücüğü paylaşıyoruz. Soğuk fırtınaya rağmen ağzı sıcak ve davetkâr.

Bu gece onunla birlikte battaniyenin altına sarılıp kar yağışını izlemekten başka bir şey istemiyorum. Sabaha kadar Lake'le birlikte karlar içinde olma fikri, tadını çıkarmaktan mutluluk duyacağım küçük bir cennet parçası gibi geliyor.

Ağzını bir saniyeliğine benimkinden çekti.

"Artık eve gidebilir miyiz? Hâlâ konuşacak çok şeyimiz var ama görünüşe göre burası gece için kapanıyor ve bu havada dışarıda olman fikri hoşuma gitmiyor. Seni güvenli bir yere, eve götürmek istiyorum."

Ev... Şimdi kulağa hoş geliyor.

"Ev kulağa hoş geliyor." Başımı sallıyorum ve ikimiz de ayağa kalkıyoruz.

Lake ve ben kafeden çıkarken Bobby benim için kahve fincanımı dolduruyor. Bize gitmemizi ve kendisinin arka tarafa gidip çalışanlara gideceğimizi haber vereceğini, böylece onların da buradan gidebileceğini söylüyor.

Lake benim için ön kapıyı açıyor ve ilk ben çıkıyorum, kar o kadar sert yağıyor ki Lake

kaymamam için bir kolunu omzuma doluyor. Adam buzlu yüzeylerle çok iyi başa çıkıyor. Mesleki bir tehlike sanırım.

Birkaç dakika içinde Lake beni yolcu tarafına oturttu ve sonra sürücü tarafına atlayıp Porsche'nin kontağını çalıştırdı.

Park yerinden çıkar ve eve doğru yola koyulur, tam olarak hız sınırında sürer ve tek bir mil/saat bile aşmaz.

Lake yeni ilişkimiz hakkında konuşmaya ve sorular sormaya başlar ve bunu tartışmak istemesi zaten umut verici bir işarettir.

"Muhtemelen önümüzdeki hafta eve döner dönmez İK'ya haber vermeliyiz," diyor.

"İş yerinde PDA ile ilgili bir sorun var mı çünkü ellerimi kendime saklayabileceğimden emin değilim?" "Ryker'ın formasını yakıp benimkini giyeceksin, değil mi?"

Yeni ilişkimizle birlikte hayatın nasıl işleyeceğini tartışırken hepsine hızlıca cevap veriyorum. Henüz temel kuralları konuşmadık ama bu yarına kadar bekleyebilir. Bu gece sadece bana söz verdiği prezervatifleri kullanmak istiyorum.

Hazır olmadığımızı düşündüğüm bir soru sorduğunda on dakikayı biraz geçtik ve eve beş dakika kaldı.

"Sezon dışında nerede yaşamak istersin?"

"Sezon dışında mı?"

"Finallere kalamazsak hokey sezonu benim için birkaç ay içinde sona erecek.

Sonra genellikle Aspen'e gitmek için eve dönerim."

"Ben bütün yıl Hawkeyes için çalışıyorum. Benim sezonum yok," diye hatırlatıyorum ona.

"Doğru... Bunu düşünmemiştim," diyor, konuyu düşünürken elleri direksiyonun üzerinde hafifçe dönüyor.

"Bu birkaç ay için uzaktan çalışabilir misin?"

Lake'in şimdiden benimle gelecek planları yapıyor olması fikri karşısında aptalca sırtışımlı bastırmaya çalışıyorum. "Sorabilirim, ama Autumn artık takımda olduğu için onunla ofiste birlikte olabilmemiz çok güzel.

Aynı anda," diye itiraf ediyorum. "Ama belki zamanımı bölebilirim?" Ona söyledim.

Sağ elini uzatıp sol elimi kavırıyor, ağzına götürüp içini öpüyor.

Bana dönüyor ve gülümsüyor.

"Bunu halledeceğiz, Tessie. Endişelenmiyorum." Derin tınısı kulaklarımı gıdıklıyor. Onun sesini seviyorum.

Ve şimdi itiraf etmeliyim ki o "Tessie" dediğinde kalbim biraz sıkışıyor.

"Evet, öyle yapacağız," diyorum ve ön camdan dışarı bakmak için döndüğümde aniden önümüze bir geyik fırlıyor.

"Lake!" Bağırıyorum.

Elimi bırakıyor ve iki eliyle direksiyonu kavlıyor.

"Dayan," diye bağırıp gazı bıraktı ama artık çok geçti. Kar yüzünden görüş mesafesinin azalması bize yeterince zaman kazandırmadı.

Porsche geyiğe çarparken bir çığlık atıyorum ve sağımdaki kapı kolunu kavrayıp solumdaki orta konsolu tutuyorum, çarpmanın etkisiyle geyik ön cama fırlıyor ve her şey milyonlarca parçaya ayrılıyor. Başım gösterge paneline çarpıyor, hava yastıkları bir saniye geç açılıyor ve geyiğin momentumu onu bir bez bebek gibi arabanın üzerine fırlatıyor.

"Siktir!" Lake, kayan bir arabayı yönlendirerek bizi yolda tuttuğunu söylüyor.

Araba neredeyse yana doğru kayıyor, ama hala trafik şeridimizdeyiz ve sonra geyiğin çarpmasıyla duruyor.

Camın üzerindeki kalın bir film tabakası sayesinde bir arada tutulmuş gibi görünen parçalanmış ön camdan kopan birkaç cam parçasının alnımı kesmesinin anlık acısını hissediyorum.

Yüzümün bir yerinden kanama olduğunu zaten biliyorum çünkü alnımın bir yerinden gelen ılık kan sıvısının yanağıma düşerken kaşımdan aşağıya doğru az miktarda kan akıtmaya başladığını hissedebiliyorum.

"Tessa! Tessa!" Lake bağırarak arabayı park ediyor ve emniyet kemerini çıkararak orta konsolun yarısına kadar gelip ellerini çenemin iki yanına koyarak beni kendine doğru çevirip bana bakıyor.

"İyi misin? Tanrım! Lütfen bana iyi olduğunu söyle?" diyor, gözleri önce yüzümde sonra vücudumda belirgin yaralar arıyor.

Ellerimi her iki bileğinin üzerine koyuyorum ve dokunuşunun onu sakinleştireceğini umarak sıkıyorum. "Ben iyiyim Lake. Ben iyiyim, sadece..." Alnımdaki acı veren ıslak noktaya dokunmak için uzanarak söylüyorum.

"Kanaman var," diyor sesi titreyerek.

Ellerimin bileğini sardığı yerde nabzını hissedebiliyorum ve benimkinden daha hızlı atıyor.

Elimi tekrar aşağı indirip az önce başımdan sildiğim sıvının parmaklarımı kaplayan rengini görüyorum. Parlak kırmızı ve endişelenecek kadar olmasa da yeterli miktarda. Kötü bir cam kesiği, hepsi bu.

Beyin sarsıntısı geçirdiğimi sanmıyorum, ancak kötü bir kamçı darbesi ve başımı çarptığım yerde dev bir kaz yumurtası, henüz oluşmadıysa muhtemelen önümüzdeki kısa süre içinde oluşmaya başlayacak.

"Sanırım camdan," diyorum, başımı çevirip hava yastıklarına bakıyorum, üzerlerinde kan var, muhtemelen aracın ön panelinde kalan kandan.

Tekrar ön cama bakar. "Kahretsin."

Sonra tekrar bana baktı.

"Sana bir ambulans çağırmamız gerek," diyor gözlerini kocaman açarak ve sesinde aciliyet hissiyle. "Hastaneye gitmeniz gerek."

"Lake, ben iyiyim. Sadece bir kesik," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum.

Lake çenemi bırakıyor ve koltuğuna geri itiliyor, telefonunu hala bardak tutucusunda bulana kadar hararetle ceplerini arıyor.

Telefonu eline alır, hızlıca çevirirken elleri hafifçe titrer ve telefonu kulağına yapıştırır.

Adrenalin.

Lake'i daha önce hiç sarsılmış görmemiştim. Buzda kötü bir kavga sırasında değil. Ryker bu sezonun başlarında rakip oyuncu tarafından buzda aldığı bir darbe yüzünden hastaneye kaldırıldıktan sonra da. Devrenin bitimine dakikalar kala birden fazla gol yediklerinde ve gol atmak için baskı altındayken bile.

Powers Gölü'nün sarsılmaz olduğu bilinir.

"Lake... Ben iyiyim," diyorum ona, sağ pazusunu ellerimle kavrayarak endişelenmemesi için ısrar ediyorum. Bana bakıyor ama gözlerindeki endişe azalmıyor.

Ellerimi onun kolunda tutarken diğer hattaki 911 görevlisinin sesini belli belirsiz duyabiliyorum. "911 memuru, acil durumunuz nedir?"

"Arabamla otoyolda bir geyiğe çarptık ve kız arkadaşım yaralandı! Hemen birini gönderin, lütfen!" çaresiz yakarışı, az önce bana kız arkadaşım dediği gerçeğinin tadını çıkarmamı engelliyor.

Sesinde korku var. Bunu duyabiliyorum ve şimdi Lake'in on beş yıl önce aynı otoyolda farklı bir kadınla ve farklı sonuçlarla nasıl olduğunu düşündüğümde, aniden neler olduğunu anlıyorum.

Onu sakinleştirmeliyim.

Onu rahatlatmalıyım.

Onu yatıştırmak için elimi kolunun üzerinde ileri geri gezdiriyorum ama vücudu hala gergin olduğu için işe yaradığını hissetmiyorum.

"Şimdi yardım gönderiyorum. Yoldalar. Şimdi benimle hatta kal ki onlara vermek için biraz daha bilgi alabileyim. Tam olarak neredesin?"

Lake kırık camın ardından gözlerini kısarak bir an etrafına bakınır.

"On beşinci mil işareti bizden otuz metre kadar uzakta. Başını çok kötü çarpmış, kanaması var. Acele etmelerini söyle," diyor, sesinde biraz telaş var.

Tekrar alnımda açık olduğunu tahmin ettiğim yaraya bakıyor.

"Bunu yapmamalıydım," diyor nefesinin altında.

"Neyi yapmamalıydın?" Diye soruyorum ama gözleri sanki söylediğim hiçbir şeyi duymuyormuş gibi donuklaşıyor.

Onun görebildiği ama duyamadığı bir tür hayalet gibi hissediyorum.

"Kız arkadaşınızın bilinci yerinde mi? Kanaması ne kadar kötü?" diye sorar santral görevlisi. "Uyanık ama çok kötü kanaması var."

Ona başımı salladım. Bu doğru değil.

Daha çok uyanık gibiyim ve kanama, cam parçaları arasında deriyi kesmek için ortalama. Olduğundan daha kötü gösteriyor.

Sağlık görevlileri gelene kadar onu hatta tutmak için takip soruları sormaya devam ediyor. Olayı anlatmasını istiyor ve uykum olup olmadığını ya da son üç başkanın ismini hatırlayıp hatırlayamadığımı soruyor.

"Lake, söz veriyorum... Ben iyiyim." Tekrar deniyorum.

Birdenbire ambulansın yanıp sönen kırmızı ve sarı ışıkları dikiz aynasından görünüyor. Hâlâ yarım mil uzaktalar ama bu havada bu kadar hızlı gelmelerine şaşırdım.

"Işıkları görüyorum. Buradalar," diyor Lake ona.

"Tamam, bundan sonrasını sağlık görevlilerine bırakıyorum, böylece daha fazla gelen aramayla ilgilenebilirim." Lake, "Teşekkür ederim," der ve telefonu kapatır.

Onunla konuşmadan, bir sağlık görevlisi kapımı çekerek açtı.

"Merhaba hanımefendi. Kaza geçirdiğinize dair bir telefon aldık. Yardım etmek için buradayız."

Tutanak tutmak için polisin birkaç metre uzağında duruyorum. Yorgun ya da alkollüyken araç kullandığıma karar verdikten sonra, Porsche'yi tamir ettirmek için sigorta acenteme göndermem gereken raporu hazırlamak üzere bana sorular soruyorlar.

Hava buz gibi, kar eskisi kadar sert olmasa da hala yağıyor, ancak rüzgar hızlandı.

Tessa'nın üşümediğinden emin olmak için birkaç dakikada bir omzumun üzerinden arkamı kontrol ediyorum, ama onu ambulansın içinde tutuyorlar ve beyin sarsıntısı olup olmadığını kontrol etmek için gözüne ışık tutarken şu folyo battaniyelerden biriyle örtüyorlar.

"Pekâlâ, bu bilgileri merkeze götürüyorum. Birkaç gün içinde arayın ve eğer ihtiyaç duyarlarsa sigorta acentenize vermeniz için bir kaza raporu hazırlayacağım."

"Teşekkürler."

Başını sallar ve gitmek için döner.

Uzakta yeni bir far kümesi görüyorum. Güneş battı ve karanlıkta görmek daha da zorlaştı. Tanıdığım biri olup olmayacağından emin değilim ama görmek isteyeceğim son şey Aspen'den birinin beni yolun kenarında bir araba kazasında görmesi... yine.

Yaklaştıkça daha hızlı gidiyor gibi görünüyor.

Yeterince yaklaştığı anda yoldan çekiliyor.

Sürücü kapısı açılıyor ve Bobby'nin dışarı fırladığını görüyorum. "Ne oldu lan?" diye bağılıyor ve bana doğru koşuyor.

Yanımdan geçip giderken Porsche'mun arkasında yatan ölü geyiği gözden kaçırmıyor.

"Lanet olsun, dostum! Siz iyi misiniz?" diye soruyor, iki kolumu da kavlıyor ve belirgin bir yaram olup olmadığını görmek için hızlı bir tarama yapıyor.

"Ben iyiyim... Ben her zaman iyiyim. Ama Tessa..." Ona, değer verdiğim bir kadını daha incitmenin suçluluğuyla, iki ayağımın üzerinde dik durmak bir yana, yutkunmakta bile zorlandığımı söylüyorum.

"Tessa?" diye soruyor, beni geçip ona bakarak.

İki acil tıp teknisyeninden biri bize doğru yürüyor, diğeri Tessa'nın yanında kalıyor. Yürürken eldivenlerini çıkarıyor.

"Kız arkadaşın iyi olacak..."

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve yolun buzlu banketindeki hayali çakılları hafifçe tekmeliyorum.

"O sadece bir arkadaş," diyorum ona.

"Oh, uh, raporda... biliyor musun, boş ver," diyor acil yardım görevlisi, elini

sallayarak. Muhtemelen raporunun ilgili bir parçası değildir.

Bobby ve Tessa'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "O nasıl?" Bobby ona soruyor.

"Başına bir darbe aldı ve incindi ama başındaki yara dikiş atılmadan iyileşecek. Sonuç olarak iyi olacak. Yine de yarın ağrısı olacak."

Bobby başını sallar. "Bu geceki yardımınız için teşekkürler," der acil yardım görevlisine.

"Toparlanıp yola çıkacağız. Eve gitmek için güvende. Sadece bu gece kaz yumurtasını buza koymasını söyle."

Başımı salladım ve ona baktım.

Bana bakıyor, dudakları düzleşmiş ve gözlerinde donukluk var.

Ben de Bobby'ye bakıyorum.

"Onu eve götürebilir misin?" Ben soruyorum.

"Ne? Neden?" Bobby soruyor, gözleri çatık ve benimkileri arıyor.

"Çekiciyi bekleyeceğim-"

"Hayır, ben çekiciyi bekleyeceğim. Sen kız arkadaşını eve götür," dedi ve Tessa'ya doğru gitmek için benden uzaklaştı.

Ceketini kavriyorum ve bana tekrar dikkatini vermeyi kesiyor. "Onu eve götür Bobby. Bir dakikaya ihtiyacım var."

Beni incelerken dudakları büzülüyor.

"Her şeyi berbat etmene bir dakika kaldı."

"Belki de hak ettiğim budur. Bir söz verdim ve tutmadım. Bu bir hatırlatma."

Tessa'ya sahip olamayacağıma dair bir hatırlatma. Bu, çizgiyi aşarsam bunun bedelini ödeyeceğim konusunda beni uyarmak için geri gelen karma.

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Shawna senin mutsuz olmanı istemezdi. Sence cinsel yolla bulaşan hastalıklar listesiyle perişan olmanı ister miydi?" diye soruyor, bir adım daha yaklaşarak.

Tessa'nın bu konuşmayı duyabileceğini biliyorum, ama belki de duymalı.

"Bir hayalete söz verdin... kafanda uydurduğun bir hayalete. Bu senin Shawna'yla aranı düzeltmenle ilgili değil... Bu senin kontrolünde olmayan bir şey için kendini cezalandırmanla ilgili," diyor ve elini kaldırıp omzuma koyuyor, sanki aynı konuşmayı daha önce milyonlarca kez yapmamışız gibi benimle göz göze geliyor.

"Seni seçmeliydi. Sen daha iyi bir sürücüsün. Onu sen kullansaydın böyle bir şey olmazdı," diyorum ona.

"Bu saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Elini omzumdan çekerek, "Onu eve götür Bobby," diyorum.

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama Tessa'yı o ambulanstaki haliyle görünce onu korumanın tek yolu uzak durmak.

Bana uğursuzluk geldi.

Başını sallıyor.

"Tamam. Ama çekici beş dakikadan az bir süre içinde burada olacak ve sen de evine on dakikadan az bir mesafedesin. Dünyanın sonu gelmeden kışını kaldırıp o eve dönmek için en fazla otuz dakikan var," diyor, sesi Tessa'nın duyamayacağı kadar derinden ve alçak.

Bobby yanıma geliyor ve kolunu Tessa'ya dolayarak onu da yanına çekiyor. Onunla birlikte gidiyor, bana dönüp bakmıyor, ta ki son saniyede kamyonetine binmesine yardım edene kadar.

Gözlerindeki hayal kırıklığına dönüşen hüznün her şeyi anlatıyor. Bunun bittiğini biliyor. Ben de öyle.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Tessa

Bobby beni bu sabah ayrıldığım eve geri döndüğümde dünyanın ne kadar çabuk yıkılacağından habersiz bir şekilde götürürken ikimiz de tek kelime etmiyoruz.

Şu anda Royal Inn'deki odam, Lake'in dönmesini beklerken boş bir dağ malikanesinin yalnızlığına kıyasla kulağa oldukça harika geliyor.

Beyaz örtüyle kaplı yollarda kar hâlâ hafifçe yağıyor ama Bobby'nin kamyoneti yolu sorunsuz bir şekilde kat ettiği için çok az. Sağlık görevlisinin bana verdiği buz torbasını alnımın sağ tarafına tutuyorum, burada bana kelebek yara kapatma bandajı verdiler.

"Kendine gelecektir. İnancını kaybetme," diyor Bobby, kasvetli sessizliği bozarak.

Bobby'nin bir kez daha Lake'e beni asması için daha fazla ip vermemi söylediğini duyarsam, gelecekte onu her türlü sosyal medyadan engellemeyi kesinlikle düşüneceğim.

"Kimi ikna etmeye çalıştığından emin değilim. Beni mi, seni mi?" diyorum, duygularını incitmemeye çalışarak.

Bu noktada kendimi daha çok Bobby'nin kurbanlık kuzusu gibi hissediyorum, Lake'e herhangi bir kurban vermeye hazırım, bunun onu yaşadığı kayıptan sihirli bir şekilde iyileştireceğini umuyorum.

Sevdiğiniz birini bu kadar genç yaşta ve bu kadar trajik bir şekilde kaybetmeyi anlayabilecek biri varsa o da benim. Lake'i bunun ona verdiği zarar, bıraktığı duygusal ve fiziksel yaralar ya da asla incinmeyeceği ya da başkasını incitmeyeceği umuduyla sevgiyi kendinden uzaklaştırmasına neden olduğu için suçlayamam.

Ona asla devam etmeyeceğine dair söz verdiğini çünkü artık devam edemeyeceğini söylüyor ama ben başka bir kadının yaklaşmasına izin vermemesinin gerçek nedenini biliyorum. İkinci bir kaybın acısına dayanamayacağından endişeleniyor. Aynı korkuyu ben de biliyorum.

Onu sınırlarını bilmediği için suçlayabilirim. Ancak, ben de kendiminkini biliyordum ve tıpkı onun gibi, bir daha bir oyuncuya aşık olmayacağımdan emin olmak için devreye soktuğum arıza emniyetini görmezden geldim. Lake'in yaptığı gibi ben de kendime bir söz verdim ve ikimiz de bizi bir daha böyle bir acıdan korumak için tasarlanmış olan bu sözleri bozduk.

Sanırım bazı derslerin birden fazla kez öğrenilmesi gerekiyor.

Bobby, Lake'in evinin geniş, üstü kapalı girişinin altına park ediyor ve bana dönüyor. "Kaza hakkında ne biliyorsun?"

"Yeter, sanırım."

"Shawna'nın direksiyonu kırdığını söyledi mi?" diye soruyor, sol bileğini direksiyona dayayarak.

"Ne?... hayır."

O kısmı atlamış.

"Diğer sürücü tam zamanında şeritten çıkmış ama Shawna paniğe kapılıp direksiyonu tutmuş ve onları yoldan çıkarmış. İddia ettiği gibi diğer kamyonla çarpışmazlardı."

"Başaramayacağını iddia etti." Neden...

neden bunu atlasın ki?

"O gece kendisini götürmesi için ona yalvardı, o fırtınada dışarıda olmamaları gerektiğini bildiği halde kamyoneti yerine kendi arabasını almak istedi. Tamamen içgüdüsel olarak direksiyonu kavradı. Diğer sürücü bunun olduğunu gördü," diyor iç çekerek. "Kendini suçluyor ama o gecenin suçlusu o değil... kimse değil. Hepsi bir kazaydı."

Başka bir şey söylemedi ve benim nutkum tutuldu.

Kamyondan iniyor ve kapıyı açmak için yanıma gelip çıkmama yardım ediyor. Başım çarpmaya başladı ve diğer elim buz torbasını tuttuğu için dışarı çıkmama yardım edecek sadece bir elim var.

"Dur, sana yardım edeyim," diyerek kapıyı açtı ve ben kamyonetinden yavaş adımlarla çıkarken dirseğimi dikkatlice kavradı.

"Beni geri getirdiğin için teşekkür ederim." "Ne zaman istersen, iyi olmana sevindim."

"Ben de," diyorum ve Lake'in aniden çekiciyle ortaya çıkıp Bobby yerine beni eve götürmeyerek hata yaptığını söylemesini dileyerek önünden geçip yola bakıyorum.

Bunun yerine yol, Bobby'nin kamyonetinin rölantide çalışan ışıkları dışında zifiri karanlıktır.

"Lake dönene kadar seninle beklememi ister misin?" diye soruyor sanki Lake'in kısa süre içinde döneceğini biliyormuş gibi.

Ona inanmak istiyorum.

Lake'in önümüzdeki on dakika içinde aklının başına geleceğini ve seksenler filmlerinden fırlamış gibi büyük bir jestle ortaya çıkacağını, birlikte yatağa geri döneceğimizi ve eve gitmek zorunda kalana kadar o Mısır pamuğu çarşaflardan ayrılmayacağımızı düşünmek istiyorum.

Öyle olmadığını biliyorum.

"Hayır, teşekkürler Bobby. Bir şeye ihtiyacım olursa Chelsea'yi ararım, çünkü o hemen yan tarafta." Dönüp Chelsea'nin evine bakıyor, evin ışıkları hâlâ yanıyor.

"Tamam." Başını sallıyor, yakınlarda arayabileceğim biri olduğu için gitmeyi kabul etme konusunda daha iyi hissediyor gibi görünüyor.

Vedalaştık ve Bobby kamyonetine geri döndü, ben de evin şifresini girip içeri daldım. Bobby, ben Lake'in ön kapısını kapatıp kilitleyene kadar bekliyor ve sonra Bobby'nin kamyonetinin canlanıp araziden uzaklaştığını duyuyorum.

Mutfağa doğru yöneliyorum ve sonra mutfağın yan kapısının açıldığını duyuyorum. Lake'in güvenlik sistemi, evin her kapısının açılmasına bağlı olarak farklı bir zil sesiyle tasarlanmış.

Mutfaktan gelen sesleri duymak için bir an nefesimi tutuyorum, Hırsız mı?

Bu düşünce beni alarma geçiriyor ve cep telefonumu elime alıp Bobby'yi hemen aramak ve onu buraya getirmek için hazırlıyorum. Birkaç saniye sonra, iki küçük kızın tatlı sesi mutfağı kıkırdamalarla dolduruyor ve başımda bandajlar ve buz torbası olmasına rağmen, yine de bir arkadaşım olduğu için mutluyum.

Mutfağa girmeden önce buz torbasını kafamdan çıkarıyorum. Kızların buz torbasını görüp çıldırmalarını istemiyorum.

"Merhaba, bu ne güzel bir sürpriz," diyorum mutfağın girişinde.

"Tessa!" diye bağırان iki kız, sırtlarında birer sırt çantası ve bir kollarının altında rulo haline getirilmiş bir uyku tulumuyla bana doğru koşuyorlar.

"Bu sürprizi neye borçluyum?" diye sordum.

"Annem yatıya kalacağımızı söyledi, bu harika değil mi?" Lana diyor ki.

"Lake Amca aradı ve bu gece yalnız olacağını, sana eşlik edip edemeyeceğimizi sordu," diyor Sadie gözlerini kocaman açarak.

"Bana eşlik etmek mi?" Soruyorum ama gözlerim cevap için Chlesea'ya dönüyor.

"Evet, Lake Amca yapacak çok işi olduğunu ve bu gece evde olmayacağını söyledi, değil mi?" diye soruyor kızlara, her ikisi de hâlâ iki yanımda bana sarılıyor. Chelsea kızlara, "Tessa'ya bizim göz kulak olduğumuzdan emin olmak istedi," diyor ama daha çok gözlerimin önünde gelişen durum hakkında beni bilgilendiriyormuş gibi hissediyorum. "Evet! Lake Amca da bu gece oturma odasında çadırdan bir kale yapabileceğimizi söyledi." Kızlar zıplıyor

Neşeyle beni serbest bıraktı ve doğruca oturma odasına gitti.

Kulak misafiri olmadıklarında Chelsea'ye bir bakış attım.

Bana doğru yürüyor, kızların bizi duyamayacak kadar uzakta olup olmadıklarını iki kez kontrol ediyor.

"Kızlar yerleşene kadar bekleyelim, sonra az önce olanlar hakkında konuşabiliriz," diyor, parmağı başımdaki çok sayıda küçük bandajın üzerinden zar zor geçiyor. "O kesiğe de yeni bir pansuman gerekebilir."

Kızları yerleştirmek için onu oturma odasına kadar takip ettim ve her şey bir anda kafama dank etti. Lake bu gece geri gelmeyecek. Kendisini ve yeğenlerini bana bakmaları için gönderdi... ya da belki de gitmediğimden emin olmak için beni gözetliyordu. Gerçek amacının ne olduğunu bilmiyorum ama her neyse, her şeyi mahvediyorum.

Chelsea'ye benimle üst katta buluşması için başımla işaret ediyorum ve birkaç dakika sonra, yanıma almayı önemsemediğim çok az eşyayı toplarken bana kaldığım boş odada katılıyor.

İçeri girdiğinde bir şeylerin değiştiğini anlıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, elimdeki birkaç şeyi dizüstü bilgisayar çantama koyduğumu görünce. "Ben gidiyorum."

"Ne? Ne zaman... nasıl?"

"Fırtına çok kötüleşmeden ve burada mahsur kalmadan hemen gidiyorum."

"Tessa gidemezsin, bu gece bir araba kazası geçirdin. Dinlenmen gerekiyor ve bu koşullarda dışarıda olmana gerek yok."

"Ben gidiyorum. Yani iki seçeneğiniz var... iyi bir arkadaş olup tüm bu harika kıyafetleri Lake'in barınağına bağışlamama yardım etmek mi, yoksa orada oturup toplanmamı izlemek mi? Her iki durumda da Lake Jeep'i alıp gidiyorum. Eğer Lake bu gece bana bakıcılık yapmak için zahmet edip gelemezse-"

"Buraya bebek bakıcılığı yapmaya gelmedik. Sadece kazadan sonra seni yalnız istemedi. Bana her şeyi anlattı!

İkinizin de iyi olmasına çok sevindim."

Sana her şeyi anlattı mı? Bobby'nin onu değil de beni eve götürmesi gibi. "İyi miyiz? Lake hiç de iyi görünmüyor."

Chelsea odaya doğru ilerliyor ve Lake'in parasını kullanarak bana verdiği Juniper mağazası çantalarındaki eşyaları değiştirmeye başlıyor.

"Bu gece onu gerçekten şaşırttı. Korktu. Sadece bir dakikaya ihtiyacı var."

"Bir dakika mı?" Kaşlarım birbirine yapışıyor, sanki yaptığı şeyin doğru olduğunu düşünmek için kendi saçmalıklarına inanıyor olamazmış gibi. "İsteddiği kadar dakikası olacak."

"Seni seviyor, Tessa. Bunu görebiliyorum." O da değil.

Ona dönüyorum, yüzümde hiç umursamaz bir ifade var çünkü Bobby'nin de anlayamadığı bir şeyi onun da anlamasını istiyorum.

"Lake'i düzeltmek için burada değilim. Benim kendi sorunlarım var ve onunkilere de ihtiyacım yok. Ya toplanmama yardım et ya da defol git," dedim.

Onu terslemekten hoşlanmıyorum ama bu kadarını kaldırabilirim.

Dudakları düşünceli bir şekilde bükülüyor ve sonra kapıya doğru yöneliyor ama düşündüğüm gibi kapıdan çıkıp gitmek yerine bizi içeri kapatıyor.

"Tamam... Hadi yapalım şunu."

Göl

"Ne demek gitti Chelsea?"

"Kızların Lake Amca'sının yanında konuşmana dikkat et." Saat dokuz sularında sığınma evinin

zemininde uyuyakaldığım için boynumda bir bükölme ile mutfağa geldiğimde kız kardeşim

Bir fincan kahve demledikten sonra sadece ceketimi yastık olarak kullanırdım... sadece onu koklamak için.

Evet, biraz tuhaftı ama tuhaf bir geceydi.

"Eşyalarını topladı, cipe bindi ve dün gece ayrıldı."

"Neden bana söylemedin? Onu izlemeye geleceğini sanıyordum?"

"Eğer dün gece Tessa'yla aranızda geçenler için beni suçlayacaksan, bunu bir kez daha düşünsen iyi edersin."

"Bu havada gitmesine izin verdiğine inanamıyorum," diyorum ona, bu sabah erken saatlerde yeniden başlayan fırtınayı kastederek. Şu anda yerde birkaç metre kar var.

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi davranıyorsun. O da senin kadar inatçı ve son duyduğuma göre onu zorla alıkoymak adam kaçırmak sayılıyormuş."

Ona bir mesaj gönderiyorum ama teslim edilemedi olarak geri geliyor. İkinci kez deniyorum ama yine aynı şekilde geri geliyor. Numarasını bulup aramaya çalışıyorum ama aramanın tamamlanamadığını söylüyor.

Beni engelledi mi?!

Bu ne lan!

"Beni engelledi. Kız kardeşime telefonumu tutarak söyledim. "Ve sen bunu hak ediyorsun."

"Bu ciddi bir durum. Yolun kenarında mahsur kalabilir ya da daha kötüsü olabilir."

"Dün gece kötüleşmeden önce fırtınayı atlatmayı başardı. Oregon'a ulaşmayı başardı. Şu anda eve sadece dört ya da beş saat uzaklıkta."

"Ne? Bunu nereden biliyorsun?"

"Bana bilgi veriyordu."

"Bütün gece araba mı kullandı?"

"Evet, büyük bir kısmını telefonda konuştuk. Araba kullanırken uyuyakalmasını istemedim."

"Ona en yakın otelde durmasını söyle. En azından biraz uyuyabilmesi için oda parasını ben ödeyeceğim."

"Sana hiçbir şey söylemememi istedi."

"Chelsea, Tanrı aşkına, bana her şeyi anlatsan iyi olur."

"Hayır," diyor, arkasını dönerken saçlarını savuruyor. Yeğenlerimin evden getirdikleri mısır gevreğini yedikleri ve çadır kalelerinde otururken büyük televizyonda çizgi film izledikleri oturma odasına yöneliyor.

Havayollarını açıyorum ve hızlıca bir uçuş rezervasyonu yapmaya çalışıyorum, ancak uçuşumu seçmeye çalıştığımda kırmızı harfleri görüyorum.

Hava İptali. Her şeyde
var.

Hava durumu raporuna bakıyorum ve üst geçidin de kar nedeniyle kapalı olduğunu görüyorum.
Buradan beni Seattle'a götürecek bir yol yok.

Sıkışıp kaldım ve Tessa benden yüzlerce mil uzakta.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Göl

Birkaç gün sonra eve döndüm. Brent'in evinin önünden geçtim ama kapısını davetsiz çalamayacak kadar korkağım. Ona ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ve herkesin ilk günü bugün olduğu için eve geldiğimden beri Brent ya da Tessa'yı görmedim.

Cipimi ön tarafa park etmiş görmüyorum ama dört arabalık garaja park etmiş olmalı çünkü Chelsea en azından Tessa'nın geri döndüğünü doğruladı.

Hawkeyes konferans odasına giriyorum, tüm takım, koçluk ekibi ve şirket Phil'in kazanmaya çalıştığı büyük sponsorla imzaladığı yeni birleşmeyi görüşmek için burada.

Belli ki Tessa'nın küçük numarası işe yaramış. Evlat edinme sayılarımız bir rekordu ve şirketin de kendi yararına kullanmak istediği büyük haberlere konu oldu.

Tessa başka zaman istediği kadar beni engelleyebilir ve benden kaçabilir ama burada benden kaçamayacak.

Büyük konferans salonunda oturuyorum.

Yastıklı metal sandalyelerden oluşan sıralar daha fazla oturma yeri için üç sıra oluşturuyor. İnsanlar hâlâ akın akın geliyor ama hemen herkes burada ve yerlerini alıyor, sadece... grupta birinin eksik olduğu çok açık.

Sam Roberts herkesin önünde durarak, "Herkes yerini alabilirse, hepinizi çağırdığımız bu heyecan verici habere başlayacağız," diye duyurdu.

İnsanlar el işi masasından tek kullanımlık kahve fincanları, kekler ve simitlerle koşturmaya başlar ve oturacak bir yer ararlar.

Briggs ve Autumn gelip yanıma oturdular. "Walla

Walla ve baban nasıldı?" Briggs'e sordum.

"Herkesi görmek güzeldi," diyor Autumn'un sol elini sağ eliyle kavrayıp nişan yüzüğüyle oynarken. "Doktorlar sonuçlardan memnun ama daha önümüzde uzun bir yol var."

Başımı sallıyorum ve bu sabah çatı katımdan ayrılmadan önce doldurduğum büyük su şişesinden bir yudum alıyorum.

Tessa neden hepimiz gibi The Commons'ta yaşayamıyor? Aynı apartmanda yaşasaydık onunla "kazara" karşılaşmak çok daha kolay olurdu.

"Aspen nasıldı?" diye soruyor.

Autumn sanki cevabı ondan daha çok duymak istiyormuş gibi Briggs'e doğru biraz daha yaklaşıyor. Sanırım Tessa'nın eve döndüğünde yaptığı ilk şeyin geçen hafta aramızda yaşananlarla ilgili arkadaşlarını bilgilendirmek olacağını tahmin etmeliydim.

"Evlat edinme patlaması yeni sponsorlukla galibiyeti kaptığından beri oldukça iyi gittiğini söyleyebilirim."

"Evet... öyle olmalı," der Briggs, inandırıcı olmayan

bir şekilde. O biliyor.

Eminim Autumn ona söylemiştir.

Autumn koluna bir dirsek atıyor ve Autumn ona dönüp fısıldıyor: "Ne? Bunu nasıl başka türlü söyleyebilirdim ki?"

Yeni nişanlısına biraz oflayıp pufluyor.

Odayı tekrar tarıyorum, muhtemelen buralarda bir yerde dar bir kalem gömlek giymiş uzun bacaklı esmer kızı arıyorum.

Onun yerine, kaşlarını çatarak bana bakan Penelope'yi fark ediyorum.

Bu ne için?

Penelope'ye hiçbir şey yapmadım... Bu da Tessa'yla ilgili olmalı.

"Tamam, herkes hazır mı?" Sam soruyor.

Tekrar hızlıca baktım ama hala Tessa yok.

"Efendim," diye sorarak genel müdürümüzün dikkatini çekiyorum. "Birini kaybediyoruz," diyorum

ona, kasıtlı olarak adını yüksek sesle söylemekten kaçınarak.

"Öyle miyiz?" Sam kendini arayarak sorar. "Kim? Sanırım herkes burada."

"Tessa Tomlin," diyorum.

"O Cabo'da," diyor arkamdan bir ses. "Cabo'da" diyen kişinin Brent olduğunu görmek için arkama

bakıyorum. "Cabo mu?" Ona soruyorum ve sonra başım Sam'e dönüyor, birinin nedenini

açıklamasını bekliyorum

Bu hafta Cabo'da.

Aspen'den yeni döndü. Bu ne zaman planlandı?

Kafa karışıklığı ve korku beni vurdu, belki de bunu her zaman planlıyordu.

"Geçen hafta sen ve Tessa'nın çabalarıyla elde edilen büyük başarıdan sonra Phil, Tessa'ya bu

hafta izin vermeyi kabul etti çünkü takıma yardım etmek için hafta arası tatilini kaçırdı. Sanırım

aşağıda bir çatı katı olan birini tanıyor," diye ekliyor Sam, çelik grisi mavi gözleri her zamanki

Hawkeyes şapkasının altından beni izlerken.

Tessa ve benim aramda Aspen'de ne olduğunu biliyor mu? Sanmıyorum. Tessa ona söylemediği

sürece. Yine de Penelope onun kızı. Tessa'nın Penelope'ye söylediği bilgi dışarı sızmış olabilir. Ya da

Sam bunu kendi başına çözmüş olabilir. Her şeyi herkesten önce bilme eğilimindedir.

Bekle... Cabo... Penthouse.

Lanet olsun... Elliot.

Üniversitedeki "güvenli" adamla mı gitti?

Meksika'nın beyaz kumlu sahillerinde birlikte olduklarını ve geceyi onun çatı katında birlikte

geçirdiklerini düşündükçe midem bulanmaya başlıyor.

Tessa'yı çıplak gördüm. Ellerini kendine saklamasına imkan yok. Yapmazdım... Yapmadım ve

şimdi onu başkasına götürdüm.

Bunun olmasını engellemeliyim.

Ondan af dilemeliyim.

Sam toplantıyı ve yarınki antrenmanı kaçırdığım için bana ceza verebilir, ki bu kaçınılmaz, ama

Tessa'ya ulaşmak ve onu benimle eve gelmeye ikna etmek için bana kesecekleri her türlü cezayı

ödeyeceğim.

Ayağa kalkıyorum, olay çıkarmak istemiyorum ama Sam Roberts dışında ayakta duran tek kişi ben olduğum için gözler üzerimde.

"Efendim, acil bir durum ortaya çıktı. Gitmem gerekiyor," dedim ona aceleyle.

Penelope'ye bakıyorum çünkü Tessa'nın seyahat planlarını bilen biri varsa o da o.

"Acil bir durum mu?" Sam yankılanıyor.

Penelope babasının solunda uzakta duruyor, dizüstü bilgisayarıyla oturmuş toplantı notları alıyor. Parmakları yazmayı bırakıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Benden memnun değil. Anlıyorum.

Sam'e aceleyle, "Sonra açıklarım ama şimdi gitmem gerek," diyorum. Arkamı dönüyorum ve hızlı adımlarla büyük konferans odasının kapısına doğru ilerliyorum.

Kapıya ulaşip konferans salonundan çıktığım anda Penelope'nin ufak tefek duruşunu arkamda hissediyorum. "Lake, bekle," diyor.

Omzumun üzerinden baktığımda, kapıyı arkasından kapattığını, konferans odasındaki herkesin sesini kestiğini ve bizi duymalarını engellediğini görüyorum. Koyu maun rengindeki ağır konferans odası kapısını çekip görüş alanlarını kapatmadan hemen önce arkamızdan bizi izleyen lastik kafalıların boncuk gibi gözlerini görüyorum.

İhtiyacım olan cevabı almak için

etrafımda dönüyorum. "Nerede kalıyor

Penelope?"

Penelope bana dönerek kapının büyük kolunu bıraktı. "Tam olarak cevap isteyecek durumda değilsin."

"Nerede kaldığını bilmem gerek. Hata yapmasını engellemem gerek. Çatı katı nerede?"

Dudaklarının arasından şeytani bir sırıtışın çıkmaya çalıştığını görüyorum ama onu dizginliyor.

Acı çekmemden zevk alıyor, yani Tessa beni... şey, onu inciten sik kafalı olarak resmetti.

Belki Penelope'nin tepkisini hak ediyorum ama zaman kaybediyorum. Bilgi vermeyi ne kadar geciktirirse, o sik Tessa'ya dokunmak için o kadar zaman kazanır.

Tessa'nın ipeksi teninde başka bir adamın ellerinin görüntüsü karşısında yumruklarım iki yanımda sıkılıyor.

Yatağında benim için çıkardığı sesler kafamda yankılanıyor ve bu seslerin şu anda onun çatı katını dolduruyor olabileceği fikri, bu koridorun alçıpan duvarını yumruklamak istememe neden oluyor.

"Aspen'de olanları bana anlattığında Lake'i gerçekten destekliyordum. Çok yakındınız," diyor

bana başını sallayarak. "Ve şimdi, onunla birlikte olmak için her şeyi yapmaya hazır biri var."

"O güvenli bir bahis."

"O daha iyi bir bahis," diye karşı çıkıyor.

Kahretsin, belki de haklıdır, ama onu geri kazanmaya çalışmayacak kadar bencilim.

"Eğer ona her şeyi sunamıyorsan... o zaman bunu onun için mahvetme. Onu mutlu edecek adam o olabilir."

Siktir et, o adam ben olmalıydım.

"Ona üzgün olduğumu söylemem gerekiyor... aslında ona pek çok şey söylemem gerekiyor ama beni engelledi." "Biliyorum." Kaşlarını çattı. "Ama sen bunu hak ettin."

Buna itiraz etmeyeceğim.

"O zaman benim de tek seçeneğimin ortaya çıkıp bunu ona bizzat söylemek olduğunu biliyorsun."

Bir bacağından diğerine kayıyor. İçeride Sam'in gürleyen sesiyle toplantının başladığını

duyabiliyorum. Dışarıda benimle değil, içeride not alıyor olması gerektiğini biliyor.

"Size otelin adını veremem. Kız kodu."

Çenemi sıktım. Bana yardım etmeyecek.

Bir an için dudağının iç kısmını ısıyor ve bana bir şey söylemeyi tartışıyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Bir parçası hâlâ Tessa ve beni birlikte görmek istiyor.

"Ne?"

Derin bir iç çeker.

"Biri sorarsa diye bu fikri ben vermedim, tamam mı?"

"Evet, tamam." Hızla kabul ediyorum, yaklaşıyorum, dikkatini üzerimde tutmak ve o söyleyene kadar arkamızdaki toplantının tüm dikkat dağıtıcı unsurlarını engellemek için onu omuzlarından tutmaya hazırım.

"Sosyal medyada fotoğraf paylaşma ve bulunduğu yeri etiketleme eğilimi var." Evet! Paylaşıyor. Harika.

Dudaklarımda kocaman bir gülümseme beliriyor. Penelope'nin Tessa ile başının derde girmeyeceği bir boşluk.

Penelope'yi kavrayıp ayı gibi sarılıyorum ve onu göğsüme çekiyorum.

"Teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım," diyorum saçlarına doğru. O kadar kısa ki başımı biraz eğmek zorunda kalıyorum.

Hiç sahip olmadığım ve hiç istemediğim küçük kız kardeşim gibi. Chelsea ve Harmony'yi sevmeme rağmen iki abla yeterince boktan bir gösteri, yaşlandıkça yakınlaştık.

"Sadece bu sefer berbat etme." Hawkeyes takım ceketimin üzerinden boğuk sesini

duyuyorum. Penelope Roberts az önce küfür mü etti?

Küçük bir kıkırdama çıkardım ve onu serbest bıraktım. "Sana borçluyum... büyük!" Ona söyledim.

Sonra dönüp koridorda koşmaya başlıyorum, beni şirket ofislerinden aşağıya, stadyumun ana lobisine indirecek asansöre yöneliyorum.

Trafikte kırk beş dakika geçirdikten sonra havaalanının uzun süreli otoparkına girerken Penelope'den bir mesaj aldım. Araba kullandığım için uçuş rezervasyonu yapamadım ve kontuara koşup şu anda bir şeylerin çıkmasını ummam gerekecek.

Seattle büyük bir havaalanı ve her zaman uçuşlar oluyor.

Penelope

Penelope

Got you a flight. Nonstop.
Leaves in fifty minutes.
RUN to TSA.

Penelope

I booked you in coach by the
lavatory... you don't deserve
anything better.

Uçuş rezervasyonu yaptırdığım için o kadar mutluyum ki umurumda bile değil. Bu noktada beni oraya götürecek olan şey buysa uçağın kan

Send me your Christmas
wish list. You're getting it
all.

Penelope

There's only one thing on my wish list. A happy best friend.

Keşke bunu garanti edebilseydim.

How about a Lamborghini instead?

Şaka yapıyorum... sayılır.

Biletimi yazdırmak için kolay kiosku kullanarak havaalanında koşturuyorum. Kontrol etmem gereken bagajım yok, bu yüzden biniş kartımı alıp TSA'ya koşuyorum. Sıra çok saçma ve bacağı kırık on iki yaşında bir çocuk tarafından tekerlekli sandalyeyle bacağının arkasına götürüldükten sonra... ki kapüşonundaki logoya bakılırsa Blue Devils taraftarı olduğu anlaşılıyor ve önümde bir insanın sahip olması gerekenden bir düzine daha fazla elektronik cihaza sahip bir kadın varken, kalkışa on beş dakika kala TSA'dan geçiyorum. Kapı kapanmış olmalı, bunu başarmamın imkanı yok.

Ama denemek zorundayım çünkü diğer tüm uçuşlar dolu. Penelope bunu bana nasıl ayarladı bilmiyorum. Eğer bu bir şekilde sonuçlanırsa, Penelope'ye Noel'de bir ev alacağım, ne dediği umurumda değil.

Koridorda son sürat koşuyorum, son zamanlarda yaptığımız tüm tatbikatlar için minnettarım. Kardiyovasküler sistemim bu an için mükemmel bir şekilde şartlanmıştı.

Kapıyı ve kapı görevlisinin kapıyı kapatmaya başladığını görüyorum.

"Bekle! Bekle!" Ondan yaklaşık yüz metre uzakta bağıyorum. "Bu benim uçağım." Kafasını çevirip beni gördü.

"Siz Lake Powers mısınız?" Gözlerini kısıyor ve beni görüyor.

Kızıl saçlarını sıkı bir topuz yapmış, üzerinde lacivert bir havayolu üniforması olan daha genç bir kadın. "Oh! Sensin," diyor kapıyı tekrar açarak.

Telsizinin düğmesine basıyor ama gözleri parıldayarak bana bakmaya devam ediyor ve mürettebata bir yolcunun daha geldiğini söylüyor.

Diğer uçtaki kişi ilk başta mutlu görünmüyor, bu yüzden "Güven bana... bu yolcuyu isteyeceksin" diye cevap veriyor. Göz kırıyor, sonra biniş kartımı alıp okuyucudan geçirirken vücuduma bir göz atıyor.

"Her şey hazır Bay Powers. Playofflarda iyi şanslar," diyor boğucu bir sesle.

Benim için boşa gitti. İstedğim tek bir kadın var ve onu kaybetmek üzereyim... bu sefer sonsuza dek. "Teşekkürler," diyorum hızlıca ve sonra uçağın açık kapısına doğru ilerliyorum.

Herkes bana bakarken yerimi buluyorum.

Kim olduğumu bilen birkaç kişi soluk soluğa kaldı ama kim olduğum umurlarında bile olmayan ve iri yarı adamın bağlantılarına geç kalmalarına neden olmasına kızan pek çok insan var... ama hepimiz durmaksızın Cabo'ya gidiyoruz. Herkesin mutlu olması gerekmez mi?

Mavi Şeytanlar'dan ayrıldığım için bana hain demenin yeni yollarını bulan kırık bacaklı çocuğun yanında oturduktan üç saat sonra nihayet iniyoruz. Çocuğun kalbini kırmak istemiyorum ve ona takas edildiğimi çünkü takımın para sıkıntısı çektiğini ve franchise'ı ayakta tutmak için daha iyi ve daha pahalı oyuncularından bazılarını elden çıkarmak zorunda kaldıklarını söylüyorum.

Her ne kadar şu anda ruhunu ezmek, TSA kuyruğunda neden olduğu onca çürükten sonra baldırlarımı daha iyi hissettirse de bunu duymasına gerek yok.

Havaalanı kaldırımındaki araca atladıktan sonra telefonumu çıkardım.

Tessa'nın beyaz kumlu bir plajda bir güneşlenme sandalyesinde otururken çekilmiş bir fotoğrafı var, elinde bir mai tai, mercan kaplı ayak parmakları uzanmış ve ayaklarının kenarları kum parçalarıyla kaplanmış. Sahilde yalınayak yürüyor olmalıydı.

Ellerimi o bronz bacaklarda gezdirmek için parmaklarım karıncalanıyor. Onu kendime çekmek ve son bir buçuk yıldır onu kendimden uzaklaştırmak için yaptığım her şey için beni affetmesi için yalvarmak istiyorum.

Beni umutlandıran tek şey, onun yanında oturan bir çift kıllı bacak görmemem.

Belki yiyecek alıyor ya da içeceklerini tazeliyordur... ya da belki fotoğrafı çeken pisliktir.

Birdenbire, oraya yeterince hızlı gidemiyorum.

Gerçi fotoğrafın üzerinde bir etiket yok ve başlığı da yeterince şey söylemiyor ama bu beni bok gibi hissettiriyor.

"En kötü haftamdaki dekompresyon istasyonum."

Siktir... Bunu ben yaptım.

Yorumlara bakıyorum ve Penelope'nin yaklaşık bir saat önce yaptığı bir yorumu görüyorum.

Penelope: Güzel görünüyor. Neredesin?

Grand Island Resort'un önünde bir kabinde.

Penelope'nin iki evi olacak.

Şoföre tesisin adını veriyorum ve çok geçmeden tesisin önüne yanaşıyor. Araba daha durmadan dışarı atladım.

"Çok hızlıydı dostum. Sana harika bir eleştiri yapacağım," diyorum ona omzumun üzerinden, kışımı tesisin ana sürgülü cam kapılarına doğru çekerken.

Zaten burada kalıyormuşum gibi davranıyorum ve başımı öne eğiyorum. Bu yerler genellikle sadece burada kalanların özel plajlarına çıkmasına izin veriyor.

Personelin arasından sıyrılıp sahile çıkıyorum ve doğruca beyaz kabanalara yöneliyorum.

Kahretsin, bir sürü var.

Parametrelerde yürümeye başlıyorum, bir sürüngen gibi etrafı gözetliyorum ama çoğu boş. Okyanusta olmak için güzel bir gün.

Yaklaşık yirmi tanesini kontrol ettikten sonra cesaretim kırılmaya başladı, ta ki sonunda sadece ayaklarını görebildiğim bir kabine gidene kadar. Tanıdık turuncu-pembe bir renge boyanmışlardı.

Tessa

"Merhaba, Tessa."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Az önce bu lanet güneşlenme koltuğunda uyuyakalmıştım. Aspen'den ayrıldığımdan beri günlerdir ilk kez gerçek bir uyku çekmiştim.

Bu sesi tanıyorum, ama bunun...

Lake Powers tüm ihtişamıyla ayaklarımın altında. Neden daha çirkin olamıyor?

Bikiniyi birkaç kadın yanımdan geçerken Lake'in arkasına bakıyorlar ve ben kıskançlıktan yeşile dönüyorum.

Kıskanmamalıyım ya da en azından buna alışmalıyım. Bu, Aspen'de olanlardan sonra Lake'i diğer kadınlarla izlemenin sadece başlangıcı.

"Burada ne yapıyorsun?" Talep

ediyorum. "Beni engelledin."

"Ve sen de beni takip etmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?" diye sordum.

Buraya kadar beni görmek için geldiğini düşününce kalbimin yerinden çıkacak gibi olmasından nefret ediyorum. Ya da... sanırım öyle yaptı. "Evet, çünkü konuşmamız gerek."

"Hayır, yok. Sen tatildeyken kız kardeşini ve yeğenlerini köpek bakıcısı gibi bana bakmaya gönderdiğinde benimle konuşmak için yeterince zamanın vardı."

"O öyle bir şey değildi," diyor, şezlongumun ucuna doğru yaklaşarak.

"Sahi mi? Eve ne zaman geldin o zaman?" Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturarak soruyorum çünkü dikkatini çekiyor ve bakışları altında sertleşiyor gibiler.

Onları görmeyi hak etmiyor ve dilinin dönme şeklini hatırlayınca tüylerimin diken diken olmasından nefret ediyorum.

"Saatin kaç olduğunu zaten biliyorsun. Eminim kız kardeşim sana her şeyi anlatmıştır."

Dudaklarımı yalıyorum, içkimdeki tatlı ananasın tadına bakıyorum, ılık nefesim karnımın üzerinde geziniyor ve Lake'in daha birkaç gece önce parmaklarımın arasında tuttuğum mükemmel sarı saçlarını karıştırıyor.

"Neden buradasın?"

"Çünkü bir hata yapıyorsun." Ukala pislik.

"Bu doğru mu? Çünkü sanırım yaptığım tek hata geçen hafta seninle kendi kurallarımı çiğnemek oldu."

Sandalyenin etrafında dönüyor ve sandalyemin yanında göz hizama gelecek şekilde eğilerek yaklaşıyor. "O senin güvenlik ağı ve bunu ikimiz de biliyoruz. Seni mutlu etmeyecek."

"Kimden bahsediyorsun sen?" Onun yorumu karşısında yüzüm buruşarak soruyorum.

"Elliot. Üniversitede onunla çıkmadın çünkü seni idare edemeyeceğini zaten biliyordun, benim gibi değil."

Elliot hakkında bunu söylemeye nasıl cüret eder? Onu tanımıyor bile.

Lake ne cüretle yıllardır tanıdığım ve kendisi evde çalışırken bu hafta çatı katını kullanmama izin veren bir adamı aşağılamak için tatilime burnunu sokar? Özellikle de Lake'in bana yaşattıklarından sonra. Bunu yanına bırakmayacağım.

"Elliot bir hata değil. Ve o senden çok daha iyi bir adam."

Lake öne doğru itiyor, bana doğru yaklaşırken elleriyle şezlongu kavırıyor.

"Muhtemelen benden daha iyi bir adam, ama verdiğin herhangi bir karar birlikte olmamızın bir hata olduğu anlamına gelmez," diyor gözleri benimkileri ararken. "Lütfen Tessa, onunla yatma."

Elim geriye savruldu ve yüzüne bir tokat attı. Beden dışı bir deneyimdi ve bunu hak etmiş olsa da gerçekten yaptığımı inanamıyorum. Hawkeyes için çalıştığım süre boyunca Lake'e vurmayı hayal etmişim ama asla bir iş arkadaşına vurmamıştım. Aslında, hiçbir erkeği tokatlamadım. Noah'a bile.

Ama Lake'in kadınlarla olan geçmişinden sonra başka biriyle fiziksel olarak birlikte olmamak için bana yalvarması içimde bir şeyleri serbest bırakıyor.

Belki de beni bir tuzağa çektiği içindir. Aspen'de beni kendisine aşık ettiği için. Bana o kadar çok umut verdi ki, ben onu gerçekten hissedemeden benden koparıp aldı.

Neredeyse tadına varabileceğim mutluluğu benden çaldı ve şimdi bana devam etmememi söylüyor. Ondan nefret ediyorum ve öfkeli gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışıyorum.

Bunu gecenin ilerleyen saatlerinde çatı katında tek başıma yapacağım ve kızlarla görüntülü sohbet edip onlara olanları anlatacağım. Oda servisi menüsündeki tüm tatlıları sipariş ettikten sonra.

Göl

Eli yüzüme değdikten sonra tek kelime etmeden bana bakıyor.

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum ama ondan uzaklaşmak için geriye yaslandım. Onu çok zorladım ve bunu hak ettim. Onunla yatmaması için yalvarmak çok ileri bir adımdı. Bunu anlıyorum ama çaresizim.

"Tessa... Üzgünüm-"

Sonra ben düşüncemi tamamlamadan bir gölge kabine giriyor ve kim olduğunu tahmin etmeme gerek kalmıyor.

Benden birkaç yaş küçük bir adam tropikal bir gömlek ve haki bir şort giymiş, kireçli kahverengi saçlarını geriye taramış bir halde girişte duruyor.

Kim böyle giyinir ki?

Sanırım Tessa'yı elde eden adam elde ediyor.

Ayağa kalkıyorum, kendimi korkutucu göstermeye çalışıyorum. Çok fazla bir şey gerekmiyor. Boyu benden kısa ama sanki sörf yapıyormuş ya da kaslı biriymiş gibi görünüyor.

Ona defolup gitmesi için bağırarak istiyorum. Onu kucağıma alıp kimsenin bizi göremeyeceği

bir yere götürmek istiyorum ki bağırp çağırabilsin ve bana tekrar vurabilsin.

Artık savaşamayacak kadar yorgun. O zaman belki sonunda beni dinler.

Ona üzgün olduğumu ve onu geri kazanmak için her şeyi yapacağımı kanıtlamak istiyorum. Önümüzdeki adama gülümseyerek "Merhaba," diyor.

"Sen Lake Powers mısın?" Elliot bana, yanılmıyorsa biraz yıldız çarpmış gibi bakıyor. Bu küçük bir teselli ama yeterli değil.

"Evet," diyorum, bizi yalnız bırakmasını umarak onu görmezden gelmeye çalışıyorum, ama bu kabinin parasını o ödedi, bu yüzden tahminimce beni yıllardır istediği kadınla yalnız bırakmayacak. O duyguyu bilirim.

"Az önce gidiyordu," diyor kaşlarını çatarak.

Gözleri tehditkâr ve onunla şansımı çoktan zorladım. Geri çekilme zamanı.

Söylemeye geldiğim şeyi söyledim. Bundan sonra ne olacağı ona bağlı. Bunun olmasını isteyemem ve tek seçeneğin ne pahasına olursa olsun gol atmak olduğu buzda yaptığım gibi acıyı bastırmaya devam edemem.

Benim olması için onu kıramam. Gelmek zorunda çünkü o da beni istiyor.

"Tamam," diyorum, Elliot'a doğru geri geri yürüyerek ondan uzaklaşıyorum. Elindeki ojeyi karıştırıyormuş gibi yaparken gözleri kalçalarına kayıyor. Gidişimi izlemiyor. İşi bitti ve bunu kanıtlamak için yüzümde kırmızı bir iz var.

Onun işi
bitti. Onu
kaybettim.

Dışarı çıkarken Elliot'a usulca "Ona iyi bak," diyorum.

"Olur efendim," diyor.

Bu garipti.

Tessa

gitti.

Çünkü ben istedim, ama daha az acıtmıyor.

"Buyurun hanımefendi. Rahatsızlık için özür dileriz. Bay Copeland'ın bu hafta özel aile çatı katına birini göndereceğini bilmiyorduk ama isteği üzerine her şey hazırlandı. İşte anahtarınız ve seyahatiniz boyunca burada kaldığınız süre boyunca özel uşağınız olacağım."

"Teşekkür ederim," diyorum, öne doğru eğilerek oturuyor ve anahtarı ondan alıyorum. "Bay Powers bu hafta sizinle mi kalacak?"

"Hayır!" Kazara ona bağırdım.

Elliot ona kimseyle çıkmaya hazır olmadığını söylediğimde bunu iyi karşıladı. Lake'in bununla bir ilgisi olup olmadığını sordu. Lake'in onunla olan seyahatimi sabote ettiğini ve onunla Cabo'ya yeniden planlamaya yanaşmamamı bir işaret olarak yorumladı.

Sonra ona Aspen'in fiyasko olduğunu söylediğimde, sıcak bir yerde yalnız kalabilmem için bana çatı katını teklif etti. Kahyanın Elliot'a Lake'in Cabo'ya geldiğini ve çatı katını aşıklar buluşması olarak kullandığımızı falan söylemesini istemem.

Sanırım onu ürküttüm çünkü geri sıçradı. "Nasıl isterseniz, size getirebileceğim başka bir şey olursa haber verin," diyor temkinli bir gülümsemeyle ve sonra gidiyor.

Şimdi tek istediğim eve gitmek.

Otuzuncu Bölüm

Göl

Tessa'yı Elliot'la Cabo'da bırakalı neredeyse bir hafta oldu ve tek bir kelime bile duymadım. Ne Autumn, ne Penelope, ne de Isla bana orada neler olduğuna dair bir işaret vermiyor.

Tessa sosyal medyada paylaşım yapmayı bıraktı.

Bu akşam Blue Devils ile oynayacağız ve özellikle bir kişiyle yüz yüze görüşmek için sabırsızlanıyorum.

Noah.

Kendisini mutfak adasına ittiğini söylediğinde ona bir şey yapmamamı istedi, ben de kabul ettim. Köpek kulübesinde olduğum için elimden geldiğince nazik davranacağım ama onu pleksiglasa çarpmam için bana bir bahane verirse, canının yanmasını sağlamayı kendime görev edineceğim.

Fizyoterapistin odasından çıktım, her yerim bantlıydı ve oynamaya hazırdım.

Dün gece şehre döndüğünü ve bu akşamki maçta olacağını duyduğum Tessa'yı ofisinde görmeyi umarak koridordan sola dönüyorum.

Bir süredir duymadığım bir ses duyuyorum ama bu sesin bu gece oynayacağım pisliğe ait olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum.

"Ne? Ben buradayken benim formamı giymeyeceksin." Gülüyor.

"Kaybol, Noah. Artık birlikte değiliz."

"Oh, biliyorum. Senin yerini alacak fazlasıyla kadın var."

Sonunda onları dinlenme odasının yanındaki en sağ köşede gördüm. Adam kadını neredeyse köşeye sıkıştırmış, çıkış yok.

"Güzel, o zaman onlara geri dönebilirsin," diyor, onu geçmeye çalışıyor ama adam kolunu tutuyor.

Ellerini kızın üzerine koyduğu anda kırmızıyı görüyorum. Parmak uçlarının kızın kolunu ısırdığını görece kadar yakınım artık.

"Ah, dokunma bana."

"Hey! Bırak onu, Noah!" Hızımı artırarak söylüyorum.

Ona ulaştığım anda, ellerimi omuzlarına dolayarak onu geri çekiyorum.

Dönüp bana bakıyor, gözlerinde ateş yanıyor ve göğsümü geriye itiyor. Bir adım atıyorum ama benden daha fazlasını alabilecek kadar güçlü değil.

"Çekil üstümden Lake. Haddini bil."

"Artık benim evimdesin, pislik herif," dedim ona. "Ve kadınlara saygı duymayı öğreneceksin," diye tehdit ettim, bir adım öne çıkarak.

O da öyle yapıyor ve göğüslerimiz neredeyse birbirine çarpıyor.

"Kesin şunu! Kesin şunu." Tessa yalvarıyor, Noah'nın kolunu geri çekmeye çalışıyor, çünkü hala onun biraz gerisinde kalmış durumda, ama o da ben de kıpırdamıyoruz.

"Biraz saygı, ha? Seni iş yerinde gördüm Lake. Kadınlara benden daha az saygı duyuyorsun." Bu saçmalık ve o da bunu biliyor. Ben asla bir kadına vurmadım.

"Noah, kes şunu. Oynamanız gereken bir oyun var," diyor Tessa ve sonunda aramıza girip bizi ayırmaya çalışıyor.

Bir kolumu beline dolayıp onu geriye doğru çekiyorum, elbisesi hareketle birlikte sallanıyor. Özel medya etkinlikleri için her zaman profesyonelce giyinir ve bu play-off başlayana kadar son maçlardan biri olduğu için salon kameralarla doludur. Burada benim formamla olmasını uman bir aptalım.

"Tessa, git buradan," diye bağırarak onu geri itiyorum.

"Hiç şansın yok. Bir oyununuz var. İkiniz de buna bir son vermelisiniz," diyor onu topuklarının üzerine yatırdığımda.

"Oh, anlıyorum. Lake benim artık larımı beceriyor." Noah sırtıyor. "Tessa, lanet bir puck sürtüğünden daha iyi değilsin." Sırtarak solumdaki ve arkamdaki kıza bakıyor.

"Onun hakkında asla böyle konuşma, seni orospu çocuğu-"

Ona vurmak için uzanıyorum, o da aynısını yapıyor ama yumruklarımız havada uçuşmadan önce Ryker beni yakalıyor ve Kaenan da Noah'yı tutarak bizi ayırıyor.

Bizi soyunma odasından duymuş olmalılar.

"Ben gidiyorum! Gidiyorum!" diyor ve Kaenan'ın elinden kurtulmaya çalışıyor. Kaenan sonunda gitmesine izin veriyor ama onu iyice itiyor.

"Kendi tarafına dön. Bunu buza sakla," diyor Kaenan.

"Siktir git Altman," diye tükürüyor Noah.

"Hokey fahişenle iyi şanslar, Lake," diye sesleniyor Noah gitmek için dönerken, ama Kaenan arkaya uzanıp Noah'nın kafasının arkasına soğuk bir yumruk indirmeden önce fazla uzaklaşmıyor.

Mavi Şeytanlar'ın kaptanı başka bir oyuncuyla birlikte aceleyle içeri girer. İkisi de eskiden takımın sadece yarısı kadar olan takımdan yeni gelenler. Bu ikisiyle hiç oynamadım ama yüzlerindeki ifadeden Noah'nın pislüğünü temizlemekten yoruldukları anlaşılıyor.

Ben de o yollardan geçtim.

Kaptan, "Onu buradan çıkarıyoruz," der ve Noah'yı dışarı çıkarırlar.

"İyi misin?" Ryker Tessa'ya sorar. "Ne oldu böyle? Neden buraya geri döndü?" Ryker onu değerlendirirken ona döner.

"Bir yanlış anlaşılma oldu ama ben iyiyim."

İyi görünmüyor. Sarsılmış görünüyor.

"Hazırlanmaya devam et. Yakında buzda olman gerekiyor. Bu işe karışmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Ryker ve Kaenan önce bana sonra birbirlerine bakıyorlar.

Kaenan ona "Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver," diyor. "İyi misin Lake?" Ryker soruyor.

Gözlerimi Tessa'dan ayırmadan başımı sallıyorum.

İkisi de ayrılıyor ve soyunma odasına geri dönüyorlar. Ryker kapıdan çıkmadan hemen önce bize bakıyor.

Bir şeyler olduğunu biliyor.

Ona doğru adım atıyorum, onu kendime çekip korumaktan başka bir şey istemiyorum, ama ellerimi uzattığımda onları tokatlayarak uzaklaştırıyor.

"Sana karışmamanı söylemiştim. Her şey bitti. O sadece Noah gibi davranıyor," diyor, koyu sarı gözleri benimkilere parlıyor.

"Sana elini sürmesine asla izin vermeyeceğim, Tessa. Asla." Gözlerimi onunkilere kilitleyerek söylüyorum.

Artık benim olmayabilir ama onu sonsuza dek koruyacağım. Bunu kenardan izleyerek yapmak zorunda kalsam bile.

Kızgınlıkla başını sallıyor.

"Buz dışında rakip bir oyuncuyla kavga etmen hiç de uygun bir davranış değildi." "Seni yakaladı ve köşeye sıkıştırdı. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Lanet olası bir profesyonel ol," diyor, elleri kalçalarında.

"Bunu çok ileri götürüyorsun. Penelope ya da Isla olsaydı ben de yapardım. Kimse benim yanımda bir kadına böyle davranamaz. Ne yapmamı tercih ederdin?"

"Beni tanıdığını unut Lake," dedikten sonra arkasını dönüp ofisine yöneliyor ve kapıyı çarparak içeri giriyor.

Asla kazanamayacağım.

Bu kaybedilen bir oyun.

Ama ben cezalandırılmaya aç biriyim.

Tessa

Medya mensuplarını ağırladığımız locadan izliyorum. Ayrıca burası kardeşimin kombinesinden daha sıcak ve bu gece medyanın kişisel tur rehberi olacağımı bildiğim için bir elbise giydim. Maç başladığında, aşağıda olanları unutmak için elimden geleni yapıyorum.

İlk periyotta her iki taraf da birkaç gol buldu.

Noah genelde ilk beş başlamasına rağmen sonunda oyuna alındı. Belki de Kaenan'ın darbesi onu çok sarstı ve bir dakikaya ihtiyacı vardı. Ya da belki de koç ekibi onu

Maçtan önce bir Hawkeyes oyuncusuyla kavga etmiş. Her neyse, şu anda buzda. Onun gözleri Lake'in üzerinde, Lake'in gözleri de onun üzerinde.

Tırnağımı ısıırıyorum. Bu odadaki hiç kimse az önce dolapların orada olanlardan haberdar değil.

Pakın düşüşünü izliyorum. Lake pakı almaya hiç gitmiyor. Onun yerine, Noah ile buzun üzerinde iki mıknatıs gibi çarpışıp birbirlerini itiyorlar.

"Ne haltlar dönüyor?!" Sam cama doğru bağılıyor.

Bir saniye sonra Lake, Noah'yı çekip pleksiglas cama çarpıyor. Lake Noah'ın kaskını çıkarırken yumruklar havada uçuşuyor, ikisi de kavga ediyor, ancak Lake çıplak yumruklarını Noah'ın yüzüne indirerek daha iyi bir son elde ediyor.

Lake buzda daha iyi bir dövüşçü ve Noah da ağzını açmakta daha iyi.

"Lake doğrudan saldırıya mı geçti?" diye soruyor biri.

Ben daha gözümü kırpamadan Noah'nın yüzü kanıyor ama nereden olduğunu söyleyemeyecek kadar yukarıdayım ve jumbotron iyi bir görüntü alamıyor.

Hakemler düdüklerini çalmaya başlar ve Noah buzun üzerine düşer, Lake de ona vurmaya devam eder. Her iki takım da duvarın üzerinden atlar ve çarpışarak Noah ve Lake'i birbirlerinden uzaklaştırır.

Hakemler çılgına dönüyor ve tüm koçlar da oyuncularını katliamdan kurtarmak için buza atladı.

"Lake az önce o oyuncunun ağzını burnunu kırdı," diyor

hukukçulardan biri. "Aman Tanrım!" Penelope ve Autumn soru sorarcasına bana bakıyorlar.

Isla, Berkeley'i buzdan uzaklaştırır, böylece her şeye tanık olmaz.

"Lake ona neden öyle saldırdı?" Autumn, sanki içimizden biri cevabı biliyormuş gibi aramıza bakarak soruyor.

Teknik olarak, birimizin var.

Göl

Noah buza çıktığı anda yumruklarım kaşınmaya başlıyor.

Ryker'in beni uyardığını
duyuyorum. "Uslu dur,
Powers."

"Her zaman yaparım," diyorum ona.

Buzun üzerinde diziliyoruz. Ryker merkezimiz, Briggs sağ kanadımız, Brent benim arkamda, Kaenan Briggs'in arkasında ve Seven kalecimiz. Noah kambur duruyor, dizleri bükülmüş ve vuruş pozisyonunda, gözlerimiz kilitlenmiş. İkimiz de oyun oynamakla ilgilenmiyoruz.

Çok daha önemli bir şey için oynuyoruz. Tessa.

Muhtemelen bu yüzden oyundan atılacağım ve playofflara bu kadar yaklaştımsın buzdan çekilmem ne kadar bencilce olsa da, artık hiçbir şey Tessa'dan daha önemli değil.

Hiçbir şey.

Pak düşer düşmez, Noah ve ben birbirimize doğru son sürat kaymaya başladık.

Onu elimden geldiğince sert bir şekilde iterken buzun ortasında çarpışıyoruz. Lastik bir bant gibi geri çekiliyor, beni geri itiyor ve formamı kavrayarak kendini bana sabitliyor.

"Yarım yamalak saniyeleri sever misin, Lake?" diye bağılıyor.

"Kapa şu lanet çeneni. O senin için her zaman çok iyiydi," diyorum ve onu tekrar itiyorum ama onu sıkı sıkı tutuyor.

Kaskına uzandım ama engelledi.

"Paylaşabiliriz derdim ama benim için fazla geveze. Onu susturmak zorundaydım," diyor şeytani bir sırıtışla.

Beni en çok neremden vuracağını biliyor. Tessa'yı incitmekle ilgisi olan her yere.

Midemde ateş yanıyor ve kaskımda buhar oluşuyor, öfke o kadar hızlı birikiyor ki neredeyse bayılacağımı düşünüyorum.

Hiç dolgusu olmadığını bildiğim karnına alçaktan bir yumruk gönderiyorum. Yumruklarımı durduramayacak kadar yavaştı ve dudaklarının arasından bir "Oof" sesi duydum.

Kaskıma vurarak boynumu sağa doğru savurdu ama bu yeterince sert bir darbe değildi.

Formasını kavriyorum ve onu bizden çok uzakta olmayan pleksiglasın içine itiyorum. Bu onu biraz sarsıyor ve kalabalık bize doğru kükremeye başlıyor.

"Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm," diye uyarıyorum onu.

"Artık onu incitmek zorunda değilim. Onu benim yapabileceğimden daha iyi becereceksin." İşte o zaman kendimi kaybedip kaskını ve eldivenlerimi çekip çıkarıyorum.

Yumruğumu tekrar tekrar sallıyorum, sadece yumruğumun yanağındaki kemiğe çarpma sesini duyuyorum ama acıyı hissetmiyorum.

Whap!

Whap!

Whap!

Yumruğum yüzüne çarparken yanımızdaki fiberglas duvarda çınlayan tek ses bu, ta ki birden fazla el etrafıma uzanıp beni ondan çekene kadar.

Ben yere baktığımda kanlar içindeydi ve bir hakem beni buzdan çıkarmak için bağıırıyordu.

Beni kayarak kutuya götürdüler ve ittiler. Koç Bex bana zar zor bakıyor.

"Bugünlük, Powers, ve muhtemelen sezonluk işin bitti. Sana bakmak istemiyorum.

Maç bitene kadar soyunma odasında oturun," diyor benimle göz teması kurmadan. "Peki

Koç," diyorum.

"Kovuldunuz," diye kaşlarını çatarak buza doğru baktı.

Onun yanından geçip ev sahibi takımın yedek kulübesinden çıktım. Bunu yaparsam kaderimin bu olacağını biliyordum ama yine olsa yine yapardım.

Aslında Ryker ve Kaenan ortaya çıkmasaydı bunu takım koridorunda halledecektim.

Soyunma odasına doğru yürüyorum, bizim tarafın taraftarları tezahürat yapıyor, diğer tarafın taraftarları da aynı şekilde yuhalıyor.

Soyunma odasının kapısını açıp dolabıma doğru ilerliyorum, kaskım ve eldivenlerim hâlâ buzun üzerinde.

Omuzluklarımı ve formamı çıkarıp dolabımın yanında yere bırakıyorum. Oturup hokey patenlerimin bağcıklarını çözüyorum ve onları çekip çıkarıyorum. Bacaklarımdaki pedleri de indiriyorum, üzerimde sadece boxerım kalana kadar ve sonra takım eşofmanlarımı çekiyorum. Önümdeki boktan gösteri için rahatlasam iyi olacak.

Aklıma Tessa geliyor, muhtemelen Sam ve Phil'le birlikte ev sahibi locasında dikilmiş öfkeleniyordur. Maçtan önce koridorda yaptığımız konuşmadan sonra buna çok kızacağını biliyorum. Noah bunu hak etmişti, profesyonellik ya da değil. O pisliğin yanına kâr kalmasına izin verilemez.

Kavgadan dolayı yüzümü ve ellerimi silmeye başlarken soyunma odasının kapısının açıldığını duyuyorum ama topuklu ayakkabıların çıkardığı tıkırtıdan sonra kimin geldiğini görmek için dönüyorum.

Tessa.

Müzikle yüzleşme zamanı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Buzun üzerinde neler olduğunu gördüm."

Başımı salladım. Tabii ki o yaptı. O kadar şanslı olamazdım.

Doğruca bana yöneldi, gözleri ateşlenmişti. Kızgın ve ben de onun öfkesinden nasibimi almak üzereyim. "Kızgın olduğunu biliyorum," diyorum, ağırlığımı bir bacağımdan diğerine kaydırarak onun beni parçalamasını bekliyorum.

Ben.

"Ben deli miyim?" diyor, baldırlarında biten ve geri kalanına tam oturan elbisesi yaklaştıkça sallanıyor.

"Profesyonel olmadığımı düşündüğünüzü biliyorum... ona vurmamalıydım, ama lanet olsun Tessa, bugün sana yaptığı şey... eğer ortaya çıkmasaydım neler olabilirdi-"

Tessa son bir adım daha atıyor ve son hızla yaklaştığı için bana tekrar tokat atmasını bekliyorum.

Tessa tek bir akıcı hareketle sağ elini boynumun arkasına doluyor ve ağzımı kendi ağzına doğru çekiyor.

Çileklerin tadı duyularımı dolduruyor ve ben evdeyim, bunu tarif etmenin tek yolu bu.

Tatlı dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirmeyi hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama belini kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum ve ağzımı dudaklarına değdirme şeklimi değiştiriyorum.

Sanki bu son kez oluyormuş gibi ateşli bir çılgınlıkla öpüşüyoruz ve benim için... bu onu öpmeme izin verdiği son sefer olabilir.

Onu kendime doğru çekiyorum ve bacaklarını belime doluyor. Onu dolaplara doğru götürüyorum, sırtına bastırıyorum, aletim onun altında sertleşiyor. Benim için ağzını açıyor ve dilimi onun tadına bakmak için daldırmak için bir saniye bile kaybetmiyorum.

İnliyor, kollarını bana daha sıkı sarıyor ve beni daha da yakınına çekiyor. Ona daha yakın olmayı hayal etmek zor, ama olabileceğimiz başka bir yol düşünebiliyorum.

Tessa'nın sıkı vücudunun içine girme fikriyle sikim seğiriyor.

Belki de az önce üzerime atladığının farkında olmadığı konusunda onu uyarmak istemiyorum, ama neler olduğunu bilmiyorum ve sikim ikimizin ne yapması gerektiğine dair fikirler üretiyor.

"Neler oluyor, Tessa?" Ağzının içine soruyorum.

"Bunu benim için yaptığına inanamıyorum," diyor öpüşmelerimizin arasında. "Sam sezonun geri kalanı için uzaklaştırma alabileceğini söyledi," diyor bana nefes nefese ve muhtaç bir halde.

Sam'in bile uzaklaştırma alabileceğimi düşündüğünü söylemesi beni etkiliyor ama Tessa'yı tekrar kollarıma aldığım için yeterince sert değil.

"Seni bir kez koruyamadım ve bir daha asla koruma şansımı kaçırmayacağım. Artık benim olmayabilirsin ama bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Noah'ya sonunda haddini bildirmenin ödülü buysa, verecekleri her cezaya razıyım. Tessa'nın ateşli küçük bedenini bir kez daha ellerime almak.

Birisi uzun zaman önce Noah'ın ağzını burnunu kırmalıydı.

"Cabo'ya Elliot'la gitmedim. Cabo'ya seni unutmak için yalnız gittim," diye itiraf ediyor ve sonra dili tekrar ağzıma dalıyor.

Bekle, ne?

Dudaklarımı bir saniyeliğine ondan çekiyorum ve o da gözlerimdeki soruyu görüyor.

"Çatı katını kullanmama izin verdi ve ben de bana oda anahtarımı getiren uşağın o olduğuna inanmanıza izin verdim."

"Neden?"

"Seni unutmak için gittiğimi söylediğim kısmı kaçırdın mı?" diye soruyor ve beni tekrar öpmek için eğiliyor. Öpücüğünü kabul ediyorum çünkü ona aç bir adamım ve beni besleyen tek şey o.

"Başardın mı?" Onun muhtaç ağzının arasında soruyorum.

"Hayır ve asla yapacağımı da sanmıyorum"

diye itiraf ediyor. Bir haftadır duymayı

beklediğim şey buydu.

Siyah atletik eşofmanıma karşı elbisesinin ince tabakasının çıplaklığına karşı sallanırken öpücüğümü ona daha da bastırıyorum. Onu dolapların içine doğru bastırıyorum, ısının külotundan atletik eşofmanlarıma yayıldığını hissediyorum.

Neyse ki o içeri girmeden önce hokey kıyafetlerimi çoktan çıkarmıştım.

"Daha sert," diye fısıldadı kulağıma.

Evet, evet. Sikeyim evet.

Kalçalarının arasına daha fazla baskı uyguluyorum ve tatlı küçük inlemeleri dudaklarından geçmeye başlıyor ve soyunma odasını sesleriyle dolduruyor.

"İstediğin her şeye sahip olabilirsin, Tessie, sadece söyle," diyorum, ağzımı dudaklarından çekip boynunun kenarına götürerek lezzetli tenini derinlemesine emiyorum.

"O zaman seni istiyorum," diyor boğucu sesi kulağıma karşı.

Sağ eli aramıza giriyor ve eşofmanımın kemerini itiyor.

Parmak uçları ucuma dokunduğu anda şaşkın bir nefes alıyorum. Bunu beklemiyordum.

Sağ eli zonklayan ereksiyonumun uzunluğundan aşağıya doğru defalarca kayıyor ve eğer böyle

devam ederse, kabul edilebilir olandan daha hızlı bir şekilde eline boşalacağım.

Bu dünyada Tessa'nın elinin beni kavramasından daha iyi bir his yok... Tessa'nın amının beni kavraması dışında.

"Bununla ne yapacaksın?" Boynuna doğru soruyorum.

"Üzerine oturacağım," diyor.

"Tanrım," diye homurdanıyorum omzuna karşı, ipeksi yumuşak tenini hafifçe ısıyorum. Dışlerimi teninde hissettiğinde inliyor.

Tessa sikimi bırakıyor ve elini pantolonumdan çekiyor. Tutuşunu hemen özlüyorum, ama sonra aramıza uzanıyor ve pantolonumu kışımından yeterince aşağı itiyor, böylece horozum ona sürmek için serbest kalıyor. Etek ucunu aramızda yukarı çekiyor ve külotunu yana kaydırıyor.

O bunu yaparken ben de aramızdakileri izliyorum. Pek bir şey göremiyorum ama onu kendime doğru tutarken hareketlerini hissedebiliyorum.

En kötü zamanda bir şeyin farkına vardım.

"Kahretsin, soyunma odasında prezervatifim yok," diye itiraf ediyorum, kaçırdığım fırsattan dolayı hayal kırıklığına uğrayarak. "Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyor bana dikkatle bakarak.

"Emin misin?"

Ondan çok öncesinden beri kimseyle birlikte olmadım ve hiç kimseyle çıplak kalmadım.

Başını salladı. "Eğer öyleysen."

"Evet. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Temizim ve Tessa ile kazara bir bebek mutlu bir sürpriz olurdu, şu anda bunun için uğraştığımdan değil, ama şu anda bana sunduğu tek şey seks olsa bile Tessa ile her şeyi istiyorum.

Aşağı uzanıp beni tekrar kavlıyor ve tam altına yerleştiriyor.

Ucum girişindeki ılık ıslaklığı hissettiği anda, Aspen'deki evime geldiğimde Tessa'nın gitmiş olduğunu gördüğümünden beri tuttuğumu fark etmediğim bir nefes veriyorum.

Takım arkadaşlarımdan ya da koçlarımdan herhangi biri şu anda içeri girebilir ama umurumda değil. Vücudum kontrolü ele alıyor ve tüm stadyum izliyor olsa bile Tessa'yı almaktan kendimi alamıyorum.

İçine bastırıyorum ve iniltisi cennet gibi geliyor. Ucu uyarılmışlığıyla kaplanırken onu incitmemek için yavaşça üzerime yatırıyorum. Onun sıkı kanalı çenemi sıkıyor, saniyeler içinde boşalmaktan başka bir şey yapmaya çalışıyorum.

Dayanabilirim. Genelde şampiyon olurum ama aramızda prezervatif yok ve onu dölleriyle doldurmak için duyduğum hayvani ihtiyaç, bastırdığım her santimde sıcak amında daha da sıkışma hissiyle yıldızları görmeme neden oluyor.

"Lake..." diye inliyor, kendine daha fazla güç vermek için boynumu sıkıyor.

"Bu sefer bırakmayacağım Tessa, sen benimsin," diyorum, daha derinlerine sokularak. Onu sahipleniyorum.

"Tekrar söyle," diye inliyor.

"Sen benimsin, Tessie." Tekrar homurdanıyorum, içindeki ilerleyişim vahşice artıyor.

Bana tutunurken tırnakları sırtıma batıyor. Bana duyduğu ihtiyacın çaresizliğini seviyorum. "Daha sert... lütfen!" diye yalvarıyor, ben içinde dibe vururken her şeyimi alıyor. Her santimimi dolduruyor

Sevdiğim kadın.

"Tanrım..." diye haykırıyor.

"Hepsini al." Talep ediyorum.

Talebim üzerine ıslaklığının horozumu daha fazla kapladığını hissedebiliyorum. "Tam orada... oh," diyor bana o pozisyonda.

Bana ihtiyaç duyduğu noktaya ulaşıyorum ve biliyorum ki biraz daha fazlasına ihtiyacı var. İçine daha sert giriyorum, vücudu etrafımda kenetleniyor. Boşalmak üzere, sadece biraz daha.

"Hiç kimse seni benim kadar iyi beceremez, Tessie. Şimdi sikimi al ve gel. O amcığın beni boğduğunu hissetmek istiyorum."

Kalçaları beni kavırıyor ve çığlığını bastırmaya çalışırken yüzü boynuma gömülüyor.

Ellerim onun mükemmel kıcını daha sıkı kavrarken, onu boşaltmak için sikimi kullanıyorum ve her seferinde daha sert sokuyorum.

Etrafımdaki sıkı kasları titreşiyor ve Tessa omzuma doğru ismimi söyleyerek sikimin üzerine boşalırken hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti.

Artık dayanamıyorum. Dayanabildiğim kadar dayandım.

Periyodun bittiğini bildiren zilin sesini duyuyorum ve bir misafirimiz olacağını anlıyorum. Hızımı devam ettiriyorum, içine girip çıkıyorum ve o da bana tutunuyor.

Taşaklarım geriliyor ve orgazmımın yakın olduğunu biliyorum. "İçime gel, Lake," diye yalvarıyor.

Bu kadar. Onu daha fazla inkar edemem.

Boşaldım. Beyaz-sıcak ısı vücudumdan havuzlar ve onu benimle doldurur. Kendi salıverilmemden aşağı inerken aletim onun içinde tekrar tekrar titreşiyor.

"Tanrım... bu..."

Düşüncelerimi tamamlayamadığımda boynuma doğru küçük bir kıkırdama

ıkartıyor. Onu daha yakına çekiyorum, ağızımı kulağına götürüyorum.

Ona söylemek için kliş  bir an olabilir ama umurumda değil. O benim ellerimde ve tutsak bir izleyici.

"Seni seviyorum, Tessa." Başını kaldırdı ve bakışları benimkilere kilitlendi. Onu şaşırtmıştım. "Seninle tanışmadan önce aşkın ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Bir kere yaşadım ve kaybettim sanıyordum. Ama bu, seninle... Artık biliyorum ki hayatımda sadece bir kadına aşık olmuşum. Sadece sana aşık oldum."

G zlerimdeki samimiyeti görmüş gibi dudaklarında yavaşça bir g l msemi beliriyor. "Ben de seni seviyorum," diyor, gözleri sıcak bir balla parlıyor.

"Bu gece beni bekler misin? Medyadan sonra burada kıçımı  iğnetiyor olabilirim." Başını sallıyor.

"Seni bu gece eve götürüyorum."

Sonra yedek kulübesinden çıkan oyuncuların sesini duydum ve onu hemen yere yatırdım, elbisesini düzelttim ve soyunma odasının kapısından koşarak çıkarken kıçına bir tokat attım. Çocuklar onun gittiğini duydu mu bilmiyorum ama umurumda değil ve hiçbiri bir şey söylemiyor. Hepsinin kafası güzeldi... Kazananların kafası.

Ma ı kazandık.

Bu gece ko la ne olursa olsun... Tessa her şeye değer.

Bölüm Otuz Bir

Bir yıl sonra - Bye haftası

Lake

Bu kabinde oturmuş, Cabo sahillerine vuran dalgaları seyrederken Tessa'nın sol elindeki nişan yüzüğüyle oynuyorum ve geçen yıl aynı zamanlarda nerede olduğumuzu düşünüp kendi kendime sırtıtıyorum.

Şimdi bir düğün planlıyoruz ve benim de kendime ait bir yüzüğüm var... bir şampiyonluk yüzüğü.

Tessa'nın soyunma odasından çıkıp doğruca Sam Roberts'a gittiği ve ona Noah'nın ilişkilerinde yaptığı her şeyi ve o gün soyunma odasında yapmaya çalıştığı şeyi anlattığı ortaya çıktı. Ryker ve Kaenan olaya şahit oldular ve Noah'ın sorun çıkarmak için ev sahibi takımın tarafına geçtiğine dair hikayesini desteklediler. Sam, sezonun geri kalanı yerine iki maçlık bir uzaklaştırma için pazarlık yapmayı başardı, ancak Noah sezonun geri kalanı için yedek kaldı, ki bir sonraki maçlarını kaybettikleri ve şampiyonluk yarışının dışında kaldıkları için bu da uzun sürmedi.

Yine de şampiyonadaki çocuklarla oynadım ve kazandık!

Geçtiğimiz sezon, Tessa ve ben Aspen'de yeğenlerimin yardımıyla nişanlandık.

Tessa sezon dışında Aspen'deki evimizde çalışmak için onay aldı ve sadece arkadaş edinmek için kafede ve kız kardeşimin dükkanında yarı zamanlı olarak yardımcı oluyor.

Hayvan barınağına da elimden geldiğince yardım ediyorum, ayda bir kez gidip evlat edinmeye yardımcı oluyorum.

"İkinize başka bir şey getireyim mi?" diye soruyor çatı katının kahyası.

Kendi evimizi kiraladım. Tessa'nın Elliot'tan kendisinininkini istemesine izin veremezdim ama sonunda aynı uşakla çalıştık.

"Evet, bira alabilir miyim? Mai tai ister misin?" Ona sordum.

Penelope ve Autumn'un okuduğu bir hokey romantizmi kitabının büyüüne kapılmış durumda ve dikkatini çeken bölüm neyse kafasını kaldırıp bana bakmıyor bile.

Gerçeği varken neden buna ihtiyacı olduğunu sordum ama kitaplardaki baharatın bağımlılık yaptığını söyledi.

Görünüşe göre bu onu her zamankinden daha azgın yapıyor, bu yüzden ben de tamamen varım. Ona istediği her lanet kitabı almasını söyledim.

"Hayır, bana bir şey yok," diyor, başını cihazından zar zor kaldırarak.

"Piña colada ya da ahududulu limon damlası istemiyor musun?" diye soruyorum.

Genelde onu içki içmeye zorlamazdım ama tatildayken genellikle bir şeyler içmek ister. Bana baktı.

"İçmem," diyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Size içki getireyim, efendim." diyor uşak ve sanki özel bir şey yakalamış gibi hızla uzaklaşıyor.

"İçmem de ne demek? Kendini hasta mı hissediyorsun?"

"Tabii... öyle de diyebilirsiniz ama daha çok... hamileyim."

"Ne?!" Şezlongdan fırlayıp ona doğru uzanarak söyledim. "Hamile miyiz?"

Önce düğünü istediğini biliyorum ama hangisi önce gelirse gelsin umurumda değil. Hepsini istiyorum.

"Eve gitmemiz gerekiyor mu?" Hemen söyledim. Bu benim ilk bebeğim ve ne yapmamız gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok ama sanırım bu konuda biriyle görüşmesi gerekiyor, değil mi?

"Şimdi bir uçuş ayarlayabilirim. Gidip bir kadın doğum uzmanına ya da neye ihtiyacınız varsa ona görünebiliriz."

"Hayır." Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Ondan önce biraz zamanımız var. Gitmeden önceki gece sınava girdim ama sana sürpriz yapmak istedim. İnternette bebek forması yaptırmıştım. Sen

onu mahvettin" diye dalga geçiyor ama biraz da ciddi görünüyor.

"Kahretsin, özür dilerim," diyorum elini sıkarak.

"S o r u n d e ğ i l," diyor, umutlu bir gülümsemeyle bana bakarak. "Bundan memnun musun?" diye dikkatle soruyor.

"Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diyorum ona ve sonra eğilip onu öpüyorum.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.